Bestseller *New York Times*

LOVE & SANTORINI

O AVENTURĂ ÎN GRECIA

De la autoarea romanului de succes,
bestseller *New York Times*, ***Love & Gelato***

JENNA EVANS WELCH

EPICA

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
MULȚUMIRI
NOTA AUTOAREI

JENNA EVANS WELCH

LOVE ȘI SANTORINI
O AVENTURĂ ÎN GRECIA

Traducere din limba engleză și note de Gabriela Stoica
Titlul original: *Love & Olives,* 2020

Editura Epica, 2021

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2021

Lui Sam

Mă voi lupta
cu un milion de Ender Dragons,
cu o sută de milioane de Creepers,
cu douăzeci de Cave Spiders,
și cu un Zombie Pigman[1],

pentru tine.

Prolog

Există un anumit lucru despre mine pe care nu l-am destăinuit nimănui.

Nu i l-am spus nici prietenului meu, nici tatălui meu vitreg, nici vreuneia dintre prietenele mele, dar este un lucru important în desfășurarea acțiunii, drept urmare cred că ar fi cel mai bine să îl spun pe șleau chiar de la bun început.

Două sau trei nopți pe săptămână visez că mă înec.

Iată despre ce este vorba: sunt în apă, cu o butelie de oxigen în spate, și mă scufund, cu fața îndreptată spre fundul oceanului. Apa este caldă, de un albastru-verzui uluitor, dar abia dacă am timp să o admir, fiindcă sunt mult prea preocupată să caut ceva. Sunt acolo *căutând* ceva. Nu știu ce anume încerc să găsesc, știu doar că îmi doresc acest lucru mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

În cele din urmă, zăresc puțin mai jos – o licărire de lumină. Este strălucitoare și ademenitoare și, fără să ezit o secundă măcar, dau mai tare din picioare, să ajung acolo. Strălucirea radiază dinspre un obiect, o bucată mică de metal care lucește din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropii de ea. Dar chiar în momentul în care întind mâna să o ating, lumina dispare brusc și mă cufund în întunericul dens, năucitor. Și atunci îmi dau seama de ceva și mai rău. Mi s-a terminat oxigenul. Intru în panică, încercând cu disperare să ies la suprafață, dar este atât de departe, iar când deschid gura să țip, apa îmi năvălește în gât și în urechi și…

Ați înțeles ideea.

În somn nu știu ce caut, dar, de îndată ce mă trezesc, cu obrajii umezi și sărați și cu gâtul ca o rană vie, totul este atât de evident! *Dureros* de evident. Caut orașul pierdut al Atlantidei. Lumea tatălui meu. Și, cu toate că știu că sunt în siguranță, că stau întinsă în patul meu, nu pe fundul Mării Egee, trebuie totuși să mă ridic în picioare și să găsesc harta făcută de el.

Harta este un alt secret al meu. O țin ascunsă sus pe șifonier, sub teancul de caiete cu schițe pe care le-am tot adunat începând din școala primară și, deși am vrut să o arunc de nenumărate ori, nu am reușit niciodată să o fac. Harta este desenată de mână și e plină de săgeți și de notițe suprapuse, unele în greacă, altele în engleză. Conține chiar și câteva desene din acelea ciudate, tipice tatălui meu, cum ar fi un șarpe-de-mare ce poartă un plasture pe ochi ori zeul Poseidon care trage un pui de somn într-un hamac, cu tridentul său cu tot.

Este ceva bizar, totuși. Când deschid harta, nu prea văd nimic din toate acestea. Îl văd pe tata. Stăm la micuța noastră masă de bucătărie, iar capul său, cu păr închis la culoare, este aplecat asupra hărții. Ochii îi strălucesc, pentru că vorbește despre dragostea noastră comună pentru Atlantida. Copilul care eram în vremea aceea îi sorbea fiecare cuvânt, deoarece pe atunci nu eram doar Olive. Eram *Indiana Olive*, explorator de renume mondial.

Nu numai om de știință, ci și arheolog și scafandru de mare adâncime pe deasupra, Indiana Olive s-a luptat cu pirații, cu calamarii uriași și cu negustorii avizi de bani care jinduiau comoara ei. Era curajoasă și inteligentă și, indiferent de obstacolele pe care i le arunca oceanul în cale, ea îl avea întotdeauna pe tatăl ei lângă ea.

Până când nu l-a mai avut.

Când tata a plecat, a lăsat în urmă douăzeci și șase de lucruri. Multe dintre ele erau numai bune de aruncat, dar le-am păstrat oricum: un pachet de gumă de mestecat cu aromă de scorțișoară – preferata lui –, un tricou decolorat, niște hârtii mâzgălite. Le-am adunat și le-am ascuns sub patul meu într-o cutie veche de pantofi și, în timp ce mama era la serviciu, le scoteam, încercând să le dau un sens anume. De ce lăsase *aceste* lucruri în urmă?

Pentru câteva dintre ele motivul era ușor de înțeles. Tricoul era prea aspru. Guma, prea aromată. Dar de ce să își lase săpunul de bărbierit preferat? Și harta noastră? O lăsase împăturită pe noptiera mea. Nu

avea nevoie de ea în Santorini, pentru a-l ajuta să găsească orașul pierdut?

Am întocmit cu grijă o listă cu toate aceste articole și m-am tot uitat pe lista respectivă în fiecare zi, timp de doi ani, căci atât a durat până când mi-am dat seama că tata nu avea să se întoarcă după mine. Nu-mi place să vorbesc prea mult despre acea perioadă, dar hai să spun doar că uneori cred că știu exact ce au simțit locuitorii Atlantidei atunci când întreaga lor existență s-a dus de râpă și au dispărut cu totul de pe fața pământului.

După aceea am încetat să mă mai uit pe listă. Dar lista s-a mutat împreună cu noi. Din loc în loc, ne-a însoțit prin toate școlile și apartamentele pe care le-am schimbat, prin toate acele locuri solitare care au alcătuit viața noastră de după tata. Și, pe când locuiam în Seattle, la scurtă vreme după ce mama s-a căsătorit cu James, ea a găsit lista: *26 de lucruri pe care tata le-a lăsat în urmă, de Indiana Olive.* Și a vrut să stea de vorbă cu mine despre ultimul articol de pe listă – numărul douăzeci și șase.

Bineînțeles că nu am vrut să discut despre treaba asta. Nu mai eram Indiana Olive. Nu mai eram nici măcar *Olive.* Eram Liv. Și această parte din mine care era Liv nu vorbea absolut niciodată despre tata. Am învățat, pe pielea mea, că a spune oamenilor că tatăl tău te-a părăsit pentru o insulă mitică, despre care 99,9% din omenire nu crede că a existat vreodată, nu-i o idee prea grozavă. De fapt, ideal ar fi ca nici măcar ție însăți să nu ți-o spui prea des.

Deci, „nu”, i-am zis eu. Nu voiam să vorbesc despre tatăl meu. Nu voiam să vorbesc despre trecutul meu. Și, în mod categoric, nu voiam să am nimic de-a face cu lista respectivă. Simboliza tot ceea ce mă rănise profund și tot ceea ce nu mai doream să fiu.

Mama mi-a spus că lucrurilor importante nu le place să rămână îngropate, dar, din fericire, a lăsat-o moartă. Mi s-a părut a fi o victorie. Depășisem momentul și mersesem mai departe, nu-i așa? Nu îmi foloseau la nimic orașele de aur și promisiunile

încălcate. Nu mă mai interesau indiciile criptice. Am declarat că acea parte a vieții mele *s-a încheiat.* Caz închis.

Dar apoi Atlantida a venit să mă caute pe mine.

Capitolul 1

#1. JUMĂTATE DE PACHET MARE DE GUMĂ DE MESTECAT ROȘIE

Tatăl meu o mesteca tot timpul. Le scotea din folie una după alta, începând imediat ce își termina ceașca de cafea de dimineață. El mi-a zis că a fost primul lucru pe care l-a cumpărat când a sosit din Grecia pe aeroportul din Chicago și, în clipa în care și-a azvârlit-o în gură, a știut că a luat decizia corectă: orice țară care producea o asemenea gumă de mestecat știa ce face. A emigrat cu aproape mai nimic. Avea doar pașaportul, un rucsac jerpelit, câteva sute de dolari și un accent grecesc atât de puternic, încât a spus că a durat trei luni până când a reușit să comande cu succes o ceașcă de cafea.

Care era filosofia lui în privința călătoriei în America, fără nicio relație, fără nici un ban și fără nici un prieten? „Sari și o plasă va crește ca din pământ.”

Mereu încurca expresiile idiomatice americane în halul ăsta.

Tânjesc cu disperare după aer. Îmi simt plămânii ca două baloane în flăcări. Cutiile poștale și copacii încep să danseze înaintea ochilor mei încețoșați. Și, conform ceasului de fitness pe care tatăl meu vitreg, James, mi l-a făcut cadou de Crăciun, am parcurs doar doi kilometri.

Citându-l pe marele maestru Yoda, vă spun: alergătoare nu sunt. Iar astăzi nici măcar nu am putut să mă prefac că aș fi.

— Am nevoie de încă o pauză, am șuierat eu, îndoindu-mă de spate pentru a-mi odihni mâinile pe genunchii goi.

Prietenul meu, Dax, și-a încetinit ritmul alert și a oftat zgomotos, nu pentru că avea nevoie de oxigen suplimentar, ci fiindcă aceasta era a treia pauză a noastră în mai puțin de cincisprezece minute. Nu era nevoie să îi arunc vreo privire pentru a ști exact ce expresie afișa. Dezamăgită. Ei bine, avea o față dezamăgită, dar și superbă totodată, datorită bronzului, tunsorii cu creastă și ochilor albastru-verzui. Fiindcă era *Dax*.

Și-a pus o mână pe spatele meu, dar greutatea ei am simțit-o mai degrabă incriminatoare decât încurajatoare.

— Liv, am făcut deja o pauză. Mai am încă cinci kilometri de parcurs dacă vreau să îmi ating obiectivul propus pentru antrenament, îți amintești?

Sigur că îmi aminteam. Și, sincer vorbind, chiar am vrut să alerg acei cinci kilometri împreună cu el. Dax nu numai că urăște să alerge singur, dar aseară m-a însoțit până și la o expoziție de artă din centrul orașului Seattle, care era dedicată în întregime istoriei Polaroidului. Și-a închis chiar și telefonul, astfel încât să nu fim bombardați jumătate din seară de mesajele hoardelor lui de prieteni. Așa că, în această dimineață, în chip de mulțumire, plănuisem să alerg toată distanța fără să mă plâng, lucru pe care de obicei îl fac, cel puțin într-o oarecare măsură.

Dar, spre deosebire de oricare alt membru al cercului familiei și/sau prietenilor lui Dax, eu nu sunt

o alergătoare. Nici biciclistă. Nici schioare de fond. Și, cu toată certitudinea, nu sunt o persoană matinală. Citez ocazional din *Star Wars,* sunt o artistă în meșteșugul colajului și sunt prietenă cu toate plantele de apartament. S-a întâmplat însă ca atunci când Dax și cu mine am început să ieșim împreună și a menționat cât de mult îi place să alerge dimineața, să aprob cu nonșalanță ideea – și iată-ne ajunși aici. Doi ani mai târziu, cu toate că șiretlicul meu a ieșit cu siguranță la iveală, el tot mă târăște după el la alergare. Orice poți spune despre el, numai că nu e perseverent, nu.

Astăzi mi s-a părut mult mai greu decât de obicei. Eram atât de *somnoroasă.*

Și apoi amintirea m-a izbit drept în față. M-a lovit în plină figură. Avusesem visul noaptea trecută. Nu era de mirare că aveam rezistenta unei hoaște bătrâne și lenește.

Mi-am suflat din ochi vârfurile transpirate ale bretonului și am încercat să îmi fac din nou o coadă de cal, dar părul meu lung până la bărbie era prea scurt pentru așa ceva. Nici măcar părul meu nu voia să ducă la bun sfârșit această alergare. Și acum Dax era dezamăgit și rănit în amorul propriu și… agasat? Am alungat cu dibăcie coșmarul în fundul minții. Era momentul să scot la iveală SUPERPRIETENA, capabilă să evite toate ciorovăielile iminente ce pluteau în aer cu puterea de diversiune a flirtului ei!

Mi-am abandonat elasticul, înfoindu-mi în schimb părul, în speranța că voi obține o ciufuleală perfectă.

— Hei, Dax, știi ce ar fi minunat pentru condiția ta fizică? Să alergi cu o greutate suplimentară. Cum ar fi, să zicem…

M-am uitat la cer gânditoare, apoi zâmbetul meu a aterizat asupra lui.

— Cu mine!

A scos încă un geamăt profund, dar un zâmbet i s-a strecurat pe chip și s-a aplecat ca să pot sări în spinarea lui. Am pornit-o într-un ritm constant, agățându-mă fericită de umerii lui. Umerii lui Dax au fost, de fapt, primul lucru pe care l-am remarcat la el,

mai ales fiindcă mă așezasem chiar în spatele lui în clasă, iar în acea primă zi eram atât preocupată încercând să afișez același aer blazat pe care toți ceilalți îl arborau, încât abia mă puteam concentra la orice altceva.

El mi-a spus că l-a frapat stilul meu, ceea ce, sinceră să fiu, este primul lucru pe care toată lumea îl observă la mine și se datorează în întregime designului. Când m-am transformat din Olive în Liv, m-am uitat la sute de videoclipuri înainte de-a mă opri, în final, la stilul care credeam că mi s-ar potrivi – acela de tânără franțuzoaică. Mi-am tăiat treizeci de centimetri din păr, am urmărit în neștire tutoriale despre machiaj, apoi am petrecut o lună întreagă căutând haine cu stil neutru și elegant care să nu pară ținute laborioase. În marea masă a femeilor ce purtau jachete *Patagonia,* șicul parizian a făcut destul de multă senzație.

Ei bine, recunosc, sunt de origine greco-americană, nu franco-americană. Dar cine ține cont de așa ceva? Eu, una, nu.

Dax a trecut la ritm de jogging, iar eu mi-am cufundat fața în ceafa lui. În timpul verii, Dax petrece douăzeci până la treizeci de ore pe săptămână în piscină și miroase a clor așa cum alți tipi miros a apă de colonie. Practic, Dax merge la o școală privată, dar pentru a face parte din echipa noastră de polo pe apă, trebuie să fie înscris la ambele școli, așa că își petrece o parte din zi la școala mea. Sau, cel puțin, așa era până acum. Deoarece, de vreo două săptămâni încoace, este în mod oficial absolvent de liceu, fapt care a produs un ușor dezechilibru în lumea mea, deși m-am străduit din răsputeri să ascund acest lucru.

— Ador mirosul de acid hipocloros dimineața, am declarat eu.

— Miroși a transpirație, mi-a spus el, strângându-mă de genunchiul drept. Nu pot alerga cinci kilometri cu tine în spinare. Hai să te conduc acasă.

— Cum vrei tu.

Mi-am apăsat obrazul pe al lui.

— Putem face clătite cu fulgi de ciocolată. Micul dejun al campionilor. Nici măcar noii tăi antrenori de la colegiu nu pot avea nimic împotrivă.

Colegiu. Mușchii din maxilarul lui Dax s-au încordat și eu mi-am ținut respirația, regretând deja conversația care avea să urmeze. Sau poate a decis, în mod magic, să nu aducă acea problemă în discuție?

Privirea mi-a rămas agățată de un pitic de grădină cu obraji roșii, înfipt în stratul de flori al unei curți pe lângă care treceam, și m-am pomenit rugându-mă la el din pricina disperării mele profunde. *Te rog, pitic mic de grădină, te rog nu mă face să-l mint pe prietenul meu azi…*

— I-ai contactat pe cei de la Stanford în legătură cu ziua liceului lor? m-a întrerupt Dax. Amelia spune că este ceva foarte important pentru procesul de admitere. Vor să vadă că ai depus toate strădaniile posibile înainte să ia în considerare cererea ta.

N-am pentru ce să-ți mulțumesc, pitic de grădină.

— Desigur, am spus. Să sperăm că voi primi vești de la ei în curând.

Vocea mea părea că aparține unei ciocârlii sau unei rândunici, sau oricărei alte chestii la fel de ciripitoare. Nu numai că Dax mergea la Stanford, dar jumătate din familia lui își făcuse studiile acolo, iar verișoara sa mai mare, Amelia, lucra la biroul de admiteri. Treaba asta complica lucrurile mult de tot. Și când spun *lucruri*, mă refer la faptul că, de fiecare dată când dădeam clic pe linkul pe care mi-l trimisese Amelia, mă cuprindea imediat acea senzație de panică provocată de lipsa aerului pe care o simt în coșmarurile mele în care mă înec. Așa că… nu.

Nu m-am înscris la ziua liceului Stanford. Dar nici nu voiam să-i spun asta acum. Nu într-o zi de vară atât de superbă. Nu tocmai după ce am petrecut împreună o seară grozavă la expoziția de artă. Nu când galopam prin cartierul meu, cu brațele mele strânse în jurul lui.

Dax a început să spună ceva, dar, din fericire, o umbră ce aducea a costum de atletism marca Lululemon a apărut brusc pe aleea de lângă noi,

sistând pe moment ancheta care știam că urma să aibă loc în mod inevitabil.

— Dax?

Era Maya Nakamura, o colegă de clasă a lui Dax, care, în sutienul și jambierele sale de atletism de culoare roz, arăta de parcă ar practica permanent tot felul de sporturi. Părul ei lung, negru era strâns într-o coadă de cal dichisită și ținea în lesă un labrador retriever. Ieșise să alerge de bunăvoie, fără nicio presiune. De asemenea, abdomenul ei lucrat era un lucru ce merita să fie privit.

— Bună, Maya! am salutat-o eu, sărind jos din spinarea lui Dax să mângâi câinele, care gâfâia vesel printre balele ce i se scurgeau.

O știam pe Maya de la petreceri și de la orele de pregătire pentru testul de aptitudini SAT în vederea admiterii la colegiu. Dax o cunoștea de la grădiniță, cam așa funcționau lucrurile pentru majoritatea persoanelor din școala lui privată – aflasem repede că *bogatul* Seattle era un *mic* Seattle. Se agățau unii de alții ca niște lipitori. Astăzi am fost atât de fericită că am avut parte de un eveniment soldat cu distragerea atenției prietenului meu, încât am fost mai mult decât dispusă să pretind că Maya nu nutrea pentru el o dragoste furibundă care se întinsese pe parcursul unui deceniu. Și, cinstit vorbind, cine ar putea să o învinovățească? El era *Dax.*

— Dax, am încercat să te sun aseară, i-a spus Maya, ignorându-mă așa cum o face ori de câte ori crede că poate să scape basma curată.

Multe dintre colegele ei de clasă sunt așa. Nu prea fuseseră încântate când Dax începuse să se întâlnească cu cineva care învăța la școala publică (oftat!). Faptul acesta nu numai că l-a scos de pe piață, dar lor chiar nu le plăcea ca cineva să rupă rândurile.

Tatăl Mayei deținea o companie Fortune 500[12] iar ea era genul de fată în stare să alerge opt kilometri în somn în timp ce-ar picta afișe pentru raliurile studențești și, concomitent, și-ar aranja părul pentru

banchet. Nu știu sigur de ce ar încerca cineva toate aceste lucruri în somn, dar înțelegeți voi ideea.

— Ai auzit ultima noutate?

— Ce noutate?

Dax și-a ridicat poala tricoului ca să își șteargă sudoarea de pe fruntea lui sclipitoare, expunându-și abdomenul.

Of. *Încerca* să o tortureze?

— Am fost admisă la UC Berkeley[3]! Vom fi, hai să zicem, la cincizeci de kilometri unul de altul!

— Într-adevăr?

Am sărit ca arsă în picioare, ștergându-mă de balele de câine pe pantaloni mei scurți. În ciuda faptului că relația mea cu Maya se situa în cea mai mare parte a timpului undeva pe Planeta Ciudată, nu m-am putut abține să nu fiu încântată pentru ea. Fusese pe lista de așteptare de la UC Berkeley de aproape șase luni și am văzut cât de asiduu lucrase la pregătirea pentru SAT. Se cuvenea să o felicităm.

— Maya, este incredibil! O meriți cu prisosință.

I-am ars un cot lui Dax în coaste.

— Nu-i așa că e grozav, Dax?

El a reacționat imediat, plin de solicitudine.

— Da, este chiar grozav, Maya. Ai muncit din greu pentru asta.

Și-a pus brațul în jurul meu.

— Liv încearcă să obțină o admitere timpurie la Stanford[4]; să sperăm că va fi acolo cu noi peste un an.

Of!

Of, of, of!

— Ah. Într-adevăr? Te gândești la Stanford?

Mayei i-a picat fața pentru o clipă, dar coada ei de cal a zvâcnit cu entuziasm.

— Ei bine, este minunat. Asta înseamnă că veți fi împreună!

Dax m-a sfredelit din priviri.

— Poate, am spus eu. Am în vedere câteva școli și la Stanford aș putea obține un loc cu ușurință. Din fericire, am șase luni la dispoziție să decid unde

vreau să mă înscriu. Nu trebuie să iau o decizie chiar acum, nu-i așa?

La auzul acestor vorbe, trupul lui Dax a încremenit locului. Dar, dacă Maya a simțit tensiunea dintre noi, nu a lăsat să se întrevadă nimic.

— Liv, sunt sigură că vei putea intra oriunde; toată lumea știe că scorurile tale SAT au fost în top. În plus, ai câștigat acel concurs de artă la nivel statal. Pentru… așa-numitele colaje? Corect?

Așa-numitele colaje. Acesta a fost exact motivul pentru care nu le-am povestit oamenilor despre viața mea artistică. În primul rând, nici măcar nu mă înscrisesem la concurs; profesoara mea a fost cea care mi-a trimis cererea de înscriere.

— Nu a fost mare lucru, am afirmat eu, străduindu-mă să alung cu un gest de dispreț al mâinii întreaga *competiție de artă la nivel național.*

— Ei bine, toți ceilalți au crezut că a fost, a adăugat ea, însă se uita la Dax în timp ce făcea această afirmație.

Telefonul meu a piuit. Mesaj de la mama. Olive, ești acasă? Trebuie să vorbesc cu tine.

Inima mi-a ajuns în gât, dar i-a trebuit un moment creierului meu ca să îmi dau seama de ce. ***Olive***[5]**.** Mi-a zis Olive. Chiar îmi respectase decizia de a mi se spune Liv și nu îi mai scăpase aproape niciodată vechiul meu nume de pe buze. De asemenea, era ora 9:37. Nu ar trebui să fie la serviciu deja? De ce nu era la serviciu?

Am simțit încă o tresărire puternică în piept și, dintr-odată, capul a început să îmi vâjâie și gândurile să îmi dea năvală în minte cu atâta rapiditate încât nu puteam să mă adun. *Este ceva în neregulă? Nu e nimic în neregulă. Păstrează-ți cumpătul Liv. Reacționezi exagerat, ca de obicei. Și ce dacă ți s-a adresat cu numele celălalt? Ea este bine…*

— Liv, ai pățit ceva? mi-a șoptit Dax.

O cută mică i se formase între sprâncene.

Am dat din cap, făcând tot posibilul să zâmbesc. N-am pățit nimic. Eram *bine.*

Maya vorbea în continuare și m-am concentrat să reiau firul conversației.

— Abia aștept. Aș vrea să se fi terminat deja vara. Sunt foarte nerăbdătoare să merg la colegiu!

I-a zâmbit lui Dax.

— Deci, insula Balboa. Ești pregătit pentru excursia absolvenților?

— Suntem pregătiți, a declarat Dax, azvârlindu-și din nou brațul în jurul meu.

Ochii Mayei s-au mărit ușor.

— Liv, vii și tu cu noi? Ce grozav!

— Mama mea nu s-a hotărât încă, m-am repezit eu să spun.

Aproximativ treizeci de persoane din clasa lui Dax mergeau la casa de pe plajă a unui coleg al lor, ceea părea haotic și distractiv, dar și…

Nu știu. Dacă ar fi să pun punctul pe i, aș spune că oceanul și cu mine nu suntem cei mai buni prieteni. Cel mai mult îmi place să-l admir de la distanță, dar Dax îmi vorbea deja despre acea formațiune de roci spre care plănuia să înoate, iar eu aveam o listă lungă de pretexte pentru a evita să mă avânt spre acea așa-zisă formațiune stâncoasă. Eu *știu* să înot. Am chiar și certificat de scafandru. Doar că prefer să *nu* mă înec în adâncul mării tulburi. Totuși, îmi doream să merg. Dar nu în același mod în care își dorea Dax. Părea să fie un adevărat laitmotiv mai nou.

— O să fac eu să funcționeze aranjamentul cumva, am spus cu încredere, iar Dax mi-a aruncat unul dintre zâmbetele sale orbitoare.

Un zâmbet adevărat. Umerii mi s-au înmuiat. Maya a ezitat, rânjetul ei devenind viclean.

— Super. Ei bine, presupun că mă voi revedea în Balboa cu *cuplul care cel mai probabil va rezista și după terminarea liceului!*

Ah! Titlul infam din anuarul liceului.

— Pe curând, Maya! i-a spus Dax, strângându-și și celălalt braț în jurul meu.

Maya s-a întors, și noi am rămas uitându-ne după ea și după câinele ei cum se îndepărtau tropăind, în

timp ce eu așteptam negarea obișnuită a lui Dax. Nu m-a dezamăgit.

— Nu am nimic cu ea, s-a grăbit el să spună.

— Nu am *spus* că ai avea ceva cu ea.

M-am prăbușit pe el, așa că a fost nevoit să mă prindă.

— De ce le tot spui oamenilor că mă înscriu la Stanford? Sunt abia într-a unsprezecea.

— Într-a douăsprezecea, m-a corectat el, punându-mă din nou pe picioare. Peste trei luni vei fi într-a douăsprezecea. Și am spus că încerci să te înscrii, nu că te vei duce în mod sigur acolo. În plus, ai ceva împotrivă să mergem la aceeași școală?

— Nu, nimic.

Închid ochii o jumătate de secundă. Fiindcă, la gândul de a bântui prin campus și prin cămine și de a merge la petreceri cu Dax fără nicio supraveghere parentală, îmi venea să pocnesc din călcâie și să cânt. Dar ceva din toată treaba asta mă făcea să simt și un vârtej de panică în același timp. Faptul că Dax urma două școli a însemnat că eram împreună doar o parte din timp în aceeași clasă, dar el deja hotăra pentru amândoi cea mai mare parte a vieții noastre sociale. Poate că asta a funcționat la început, când nu cunoșteam pe nimeni de la liceul meu. Dar, odată ce am început să-mi fac propriii mei prieteni, am realizat că mă simt ușor… constrânsă. Nu îi plăcea să-mi petrec timpul cu alți băieți (e de înțeles) și era greu să găsesc un echilibru între propriile mele preocupări sau activități școlare și mersul la meciurile sale ori petrecerea timpului cu prietenii lui de la școală. Programul meu era atât de încărcat, încât a trebuit chiar să renunț la fotbal anul acesta (am jucat pe postul de portar, desigur, alergând mai puțin, dar profitând de toate celelalte beneficii sociale), astfel încât să am suficient timp să echilibrez totul.

Nu că mă plângeam. Eram înnebunită după Dax. Eram căzută în limbă după Dax. Adevărata problemă cu Stanford este că nu era Rhode Island School of Design[6].

RISD. Numai când mă gândeam la asta mă cuprindea o bucurie frenetică și îmi venea să mă tăvălesc pe un câmp cu flori, sau să dau glas unui cântec spontan, sau să fac orice altceva ar face oamenii când toate visurile lor se împlinesc. Dar trebuia să aștept momentul potrivit pentru a-i spune lui Dax, iar astăzi în mod clar nu era acel moment. Pentru *cuplul care cel mai probabil va rezista și după terminarea liceului!* în mod categoric ne ciondăneam destul de mult.

Am inspirat adânc, pregătindu-mă mental pentru o schimbare la o sută optzeci de grade a temei de conversație, când telefonul meu a piuit din nou. Un alt mesaj de la mama. De data aceasta ceva mai agresiv. Olive, te rog să vii acasă ACUM. Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Olive, din nou?

— Cine este? m-a întrebat Dax, aruncând o privire spre telefonul meu. Am îndepărtat repede ecranul de el.

— Mama.

Dax și-a șters din nou fața de poala tricoului.

— Credeai că e la serviciu?

Imediat, stomacul meu s-a transformat în origami și a trebuit să mă forțez să mă relaxez. Faptul că îmi fac griji pentru mama a devenit un reflex automat. Acest lucru tinde să se întâmple atunci când pierzi un părinte – îți faci mai multe griji în legătură cu celălalt. Nu că mi-ar fi dat vreodată motive de îngrijorare. Probabil că avea nevoie de cineva care să aibă grijă de fratele meu mai mic, atâta tot.

— Haide. Să mergem să facem clătite, am propus eu.

M-am cocoțat din nou în spinarea lui și, din fericire, am rămas tăcuți în următoarele minute. Mai aveam câțiva pași până la aleea mea, când Dax a arătat cu degetul spre căsuța poștală.

— Ar trebui să verifici. Amelia mi-a zis că vor trimite invitațiile prin poștă.

— Dax, am zis eu gemând, rostogolindu-mă jos de pe spinarea lui de parcă mi se înmuiaseră balamalele

de tot.

Am învățat figura de la fratele meu de cinci ani, Julius. Stăpânea la perfecție arta de a se transforma în nevertebrat în caz de nevoie.

— Poșta vine și sâmbăta?

— Bineînțeles că da, a spus el pe acel ton autoritar pe care îl adoptă uneori. Stai să verific.

A întins mâna spre căsuța poștală, dar, din fericire, un mic ninja de dimensiunea lui Julius a ales exact acel moment pentru a se arunca dintr-un arțar din apropiere, aterizând direct în capul lui Dax.

— Numai un ninja poate învinge un alt ninja! a țipat Julius.

— Ce mama… a strigat Dax, învârtindu-se pe loc, cu brațele întinse. Julius, credeam că am căzut de acord că trebuie să-mi dai un avertisment cinstit!

— Prioritar pentru un ninja este să câștige fără să lupte!

L-am dezlipit repede pe Julius de Dax. Astăzi luase cu asalt departamentul de costume: o mască, două săbii katana din plastic și halatul negru al mamei noastre.

— Mama este bine?

— E bine, a spus el, privindu-mă cu indiferență. De ce?

Trupul meu s-a relaxat ușor și mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Mai ții minte ce ți-au spus mama și James? Nu ar trebui să-i mai ataci pe oameni sărind din copaci.

— Și cam de niciunde altundeva? a adăugat Dax plin de speranță, iar Julius i-a zâmbit îngăduitor.

Dax fusese întotdeauna una dintre principalele ținte ale lui Julius și până acum toate încercările de armistițiu au fost soldate eșecului.

— Oh, nu!

I-am dat jos masca lui Julius de pe față.

— Este cumva noul meu contur de ochi?

Ochii lui erau conturați cu o strălucire aurie pe care aș recunoaște-o oriunde. Urban Decay Goldmine. Îl cumpărasem pentru banchetul de absolvire al lui Dax.

— Julius! Ăsta m-a costat treizeci de dolari la Sephora!

— Ninja trebuie să fie învăluit în mister!

A îndreptat o sabie spre mine.

— Liv, eram în copac pentru că mama mi-a zis să vin să te caut. Ai primit o carte poștală. Este foarte murdară și scrisul e foarte ciudat. Mama s-a schimonosit la față când a văzut-o.

Nu.

— O carte poștală?

Dax s-a răsucit pe călcâie cu fața la mine, entuziasmat nevoie mare.

— Trebuie să fie invitația.

Spaima m-a lovit ca un val de gheață. Întregul meu corp a amorțit. *Vezi!* Mintea mea a scos un strigăt de triumf. *Ceva este în neregulă!*

— Hai să mergem să vedem! m-a îmboldit Dax, înșfăcându-mă de mână și înlănțuindu-și degetele de ale mele. Haide!

Mesajul mamei mele mi-a revenit în minte. *Trebuie să vorbesc cu tine.*

— Dă-mi drumul… Așteaptă-mă aici, bine? Rămâi cu Julius, da?

Mi-am desprins degetele din strânsoarea lui Dax și m-am îndreptat spre ușa din față.

Mergeam cu pas alert – gândiți-vă la oamenii care fac mișcare mergând prin mall –, dar mersul meu s-a transformat într-un sprint după vreo șase pași. Acumulasem prea multă adrenalină ca să nu fac asta.

— *Acum poți să alergi!* a strigat Dax din spatele meu.

Nici măcar nu am catadicsit să-i răspund. Doar o singură persoană îmi trimitea cărți poștale vechi cu un scris ciudat. Una singură. Și cu siguranță nu era cea de la biroul de admiteri de la Stanford.

Trebuia să iau acea carte poștală și să o ascund înainte ca Dax sau oricine altcineva să o vadă.

Capitolul 2

#2. UN TRICOU DECOLORAT INSCRIPȚIONAT CU RECLAMA: HERMES, MAGAZIN GRECESC – LIVRĂRI LA DOMICILIU. VOI COMANDAȚI, NOI ZBURĂM SPRE VOI

În primele luni petrecute în SUA, tatăl meu a lucrat ca distribuitor de produse. Aceasta nu a fost o slujbă implicită; a fost o chestie de concepție. El a spus că orașul New York este o fiară sălbatică și, ca toate fiarele sălbatice, singura modalitate de a o îmblânzi cu adevărat este să o privești drept în ochi și apoi să treci cu bicicleta peste ea în lung și în lat. (Nu vă chinuiți să cugetați prea mult; nu are niciun sens.) În ziua în care a ajuns în New York, a bătut la ușa fiecărui restaurant grecesc pe care l-a întâlnit în cale și în mai puțin de trei ore a reușit să găsească atât un loc de muncă unde să lucreze ca distribuitor pentru un magazin de delicatese de pe strada 56, cât și o cameră de închiriat în casa verișoarei mătușii proprietarului magazinului de delicatese. Tata s-a priceput dintotdeauna foarte bine să își găsească un acoperiș deasupra capului unde să se simtă ca acasă.

Mama trebuie să mă fi auzit venind, deoarece aproape că ne-am ciocnit una de alta la intrare. Din fericire, am reușit să mă redirecționez la ținc, efectuând un triplu axel involuntar pentru a-i ocoli burta. Era în mod oficial în acel stadiu al sarcinii în care protuberanța intra înaintea ei în cameră și nimeni nu poate fi vreodată pregătit pentru așa ceva.

— Liv!

M-a apucat de umeri, reechilibrându-ne pe amândouă.

— Ia-o mai ușurel.

Era în picioarele goale, dar se îmbrăcase pentru a merge la birou, într-un taior office în versiunea pentru gravide. Mama mea este avocat într-o corporație, ceea ce înseamnă că este ceva mai puțin spectaculos decât în Law & Order[7], dar munca ei presupune că trebuie să rămână mult prea multe seri la rând peste program încercând să respecte termenele lucrărilor, ca apoi să vină acasă mirosind a cafea stătută. Și totuși, este o slujbă destul de impresionantă. Mai ales dacă luați în considerare faptul că a urmat Facultatea de Drept și a promovat examenul de barou ca părinte singur.

Am vrut să-mi acord o clipă de răgaz să-mi trag sufletul, dar nu era timp de așa ceva.

— Julius mi-a spus că am primit o carte poștală. Trebuie să o ascund de…

— Bună ziua, doamnă Williams!

Vocea lui Dax s-a făcut auzită la intrare. Cu un zâmbet cuceritor pe figură, îl purta în cârcă pe Julius care își mânuia katana. Păcat că nu reușea să o cucerească realmente pe mama.

— Dușmanul dușmanului meu… i-a suflat Julius, făcând ochii mari la noi.

— Este prietenul meu, a continuat mama în mod automat. Bună, Dax!

El a ignorat tonul ei lipsit de vioiciune.

— Cum vă mai simțiți astăzi?

— Oh… ce să zic? a răspuns ea, făcând un gest vag spre burtă. Foarte însărcinată.

Julius a sărit jos, apoi și-a înfipt katana direct în partea stângă a cutiei mele toracice.

— Ți-a arătat mama cartea poștală deja? Scrisul de pe față nici măcar nu seamănă cu un alfabet. E la fel ca toate acele chestii cu unghiuri ciudate.

— Chestii cu unghiuri ciudate?

Dax mi-a aruncat o privire nedumerită.

Am ridicat din umeri. *Cine știe?*

— Liv, este un soi de scriere diferită. Ca *un cod secret*… a insistat Julius în continuare.

— De ce nu mergi să mănânci niște melci cu scorțișoară? Dax, vrei și tu unul? a intervenit mama, abătându-i, plină de dibăcie, atenția lui Julius în altă parte.

Se pricepea grozav de bine la treaba asta.

Ori de câte ori îi rostește numele, chipul mamei devine un pic mai rigid. Nu o va recunoaște niciodată, dar nu-i place de Dax. Am încercat să o fac să mărturisească acest lucru mai demult, dar nu vrea nici în ruptul capului să spună mai mult decât niște fraze criptice precum „Viața este lungă și primele iubiri sunt scurte” sau „Poate fi foarte ușor să te pierzi în prima ta relație”. Ceea ce e complet ridicol din partea cuiva care s-a căsătorit și a rămas însărcinată cu primul bărbat cu care a avut o relație înainte să împlinească douăzeci și doi de ani. A fost la fel și cu James. S-au cunoscut și, în mai puțin de șase luni, iat-o însărcinată și logodită. Mama este genul de femeie care cade rapid în mrejele dragostei și ai crede că asta ar face-o mai înțelegătoare față de situația mea în care se presupune, în mod evident, că nu este atât vorba despre cădere, cât despre scufundare. Și totuși…

— Da, aș vrea și eu una. Mulțumesc, doamnă, a răspuns Dax.

Ea i-a zâmbit, dar o cută mică i-a apărut pe frunte, cea pe care am denumit-o în mod oficial *cuta lui Dax.*

— Dax!

Toți trei am tresărit. Tatăl meu vitreg nu prea vorbește ca toți oamenii, vocea lui seamănă mai

degrabă cu un detonator. Este atât de înalt încât o face pe mama să pară scundă, are mâinile mari, o față prietenoasă și o voce puternică, devenind și mai puternică ori de câte ori se află în preajma oamenilor pe care îi simpatizează și, cu certitudine, îl place fără echivoc pe Dax.

Este avocat ca și mama și singura dată când l-am văzut prost dispus a fost după ce a pierdut un caz la care lucrase mai mult de un an. Dar, în loc să zbiere și să tropăie prin casă bătând nervos din picior ca mama și ca mine, el și-a canalizat toată energia spre genul acela de lucruri sănătoase pe care articolele din reviste te sfătuiesc întotdeauna să le faci. Mai întâi a înlocuit toate corpurile de iluminat din sufragerie, apoi a plecat la o plimbare de cincizeci de kilometri cu bicicleta. Nivelul său de sănătate este puțin cam înspăimântător.

James l-a bătut pe Dax pe spate cu mâna lui masivă și aproape că l-a dat de-a dura.

— Bună ziua, domnule Harrison! l-a salutat Dax respectuos, recăpătându-și echilibrul.

Mi-a cerut ajutor din priviri, dar m-am prefăcut că nu observ. Dax nu avea habar cât de multă nevoie avea de James ca aliat în această casă.

— Cum merge sezonul de polo pe apă? Tatăl tău ce mai face? l-a întrebat James cu vocea lui bubuitoare. Apropo, am auzit că ai intrat la Stanford. Cred că tatăl tău este în al nouălea cer.

— Este încântat la culme, i-a confirmat Dax, aruncându-mi o privire plină de subînțeles.

James s-a rezemat de perete, încrucișându-și brațele masive peste piept. Astăzi purta o cămașă albă, de golf, și o pereche de pantaloni scurți.

— Crezi că vei juca pe post de portar la Stanford? Asta este o poziție ce pare a fi foarte dificilă.

— Este o provocare, domnule.

Dax și-a relaxat umerii și s-a îndreptat de spate. Sportul făcea parte din zona lui de confort și era obișnuit cu oamenii care îl felicitau pentru realizările lui. Potrivit fotografiilor și trofeelor expuse de mama

sa prin toată casa, el excelase la diferite sporturi încă din școala primară.

Am profitat de ocazie pentru a mă apropia de mama.

— Unde este? i-am șoptit eu pe un ton autoritar.

Am întins mâna, sperând că ea îmi va strecura cartea poștală în palmă pe furiș; în schimb, m-a apucat de mână.

— Vă lăsăm să stați de vorbă ca între bărbați a strigat trăgându-mă după ea de-a lungul holului, până în camera pregătită pentru bebeluș.

Coridorul răcoros era cufundat în liniște, iar când am intrat în camera bebelușului, singurul sunet care se auzea era zgomotul înfundat pe care îl făcea vecinul nostru de alături care tundea gazonul.

— Hm… ce căutăm aici? am întrebat-o eu, uitându-mă în jur la toate proiectele pe jumătate finalizate. Un teanc de cutii zăcea lângă un perete, împreună cu un șifonier parțial montat și cu câteva grămezi de haine pentru bebeluși. Haine de băiețel. *Julius 2* ar trebui să sosească aici înainte de sfârșitul verii și numai când mă gândesc la asta mă simt sleită de puteri deja.

S-a întors cu fața spre mine, aproape izbindu-mă cu Julius 2 și a trebuit să fac un salt brusc înapoi pentru a-l evita.

— Ai ascuns cartea poștală, nu-i așa?

A dat din cap, dar după aceea i-a trebuit puțin timp să se lase pe spate și să se așeze în balansoarul care fusese livrat săptămâna trecută.

— Stai jos, te rog, a spus arătând spre cutia în care era căruciorul.

Dar am rămas în picioare. Părea să își adune cuvintele la fel cum o furtună își adună forțele. Ce ar putea necesita atât de multă pregătire? Nu cartea poștală. Să fie vorba de altceva?

Stai așa.

— E vorba despre bunica?

Cuvintele mi-au țâșnit pe gură.

Bunica mea este o adăugire destul recentă în viața noastră – ei bine, în viața mea, oricum. Bunicii mei

nu erau mari fani ai tatălui meu și nici nu se prea dădeau în vânt după faptul că fiica lor debutantă se îndrăgostise de un imigrant grec. Căsătoria și procreația cu grecul mai sus-menționat au sigilat afacerea. Mi se pare un pic penibil că eu am fost cea procreată și tot restul. Mama și părinții ei au avut ani întregi o relație intermitentă, cu suișuri și coborâșuri, dar, de îndată ce bunicul meu a murit, bunica a început să vină în vizită odată la câteva luni sau cam așa ceva. Cred că se simțea singură. Acum câteva săptămâni, a avut o cădere nervoasă. Probabil că era mai rău decât crezusem.

— Nu, nu este vorba despre bunica.

Mi-a arătat din nou cu degetul spre cutia de carton.

— Stai jos.

De data aceasta m-am conformat, urmărind-o cum își netezea fusta, care nu avea absolut nicio cută, peste genunchi. Obrajii ei erau rozalii și, când mi-a întâlnit privirea, mi-am dat seama că era tulburată. Stomacul mi-a luat foc.

— Olive, astăzi a venit o invitație prin poștă. Am vrut să aștept momentul potrivit pentru a o aduce în discuție, dar este o problemă destul de presantă și cred că trebuie să vorbim despre asta neapărat.

O invitație destul de presantă? Acum chiar că eram efectiv în ceață. De asemenea, simțeam un nod în gât din pricina anxietății.

— Mamă, am crezut că este vorba despre o altă carte poștală.

— Da, este.

Și-a dus mâna la buzunarul blazerului… și iat-o.

O carte poștală.

O carte poștală mototolită și zdrențuită, care părea să se fi luptat cu tot felul de elemente potrivnice și de greutăți înainte de a ajunge la destinatara sa care nu era dispusă să o primească.

La mine.

Am ridicat-o în dreptul ochilor, astfel încât să îi pot vedea partea din față. Julius avusese parțial dreptate. Era o fotografie supraexpusă a ruinelor templelor grecești, cu o scriere greacă cu caractere

mari care se suprapuneau peste omoloagele lor englezești. BINE AȚI VENIT ÎN FRUMOASA GRECIE!

Era atât de grosolană și de serioasă, încât era aproape simpatică. Și, chiar dacă nu ar fi scris GRECIA! pe ea, tot aș fi știut de la cine este. Cunosc o singură persoană care ar fi în stare să dea de o carte poștală zdrențuită, prost tipărită, pe care ar împodobi-o cu timbre poștale care valorează o avere și ar trimite-o în celălalt capăt al lumii.

Nico Varanakis. Personaj marcant, căutător al Atlantidei, tată absent și noul meu prieten prin corespondență, pe care nu mi-l doream.

M-am prăbușit pe cutia mea, toată anxietatea scurgându-se din mine și făcând loc pentru ceva nou. Tristețe? Goliciune? Primisem prima carte poștală acum aproape șase luni, așa, ca din senin. Nu mai știam nimic de el de ani de zile și dintr-odată m-am pomenit cu o carte poștală cu un singur rând cu scrisul său de mână familiar. ***Salutări din frumosul Santorini. Mi-ar plăcea să fii și tu aici!***

A fost probabil cea mai proastă replică din istoria replicilor cu care să îți începi o scriere, în afară de *Cum a fost piesa, doamnă Lincoln?* De atunci încoace, am început să primesc cărți poștale aproape în fiecare lună sau cam așa ceva și toate erau destul de asemănătoare. Cărți poștale tipărite aiurea sau cu aspect vintage din Grecia, cu câteva rânduri scrise în grabă care ar fi avut sens dacă ar fi fost în vacanță, dar, în contextul nostru, nu aveau absolut niciun sens.

Nu, nu i-am răspuns. Le-am citit, am plâns de una singură stând ascunsă pe undeva, apoi le-am rupt bucăți-bucăți și le-am aruncat la gunoi. Dar după ultima, am decis să nu mai fac nici măcar atât. Cărțile poștale îmi înrăutățeau coșmarurile.

— Nu o vreau, am refuzat eu, ridicându-mă în picioare și smulgându-mi o ață din tricou.

Mama a dat din cap înțelegătoare, dar mi-a întins-o oricum.

— Draga mea, cred că ar fi bine să o citești.

— De data asta, nu.

Am încercat să bat în retragere, dar a ajuns până la mine înainte să apuc eu să-mi dau seama, înghesuindu-mi cartea poștală în mână. Mama mea s-a mișcat un pic *prea* repede pentru o femeie însărcinată.

— Mamă…

M-am blocat.

— Citește-o *acum.*

Of. Nu aveam cum să mă lupt cu ea. Am întors cu grijă cartea poștală pe partea cealaltă, dând instrucțiuni inimii mele să nu o ia razna, făcând chestia aia bubuitoare pe care o făcea ori de câte ori tatăl meu era implicat. Am respirat profund, amintindu-mi de regula mea de bază: *Nico Varanakis nu mai are nicio legătură cu viața mea.*

> ***Olive,***
>
> ***Vești grozave! Lucrez la un proiect fascinant și mi-ar prinde tare bine ajutorul tău, în Santorini, Indiana Olive. Ce-ai zice de 15 iunie? Am trimis deja biletul de avion prin e-mail mamei tale.***
>
> ***Baba***

Inima mea nu a avut nicio șansă.

Mâinile au început să îmi tremure instantaneu, iar câmpul meu vizual periferic a devenit neclar.

— Liv? a spus mama cu o voce îngrijorată, ce părea că vine de undeva de departe.

M-am clătinat pe picioare încercând să mă agăț de cutia din carton, dar mama m-a prins la timp și m-a înfipt în balansoar netezindu-mi părul de pe frunte.

— Liv. Respiră! mi-a poruncit ea.

Respiram, dar respiram *prea mult.*

— Mamă… am făcut eu o tentativă să vorbesc.

Mâinile îmi tremurau atât de rău, încât cartea poștală a început să fâlfâie în aer. Nu mai vedeam efectiv cuvintele, dar nu mă puteam abține să nu le privesc. De parcă nu ar fi fost destul că scrisul lui era o mâzgălitură neglijentă, a folosit și vechea mea poreclă. Indiana Olive. Una pe care nu o mai auzisem

de mai bine de nouă ani. Și semnase folosind cuvântul grecesc pentru tată, un cuvânt pe care obișnuiam cândva să îl spun de o mie de ori pe zi, dar nu îl mai rostisem de ani de zile.

Capul meu a simțit că…

Eu am simțit că…

— Liv, uită-te la mine! m-a somat mama.

Mi-am înlănțuit ochii întunecați de ochii ei albaștri și, *gata,* ne-am conectat din nou. Respirația mea a devenit uniformă. Era o carte poștală. O simplă carte poștală. Carton și cerneală și câteva timbre colorate. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Ești bine? m-a întrebat ea, punându-și mâna pe brațul meu.

— Sunt bine, am răspuns eu pe un ton egal.

— În regulă.

A răsuflat ușurată, ținându-și în continuare brațul pe al meu.

— Liv, știu că este ceva absolut neașteptat, dar cred că este o idee bună.

Ce? Cuvintele ei m-au izbit ca o găleată cu apă rece ca gheața. *Păstrează-ți calmul!* i-am ordonat eu creierului meu. Nu îmi venea să cred că vorbea serios.

— Mamă, glumești, nu-i așa? Nu se poate. Sub nicio formă. 15 iunie este… Am făcut rapid calculul în minte: peste o săptămână doar.

Am împins cartea poștală spre ea.

— În plus, mi-a spus „Indiana Olive”. Dacă-i vorba despre Atlantida?

O umbră de zâmbet a apărut pe buzele ei. Dar, pe cât de repede a apărut, pe atât de repede a dispărut.

— Bineînțeles că este vorba despre Atlantida, a spus ea. Întotdeauna este vorba despre Atlantida.

Nemaiputând fi atentă la ceea ce spunea, am strâns atât de tare cartea poștală în mână, încât am simțit-o încrețindu-se în palma mea.

— Dar, mamă, Atlantida este o himeră. De ce ai vrea tu să fiu târâtă din nou în plasa iluziilor amăgitoare ale tatălui meu?

„Iluzii amăgitoare” nu era termenul potrivit. Un val de durere i-a străbătut fața, ca imediat să îl alunge, netezindu-și trăsăturile și apucându-se să îmi țină o prelegere.

— Liv, nu îmi pasă de Atlantida. Îmi pasă de tine. În ciuda a ceea ce îți spune creierul tău de șaptesprezece ani, nu ai tot timpul din lume. Într-o zi te vei întreba pe unde s-a risipit tot acest timp.

Ochii ei i-au întâlnit din nou pe ai mei și voința lor nestrămutată m-a înspăimântat. Acum știam exact ce se întâmpla. Ea se gândea la relația ei cu tatăl său. Fuseseră apropiați în cea mai mare parte a copilăriei ei, dar, după ce tatăl meu a intrat în peisaj, relația lor a început să se zdruncine. El murise înainte ca ea să aibă șansa de a face pace cu el.

M-a privit rugător.

— În plus, cred că îți va plăcea realmente acest proiect.

O bănuială vagă și incomodă s-a strecurat în mintea mea.

— Mamă, de unde știi despre ce proiect este vorba?

Ea a tras adânc aer în piept.

— Am vorbit cu el.

— Cum? am zbierat eu.

Mâinile îmi tremurau din nou, și cartea poștală țopăia ca nebuna. Totul mi se părea… *prea mult.*

— Vorbești serios?

În timp ce stătea lângă mine și vocea ei răsuna calm și ferm în urechea mea, vârfurile părului ei îmi mângâiau brațul.

— Da, a spus mama pe un ton categoric. Și i-am promis că nu îți voi dezvălui nimic despre proiect. Draga mea, tatăl tău se află într-un loc minunat pentru el și pentru viața lui. Am vorbit cu Ali și ea crede că aceasta ar putea fi o idee bună. Știu că ai avut din nou coșmaruri. Te aud de jos…

— I-ai spus lui Ali că am din nou coșmaruri? am scâncit eu.

Acum vorbeam pe un ton de parcă eram Julius când se confrunta cu perspectiva unei băi. Ali, cea

mai bună prietenă a mamei încă din copilărie, este psiholog și lucrează cu adolescenți. Locuiește în Maine și-mi dau seama de fiecare dată când mama și Ali vorbesc mai mult la telefon, pentru că mama obișnuiește să folosească după aceea fraze precum „exprimarea furiei asertive” și „modele de autoapărare”. Dacă a sunat-o pe Ali pentru mine, atunci chiar că era îngrijorată.

Ali a fost cea care a sugerat ca eu și mama să obținem certificate de scafandri, ca o modalitate de a-mi alunga coșmarurile. Poate dacă mintea mea trează ar cunoaște toate dedesubturile, creierul meu visător s-ar putea liniști. Am trecut printr-o criză de nervi de toată frumusețea, dar am făcut-o oricum, urmând un curs de scafandri la o piscină locală și obținând apoi certificatele într-o vacanță cu familia în Mexic. De îndată ce am trecut peste atacurile de panică, nu a mai fost chiar așa de rău. De fapt, mi-a plăcut foarte mult senzația de libertate pe care mi-o dădea respiratul sub apă. Însă creierul meu visător nu a primit înștiințarea. Visa că Liv se îneca. Absolut. De. Fiecare. Dată.

Mi-a cuprins mâinile într-ale sale, inelul ei de diamant apăsându-mă pe încheietura mâinii.

— Aceasta ar putea fi o șansă grozavă de reconciliere, de a pune câteva lucruri în ordine înainte de a-ți trăi viața pe cont propriu.

— Reconciliere? am bodogănit eu.

În contextul nostru, ce voia să însemne treaba asta? Nu eram două țări beligerante care trebuiau să își rezolve conflictele. Eram două țări care nu mai aveau nimic de-a face una cu cealaltă.

Chipul ei s-a înmuiat.

— Și, pe deasupra, draga mea, mai e și lista. Mă tot gândesc la lista ta.

— *Mamă.*

M-am smuls de lângă ea. Acum eram furioasă. Acea listă era privată și îi cerusem să nu mai vorbească niciodată despre ea. Eram pe punctul de a-i reaminti asta atunci când James a bubuit în ușă în

stilul lui caracteristic, făcându-ne pe amândouă să tresărim.

— Ellen? s-a auzit vocea lui tunătoare. Liv? Dax spune că aveți întâlnire pe terenul de tenis cu sora lui la unsprezece.

— La zece patruzeci și cinci, a precizat Dax, aflându-se în mod evident chiar lângă el.

Fără să vreau, am tras o strâmbătură. Cora, sora geamănă a lui Dax, nu este tocmai persoana mea preferată. Are un nume drăguț, dar tot timpul tropăie în bocancii ei urâți de luptă și îi sfredelește pe oameni din priviri cu ochii ei de un albastru-verzui. Sunt aproape sută la sută sigură că poate vedea direct prin mine. Și știe că, până de curând, nu mă integram niciunde.

Dar Dax susține că sora lui vrea să mă cunoască mai bine, așa că ne-am tot întâlnit cu ea și cu cea mai bună prietenă a ei la meciuri de tenis săptămânale, un sport la care ea excelează – mai ales deoarece pare hotărâtă să ucidă mingea –, iar eu sunt o catastrofă. În aceste condiții, meciul de tenis părea de tot râsul. Claustrofobia s-a încolăcit și mai tare în jurul meu.

— Vom ieși de aici într-un minut. Voi doi mai luați câte un melc cu scorțișoară! le-a strigat mama.

— Nu pot să merg. Mamă, nu pot să merg.

După toate aparențele intrasem din nou în hiperventilație, numai că de data asta trebuia să îmi țin glasul sub control. Și nu eram sigură despre ce loc vorbeam. Despre clubul de tenis? Despre Grecia? Despre ambele? Plănuisem ca, după meciul de tenis, să mă întâlnesc cu prietenele mele pentru a ne alege ținutele pe care le vom purta la petrecerea cu foc de tabără de sfârșit de an școlar, la care speram să îl conving și pe Dax să participe. Niciunul dintre planurile mele nu prevedea să zbor într-o altă țară pentru a mă confrunta cu ceea ce m-a rănit cel mai tare.

Mama mi-a dat la o parte bretonul din ochi.

— Draga mea, cred cu toată tăria că ți-ar prinde bine să petreci o vreme departe de casă. Sunt

îngrijorată că aici vei cădea în plasa… unor lucruri care îți vor distrage atenția.

Distrage atenția? M-a cuprins un al doilea val de furie, de data acesta suficient de puternic ca să mă facă să sar ca arsă în picioare.

— Mamă, nu este vorba despre Dax, am spus eu.

— Nu, nu este, a fost ea de acord cu mine. Este vorba despre tine. Nu este nevoie să-l ierți pe tatăl tău și nici nu trebuie să-l ajuți la proiectul său. Dar trebuie să pleci.

Un val de panică fierbinte a urcat rapid în pieptul meu.

— Mamă, nu. Nu pot.

— Ba da. Poți, m-a asigurat ea pe un ton egal.

Ochii ei albaștri i-au întâlnit pe ai mei și, pentru o clipă, am simțit ceea ce am simțit în acei ani devastatori ce au urmat imediat după plecarea tatălui meu, când rămăseserăm doar noi două, ciocnindu-ne una de cealaltă în vreunul dintre apartamentele noastre înghesuite și zgomotoase. Am trecut prin multe împreună.

Ea și-a pus mâna ei răcoroasă peste a mea.

— Zece zile. Trebuie să pleci zece zile. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci după ce ajungi acolo. Dar vreau să pleci.

Oricine ne-ar asculta ar presupune că ea mi-ar adresa o rugăminte insistentă, dar o cunoșteam prea bine pe mama, iar aceasta nu era o rugăminte – era o somație frumos formulată. Pe mama mea aș putea-o descrie drept *categorică* într-o zi bună și *încăpățânată* în toate celelalte. Trebuia să fie. Altfel nu am fi reușit să trecem prin toți acei ani urâți. Știam că, dacă ea îmi spunea că voi merge în Grecia să petrec zece zile cu o persoană pe care nu am crezut niciodată că o voi mai vedea, căutând un oraș despre care lumea nu credea că ar fi existat vreodată, atunci exact asta aveam să fac.

— Dar… excursia absolvenților. Și mi-am făcut planuri cu prietenele mele și…

M-am uitat în ochii ei și am știut. Indiferent ce aș fi spus sau ce aș fi făcut, urma să plec în Grecia.

Întreaga mea vară și-a schimbat direcția de rotație în jurul axei. Gravitația și-a pierdut sensul. Cădeam, eram efectiv în cădere liberă, fără nimic care să mă țină sau să îmi oprească prăbușirea. Petreceri de sfârșit de an? Excursie la Balboa împreună cu Dax? Orice aparență de normalitate?

Toate s-au dus pe apa sâmbetei. Și totul din cauza acestui petic jumulit de hârtie. M-am uitat fix la cartea poștală, furia săpând adânc în mine în timp ce citeam rândul despre care aveam senzația că era cel mai neliniștitor dintre toate.

Lucrez la un proiect fascinant și mi-ar prinde tare bine ajutorul tău, în Santorini, Indiana Olive.

De unde și până unde a avut el vreodată nevoie de ajutorul meu? Acesta era un joc pe care obișnuiam să-l jucăm și, de fapt și de drept, în viața reală, când am avut efectiv nevoie de el, nu a fost acolo, lângă mine. M-a lăsat baltă. Chiar dacă mi-ar trimite un milion de cărți poștale, acest fapt nu ar dispărea niciodată.

Ei m-ar putea constrânge să plec, dar cu siguranță nu m-ar putea obliga să îmi și placă.

Capitolul 3

#3. UN ȘERVET DE PÂNZĂ DE LA CINA DE GALĂ DE LA CONSTANTINE'S, ȘTERPELIT DE MAMA SAU DE TATA, DEPINDE PE CINE ÎNTREBI

Tata s-a mutat din casa verișoarei mătușii proprietarului magazinului de delicatese într-un apartament împreună cu doi dintre maeștrii bucătari de la Hermes și a trebuit să-și ia o a doua slujbă pentru a face față chiriei. Un restaurant avea sens – își putea exersa limba engleză. În plus, cu cât juca mai mult cartea grecului, cu atât bacșișurile erau mai mari.

Într-o seară a fost repartizat la o masă care găzduia o studentă a Universității din Chicago, pe nume Ellen Williams, care își petrecea vara lucrând ca stagiară în slujba unui politician local. Era înaltă, cu părul lung și blond, și avea genul acela de râs care te făcea să îi arunci și o a doua privire.

Tatăl meu a afirmat că ea a vărsat în mod intenționat carafa cu apă pe el. Ea a zis că el nu își mai aducea bine aminte, deși îi apărea o scânteiere minusculă în ochi atunci când o spunea. Și, sincer vorbind, o cred capabilă de așa ceva. În fotografiile lor din acea primă vară – nu sunt multe – tatăl meu era frumos, cu părul lui des, negru ca pana corbului, și cu zâmbetul lui exagerat, iar mama era atât de fericită, încât părea de-a dreptul euforică.

O listă scurtă a regulilor date de mama în ceea ce privește călătoria mea în Santorini, Grecia – un loc în care eu nu am vrut să merg:

1. Să o sun în fiecare dimineață și seară.

2. Să nu intru în vorbă cu străinii.

Imposibil, având în vedere că fiecare om de pe acea insulă va fi, practic vorbind, un străin, inclusiv propriul meu tată în momentul de față. Ca să spun drept, nici măcar nu știu cum mai arată acum. Iar ultima dată când el m-a văzut pe mine, aveam o sprânceană unită în stilul Fridei Kahlo și aveam obiceiul să port o cască falsă pentru microfon, deoarece mă amăgeam singură că mă antrenam de zor pentru a deveni o stea pe Disney Channel. De altfel, toate dovezile fotografice ale acelei perioade din viața mea au fost distruse.

3. Nu intra în vorbă cu băieții la aeroport, indiferent cât de simpatici sau mai puțin simpatici ar fi (vezi regula a doua).

Dacă ar fi să te iei după ea, acești băieți ar putea face parte, de fapt, dintr-o elită criminală, plănuind să mă răpească și să reconstruiască acel film cu Liam Neeson. Și, ce-i drept, nu pot să afirm că am un tată cu o voce gravă de fost asasin. Am un tată absent, pornit în căutarea Atlantidei.

I-am subliniat că până și simplul fapt că această regulă se afla pe lista ei constituia o dovadă în plus că nu ar trebui să merg acolo. Mama a spus că Santorini este realmente un loc foarte sigur și că voi fi bine. Dar de unde să știe ea? Deși a fost căsătorită cândva cu cineva din Santorini, nu a pus niciodată piciorul pe acea insulă.

4. Dacă, în orice moment, mă simt amenințată de orice fel de pericol, fie din pricina neglijării, fie a vătămării de orice natură, atunci trebuie să o sun imediat și ea mă va aduce acasă.

Această regulă a venit la pachet cu următorul avertisment: pentru a activa cardul *Scapă din închisoare*, trebuie să fie o urgență potențial fatală, nu

doar tăceri incomode sau conversații provocatoare. *Fatală.* Morbiditate reiterată.

5. Acordă-ți timp pentru a te „regăsi”.

Sau, cu alte cuvinte, profită de acest răstimp departe de Dax. Bineînțeles că nu mi-a spus-o drept în față, pentru că încearcă să nu fie ca părinții ei, ceea ce ar putea fi, de fapt, scopul oricărei persoane care a trăit vreodată. Ei l-au urât cu disperare pe iubitul ei și uite ce s-a întâmplat atunci. Ea a renunțat la școală, s-a căsătorit cu el la Chicago și a rămas însărcinată cu mine. Omul cât trăiește învață.

Și, ca să fie clar pentru toată lumea, îmi displace profund să mi se spună să mă „regăsesc”. Nu m-am rătăcit pe nicăieri. Sunt chiar aici.

6. Dă-i tatălui tău o șansă. (Fără comentarii.)

7. Protejează-te de soare.

Chiar așa? Asta era cireașa de pe tort.

Aveam și eu o regulă pentru ea: *Ține-te de versiunea pe care i-am oferit-o pe tavă lui Dax.* Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Dax sau oricine altcineva de la școală să știe că tatăl meu căuta de decenii bune Atlantida, un oraș despre care el credea sută la sută, fără absolut nicio ezitare, că era real, în ciuda faptului că doar alți câțiva ciudați de pe internet păreau a fi de acord cu el. Gândul că toată lumea ar putea afla treaba asta m-a făcut să simt o slăbiciune în genunchi, și nu în sensul bun al cuvântului.

Acum eram Liv. Acea Liv, invitată la petreceri și la banchete, care a votat pentru nominalizarea celei mai populare eleve. Iar eu aveam neapărat nevoie să fiu persoana pe care toată lumea credea că o cunoaște. Probabil că pare ceva superficial, dar atunci când te-ai simțit invizibilă în cea mai mare parte a vieții tale, sentimentele încep să conteze. Asta eram eu, cea de-acum. Nu Indiana Olive și, în mod categoric, nu fiica unui om a cărui muncă de-o viață l-a pus în aceeași categorie cu un vânător de OZN -uri, cu hărți, diagrame și cu o grămadă de cărți despre răpiri extraterestre. Sfârșitul poveștii.

Drept urmare, iată ce i-am spus lui Dax, în schimb: „Tatăl meu, grec, este un arheolog amator! Studiază civilizațiile antice! Ce ciudat că nu ți-am pomenit de treaba asta niciodată până acum! Știu că este din scurt, dar mama insistă să plec la el!” „Arheolog amator” era o pistă oarecum falsă, dar suna mult mai bine decât „vânător de mituri profesionist”.

Iată cum a reacționat Dax: „Nu-mi vine să cred că nu vii cu mine în excursia absolvenților! Prietenii mei vor fi foarte dezamăgiți, pentru că le place atât de mult compania ta, iar eu sunt și mai dezamăgit deoarece ardeam de nerăbdare să petrec o săptămână pe plajă cu tine!”

Sau, cel puțin, sunt sigură că asta mi-ar spune dacă ar mai vorbi cu mine. Ceea ce, după ce-am anulat în ultima clipă excursia noastră, nu a mai fost cazul. Lui Dax îi place să aibă un plan, iar faptul că eu am renunțat la excursia absolvenților a aruncat totul în aer. De asemenea, datorită stresului din ultimele zile, am lăsat să îmi scape pe gură faptul că s-ar putea să fi uitat să mă înscriu la ziua liceului și a fost exact la fel de dramatic și de cutremurător cum mi-am imaginat că ar putea fi. Potrivit lui Dax, relația noastră se afla chiar la sfârșitul unei liste îndesate în fundul celei mai dezordonate genți ale mele. Cu alte cuvinte, orice aspect, cât de minor, al vieții mele era mai important pentru mine decât era el.

Nimic mai fals! Dar faptul că nu îi puteam destăinui de ce această călătorie era atât de importantă nu m-a ajutat deloc.

Și acum eram aici. În avion. Încercând să respir în timp ce regretam literalmente fiecare decizie care m-a condus până aici. În mai puțin de o oră aveam să fiu în Grecia. *Grecia.* De ce nu mă împotrivisem mamei cu mai multă înverșunare? Că doar nu ea m-a târât efectiv până la avion. Aș fi putut fugi. Aș fi putut… Oh, nu!

Îmi vine să vomit.

Voiam să-mi pun capul între genunchi, dar avionul cu destinația Santorini era mult prea mic pentru a face orice, cu atât mai puțin atacuri de panică

provocate de nedreptatea de a fi aproape o persoană adultă, care nu deține, de fapt, controlul asupra propriei sale vieți. Nici măcar nu puteam să fiu prea supărată pe mama mea. Era atât de *însărcinată* și atât de sigură că avea dreptate – atât de sigură, încât, pe moment, am început să o cred până și eu. *Poate ar trebui să-i dau tatălui meu o șansă. Poate că este o idee bună.* Dar… nu. În mod clar, amândouă am avut un puseu de nebunie.

Aproape inconștient, am înșfăcat una dintre revistele din buzunarul scaunului din fața mea și am început automat să smulg din ea pagini cu imagini interesante, pentru a le adăuga în plicul pe care îl țin ascuns în geantă. Profesoara mea de arte plastice, doamna Martinez, a spus că este foarte important pentru un artist să își cultive mintea, colectând în mod constant imagini – nu că eu m-aș numi o artistă. Ei bine, nu *încă,* dar dacă nu desenam, decupam imagini și le îndesam în plicuri pe care le purtam cu mine peste tot. Gândiți-vă la asta ca la o tezaurizare vizuală.

În clipa de față, funcționa ca o tehnică de calmare atât de necesară. O distragere a atenției de la imensul ocean vălurit, deasupra căruia zburam parcă de o eternitate. Probabil că eram prima persoană din istoria aeronauticii care se bucura că nu i s-a atribuit locul de la fereastră. Era atât de multă *apă* acolo!

M-am concentrat din nou asupra mâinilor. Acesta era avionul numărul trei și, începând cu Seattle, fiecare avion devenise din ce în ce mai mic și mai urât mirositor. Nemaivorbind că nu dormisem de douăzeci și trei de ore, cu excepția cazului în care puneți la socoteală cele douăzeci de minute în care am ațipit după decolarea din New York (avionul numărul doi), chiar înainte ca femeia care stătea pe locul 28B să își verse toată cafeaua pe tricoul meu. Cafeaua ei *fierbinte.* Apoi, în chip de penitență nu numai pentru faptul că m-a opărit, dar m-a făcut, pe deasupra, să miros ca un Starbucks uman, s-a apucat să îmi arate peste douăzeci de fotografii cu buldogul

ei, Winston Churchill. Măcar acum ajunsesem la ultimul zbor.

O poză cu o piscină plină ochi a intrat într-un plic. Apoi un băiat cu un câine în lesă. Un tată care o ducea pe fiica lui în cârcă. Ea îl privea zâmbind fericită, de parcă umerii lui ar fi fost cel mai stabil loc din lume.

Of.

Am închis ochii strâns, dar scrisul mâzgălit al tatălui meu mi-a apărut în spatele pleoapelor. *Mi-ar prinde tare bine ajutorul tău, în Santorini, Indiana Olive.* La ce să îl ajut? La ce anume ar putea avea nevoie de ajutorul meu?

Am lăsat revista deoparte și mi-am scos din nou telefonul din rucsac, în cazul în care vreun mesaj de la Dax reușise să își croiască drum peste Atlantic. Dar nu, era doar cel pe care mi-l trimisese aseară când trebuia să treacă pe la mine însă, după toate aparențele, fusese prea ocupat. Îmi pare rău, nu reușesc să ajung. Ne vedem peste două săptămâni.

Aceste perioade păreau pasiv-agresive. Putea fi punctuația pasiv-agresivă? Și apoi a urmat mesajul meu de răspuns, de o vioiciune excesivă, scris în draci. Două săptămâni vor trece iute ca vântul. Deja mi-e dor de tine, sper să te simți minunat în Balboa!!! Apoi am intrat în panică și am adăugat o grămadă de emoticoane siropoase care m-au făcut să mă urăsc și mai tare de fiecare dată când le priveam. Nu e de mirare că Dax nu mi-a răspuns. Probabil că era în plin proces de a regândi fiecare minut din timpul nostru petrecut împreună.

În vreme ce priveam deșertăciunile care constituiau istoricul mesajelor noastre, am simțit o apăsare în capul pieptului de parcă era acolo un elefant care se delecta după-amiază cu o ceașcă de ceai, așa că mi-am lăsat telefonul deoparte și am încercat să mă calmez uitându-mă prin rucsac. Caiete de schițe. Creioane. Acuarele. Machiaj. Sticlă de apă. Jurnal.

Cu siguranță am depășit limita de greutate a bagajului de mână, dar am ciudățeniile mele în

privința lucrurilor personale. Dax glumește, spunând că sunt un șobolan strângător, fiindcă fiecare centimetru al camerei mele este înțesat cu tot felul de obiecte, inclusiv douăsprezece plante de apartament și o minigrădină de cactuși. Și asta nu din cauză că nu-mi place să arunc lucrurile, ci pentru că îmi place să le păstrez.

— Eísai kalá?

Vocea mi-a răsunat în urechea dreaptă și m-am ridicat în picioare imediat, dând nas în nas cu un zâmbet amabil și o mulțime de gene. Vecinul meu de scaun. Avea vreo douăzeci și cinci până în treizeci de ani, purta în mod intenționat ochelari fumurii de tocilar și avea o expresie îngrijorată. Întregul său braț stâng, sau cel puțin ceea ce puteam vedea din el, era acoperit de o grădină de trandafiri tatuată de care, în condiții normale, aș fi fost obsedată. Și, în vreme ce eram sigură că pielea mea avea momentan o nuanță asemănătoare cu cea a peștilor morți, pielea lui măslinie era luminoasă și părul lui era proaspăt frezat. Era clar că nu avusese o cădere nervoasă în timpul zborului intermediar.

— Eísai kalá? a întrebat el din nou, dar de data aceasta vocea lui nu mai era la fel de încrezătoare. A arătat cu degetul spre buzunarul din spatele scaunului. Îmi oferea revista lui ca să o înhață cu ghearele mele nervoase?

— Îmi pare rău, n-nu înțeleg ce spuneți, m-am bâlbâit eu.

Cel puțin cu asta am rezolvat dilema limbii grecești. Mă întrebam dacă îmi mai aduceam aminte de toată greaca pe care o știam în copilărie. Răspunsul era, în mod evident, nu.

Pe chip i-a înflorit un zâmbet de ușurare strălucitor. Dinți albi, cât vedeam cu ochii.

— O, slavă Domnului, ești americancă!

După accent părea a fi din Midwest. Minnesota? Chicago? Ați fi tentați să credeți că ar trebui să știu, fiindcă m-am născut acolo și așa mai departe.

— Credeam că trebuie să fii grecoaică și încercam singura frază pe care o știu. Ți-e rău? Am aici o

pungă pentru vomă, dacă ai nevoie de una.

A făcut din nou un semn către buzunarul din spate al scaunului.

— Nu mi-e rău. Și nici nu sunt grecoaică autentică. Sunt…

Am căutat un cuvânt. Împietrită? Îngrozită?

— Agitată.

A aruncat o privire spre teancul meu de pagini rupte din revistă, iar eu le-am îndesat repede în plic, cu obrajii arzând.

— Aerofobie, a spus el. Este de mirare că nu suntem cu toții afectați de asta, având în vedere că ne hurducăm literalmente prin aer într-o cutie mare de sardele care ar putea să se prăbușească pe pământ în orice clipă. Te-ai gândit vreodată la asta? Cum am putea să ne prăbușim pe pământ? Oh, Doamne, mai bine să nu te gândești!

El a făcut ochii mari la mine din spatele ochelarilor lui rotunzi și am simțit cum un zâmbet mi se strecura pe chip. Să arăți cu degetul pericolul iminent poate să nu fie o modalitate standard de a calma un pasager agitat, dar în cazul meu a funcționat. De asemenea, mi-a făcut bine să stăm de vorbă. Foarte bine.

— De fapt, nu mă deranjează să zbor. Mă preocupă mai mult ce se va întâmpla când voi ajunge acolo.

S-a aplecat înspre mine, ca și când s-ar fi pregătit să audă o bârfă picantă.

— Hmm?

Dacă dorea o bârfa picantă, i-o puteam oferi, cu siguranță.

— Sunt aici să vizitez pe cineva. Este un pic cam… complicat.

— Un iubit, și-a dat el cu presupusul.

Am clătinat din cap.

— Nu. Iubitul meu a rămas la Seattle. Este…

Chiar aveam de gând să-i spun acestui străin? Da. Regula numărul doi pe lista mamei – *Nu intra în vorbă cu străinii* – nu era decât o amintire trecătoare. Nu m-am putut abține. După toate minciunile pe care le trăsesem prietenelor mele și lui Dax săptămâna

aceasta, eram echivalentul emoțional al unui balon supraîncărcat cu oxigen.

— Este vorba despre tatăl meu. Locuiește în Santorini și nu l-am mai văzut de când aveam opt ani.

El m-a studiat atent pentru o clipă, așteptând poanta.

Cum poanta nu a venit, ochii i s-au înmuiat și a renunțat rapid la privirea lui lacomă.

— Ei-ii, da-aa, a remarcat el, lungind silabele.

Dar a spus-o pe un ton amabil. Pe un ton blând. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. A făcut o pauză de o clipă, apoi mi-a întins cu grijă mâna.

— Eu sunt Henrik.

— Liv.

Mâna lui era caldă și fermă într-a mea și, pentru o clipă, m-am simțit sigură pe mine.

Și-a înclinat capul spre fereastră.

— În ceea ce îl privește pe tatăl tău, este o mare problemă.

Mă privea drept în ochi, ceea ce mi-a transmis o mică rază de speranță. Era oare o persoană formidabilă, care nu se ferea să discute cu mine despre faptul că tatăl meu mă abandonase? M-am întrebat întotdeauna dacă existau asemenea persoane.

Și avea dreptate. Povestea cu tatăl meu era o mare problemă, într-adevăr. Cea mai *mare* problemă care exista pe lumea asta. Sau cel puțin așa fusese. Și acum aveam ocazia de a vorbi deschis despre asta.

— Vrei să știi care este partea cea mai ciudată?

A încuviințat din cap, iar eu am continuat:

— Tatăl meu a pornit în căutarea Atlantidei. El crede că orașul pierdut a fost în Santorini și l-a căutat aproape pe tot parcursul vieții lui. De aceea a plecat. Într-o zi m-am dus bine mersi la școală și, când m-am întors, el plecase deja.

Ținusem ascunse aceste cuvinte atâta vreme, încât păreau ruginite și năpădite de pânze de păianjen. A urmat o lungă pauză și de data aceasta expresia de pe chipul lui Henrik era limpede. Era consternat.

— Atlantida, orașul pierdut? Te referi la orașul de aur?

— Acela este El Dorado.

Am clătinat din cap, în timp ce un milion de fapte mi se îngrămădeau în minte. În ciuda încercărilor mele de a dosi totul într-un colț prăfuit al creierului meu, știam aproape tot ce era de știut despre Atlantida. Știam o mulțime de lucruri despre ea de dinainte ca tatăl meu să plece și, după ce a plecat, am studiat-o ani de zile. Faptul că m-am lăudat odată că sunt o adevărată enciclopedie a Atlantidei a fost de-a dreptul umilitor.

— Atlantida este cea care s-a scufundat.

Henrik s-a ridicat în picioare entuziasmat, lovind tăvița de servit masa cu genunchii.

— Ai dreptate. Am văzut un film pe tema asta. Este un oraș subacvatic, nu-i așa?

— Ei bine… nu chiar, am comentat eu.

Reacția lui Henrik era una tipică. Oamenii aveau impresia că dețineau cunoștințe despre Atlantida, dar, de fapt, nu știau cu adevărat. Nu așa cum știam eu. Nu aveau drepturi de proprietate asupra ei, așa cum avea tatăl meu**.** *Avusese.* Nu mai conta. Dar majoritatea adaptărilor se îndepărtau de scenariul original, ceea ce era impresionant, având în vedere cât de ridicolă a fost povestea la început.

Deja vedeam întrebările care i se formau în minte. Puteam porni de la premisa de bază, prezentându-i faptele pe loc, pentru ca apoi să putem avea o bază de discuție.

— Atlantida a fost un oraș construit pe o insulă, de zeul mării, Poseidon. Cei care locuiau acolo erau jumătate zei, jumătate oameni. Au format una dintre cele mai bogate și mai avansate civilizații care a existat vreodată. Insula lor avea forma unui cerc și era alcătuită din inele concentrice de pământ și apă.

Am format un inel cu degetele mele, apoi i-am arătat centrul.

— În mijloc era un templu plin cu statui din aur. Oamenii aveau de toate, precum plante și animale exotice, și un metal prețios cunoscut doar de ei, clădiri răcoroase și toate celelalte. Dar, în loc să fie recunoscători pentru ceea ce aveau, și-au făcut

planuri pentru a cuceri restul lumii. Așa că zeii au decis că erau nerecunoscători și i-au ordonat mării să înghită insula cu totul. Nu s-a mai auzit niciodată de acei oameni.

Mi-am legănat mâinile. Atlantida pe scurt. O poveste, un mit despre o civilizație – care mi-a amintit atât de mult de tatăl meu, încât am simțit o înțepătură în inimă. Nici noi nu am fost destul pentru el.

Henrik se uita în continuare la mine. Nu să pună sub semnul îndoielii explicația mea sau demonstrația cu degetele mele care fluturau în continuare, ci plin de uimire.

— Este un mit, am subliniat eu, ca și cum nu ar fi fost deja evident.

Mi-am lăsat mâinile să cadă în poală.

— O poveste cu morală. Fii recunoscător pentru ceea ce ai, altfel zeii se vor răzbuna pe tine.

Vocea mea era la fel de amară precum cafeaua ocupantei locului 28B, dar, în loc să se lase intimidat, Henrik și-a aranjat ochelarii pe nas, gânditor, aplecându-se apoi să fie mai aproape de mine.

— Dar oamenii încă o mai caută. *Tatăl* tău o caută.

— Oamenii o caută de mii de ani, dar nimeni nu a găsit vreodată dovezi elocvente.

Teoriile plasau Atlantida literalmente oriunde pe hartă. Indicați aproape orice punct de pe Pământ și ați putea paria că, la un moment dat, vreun cercetător al Atlantidei a decis că este singura amplasare posibilă a orașului pierdut. Antarctica, deșertul Sahara, jungla amazoniană… În comunitatea (restrânsă) a căutătorilor Atlantidei, toate acestea erau teorii viabile, dar puternic contestate. Au fost organizate expediții, au fost convocați oamenii de știință. Chiar și *naziștii* au căutat Atlantida. Ei credeau că rasa ariană trebuia să fi descins din atlanți. Știu. Dezgustător.

— Așadar, de ce crede tatăl tău că ar fi în Santorini?

— Ei, bine…

Începeam deja să regret că i-am spus lui Henrik. Pătrundeam prea adânc în gaura iepurelui, dar așa stătea treaba cu Atlantida. Cu cât auzeau oamenii mai mult despre ea, cu atât doreau să știe mai mult. Îi înțelegeam. Fusesem și eu ca ei, cândva.

— Santorini este, de fapt, una dintre principalele teorii referitoare la Atlantida, deoarece insula are o mulțime de similarități cu legenda. Tatăl meu încearcă să găsească dovezi despre asta de când îl știu.

Henrik și-a frecat bărbia gânditor.

— Așadar tatăl tău este explorator.

Nu m-am putut abține să nu pufnesc în râs. Explorator. Acesta era un cuvânt mult mai drăguț decât alte cuvinte cu care fuseseră categorisiți, de-a lungul anilor, oameni precum tatăl meu – și probabil reprezenta ceva mai mult decât merita tatăl meu –, dar am simțit că umerii mi s-au detensionat. Puteam să afirm deja că Henrik era genul de persoană care acorda oamenilor prezumția de nevinovăție. Tata fusese și el așa. Sau poate că încă mai era așa? Nu aveam de unde să știu.

— Ceva în genul acesta, am reușit eu să îngaim.

Chipul lui Henrik s-a luminat brusc cu un zâmbet.

— Ei bine, nu trebuie să-mi explici despre ce este vorba. Am și eu parte de unul în viața mea.

Sprâncenele mi s-au arcuit brusc.

— Un căutător al Atlantidei?

— Mai rău. Este arheolog. *Academia.*

A rostit ultimul cuvânt în șoaptă, iar eu am izbucnit în râs, ceea ce l-a făcut și pe Henrik să râdă. Avea un râs ridicol, ca un claxon de mașină, iar bărbatul care stătea în fața noastră s-a întors spre noi aruncându-ne o privire ucigătoare, dar Henrik l-a ignorat, așa că am făcut și eu la fel.

M-am șters la ochi, bucurându-mă de explozia de râs. Trecuse ceva timp de când nu purtasem o conversație atât de lejeră, fără inhibiții.

— Asta le spun oamenilor că face tatăl meu, pentru că adevărul este mult prea jenant.

Henrik și-a scos ochelarii și i-a șters viguros cu marginea tricoului.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe căutători. Sunt cu adevărat fără speranță, nu-i așa? Iubitul meu lucrează pe șantierele de excavare minoice, asta însemnând că, în cea mai mare parte, cerne praful și se canonește cu fragmentele alea vechi de ceramică.

Bulele efervescente din pieptul meu s-au transformat în pietricele.

— Ai spus *minoice*?

— Cum? m-a întrebat Henrik, sesizându-mi surprinderea. Ai auzit de ei?

— Oh, da.

Știam mai multe despre ei decât ar trebui să știe cu adevărat orice adolescent american normal. Civilizația minoică a înflorit în Epoca Bronzului și a avut cândva o prezență masivă pe insulele grecești. De asemenea, s-a întâmplat ca aceasta să aibă un rol principal în teoria tatălui meu.

— Tata crede că ei făceau parte din Atlantida.

— Ooh, a spus Henrik. Înțeleg. Civilizație insulară avansată, care a fost complet distrusă de forțele naturii. Conform lui Hye, societatea minoiană era realmente înaintea timpului său. Crezi că…?

— Ta-da. Acum ești în mod oficial un căutător al Atlantidei.

Și din acel moment am terminat în mod oficial să vorbesc despre Atlantida. Era timpul să schimbăm subiectul.

— Iubitul tău este grec?

Henrik a negat din cap.

— American. Își petrece verile în Santorini, iar în restul anului predă arheologie în Austin, Texas. Eu sunt directorul unei școli pedagogice din Boston, dar ne petrecem verile împreună.

— De cât timp vă întâlniți?

— De trei ani. Suntem maeștri în arta relației la distanță.

Mi-a spus-o cu dezinvoltură și am simțit cum creștea speranța în mine. Eu și Dax nu trebuie să mergem la aceeași școală ca să fim prieteni, nu-i așa?

Oamenii au făcut ca relațiile la distanță să funcționeze tot timpul. Vocea Mayei mi-a răsunat în urechi. *Vom fi la doar cincizeci de kilometri distanță!* Providence, Rhode Island, era la cinci mii de kilometri de Stanford. Dar am putea face să funcționeze relația noastră, nu-i așa?

Henrik a aruncat o privire fățișă asupra teancului de imagini pe care le-am smuls.

— Și ce-i cu toate astea?

— Ah…

Am ezitat, apoi le-am adunat rapid punându-le unele peste altele.

— Colecționez imagini. Pentru colaje și ca fotografii de referință. Desenez și pictez, și…

Plicul meu burdușit părea și mai ridicol decât de obicei, așa că l-am băgat rapid în rucsac.

— Nu e mare lucru.

— Carevasăzică ești o artistă.

Fermoarul rucsacului meu s-a blocat și m-am războit cu el, ținându-mi ochii aplecați în jos.

— Un soi de artistă. Acum sunt la liceu, dar mă bate gândul să urmez școala de artă. De fapt, probabil că nu va fi așa, dar îmi place să mă gândesc la asta, cred. Probabil voi ajunge să studiez ceva complet diferit.

Vocea mea suna la fel de încrezătoare ca un bulgăre de zăpadă pe plajă și, când am întâlnit privirea lui Henrik, am văzut că zâmbea.

— Dar ești totuși un soi de artistă?

Nu mă puteam decide dacă ar trebui să dau din cap în chip de confirmare sau de negare, așa că am făcut ambele gesturi.

— Mda?!

— Ei bine, nu mă pot gândi la un loc mai potrivit pentru *un soi de* artistă decât Santorini. Este absurd de frumos.

M-a înghiontit ușor cu cotul.

— Și, Liv, știu că relația noastră a început doar cu douăzeci de minute în urmă, dar știu, de asemenea, că îți va fi bine aici. Mai mult decât bine. Santorini este magic. Orice ai căuta, aici vei găsi.

Tonul lui era un amalgam de încredere și bunătate și am simțit cum o șoaptă nedeslușită pogora asupra mea. Speranță? Poate că Henrik avea dreptate. Poate că o să îmi fie bine.

Dar imediat ochii mei s-au îndreptat spre fereastră și mi-am dat seama cu o tresărire că nu mă mai uitam la mare. Mă uitam la Santorini. Fâșia aceea brună de pământ pe care era tatăl meu. *Tatăl meu.* Toate sentimentele pozitive s-au evaporat.

Capitolul 4

#4. O HARTĂ A INSULEI SANTORINI

Dintre toate lucrurile pe care tatăl meu le-a lăsat în urmă, cred că acesta este cel care mi-a dat cea mai multă bătaie de cap. Harta era chintesența credinței tatălui meu în teoria Santorini-leagănul-Atlantidei și dovada tuturor eforturilor depuse în vederea dovedirii viabilității ipotezei. Pe lângă faptul că este alarmant de veridică în ceea ce privește Santorini-ul modern (l-am verificat și pe alte hărți), ilustrează toate modurile în care Santorini se potrivește cu descrierea din scrierile lui Platon.

Tata și-a petrecut literalmente ani întregi marcând toate indiciile și chiar suprapunând pe hartă un desen ce ilustrează cum a arătat cândva Atlantida, cu „inele concentrice de pământ și mare", toate potrivindu-se cu felul în care arată efectiv arhipelagul de astăzi. Harta mi se părea cea mai bună dovadă că se va întoarce: nu ar lăsa în urmă munca lui de-o viață, nu-i așa?

Apoi, într-o zi, mi-am dat brusc seama. În mod obișnuit, oamenii nu își lasă în urmă munca lor de-o viață. În mod obișnuit, oamenii nu își lasă în urmă familiile.

Oricum, pe el nu îl caracterizase niciodată sintagma „în mod obișnuit".

Aeroportul internațional Thira părea un nume mult prea pompos pentru o clădire atât de mică și un mănunchi de piste străjuite de un gard de sârmă. Nici măcar nu era suficient de mare să aibă un tunel de îmbarcare și, fără îndoială, părea prea mic pentru reuniunea care urma să aibă loc. Atmosfera din cabină era înăbușitoare, dar dinții mei nu se opreau din clănțănit.

Însoțitorii de zbor ne-au dirijat spre mijlocul avionului pentru a coborî pe o scară mobilă și toți oamenii care picotiseră până acum au fost brusc animați parcă de energia unor mastodonți sălbatici, făcându-și loc cu coatele și bulucindu-se spre ieșire. Henrik m-a strâns ușor de braț și m-a întrebat pentru a milioana oară dacă eram bine, apoi a notat numărul său de telefon pe o foaie ruptă de mine dintr-o revistă, înainte de a o porni cu toată viteza spre ușă.

Eu, în schimb, am tras cât am putut de timp, strângându-mi căștile, cărțile și ilustrațiile, iar când, în cele din urmă, mi-am ridicat privirea, mi-am dat seama că eram pe punctul de a fi ultimul pasager care părăsea avionul, așa că a trebuit să mă grăbesc să mă alătur cozii formate la ieșire. În momentul când am ieșit din avion și am pășit pe scară, au început să îmi tremure picioarele.

Sunt pe pământ grecesc.

Ei bine, din punct de vedere tehnic eram deocamdată la patru metri deasupra solului grecesc, dar simțeam mirosul mării. Și mirosul combustibilului pentru avioane și… un miros dulceag și grețos, de parcă ar fi fost ceva intrat în putrefacție. Gunoi? Coji de banane coapte în soare? Am încercat să îmi mijesc ochii și să privesc în zare, dar totul dincolo de aeroport era învăluit într-o ceață ușoară din pricina umidității. Un orizont complet necunoscut.

De îndată ce am coborât tropăind treptele metalice, un mic autobuz pentru pasageri ne-a condus pe o distanță ridicol de scurtă până la punctul de colectare a bagajelor și am ieșit rând pe rând, îndreptându-ne

spre o sală aglomerată, pardosită cu linoleum. Oamenii își luau în grabă bagajele, îndreptându-se apoi spre ieșire. Și apoi totul a devenit *foarte* real pentru mine. Tatăl meu era în spatele acelor ziduri. Ce aveam să-i spun? De ce nu mi-am petrecut ultimele douăzeci și trei de ore gândindu-mă la asta?

Simțeam o arsură în piept. Aveam nevoie să găsesc o modalitate de a mai câștiga ceva timp. Mintea mea s-a agățat de o singură posibilitate. Poate că bagajul meu s-a pierdut! Asta ar necesita o perioadă petrecută la biroul de obiecte pierdute, certându-mă cu angajații companiei aeriene, câteva apeluri de urgență către mama… dar apoi, *bum!* Valiza mea Louis Vuitton a țâșnit cu un zgomot înfundat pe banda transportoare și a început să își facă turul plină de vioiciune, de parcă ar fi fost în carusel, ignorând complet planurile mele.

Poate că ar trebui să mă aranjez un pic mai întâi.

În grupul sanitar era o oglindă pe toată lungimea peretelui care, după toate aparențele, nu se sfia deloc să te înfățișeze exact așa cum erai. Arătam ca un zombie transcontinental. Palidă și pătată, cu părul pleoștit, cu cearcăne adânci sub ochi și cu o expresie teribil de înspăimântată. În plus, pata de cafea de pe tricoul meu începea să prindă viață, arătând de parcă ar fi fost gata să-i mijească fire de păr și să o ia la goană.

Aceasta nu era noua și metamorfozată Liv pe care doream să o vadă tatăl meu. Era o versiune deplorabilă.

M-am aplecat mai mult, până când ochii mei injectați au ajuns la câțiva centimetri de oglindă. Nu erau nici ochii căprui-închis ai tatălui meu, nici ochii albaștri ai mamei. Erau propriii mei ochi, foarte mari, de o nuanță maroniu-verzuie care refuza să se încadreze în oricare dintre categoriile clar demarcate în cererea de obținere a permisului de conducere. Restul trăsăturilor mele sunt tipic grecești și pot fi stridente dacă nu am grijă la machiaj: buze mari, bărbie ușor despicată și un nas acvilin. Și, cu toate că am tenul măsliniu întunecat al tatălui meu, am reușit

cumva să moștenesc pistruii mamei – împrăștiați haotic pe nas – de care mă prefac agasată, dar îi ador în taină. Prima dată când am întâlnit-o pe sora lui Dax, m-a întrebat dacă pistruii mei erau adevărați sau tatuați. Sigur că da. Ca și cum mama ar permite așa ceva *vreodată.*

M-am aplecat și mai aproape, evaluând de această dată imaginea completă. Ce s-a schimbat la mine de când m-a văzut ultima dată tatăl meu? Ei bine, corpul, în primul rând. Aveam puțin peste un metru șaptezeci, și picioarele mele erau aproape la fel de lungi ca ale mamei. De asemenea, și părul meu. Până acum câțiva ani, îl purtasem întotdeauna lung. Acum îmi ajungea până la bărbie, cu un breton ce îmi cădea pe frunte, chiar până deasupra genelor. Motivul principal pentru care îmi plăcea tunsoarea era că îmi astupa urechile clăpăuge. Acestea nu se schimbaseră nici măcar un pic de când mă văzuse ultima dată, în ciuda nenumăratelor ore pe care mi le petreceam dorind să o facă.

Dar dacă tata nu mă va recunoaște și va trece chiar pe lângă mine? Dacă mă aștepta la aeroport pe mine, fetița de opt ani, ca apoi să plece dezamăgit? *Nu.* Gândul m-a trezit înapoi la realitate și mi-am văzut ochii privindu-mă cu furie din oglindă. Nu el avea să fie cel dezamăgit. El a fost cel care m-a părăsit. Dacă nu mă recunoștea, era din vina lui. Acum nu îmi păsa de nimic altceva decât să mă asigur că avea să afle cât de bine mi-a fost fără el.

Mi-am dus valiza pe rotile într-una dintre cabinele de toaletă și am răscolit prin haine numai o clipă înainte de a mă opri la una dintre ținutele mele care se potrivesc în orice situație: blugi skinny negri, un maiou scurt, decupat și sandale delicate din piele. Un stil degajat, dar unitar. Aveam aproximativ un milion de variații ale acestei ținute și de fiecare dată când o purtam, mă simțeam sofisticată și importantă, ca o studentă pariziană la Arte care aleargă fiindcă a întârziat la curs.

Mi-am schimbat hainele, mi-am găsit cerceii buton preferați din aur, mi-am aplicat un pic de machiaj cu

o mână tremurândă și mi-am periat părul până când bretonul meu a devenit neted și lucios. După ce mi-am aplicat și conturul de ochi, m-am simțit infinit mai bine. Dar de ce îmi făceam griji? Liv Varanakis putea face față oricărei situații.

Am aruncat o ultimă privire în oglindă, apoi mi-am îndreptat umerii, am ieșit pe ușa grupului sanitar și am pornit-o spre sala de recuperare a bagajelor. Picioarele m-au purtat tot înainte spre ușile de ieșire, inima îmi bubuia cu toată forța și apoi am ieșit la aer și… nimic.

Ei bine, nu chiar nimic. În fața mea se întindea o șosea cu două sensuri, pe marginea căreia se afla un trotuar murdar, o stație de autobuz și un mic magazin cu o firmă luminoasă portocalie, pe care scria BUFETUL AEROPORTULUI. Câțiva oameni s-au prelins pe lângă mine, îndreptându-se spre stația de taxiuri sau spre mașinile care îi așteptau. Și tata?

Nu era aici.

Dar dacă nu îl recunoșteam? M-am gândit la cât de mult m-am schimbat eu, dar el? Era posibil să fie de nerecunoscut? Am scanat mulțimea cu frenezie, căutând un indiciu care ar fi putut marca o persoană pasageră în viața mea, așa cum fusese tata. O doamnă în vârstă. Un tânăr tătic cu un copil în brațe. Un tânăr, probabil student, care poartă căști.

Nimeni care ar fi putut fi tatăl meu la un moment dat în timp.

Pentru o clipă am avut senzația că plutesc, suspendată deasupra emoțiilor mele, ca apoi să mă prăbușesc. Cu toată viteza. *Tata nu este aici.*

Ce a mai rămas din mulțime a început să dispară încet-încet, dispersându-se în mașini și în taxiuri, lăsându-mă singură ca o geamandură. M-am rotit încet în jurul axei mele, îngrijorarea mea crescândă transformându-se în panică. Simțeam un nod strâns și sufocant în gât și deja transpiram.

Păstrează-ți cumpătul, Liv! Oamenii mai întârzie uneori. Tata fusese o persoană punctuală sau una care întârzia? Punctuală, cred eu. Dar asta nu însemna că ar fi putut uita cumva de mine. Îmi trimisese biletul

de avion. Mama îi confirmase sosirea mea. El mă aștepta.

Dar a mai uitat de mine o dată.

Brusc am simțit că aerul era prea vârtos să îl pot respira. Mă luptam cu umiditatea, încercând să-mi încetinesc ritmul respirației, dar eram deja ametită. Simțeam că nu mai rezist. M-am îndreptat împleticindu-mă spre unul dintre scaunele șubrede ale bufetului aeroportului și am reușit cu chiu, cu vai să mă așez pe el. Tremuram atât de tare, încât abia reușeam să mă țin de mânerul valizei. Îmi era frig? Nu avea cum să îmi fie frig. Nu pe o asemenea căldură. Și atunci de ce tremuram atât de tare?

Am bâjbâit după telefon. Ar trebui să o sun pe mama? Sau să îl sun pe James? Ce ar putea face ei tocmai din celălalt capăt al lumii, de peste ocean? Dax ar răspunde dacă l-aș suna? I-am căutat numărul și eram pe punctul de a-l apela când o voce masculină a străpuns ceața care mă înconjura.

— Olive?

M-am întors, cu telefonul în mână și, când am văzut ce era în spatele meu, aproape că am lăsat să-mi scape un țipăt. Un obiectiv al unei camere de filmat era la mai puțin de un metru distanță de mine, privindu-mă cu ochiul său enorm, fără să clipească. Avea chiar și un blitz uriaș atașat de ea.

— C-ce…? m-am bâlbâit eu.

Camera a continuat să filmeze și să mi se adreseze în același timp.

— Voi lua acest răspuns drept un da. Olive, cum te simți în calitate de fiică a omului care este pe punctul de a zgudui din temelii întreaga lume arheologică aducând dovada existenței Atlantidei?

În cele din urmă, creierul meu s-a dezmorțit și mi-am adunat toate forțele să mă ridic în picioare, dărâmându-mi valiza cu ocazia asta. Evident că era o persoană conectată la această cameră de filmat. Deoarece camerele de filmat nu interoghează în mod aleatoriu oamenii care tocmai au ieșit din aeroport. Dar mi-a luat mult prea mult timp pentru a-mi da seama de asta. Să fi fost din pricina stresului sau a

lipsei de somn? Regulile mamei mi-au revenit în minte. Ea nu pomenise nimic despre ce ar trebui să fac dacă un cameraman cu o voce prietenoasă apărea ca din pământ, dar eram destul de sigură că cea mai bună mișcare a mea era să adopt o atitudine ofensivă.

— De ce mă filmați? i-am cerut eu socoteală pe un ton autoritar, redobândindu-mi echilibrul atât la propriu, cât și la figurat. Cine sunteți?

— La care întrebare vrei să îți răspund mai întâi?

Camera de filmat a coborât încet și, când am văzut persoana din spatele ei, aproape că m-am prăbușit din nou pe scaun.

Băiatul era grec, cam de aceeași vârstă cu mine, și avea pielea cu câteva nuanțe mai întunecate decât a mea și părul des și negru. Era slab, aproape piele și os, și purta un tricou negru, îndesat neglijent într-o pereche de blugi negri și o pereche de adidași uzați, tot negri. Părul lui – pe jumătate creț, pe jumătate încâlcit – era cel puțin de două ori mai des decât al unei persoane obișnuite și îl purta dat peste cap. De obicei, o asemenea claie de păr ar constitui centrul de atracție, dar nu și în acest caz, deoarece fața lui revendica acest loc privilegiat.

Ochi uriași, sprâncene stufoase, un nas foarte drept și niște gene atât de lungi și întunecate, încât rivalizau cu cele la care am petrecut cinci minute bune dându-le cu rimel.

Era genul de băiat frumos care nu trebuia să facă niciun efort pentru a arăta bine. Și era *clar* că nici nu încerca. Avea ceva enervant de neglijent în aspectul său, ca și cum tocmai s-ar fi rostogolit jos din pat și ar fi ieșit din casă fără să se uite în oglindă. De parcă ar fi fost atât de chipeș, încât nici nu trebuia să se deranjeze să se uite în oglindă. Chestiile alea de pe tricoul lui erau firimituri? Și îl durea burta să-și lege șireturile ca lumea?

Acum se holba și el la mine, de parcă l-aș fi surprins la fel de mult cum m-a surprins el pe mine.

— Ce este? am vrut eu să știu.

A clătinat încet din cap, părul căzându-i peste față, de parcă dădea o probă pentru o reclamă la șampon.

Chiar exista un asemenea tip? Cu adevărat?

— Tu… arăți foarte diferit față de fotografiile tale.

Am încetat să mă mai gândesc la părul lui, probabil pentru că de-acum îmi dădeam seama că mă aflam într-un pericol iminent. Regulile mamei mele mi-au străfulgerat prin minte. Să fi avut *dreptate*? Să fie o încercare de răpire? Părea mult prea relaxat și neîndemânatic pentru așa ceva. Pe deasupra, răpitorii și-ar lega probabil așa cum trebuie șireturile, în caz că ar fi nevoiți să o ia la goană.

Am stat cât de înaltă și de dreaptă am putut, încercând să arăt cât mai amenințător posibil. Eram aproape de aceeași înălțime.

Cu tocuri înalte, l-aș domina.

— *Ce poze?* am răcnit eu.

Stratagema a funcționat. A dat ușor înapoi, împleticindu-se pe picioare și scuturându-se de orice transă în care ne aflasem până acum. A zâmbit și a făcut un gest edificator din mână.

— Pozele tatălui tău.

Și-a luat un răgaz de o clipă ca să își revină, apoi mi-a aruncat un zâmbet.

— Întoarcerea fiicei risipitoare. Am auzit atât de multe lucruri despre tine.

Se vedea clar că își exersase replica.

Engleza lui era corectă, cu un ușor accent străin, atât de nesemnificativ, încât puteai să nu-l sesizezi. Evident că trebuia să-l întreb cine era, dar încă mai încercam să descâlcesc măcar o parte din această situație, așa că l-am fixat cu privirea. Și, ce *lucruri* auzise el despre mine?

La un moment dat, privirea lui a aterizat pe valiza mea și a rămas cu gura căscată.

— E a ta? Este un behemot[8].

Cine mai folosește cuvântul „behemot”? M-a dus cu gândul la profesoara mea de engleză. Dar când i-am urmărit privirea ațintită spre valiza mea, i-am văzut rostul. Pe când făceam bagajele, nu mi se păruse atât de mare, dar aici, pe micul trotuar, părea într-adevăr monstruoasă, fiind și grea pe deasupra. Am încercat să alcătuiesc o garderobă în miniatură

pentru o vară la Paris, dar pe urmă întregul proiect misterios s-a întors împotriva mea. Aveam nevoie de pantofi de alergare? De rochii? Am ajuns să împachetez totul ca apoi să despachetez jumătate din lucruri, iar după aceea să le împachetez din nou.

Și mai erau consumabilele pentru arte plastice. Oh, consumabilele pentru arte plastice. În ultimul moment, am intrat în panică și am împachetat literalmente fiecare perie, caiet de schițe și creion care mi-au încăput acolo, în bagaj. Și apoi… Ei bine, nici măcar nu mi-am putut explica mie însămi de ce, dar am adus și cutia în care am pus lucrurile tatălui meu. Habar n-aveam ce urma să fac cu ele (Să i le returnez? Să le azvârl în ocean într-un acces de furie?), dar mi s-a părut aiurea să le las în dulapul meu în timp ce călătoream în celălalt capăt al lumii. Valiza mea era mai degrabă o piñata în acest moment, dar era piñata mea. Acest băiat apărut ca din întâmplare nu avea niciun cuvânt de spus în privința a ceea ce am adus eu cu mine.

— Am venit pentru zece zile, am spus, înșfăcând mânerul defensiv.

— Da, dar cum o vom pune noi pe chestia aia?

Mi-a făcut un semn cu mâna spre o motocicletă neagră, cam hodorogită, care stătea sprijinită în mod precar de un semn de circulație de lângă bordura trotuarului ce părea să însemne PARCAREA INTERZISĂ.

— Pot să înghesui camera video la picioare, dar…

A aruncat din nou o privire dezaprobatoare înspre valiza mea. Asta a pus capac.

— *Cine* ești tu?

Fața i s-a lățit într-un zâmbet, dezvelindu-i dinții ușor încălecați. Cumva, această imperfecțiune în sine l-a făcut pe tipul ăsta frumos să devină și mai atrăgător. Mi-am ferit repede privirea, ca nu cumva retinele mele să fie pârjolite de atracția pură a zâmbetului său radios.

— Olive, eu sunt *Theo!*

A spus-o de parcă ar fi fost o celebritate cu un singur nume de scenă. De parcă asta ar fi trebuit să

însemne ceva pentru mine.

— Tatăl tău a avut niște lucruri de pus la punct, așa că m-a trimis pe mine să te iau. M-a rugat în ultimul moment, așa că a trebuit să mă grăbesc. Cât pe-aci să nu reușesc să ajung.

Așadar, acum s-au clarificat lucrurile… ba deloc. Dar înainte să apuc să îi spun treaba asta, fața i s-a luminat.

— Mi-a venit o idee cum să rezolvăm problema bagajelor. Ai grijă și de camera mea, da?

Apoi Theo, cu șireturile lui neglijent legate cu tot, a fugit în mulțime, lăsându-mă să clipesc nedumerită în soarele care începea să coboare la asfințit.

Ce se întâmpla aici? Plină de nervozitate, mi-am lipit degetele de la un picior de camera lui video, dorindu-mi să apară Henrik, dar iubitul său trebuie să-l fi luat valvârtej de la aeroport, pentru că nu se vedea pe nicăieri. O clipă mai târziu, Theo a reapărut, turuind ceva în greacă unui om în formă de butoi a cărui mustață îl făcea să semene vag cu o morsă. Pe moment, am rămas fascinată. Uitasem cât de mult îmi plăcea timbrul alunecos și rostogolit al limbii grecești. Întotdeauna mă făcea să mă simt nesigură pe mine. Să îmi fie dor de casă.

— Olive, el este Yiannis, mi-a spus Theo.

— Yasou! Bine ai venit în Santorini! mi-a urat Yiannis cu glas bubuitor. Îți iau eu valiza.

Acestea fiind zise, s-a întins după ea.

— Ce? Nu. Categoric nu.

Am încercat să-i blochez accesul, dar Yiannis Morsa părea a fi expert în a se descurca cu clienții reticenți, pentru că pur și simplu m-a ocolit, apoi a ridicat valiza de jos, și-a săltat-o pe umăr ca după aceea să pornească cu pași mari pe trotuar.

— Stai! am urlat eu, dar Yiannis nu se oprea. Unde merge?

— La Oia. Este șofer de taxi și are deja o cursă comandată acolo. Ne duce bagajul gratis.

Theo era în mod cert foarte mândru de această soluție pe care mi-a oferit-o și mi-a aruncat un zâmbet care m-a fermecat și m-a înfuriat totodată.

— Nu este *deloc* în regulă, i-am spus eu, încleștându-mi neputincioasă mâinile.

Theo și-a pus o mână pe umărul meu.

— Este fericit că ne poate ajuta. Mai mult decât fericit chiar. Tatăl tău a făcut atât de multe pentru el.

Am alunecat de sub mâna lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— O fac pentru tata. Tatăl tău, mi-a strigat Yiannis, zâmbindu-mi peste umăr. Nico este un om bun. Ai grijă, da?

— Nu! m-am împotrivit eu.

Dar lucrurile mele pământești au dispărut în portbagajul unui taxi încărcat până la refuz. Ce se petrecea acum?

— Chiar că am avut noroc, a remarcat Theo ridicându-și camera de jos și îndreptându-se spre bordura trotuarului. Acum hai să mergem. Trebuie să ne grăbim foarte tare.

— Cine ești și unde este tatăl meu? am urlat eu după el.

— Olive, ți-am spus, a fost reținut și…

Asta era prea de tot.

— Nu îmi mai spune Olive! am zbierat eu la el plină de nervi. Sunt Liv. Sunt cunoscută drept Liv.

De data asta Theo s-a oprit, s-a oprit de-a binelea. Fruntea i s-a încrețit în timp ce mă studia. O parte din mine a vrut să-și ceară scuze pentru că am țipat la el, dar o parte și mai mare din mine s-a simțit complet justificată, așa că am păstrat tăcerea. S-a apropiat de mine ezitant, așa cum te apropii de un raton potențial turbat. M-a privit cu toată seriozitatea, obligându-mă să mențin contactul vizual cu el.

— Dar tatăl tău îți spune întotdeauna Olive.

Furia a ricoșat prin mine, forțându-mă să mă dau câțiva pași înapoi.

— Ce vrei să spui cu „îți spune *întotdeauna”*? Nu am mai vorbit cu el de când aveam opt ani.

— De când aveai opt ani?

Theo a făcut ochii mari.

— Dar cărțile poștale…

Inima mi-a bubuit în piept. Știa despre cărțile poștale? M-am simțit dintr-odată ca o carte deschisă. Vulnerabilă. De ce știa acest tip atât de multe lucruri despre mine?

— Cărțile poștale nu înseamnă același lucru cu a sta de vorbă.

Un alt comentariu excepțional de perspicace al lui *Captain Obvious.*

Dar Theo nu a râs. M-a mai studiat preț de o clipă. Apoi a făcut un pas înainte, cu ochii umbriți de îngrijorare.

— Tatăl tău are o surpriză pentru tine și a avut câteva detalii de finalizat. El a vrut să fie aici, dar a ținut și mai mult să-ți pregătească surpriza. Vrei să vii cu mine, te rog? Avem de parcurs tot drumul până la Oia și nu putem întârzia.

Mi-a făcut din nou un semn cu mâna către motocicleta lui, sperând, în mod evident, că mă voi urni din loc.

Dar rămăsesem blocată pe cuvântul pe care el îl tot repeta. *Oia.* Acela era numele satului de pe toate cărțile poștale. Doar că Theo i-a spus EE-ah, nu OY-ah, așa cum credeam eu că se pronunță. Brusc m-am simțit ridicol. Cum de nu am știut cum se pronunță numele satului de baștină al tatălui meu? Dar măcar mama știa cum se pronunță?

Oh, nu. Mama. Regulile ei mi-au apărut din nou în minte. Nu intra în vorbă cu băieții de la aeroport. Aceasta era definiția statului de vorbă cu băieții de la aeroport. De fapt, mă pregătise pentru acest scenariu. *Nu-i accepta pe băieții necunoscuți care se oferă să te ducă undeva.* Dar nu mi-a spus ce să fac dacă tatăl meu *trimisese* băiatul respectiv sau ce să fac dacă băiatul respectiv îmi transmitea mici bule de oxigen în creier de fiecare dată când îl priveam.

Bine, poate că nu oxigen. Mai degrabă… mici șocuri electrice? Toată treaba asta devenea ciudată.

Am inspirat adânc, înfășurându-mi degetele în jurul bretelelor rucsacului meu. Cel puțin, încă mai aveam rucsacul.

— De unde să știu că nu ești ca tipul acela din filmul *Taken?*

Sprâncenele lui Theo s-au arcuit. Se pare că sprâncenele lui comunicau jumătate din ce avea el de spus.

— Poftim?

Judecând după tonul său, era amuzat la culme, sentiment pe care nu îl împărtășeam. Am făcut un pas înainte, simțindu-mă plină de îndrăzneală.

— Știi filmul în care fata pleacă în Europa și este răpită și tatăl ei este un fost agent CIA?

Theo a făcut o mutră înspăimântată, asta însemnând cu precădere faptul că sprâncenele lui s-au arcuit și mai tare. A făcut un pas înainte ca și cum ar fi vrut să-mi atingă brațul, apoi trebuie să își fi dat seama că exact asta ar face un răpitor din *Taken*, așa că s-a oprit la timp.

— …Ce? Oh, Doamne. Nu. Ți-am spus, sunt un prieten al tatălui tău. Lucrez pentru el.

— Va trebui să mi-o demonstrezi, am pretins eu, ajustându-mi postura astfel încât să se potrivească cu tonul meu sigur pe sine. *Coloana vertebrală dreaptă*, *umerii dați în spate, contact vizual.* James a numit-o poziția de dominare.

Theo părea efectiv pus în încurcătură.

— Cum adică?

Bună întrebare. Pentru o clipă am fost și eu pusă în încurcătură. Apoi soluția mi-a apărut ca prin farmec.

— Asta e problema ta.

— *Pismatara,* a mormăit el ca pentru sine. La fel ca Nico.

Cuvântul îmi părea vag familiar. Încăpățânat? Mândru?

M-am zbârlit toată, dar chiar nu puteam lua pe cineva la rost pentru ceva ce nu înțelegeam.

— Așadar și prin urmare? am spus eu.

Am fost surprinzător de măgulită să îl privesc cum se stro- foca să găsească un răspuns.

Ochii lui au țâșnit spre ai mei și și-a întins mâinile triumfător.

— Știam despre cărțile poștale.

— Corect. Totuși… am cârtit eu.

A arătat cu mâna spre bordură.

— Și asta este motocicleta lui. Cine altcineva de pe lumea asta ar putea să posede o asemenea motocicletă? Era o grămadă de fiare vechi când a luat-o.

M-am uitat peste umărul lui Theo, acordând vehiculului toată atenția mea. Motocicleta trecuse, în mod clar, printr-un soi de catastrofă și, pe lângă că avea ghidonul ruginit și șaua prinsă cu bandă adezivă, toba părea improvizată. Tipic, atât de tipic tatălui meu. Ar putea repara orice cu absolut orice.

— Și altceva, am mai spus eu, dar începusem deja să cedez.

Chipul lui Theo s-a schimonosit, atrăgându-mi atenția asupra buzelor. Adică asupra gurii.

— Știi ceva, poți să mă întrebi orice vrei despre el.

— Și vei ști răspunsul?

A dat din cap încrezător, părând deja vizibil ușurat.

— Garantat. Am petrecut deja un an cu tatăl tău. Știu totul despre el.

M-a năpădit un val de gelozie. Un an întreg? Cine era tipul ăsta, pe post de fiu-surogat al lui? Acum îmi venea să îl calc în picioare. Am inspirat adânc, gândindu-mă profund. Era dificil să vin cu detalii intime despre cineva pe care nu-l mai văzusem de aproximativ un milion de ani, dar în cele din urmă am găsit totuși ceva.

— Ce și-a tatuat tatăl meu pe partea interioară a antebrațului?

Theo a zâmbit mândru nevoie mare, ridicând un deget în aer.

— O busolă. Cu câteva coordonate numerice în exterior.

Corect. Erau, de fapt, coordonatele unei mici cafenele din Chicago, unde mama i-a adus la cunoștință tatălui meu că era însărcinată cu mine. El a spus că trebuie să marchezi momentele care schimbă totul în viața ta și pentru el asta însemna un tatuaj. Pentru mine era foarte deprimant să mă gândesc la treaba asta.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Și care sunt acele numere?

Sprâncenele i s-au propulsat spre frunte.

— Pe bune?

Am ridicat din umeri.

— Hm… Patruzeci și unu virgulă… opt? Și opt și ceva… vest.

S-a uitat la mine plin de speranță.

— Pe aproape, am spus eu.

Erau, de fapt, 41,8786° N, 87,6251° V. Nici măcar nu-mi amintesc numărul de telefon mobil al mamei, dar pot recita numerele tatuate pe antebrațul tatălui meu. Îmi amintesc că le sorbeam din priviri când îmi citea seara la culcare, gândindu-mă: *Suntem chiar acolo.*

— Și mai știu că te-ai născut în timpul unui viscol și tatăl tău a dat un tip jos dintr-un taxi pentru a ajunge cu mama ta la timp la spital, a continuat Theo animat de speranță. Sau mai degrabă a fost o răpire…?

Grozav. Două minute petrecute în Grecia și povestea cu amintirile din trecut începuse să fie deja o chestie fumată. Trebuia să preiau controlul asupra situației. Rapid. Acum, că spiritul meu de luptătoare se topea văzând cu ochii, am început să mă simt amețită. Chiar că ar fi trebuit să încerc să dorm în avion. Am inspirat adânc.

— Bine. Dar vreau să îți aduc la cunoștință că tatăl meu vitreg este un maestru Krav Maga și el m-a învățat cum să culc la pământ pe oricine, oriunde. De asemenea, dacă mai încerci să mă filmezi din nou, o să îmi ies din minți.

Theo a râs, iar felul lui de-a râde m-a luat prin surprindere. Era un râs profund, din stomac, care suna atât de caraghios, încât m-a făcut să mă liniștesc instantaneu. Ei bine, mai degrabă să mă simt în largul meu.

— Seattle trebuie să fie un oraș dur.

— Nu chiar, am comentat eu, gândindu-mă la peluza noastră îngrijită, la felul în care casa noastră

modernă se înălța gigantică alături de toate celelalte case impunătoare din comunitatea noastră.

Seattle nu era dur; tot ce fusese înainte de Seattle era dur.

Theo și-a înclinat capul spre bordură.

— Ești gata acum? Tatăl tău va fi foarte supărat dacă vom rata surpriza.

M-am întors să mă uit la locul unde stătuse mai devreme parcat taxiul lui Yiannis.

— Ce șanse am ca valiza mea să ajungă la Oia?

— Șaizeci-patruzeci, a spus el încrezător.

Am izbucnit în râs și trebuie să-i fi plăcut și lui râsul meu, fiindcă a afișat un zâmbet. Imens. Și când ochii noștri s-au întâlnit, mi-a transmis spirale de panică, pentru că fața lui ar fi trebuit să fie sculptată în piatră sau pictată pe o tapiserie, sau cam așa ceva. Fețele obișnuite *nu* arătau așa.

— Hai să plecăm, m-a îndemnat el, făcându-mi semn cu mâna către motocicletă, și de data asta l-am urmat.

Speram să nu petrec mult timp cu el. Theo era o belea pentru mine. Pe care o simțeam până în măduva oaselor.

Capitolul 5

#5. UN CIOB STRĂLUCITOR DE STICLĂ ALBASTRĂ AZVÂRLIT LA MAL DE MAREEA EGEE

Din punct de vedere tehnic, tatăl meu mi-l oferise, dar întotdeauna îl considerasem mai degrabă un împrumut decât un cadou. Mi-a spus că este singura părticică din Santorini care ar încăpea în valiza lui și astfel ciobul s-a mutat din loc în loc odată cu noi. Îmi plăcea oceanul pe vremea aceea și, ori de câte ori aveam ocazia, parcurgeam cu bicicleta cei câțiva kilometri până la plaja North Avenue și răscoleam nisipul în căutarea comorilor, dar nu am găsit niciodată nimic la fel de frumos ca ciobul de sticlă din Marea Egee.

Dacă nu vorbeam despre Atlantida, tatăl meu aproape că nu pomenea niciodată de Santorini. Nu am putut să scot mai mult de la el decât că era foarte frumos și că uneori îi era dor de el. În ceea ce privește ciobul de sticlă din mare, am presupus că nu a mai avut nevoie de el atunci când s-a întors acolo. Probabil că erau plaje pline cu lucruri frumoase.

Inițial am păstrat o distanță respectabilă de vreo zece centimetri între trupul meu și al lui Theo, dar acei zece centimetri au rezistat doar două secunde, deoarece în momentul în care m-am așezat cât de cât confortabil, Theo a demarat în trombă, iar preocuparea mea principală a fost să mă țin cât mai strâns de el.

Motocicleta era incredibil de zgomotoasă, scoțând tot felul de sunete, de la râșnitul schimbătorului de viteze până la clicuri și zăngănituri, de parcă vreun soi oarecare de rozătoare mediteraneeană s-ar fi prins între spițe. Dar, chiar dacă zgomotele nu ar fi fost atât de puternice, mă îndoiesc că am fi vorbit prea mult. Theo era extrem de preocupat încercând să bată un record de viteză pe uscat, iar eu eram mult prea ocupată încercând să sorb din priviri întreaga insulă Santorini.

După toate orele pe care le petrecusem uitându-mă pe harta tatălui meu, o parte din mine crezuse că acest loc mi se va părea familiar, dar cunoștințele mele teoretice despre insulă nu mă pregătiseră deloc pentru realitatea de aici. Știam deja că Santorini avea forma unei semiluni – o jumătate de lună plină, cu un golf cuibărit în curbura ei –, dar nu îmi dădusem seama că insula era suficient de mică pentru a putea vedea acea lună cu propriii mei ochi.

Și apoi erau stâncile. Roșii și zimțate, pe care erau împrăștiate sate cu case și biserici văruite într-un alb orbitor, spart de pete de culoare de un galben-pal, un roz copt și ocazional de albastrul-cobalt al vreunui acoperiș. Din când în când, Theo încetinea suficient de mult pentru a-mi striga peste umăr numele locurilor prin care treceam.

— Fira! a zbierat în timp ce străbăteam un oraș mic, cu o stradă principală înfundată și un McDonald’s care coexista cu arhitectura tradițională greacă.

— Portul Vechi!

Mi-a arătat cu mâna spre o mare întindere de apă albastră care găzduia nave de croazieră acolo jos, atât

de departe, încât păreau de jucărie. Fiecare zonă rezidențială prin care am trecut avea ceva care să îți placă la nebunie. Străzile mici și șerpuite pe care circulau măgari împodobiți cu pături colorate și clopoței zornăitori, și biserici în miniatură cu acoperișuri cu cupole albastre din care se avântau cruci spre cer. Îmi stăruia în minte acest gând stupid, inoculat de diferența de fus orar: *Santorini chiar arată așa.* Și apoi un alt gând: *Theo miroase foarte bine.* Ca un lămâi. Poate că nu și-o fi periat el părul, dar apa de colonie sau aftershave-ul, sau orice ar fi fost era atât de proaspăt și mirosea atât de bine a citrice, încât, ori de câte ori se apleca înapoi pentru a-mi striga un nume de localitate, îl inspiram în mod inconștient.

Trecusem de Fira și urcam pe un drum îngust și sinuos, când am pătruns cu adevărat sensul frazei cu care m-a întâmpinat Theo: *„Cum te simți în calitate de fiică a omului care este pe punctul de a zgudui din temelii întreaga lume arheologică aducând dovada existenței Atlantidei?”*

Chiar folosise termenul „dovadă”? Pentru că, dacă știam ceva despre căutătorii Atlantidei, era că nu se jucau cu un asemenea cuvânt. Acum muream de nerăbdare să-l întreb pe Theo și inima mea a pornit-o într-o goană nebună în timp ce motocicleta urca din ce în ce mai sus.

Și chiar în momentul în care am decis că aceasta era noua mea viață și că aveam de gând să merg călare pe o minimotocicletă zgomotoasă și incomodă, admirând această frumusețe inimaginabilă pentru tot restul vieții mele, încercând totodată să nu mă las ametită de apa de colonie a călăuzei mele, Theo a oprit brusc într-o parcare neasfaltată, stârnind un nor de praf și făcându-mă să mă izbesc de el.

— Uff, am zis eu.

— Oia! m-a anunțat Theo. Am ajuns.

— Trebuia să mă avertizezi. Un mic avertisment ar fi fost bine-venit.

Unde este el? În timp ce examinam frenetic parcarea, inima mea a început dansul tradițional

grecesc cunoscut sub numele de *Topire completă și definitivă.* Marea era în dreapta mea, iar în stânga, o stație de autobuz improvizată, un stand de fructe și un labirint dens de clădiri de un alb strălucitor. Doi băieți discutau în fața unei mașini, iar o femeie stătea așezată pe un scaun pliant pe veranda unui magazin de suvenire.

El nu era aici. *Din nou.*

— Cu tatăl tău ne întâlnim în altă parte. Acolo unde te așteaptă surpriza ta, mi-a răspuns Theo la întrebarea mea nerostită.

Mda. Am oftat, ignorându-i mâna întinsă atunci când m-am împiedicat dându-mă jos de pe motocicletă, și am început să admir împrejurimile încă nesigură pe picioare.

— Theo, ce ai vrut să spui, de fapt, la aeroport?

— Hm?

Theo înghesuia căștile sub șaua motocicletei, iar când s-a întors și mi-a zâmbit, stomacul meu a efectuat o serie de salturi acrobatice care m-ar fi preocupat dacă nu aș fi fost în prezent angajată într-o relație serioasă. Sau, cel puțin, credeam că eram angajată într-o relație serioasă. Ar fi trebuit să-l sun pe Dax? Mâinile mele tânjeau după telefon, dar am împins gândul deoparte. Mai întâi tata, apoi mă voi ocupa și de Dax.

Mi-am ajustat bretelele rucsacului, simțind greutatea lor reconfortantă pe umeri.

— Acolo, la aeroport, ai spus că sunt fiica unui căutător al Atlantidei care are *dovezi.*

— Nu am spus așa ceva, s-a repezit Theo, dar sprâncenele i-au fluturat, dându-l efectiv de gol.

Ar fi un jucător de poker îngrozitor de prost.

— Ba da, ai spus-o.

Fața i s-a destins într-un zâmbet larg.

— Ei bine, am comis-o. Dar tatăl tău vrea să fie primul care să îți spună despre asta.

Era, probabil, o glumă.

— Dar eu vorbesc despre dovezi, dovezi. Dovezi *reale.*

Theo s-a apropiat de mine, iar temperatura corpului meu a crescut cu câteva grade, exact ca pe motocicletă. Ca să mă simt în siguranță, am făcut un pas înapoi.

— Dovezi *științifice.*

— Există și alt gen de dovezi? Dar nu mai am de gând să îți spun nimic. Nu vreau să-i stric surpriza tatălui tău.

Inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă.

— Dovezile lui au legătură cu „proiectul misterios”?

Am avut grijă să desenez ghilimelele în aer.

Theo mi le-a azvârlit imediat înapoi.

— Cu „proiectul misterios”? Nu în întregime.

Mi-a aruncat apoi un zâmbet care ar putea șterge un oraș întreg de pe fața pământului. Cu ușurință. Chiar dacă nu aș fi avut un prieten, nu mi-aș fi permis să mă las cucerită de zâmbetul lui, pentru că tipul ăsta era în mod clar la fel de amăgitor ca și tata. Nu aveam de gând să-i cad în plasă.

— Unde este tatăl meu? l-am întrebat eu.

— Ești gata să o iei la fugă?

Theo îmi întindea o mână, dar m-am abținut chiar la timp să i-o întind și eu.

— Ai spus să o luăm la fugă?

— Da. Dă-mi voie să îți iau eu rucsacul.

Când a văzut ce mutră am făcut, a rânjit.

— Nici tatăl tău nu mă lasă niciodată să-l car pe al lui. Știai că voi doi aveți, practic vorbind, același tip de rucsac? Al lui este mai vechi, dar orișicum.

Aveam același tip de rucsac? I-am apucat strâns mânerele.

Eram ușor obsedată de rucsacul meu. Mama îl găsise pentru mine într-o consignație cu un an înainte de a se căsători cu James și îl folosisem tot timpul de atunci încoace. Era de culoarea cafelei cu lapte, din piele vintage, iar forma pătrată avea exact dimensiunea potrivită pentru consumabilele mele pentru arte plastice. Căra și tatăl meu consumabile în rucsacul lui?

Mi-am alungat din minte acest gând, întorcându-mă din nou cu fața la Theo.

— Eu nu alerg.

— Dar…

Acum părea efectiv descumpănit.

— Este singurul mod în care vom reuși să ajungem la timp pentru surpriza pregătită de tatăl tău, a insistat Theo.

În mod clar începuse să se sature să îmi tot repete acest fapt, dar nu aveam de gând să cedez. Ultima mea alergare cu Dax mi-a venit în minte și am scuturat din cap.

— Nu alerg. Întreabă-l și pe prietenul meu.

Vocea mi-a tremurat ușor când am rostit ultimele două cuvinte, ceea ce era jenant și, totodată, mă cam dădea de gol.

— Cum vrei. Dar crede-mă, va merita efortul.

Și, înainte de a mă putea decide dacă Theo era demn de încredere, într-un fel sau altul, el s-a întors și a rupt-o la fugă spre labirintul de clădiri. Nu era nici marș forțat, nici jogging rapid, ci un sprint de-a dreptul. Clădirile l-au înghițit imediat și apoi am rămas doar eu sigură într-o parcare prăfuită, fără bagaje, cu o durere puternică de cap indusă de diferența de fus orar și cu niciun indiciu unde ar fi trebuit să merg.

De fapt, sunt foarte rapidă când vreau.

Oia a reușit să arate exact ca în toate fotografiile pe care le-am văzut online și nu mi-au plăcut deloc și, în același timp, să fie diferită, deoarece fotografiile nu i-au putut dezvălui adevărata frumusețe. Satul părea mai real, mai frumos, mai mic și, cumva, chiar mai fermecător decât l-ar putea surprinde imaginile aparatului de fotografiat. Sau cel puțin, asta era impresia pe care mi-o dădea. Încercam, în cea mai mare parte, să mă agăț de orice străfulgerare din Theo care îmi mai apărea din când în când în raza mea vizuală și nu îmi era deloc ușor.

La început, toată Oia părea să dezvăluie același chip. Toate clădirile aveau o temă similară – joase,

albe și colțuroase –, dar pe măsură ce pătrundeam mai adânc pe străduțele înguste, clădirile au început să se distingă unele de altele. Am trecut pe lângă o bisericuță cu stâlpi în dungi albastre ca niște batoane de acadele la intrare, apoi pe lângă un magazin alimentar plin cu tot felul de lucruri de care îmi aminteam că tatăl meu le cumpăra din magazinele din Cartierul grecesc din Chicago: nuga moale, caracatiță conservată, smochine uscate la soare, batoane de susan și borcane de Nutella. Magazinele de suvenire își etalau mărfurile pe terase deschise – absolut orice, de la măgari împăiați până la opere originale de artă. Dar, mai presus de toate, predomina albul. Clădirile, bisericile și trotuarele erau de un alb strălucitor în lumina soarelui la asfințit, spart ocazional de rozul aprins al exploziilor de flori de bougainvillea și de albastrul intens al steagurilor grecești. Nu existau mașini în Oia și acesta era un lucru bun, pentru că, la urma urmelor, pe unde ar fi putut să încapă?

Pietonii – turiști, judecând după privirile lor extaziate – ocupau aproape fiecare centimetru de arteră pietonală. Jumătate dintre ei erau îmbrăcați elegant, în rochii vaporoase și costume de vară, iar restul arătau ca și cum ar fi venit direct de la plajă. Mergeau încet, în grupuri mici, de parcă erau în transă, cu aparatele de fotografiat în mâini, oprindu-se pentru a imortaliza bisericuțele și porțile fermecătoare și pășind peste pâlcurile de câini flocoși care se relaxau chiar în mijlocul trotuarelor, incomodându-i. Erau incredibil de enervanți – la oameni mă refer; pe câini însă aș fi vrut să îi iau cu mine oriunde mergeam –, dar aș fi făcut și eu fotografii și aș fi căscat gura în jur, dacă nu aș fi încercat cu disperare să nu rămân în urmă.

Theo se strecura prin mulțimea de străduțe și urca trepte, în timp ce eu alergam în spatele lui, cu sandalele mele patinând pe trotuarul din marmură, cu rucsacul săltându-mi viguros în spinare. Acum îmi doream să fi acceptat să îl țin de mână; ar fi avut mult mai mult sens. Nici măcar Dax nu ar fi avut ceva de comentat la treaba asta. Chiar în momentul în care

simțeam că inima mea mai avea puțin până să explodeze, Theo s-a oprit brusc. Am încercat și eu să mă opresc, dar sandalele mele nu au putut pune frână pe marmura uzată și lucioasă, așa că Theo m-a prins de braț pentru a mă propti în picioare. Eram transpirată ca naiba și gâfâiam ca și cum tocmai aș fi evadat dintr-o închisoare.

— Bine ai venit la Atlantida, mi-a urat Theo.

— Atlantida? am șuierat eu.

M-am întors încet, admirând acest peisaj nou și inedit. Alergasem spre ceea ce trebuia să fie partea de vest a insulei și eram acum la o aruncătură de băț de marginea stâncilor. Caldeira – golful în formă de castron parțial înconjurat de insulă – se întindea semeață și sclipitoare sub noi, având în centru o insulă mult mai mică, ce plutea ca o rață din cauciuc. În stânga noastră, restul insulei Santorini se curba în formă de C întors pe dos și în dreapta noastră, poteca de marmură mai continua puțin, ajungând până în dreptul a ceea ce semăna cu ruinele unui castel. Eram chiar pe acoperișul insulei, dar aveam senzația că suntem pe acoperișul lumii. Nu era de mirare că acest loc era atât de aglomerat. *Bine ai venit la Atlantida.*

M-am întors cu fața la Theo. Nu părea deloc să-și fi pierdut suflul; în schimb, era strălucitor și avea un aspect sănătos.

— Te referi la faptul că Santorini este leagănul mitului Atlantidei? l-am întrebat eu, recăpătându-mi, în sfârșit, suflul.

— Mitul Atlantidei? și-a mijit ochii. Nu, bine ai venit la Librăria Atlantida.

Mi-a arătat ceva cu degetul și, dintr-odată, am conștientizat existența unei clădiri care parcă fusese azvârlită acolo chiar în fața tuturor acelor priveliști spectaculoase. Nu orice clădire, ci o librărie atât interioară, cât și exterioară. Era micuță, poate cam la fel de mare ca dormitorul meu de acasă, și arăta de parcă ar fi fost sculptată în stânca deja existentă acolo, fațada ei fiind dominată de două scări văruite, una care urca spre o terasă deschisă cu vedere la mare și alta care cobora spre o ușă boltită, vopsită în auriu

strălucitor. Picturile murale ale Atlantidei împodobeau pereții exteriori și absolut toate colțurile și firidele erau prevăzute cu rafturi din lemn umplute până la refuz cu cărți și afișe ciudate cu litere scrise de mână, toate în engleză: ÎMI POVESTITORII CARE NU INSPIRĂ ÎNCREDERE.

Și: DINOZAURII NU AU CITIT ȘI IATĂ CĂ ACUM SUNT O SPECIE DISPĂRUTĂ. COINCIDENȚĂ?

Un punct de vedere excelent, de-a dreptul excelent.

Amestecul de culori, imagini și sloganuri dădeau întregit librării aspectul unui colaj în mărime naturală. Degetele mele tânjeau după creionul și caietul meu de schițe. Nu știam ce voiam să desenez mai întâi, dar știam că voiam să surprind totul.

Și apoi l-am văzut. Deasupra ușii, pictat cu auriu și cu un scris de mână pe care l-aș fi recunoscut oriunde:

Bine ai venit
În Librăria Pierdută a Atlantidei.
Ceea ce s-a pierdut s-a regăsit acum.
(Deschisă zilnic de la prima cafea până la apus)

Forța acelui scris de mână mi-a tăiat respirația. Nu m-am putut abține să nu dau fuga și să întind mâna ca să ating literele și să simt textura aspră a clădirii sub vârfurile degetelor. Dedesubtul cuvintelor era o hartă a insulei Santorini pictată manual – o formă pe care aș fi putut să o desenez și în somn.

M-am uitat din nou la scris, iar respirația mi-a rămas agățată în gât. *Ceea ce s-a pierdut s-a regăsit acum.* Era chiar atât de ușor?

— Prima impresie? m-a întrebat Theo, cu o voce înăbușită.

M-am întors să văd că avea din nou camera pornită cu obiectivul focalizat mult prea aproape de mine.

— Nu din nou.

Am încercat să ies din raza de acțiune a obiectivului camerei de filmat. Dacă eram cu spatele

la înscrisul de pe perete, atunci nu mă mai durea sufletul atât de mult.

Theo a ținut în continuare camera îndreptată asupra mea, deloc intimidat.

— Magazinul acesta îți amintește de cineva?

— Chiar mă întrebi asta? i-am zis eu, încrucișând brațele în mod conștient.

Cu o cameră video îndreptată asupra mea, nu aveam habar unde să îmi pun mâinile sau unde să mă uit. În plus, era o întrebare care, în mod evident, nu avea nevoie de răspuns. Librăria era extravagantă și stranie și atât de fermecătoare încât mi-a tăiat răsuflarea. Aceasta era versiunea din cărămidă și mortar a tatălui meu. Și, prin asta, vreau să spun că îmi transmitea spirale de panică.

Am vrut să îi cer imperios lui Theo să nu mă mai filmeze, dar am arătat, în schimb, spre ușa librăriei.

— El este acolo, înăuntru?

— Da. Lasă-mă un minut să mă pregătesc.

Theo și-a lăsat camera jos, pe pământ, a umblat la niște butoane preț de o clipă, apoi a îndreptat-o din nou spre mine.

— Gata. Eu rămân aici în timp ce tu bați la ușă.

Trebuia să fie o glumă, desigur. Dar când m-am întors să-l privesc, beculețul de înregistrare al camerei era aprins și mi-a făcut un semn aprobator cu degetul mare ridicat în sus.

— Gata, m-a anunțat el.

— Theo, *nu.* Nu se poate întâmpla așa ceva.

Am încercat să sar într-o parte, să mă feresc, dar câțiva turiști de pe trotuar remarcaseră camera de filmat și acum se formase ad-hoc un mic grup de oameni care îmi bloca evadarea.

— Ce vrei să spui?

M-am grăbit să ajung lângă el.

— Doar nu ai de gând să filmezi reuniunea noastră.

Nu era propriu-zis o mulțime, dar pâlcul oameni aflat în spatele lui Theo începea să mă facă să mă simt prost.

— Ce ești tu, un paparazzi?

— Paparazzo, m-a corectat el. Olive, acesta este un moment important. Chiar tu ai spus asta cu gura ta. Nu l-ai mai văzut de când aveai opt ani.

— *Liv,* i-am reamintit eu.

În vocea mea începuse să se strecoare panica.

— Este important pentru poveste, a spus el.

Până acum nu mi se adresase nici măcar o dată pe numele de Liv.

— Aceasta nu este *o poveste.* Eu mă revăd cu tatăl meu.

— Totul este *o poveste.* Și o să vrei asta, crede-mă.

Și-a reajustat camera de pe umăr.

— Ei bine, du-te să bați la ușă.

— Ce? Nu am de gând pun în scenă treaba asta…

Dar, înainte de a intra complet în panică, cineva a început să umble la ușă pe dinăuntru, așa că nu am mai avut timp. Respirația mea a devenit înfierbântată și rapidă, urechile au început să îmi vâjâie, apoi ușa s-a deschis…

Nu era tatăl meu.

Asta doar dacă nu ar fi ajuns la vârsta de șaptezeci de ani de când îl văzusem ultima dată.

Bărbatul era bine îmbrăcat, avea ochii senini și obrajii ridați. Părul care începuse să i se răărească era pieptănat cu grijă, cu cărare într-o parte, și acest gen de bărbat spilcuit m-a dus cu gândul la copertele discurilor de vinil ale lui Frank Sinatra pe care James le afișase pe un perete din biroul lui de acasă. Bărbatul avea aceleași sprâncene groase și ochi mari pe care îi avea Theo și ținea în mâini un mic tort acoperit cu petale albe din pastă de zahăr.

— *Kalispera!* m-a întâmpinat bărbatul.

Nu îmi dădeam seama dacă mă simțeam ușurată sau dezamăgită. Oare tatăl meu avea să apară vreodată?

— *Kalispera*, i-am răspuns eu.

Pe când eram copil spuneam tot timpul acest cuvânt, dar astăzi mi se părea că atârna mult prea greoi pe limba mea.

Bună seara.

Omul a început să mi se adreseze în greacă plin de însuflețire, pierzându-mă instantaneu, iar Theo i-a răspuns, gesticulând înspre mine. Singurul lucru pe care l-am înțeles era *Olive.*

— Olive, acesta este bunicul meu, dar îi poți spune Bapou.

Mi s-a adresat din spatele camerei sale, care era în continuare îndreptată ferm asupra mea.

— Bapou? Adică…

— Cuvântul grecesc pentru „bunic" este Papou, dar l-am spus greșit când eram mic și așa mi-a rămas fixat în minte. De asemenea, el dorește să îți spun că vorbește foarte bine engleza, dar eu îți pot spune cu o certitudine de sută la sută că nu este adevărat. Așa că procedează cu prudență.

Bapou mi-a zâmbit radios și m-am simțit teribil de stânjenită.

— Mă bucur de cunoștință, Bapou, am spus eu nesigură pe mine.

— Frumos! Bine ai venit în Santorini! mi-a spus Bapou, arătând plin de entuziasm cu un deget spre mine.

Era foarte simpatic.

— Mulțumesc, am zis eu, încercând să-i întorc un zâmbet măcar pe jumătate la fel de prietenos ca al lui. Ce tort superb!

Bapou s-a schimonosit la față și Theo i-a tradus, ceea ce l-a făcut pe Bapou să îmi arunce un zâmbet orbitor. Cum era bunicul, așa era și nepotul. Bapou a ridicat tortul spre mine de parcă ar fi vrut să țină un toast.

— Theo? Theo, tu ești?

Pe neașteptate, cineva a năvălit pe ușă, înghesuindu-se în prag alături de Bapou.

Dar tot nu era tatăl meu.

În mod categoric nu era tatăl meu.

Femeia era scundă, cu forme sinuoase, cu pielea maro-aurie și părul închis la culoare prins într-un nod în vârful capului, cu un breton des care-i atârna deasupra ochilor întunecați. Purta o pereche de jeanși Levi's vintage, în stilul lui tata, care fuseseră suflecați

la glezne, și un tricou decolorat cu Rolling Stones. Nu avea pantofi, iar pe buze era dată cu un ruj roșu în nuanța mașinilor de pompieri și a bomboanelor Red Hots. Era o apariție frapantă care avea să îmi stăruie în minte.

— Olive! a strigat ea întinzând larg brațele. Bine ai venit în Atlantida! Nu-ți pot spune cât de fericită sunt să te cunosc în sfârșit.

Vocea ei era profundă și guturală, iar accentul ei era atât de asemănător cu cel al tatălui meu, încât dorul meu de casă s-a transformat într-un sentiment mult mai puternic și mai adânc. Tristețe profundă? Durere?

— Spune-mi Liv, am șuierat eu.

S-a grăbit să urce scările și mi-a inspectat rapid ținuta.

— Iconică, a apreciat ea cu răsuflarea întretăiată. Ai dus până la perfecțiune arta machiajului francez, micuța mea grecoaică șmecheră! Și ar trebui să știu prea bine treaba asta. Doar am petrecut zece ani la Paris.

Am înghițit în sec. Parcă putea vedea direct prin mine.

— Olive, ea este mama mea, Ana, a spus Theo din spatele camerei lui de filmat.

— Mama ta? am reușit eu să îngaim.

Ana părea prea tânără ca să fie mama cuiva, cu atât mai puțin a lui Theo. Dar acum, când a spus-o, am văzut brusc cât de tare se asemănau ochii și buzele lor.

— Mă bucur de cunoștință. Este tatăl meu…?

Pe aici? Are de gând să își facă apariția vreodată? Nu prea știam ce să spun. Din fericire, Ana a intervenit cu promptitudine.

— Desigur. Tatăl tău tocmai a plecat, dar se va întoarce în curând.

Ana a dat cu ochii de camera lui Theo, iar chipul ei s-a posomorât.

— Theo! Puțin respect! Ți-am spus doar să nu…

Și-a terminat fraza în greacă, pe un ton aspru. Theo a lăsat camera în jos fără tragere de inimă, dar a pus-

o din nou în funcțiune de îndată ce ea s-a întors cu spatele. Orice i-o fi spus ea nu a avut niciun impact asupra lui Theo, deoarece camera a rămas ferm ațintită spre bula mea de spațiu personal, și Ana trebuie să fi fost pe deplin conștientă de încăpățânarea lui, pentru că nu a mai insistat.

— Olive, trebuie să te ducem pe acoperiș pentru surpriza ta. Grăbește-te, te rog. Ne întâlnim acolo.

Ea i-a turuit ceva lui Theo și el a dat din cap; apoi s-a întors și a coborât în grabă treptele care duceau spre librărie.

În cele din urmă, Theo și-a lăsat camera pe lângă corp. Ochii lui străluceau de entuziasm, exact ca ai mamei sale și, fără vreun consimțământ din partea mea, stomacul meu a fremătat și el de entuziasm. Știam surprizele tatălui meu. Despre orice ar fi fost vorba, urma să fie ceva măreț.

— Trebuie să închizi ochii. O să te conduc eu până sus.

Vocea lui Theo era autoritară, de data aceasta nedându-mi de ales. L-am luat de mână cu reținere și el a rânjit cu gura până la urechi, întorcându-mi mâna pentru a-mi inspecta cuticulele.

— Îți rozi unghiile, la fel ca tatăl tău.

— Ba nu, am răspuns, trăgându-mi mâna înapoi.

Olive fusese o rozătoare de unghii desăvârșită. Liv nu era. Dar când mi-am examinat unghiile, mi-am dat seama că el avea dreptate. Îmi franjurasem oja gri-albăstruie. Când? În avion?

— Tatăl meu este meu acolo, sus? l-am întrebat eu.

— Nu. Dă-mi mâna, te rog, Olive, a spus Theo.

— Liv, l-am corectat eu din nou, dar era clar că nu aveam nicio șansă să-l conving.

Mi-am pus mâna într-a lui și, de îndată ce Theo a fost convins că ochii mei erau închiși de tot, m-a condus poticnindu-mă pe treptele terasei (chiar era necesar?), m-a mai purtat câțiva pași și apoi m-a răsucit pe călcâie până am simțit briza mării plutind în sus, spre stânci. Pași au început să răsune în spatele meu și inima mea și-a accelerat deja ritmul până când să aud vocea Anei.

— Unde este Nico? Nu mai putem aștepta.

— Să începem, i-a spus Theo.

Apoi vocea lui s-a auzit aproape de urechea mea și am simțit cum mă gâdila pe șira spinării.

— Ești gata pentru surpriza ta? Deschide ochii.

Am deschis ochii, fără nicio idee la ce să mă aștept, și ceea ce am văzut…

Ei bine, a meritat tot efortul.

Pe acoperișul librăriei era o terasă, de dimensiunea sufrageriei noastre de acasă, cu o mică balustradă care o separa de peretele de stâncă și de întinderea vastă a caldeirei. Rafturi cu cărți căptușeau perimetrul terasei și șiruri de becuri șerpuiau în jurul lor și printre ele. Perne în nuanțele pietrelor prețioase zăceau împrăștiate sub o mică pergolă din lemn, iar flori și plante se revărsau din cutii de conserve de roșii convertite în ghivece aliniate de-a lungul balustradei. Dar toate acestea păleau în comparație cu ceea ce se întâmpla peste ocean.

În timp ce făceam cunoștință cu librăria și cu familia lui Theo, soarele coborâse spre orizont și, în acest răstimp, se transformase în ceva cu totul diferit.

În loc să fie o pată de un galben strălucitor, se condensase într-o bilă densă, portocalie, cu marginile incandescente și bine definite. Lumina soarelui se împrăștia peste clădirile albe de pe versant, reflectându-se într-un spectru în nuanțe de un portocaliu aprins.

Apusul soarelui era prea luminos pentru a-l putea privi direct, așa că mi-am întors privirea spre golf. Apa era liniștită, doar câteva vapoare mari navigau spre soare, lăsând în urma lor dâre argintii, ca de melci. S-a auzit sunetul unei sirene de vapor, iar zgomotul profund și singuratic a reverberat în jurul caldeirei, atingând punctul culminant într-un locșor aflat chiar sub cutia mea toracică. M-a străbătut brusc un fior, la fel de ușor ca o briză.

Am încercat să spun ceva, am încercat să reacționez, dar nu am reușit. Tot ce am putut face a fost să privesc, fascinată. Soarele a coborât la orizont încet, elegant, ca o doamnă care făcea o reverență,

devenind din ce în ce mai roșu și mai opac pe măsură ce se scufunda, centimetru cu centimetru, în mare. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. În spatele meu, insula era cufundată în liniște, mulțimea ținându-și respirația la fel ca și mine.

Când ultimul vârf de săgeată roșie s-a topit cu totul, s-a iscat un foșnet puternic de aer rece și sărat de mare, care mi-a zburătăcit părul, apoi a urmat un moment delicios de tăcere, ca după aceea întreaga insulă să izbucnească în aplauze frenetice, de nestăvilit.

Era singura reacție adecvată.

— Frumos! Bine ai venit în Santorini! a zbierat Bapou, bătându-mă pe umăr.

— Te bucuri că ai avut încredere în mine? m-a întrebat Theo.

Își pusese jos camera și îmi zâmbea de parcă ar fi fost cumva responsabil pentru apusul soarelui. Și cred că era, cel puțin pentru faptul că l-am putut vedea și eu.

Eram pe punctul de a-l întreba dacă apusurile de soare din Santorini arătau așa în fiecare seară, când am auzit o voce șoptită dinspre trepte, ceea ce m-a făcut să încremenesc locului.

— Ana! Este deja aici?

— Cu Theo, i-a răspuns Ana.

Nu doar urechile mele au recunoscut vocea aceea. Toate celulele mele au recunoscut-o. I-am recunoscut timbrul și încărcătura emoțională. Simțeam izul de fum de țigară pe care îl emana, auzeam pocnetul gumei de mestecat cu aromă de scorțișoară. Ascultam inconștient vocea respectivă de la vârsta de opt ani.

Trupul meu s-a întors fără să fiu nevoită să-i comand treaba asta, și iată-l acolo. Zburând pe scări cu un pachet ambalat ținut sub un braț, cu un buchet de flori roz în cealaltă mână, cu respirația întretăiată din cauza alergării, cu ochii ațintiți asupra mea.

Nico Varanakis.

Tata.

Capitolul 6

#6. JUMĂTATE DE TUB DE VOPSEA ÎN ULEI WINSOR & NEWTON

Majoritatea copiilor cresc învățând culori precum roşu, galben, portocaliu şi verde. Eu am crescut aflând nume de culori precum chihlimbar ars, verde sevă şi albastru de Prusia.

Am găsit tubul acesta în spatele raftului de cărți unde tatăl meu îşi păstrase toate consumabilele pentru artă şi nici măcar nu a trebuit să mă uit la etichetă pentru a şti ce culoare era. Ocru auriu. Când l-am deschis, nu mai exista decât o pată de culoare în interior şi am tamponat-o pe încheietura mâinii, ca pe un parfum.

Îmi place să pretind că nu am moştenit talentul artistic de la tatăl meu, dar bineînțeles că l-am moştenit. Nu-mi amintesc să fi decis măcar să fiu artistă. Tata întotdeauna desena sau picta, aşa că făceam şi eu la fel. Am crezut că era ceva ce făceau oamenii în mod obişnuit. Era ceva ce făceam împreună. Am încercat odată să renunț la artă, să mă apuc de flaut sau de dans, de ceva care să nu îmi amintească atât de mult de el, dar nu am putut. Nu am altă modalitate de a vedea lumea, alta decât cea pe care mi-a lăsat-o el moştenire.

Când i-am văzut scrisul de mână, am fost profund răscolită, dar acesta era de-a dreptul un cutremur emoțional. Nu mă puteam mișca. Nici măcar nu puteam clipi. Dacă aș fi clipit, ar fi putut să dispară din nou. Inima mea încă mai bătea? Încă mai circula oxigen prin corpul meu?

Degeaba îmi făcusem griji că nu-l voi mai recunoaște. În orice caz, arăta și *mai mult* ca el însuși, precum o caricatură din desenele animate, cu volumul dat la maxim. Purta exact același gen de lucruri pe care îmi amintesc că le purta: o jachetă veche din piele, adidași uzați și jeanși gri. Theo avea dreptate în privința rucsacului. Al lui era dintr-o piele mai închisă la culoare și mai degrabă în stil sac, dar ar fi putut fi vărul mai mare al rucsacului meu.

Părul lui grizonant era ceva nou, dar îi stătea la fel de zburlit pe frunte, așa cum îl avusese mereu, iar pielea lui măslinie strălucea în lumina serii, exact așa cum îmi aminteam. Și, deși știam că n-aveam cum să simt mirosul țigărilor lui de la distanța aia, totuși mă înțepa ușor în gât.

Tatăl meu. În carne și oase. O posibilitate la care renunțasem cu ani în urmă.

Nu-i puteam descifra expresia de pe chip. Buchetul de flori îi atârna într-o parte și ochii lui erau ațintiți asupra mea. Oare ce îi trecea prin cap? Remarca oare toate modurile în care mă schimbasem? Îi ajunsese inima în gât, așa cum ajunsese și a mea – fiindu-i imposibil să vorbească?

Sângele a început să-mi zvâcnească în urechi și, în momentul când n-am mai putut suporta, am făcut un pas înainte.

— Tată?

Vocea mea a țâșnit ca un foc de armă. Înainte să apuc să îmi dau seama ce se întâmpla, el a lăsat florile să-i cadă din mână, a parcurs spațiul dintre noi în mai puțin de trei pași, ca apoi să mă strivească la pieptul său, ținând brațele strâns în jurul meu.

— Ești aici, a vorbit el în părul meu, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Olive, ești aici.

Eram mult mai înaltă acum, iar bărbia mea aproape că ajungea la umărul lui – ratasem atâția centimetri între timp. Am inspirat, iar jacheta lui mirosea exact ca odinioară: o combinație de apă sărată și de loțiune după bărbierit, și gumă de mestecat cu aromă de scorțișoară.

Am închis ochii. Pentru o clipă, picioarele mele au ajuns la suprafața apei. Aveam opt ani. Nu mă părăsise încă. Totul era încă în regulă.

— Avem multe de vorbit, draga mea, mi-a șoptit el, iar ochii mei s-au deschis brusc și vraja s-a rupt.

După tot acest timp, despre ce *nu* aveam să vorbim? M-am tras înapoi cu o smucitură în timp ce adrenalina gonea prin corpul meu și, dintr-odată, parcă am început să îl văd prin ochii altcuiva. Ai lui Dax sau ai Corei, sau poate chiar ai tatălui meu vitreg. Hainele lui vechi și uzate; ochelarii lui, pe care probabil nu-i mai schimbase de douăzeci de ani; florile de pe jos.

Privirea nedumerită.

Ana a dat fuga să ridice florile de pe jos, apoi i-a luat rucsacul din spate. Theo încă mai avea idioata lui de cameră îndreptată asupra noastră, și greutatea privirii publicului nostru a devenit enorm de apăsătoare.

— Olive? mi s-a adresat tata, cu ochii măriți de îngrijorare.

Continuam să mă retrag îndreptându-mă spre balustradă.

— Mulțumesc că m-ai invitat, am reușit eu să spun cu o voce rigidă.

Mulțumesc că m-ai invitat'? După atâta amar de timp, asta a fost tot ce am avut de spus? Nu eram deloc bucuroasă că mă invitase. Eram plină de resentimente. Și confuză. Dar în momentul de față nutream sentimente amestecate. Un vârtej de emoții care amenințau să mă aspire în gaura neagră.

Tatăl meu a deschis gura, ca imediat apoi să o închidă la loc. De parcă ar fi știut că ar trebui să spună ceva, dar nu știa ce anume. *Bine ai venit în club!*

— Aici, a strigat Theo din spatele camerei, risipind tensiunea.

M-am întors spre el și mi-am dat seama că, în timp ce eu și tata ne uitam unul la celălalt ca niște bufnițe afectate emoțional, Ana și Bapou fuseseră ocupați. Pe o măsuță împinsă lângă peretele librăriei fusese așezată o față de masă din dantelă cu aspect vintage, iar tortul lui Bapou trona în mijloc, fiind decorat acum cu lumânări roz. Buchetul de flori și pachetul înfășurat al tatălui meu erau așezate cu grijă peste o brumă de sclipici auriu. Era ceva simplu și elegant, mai ales pe fondul peretelui văruit în alb al librăriei. Am făcut un instantaneu mental, punând imaginea la păstrare pentru mai târziu.

— Ce este asta? am întrebat dar, după sângele care îmi zvâcnea în urechi, știam deja.

— Este o petrecere aniversară, a spus tata zâmbind.

Theo a apropiat imaginea, iar Ana i-a ars o palmă în timp ce ne îndreptam spre masă.

— Dar… Ziua mea de naștere a fost luna trecută.

M-am întors să-l privesc drept în față, însă am reușit să mă opresc la jumătatea drumului. Știa când a fost ziua mea de naștere. Împlinisem șaptesprezece ani. Dădusem o petrecere uriașă la piscină și jumătate dintre colegii mei de școală fuseseră acolo, făcându-și vânt reciproc în capătul adânc al piscinei și mâncând sushi pregătit de firma de catering, adusă la insistențele lui James. Mi-a spus că împlineai șaptesprezece ani doar o dată. Dar se părea că îi împlineam de două ori.

Așadar, tata știa când fusese ziua mea. Îmi trimisese o carte poștală pe care refuzasem să o citesc.

— M-am gândit că am vreo câteva de recuperat, mi-a zis el cu glas domol. Și presupun că nu ai avut niciodată o petrecere de ziua ta la un apus de soare. Oia are cele mai grozave apusuri de soare din lume. M-am gândit că va fi modul perfect de a-ți începe călătoria.

— Ta-da, a psalmodiat Theo. Și tatăl tău nu a venit la aeroport, pentru că trebuia să semneze de primire pentru cadoul tău.

Cadoul meu?

— Trebuia să ajungă de acum două zile, așa mi-au promis, a adăugat tata. Îmi pare rău că nu am fost acolo. Mi-am dorit foarte mult ca acest lucru să fie…

Glasul i-a pierit, dar mintea mea a completat cuvântul lipsă. *Perfect. Magic.* Amândouă la un loc.

Și acum mai aveam încă ceva cu care să mă confrunt. M-am întors să arunc o privire pachetului ambalat, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Era un dreptunghi mic și plat, învelit cu hârtie maro simplă, având o bucată de sfoară răsucită în jurul lui. Dar știam deja un lucru despre conținutul său: cu excepția cazului în care tata se schimbase radical, absolut orice s-ar fi aflat înăuntru trebuia să fie perfect și exact ceea ce îmi dorisem.

— Hai, desfă-l, draga mea, m-a îndemnat Ana, cu o voce entuziasmată.

Fie știa ce conține, fie fusese la un moment dat beneficiara unuia dintre darurile tatălui meu.

M-am îndreptat spre masă, fiind atât de emoționată de parcă aveam rău de mare. Brusc mi-am dat seama că strălufgerările aurii nu erau un simplu sclipici; erau sute de stele micuțe, decupate, care fuseseră presărate pe masă. *Magia ține de detalii.* Cuvintele tatălui meu. Trebuie să fi petrecut ore întregi tăind la ele.

Își țineau și toți ceilalți respirația? Bapou îmi zâmbea radios.

Tata a venit lângă mine.

— Vrei să îți deschizi cadoul?

Nu voiam, dar nici nu aveam la îndemână o strategie clară de a ieși din încurcătură, așa că am dat din cap cu reticență. Tata mi-a întins pachetul, iar eu mi-am strecurat cu grijă degetul sub hârtie, cu inima bătând și mai tare. În interior se afla o cutie netedă din lemn, prinsă cu niște balamale aurii și prevăzută cu o închizătoare tot aurie. Un cuvânt fusese gravat în partea de sus a capacului și, când am întors cutia să-l

citesc, nu m-am putut abține – am tras brusc aer în piept cu un șuierat. SENNELIER. Am abandonat orice pretenție de nepăsare, în timp ce mă grăbeam să deschid capacul cu degete stângace și tremurânde.

Și iată-le.

Cincizeci de creioane ulei pastel strălucitoare, cuibărite în spumă moale de protecție. Fiecare nou-nouț, imaculat. Fiecare atât de bogat și de luminos, încât ar fi putut fi expus în vitrina unei bomboneriii. Nu erau niște creioane ulei pastel oarecare; erau pastelurile pe care alte pasteluri le idolatrizau – pastelurile pe care mi le dorisem încă din prima clipă când luasem o pensulă în mână. Culorile nu semănau cu nimic din ce văzusem eu până acum. Galben lămâie, albastru cerulean, verde viridian, portocaliu chinezesc.

Degetele mele ardeau de nerăbdare să le atingă. Să înceapă să le stratifice peste toate colajele pe jumătate terminate din caietul meu de schițe, să înceapă să deseneze scena din fața mea, amestecând pigmenții cu vârfurile degetelor sau poate cu un cuțit de paletă. Dar nu puteam face asta acum, pentru că trebuia să spun ceva. Orice. Tăcerea se prelungise prea mult deja, iar tensiunea nervoasă venea plutind spre mine dinspre restul petrecerii mele aniversare.

Tata s-a apropiat de mine, vorbindu-mi pe un ton calm.

— Henri Sennelier deținea un magazin de articole pentru artă în Franța, lângă apartamentul lui Pablo Picasso. Realiza materiale la comandă pentru artiști și, într-o zi, Picasso i-a cerut ceva anume. Îi plăcea ușurința creioanelor, dar dorea pigmenți cu care să poată acoperi orice: lemn, sticlă, metal, orice. Deci, Henri Sennelier le-a făcut pe acestea.

El a întins o mână, arătându-mi creioanele.

— Magazinul este în continuare acolo. Acum este la a patra generație, chiar vizavi de Luvru.

La gândul că Picasso intrase într-un magazin cu produse și accesorii pentru arte plastice și solicitase aceste lucruri, s-a strâns inima în mine. Desigur, el

fusese inițiatorul acestor pasteluri. Nu mai văzusem niciodată asemenea culori.

Am luat culoarea ocru și mi-am trecut degetul peste vârful cerat. Chiar și fără să-l folosesc, știam cum se va topi pe hârtie, stratificându-se până când culoarea va fi perfect saturată.

— Nico s-a dus la Paris să le comande, a intervenit Theo, cu camera încă îndreptată spre noi.

M-am foit plină de nervozitate.

— A găsit un zbor și a plecat.

— Theo, taci! a spus Ana, dar avea un zâmbet imens întins pe față.

I-am aruncat o privire plină de neliniște tatălui meu. Plecase la Paris pentru aceste creioane? Chiar și fără un zbor cu avionul, aceste pasteluri costau probabil mai mult decât întreaga lui motocicletă legată cu cabluri cu tot. Avea bani pentru așa ceva? O singură privire aruncată hainelor lui, și am știut răspunsul. Nu, nu avea.

— Dar… De ce?

Nu m-am putut abține să nu-i întâlnesc privirea. Am uitat cum mă făcea să mă simt zâmbetul lui. Era ca o mie de lumânări de ziua mea de naștere, toate aprinse și pline de dorințe pentru mine. În comparație cu asta, orice altceva pălea.

El și-a fluturat mâna spre set.

— Mama ta mi-a spus că iubești Parisul. Și arta.

— Da, am recunoscut eu. Dar…

Cum nu am terminat propoziția, chipul lui s-a animat de speranță.

— Și cred că îți va plăcea și Grecia la fel de mult.

— Sigur îi va plăcea, l-a întrerupt Theo, cu o voce exasperată.

Theo nu avea altceva mai bun de făcut decât să fie tot timpul de acord cu tata?

— Și acum îi spui care este cea mai tare parte?

— Theo! l-a admonestat din nou Ana.

Mi-a tresărit inima în piept. Cea mai tare parte? Nu asta era cea mai tare parte?

— Ce…?

Zâmbetul tatălui meu a devenit mai larg.

— Unele dintre aceste culori… Le-am făcut la comandă, special pentru tine.

— De aceea a trebuit să meargă la Paris, a spus Theo. A trebuit să se întâlnească cu cei de la Senneliers.

Cum? Mi-a bubuit inima în piept. Sau a încetat să mai bată? Mi-am întors privirea spre set și am știut instantaneu culorile pe care le comandase tata. Ultimele trei. Am știut pentru că nu se potriveau cu restul culorilor aranjate după spectrul curcubeului. Am știut, pentru că ceva din intensitatea lor îmi amintea de tatăl meu.

Mâinile mi-au tremurat când am scos cu grijă pastelurile din cutie, le-am rostogolit în palmă până când au ajuns cu eticheta în sus, unde era marcat numele pigmentului cu caractere minuscule. Cobaltul intens pe care îl văzusem pe cupolele bisericii era *albastru de Santorini.* Turcoazul bogat care se regăsea în apa mării de la baza stâncilor era *starea de spirit Ammoud.* Și ultimul? Verdele ciocolatiu pe care îl văzusem în fiecare oglindă și în fiecare reflexie vălurită toată viața mea?

Ochii lui Olive.

Am auzit o expirație profundă și înfiorată și mi-a trebuit un moment să-mi dau seama că a provenit de la mine. Pe cât era respirația mea de grea, pe atât de ușor, ca un fulg, era creionul pastel în mâna mea. Nimerise culoarea exact. Cum de o nimerise cu atâta precizie? Nu îl puteam privi. Nu mă puteam uita la niciunul dintre ei.

— Frumos! Bine ai venit în Santorini! a spus Bapou.

Ne-a arătat cu degetul spre masă.

— Toúrta!

În sfârșit, un cuvânt grecesc pe care l-am recunoscut. *Tort.* M-am răsucit pe călcâie să mă uit la el, de data aceasta aruncându-i mai mult decât o privire superficială. Era cumva…? Da, era. A crescut inima în mine. În fiecare an, de ziua mea, tata făcuse mare tam-tam cutreierând tot orașul pentru a găsi portocalele perfecte, pe care le făcea piure cu coajă

cu tot și le adăuga în aluat. Blatul copt era însiropat cu miere și îmbrăcat într-o cremă consistentă de iaurt. Bapou adăugase un inel de fistic zdrobit și felii de portocală aranjate în formă de floare. Îl botezasem *tortul soarelui.* Nu mai mâncasem o felie de ani de zile și simplul fapt că mă uitam la el mă făcea să îmi lase gura apă. Trădătoarea.

Cum reușește să facă asta de fiecare dată?

Tata a făcut un pas înainte, arătând spre pasteluri, având mâna doar la câțiva centimetri de a mea.

— Primele două sunt pentru a te ajuta la colajele tale, câtă vreme te afli aici. Al treilea trebuia să fie o culoare pentru tine.

Era prea mult. Inima mi se umfla ca un balon. Dintr-o clipă într-alta aveam să mă ridic pe vârfurile degetelor de la picioare și să plutesc pe deasupra caldeirei. Doar privirile lor mă mai țineau ancorată. Cei trei s-au înghesuit în jurul meu, ca o familie emoționată. Fețele lor străluceau de nerăbdare, așteptând reacția mea. Ei bine, cele trei fețe ale lor, plus camera lui Theo.

Bapou și-a înclinat capul într-o parte, iar Ana i-a aruncat tatălui meu o privire plină de nervozitate. Camera era impasibilă.

— Olive, este în regulă? m-a întrebat tata încetișor.

Răspunsul corect era că era departe de a fi în regulă. Totul era perfect: cadoul, petrecerea, fiecare detaliu fusese magic. Dar un alt adevăr clocotea în mine făcându-și loc să iasă la suprafață, dând la o parte orice alt gând, sugrumându-mi glasul. *El nu poate face asta.*

Nu putea să compenseze ultimii nouă ani cu un singur gest grandios, oricât de perfect ar fi fost. Nu putea șterge cu buretele toți acei ani goi fără el. Nu a *reușit* să facă asta.

Dar când am deschis gura, nu am spus nimic din toate astea. În schimb, am izbucnit în lacrimi.

Unele fete plâng și este un moment emoționant, delicat, capabil să inspire gesturi mărețe sau să implice, cel puțin, un pachet de batiste de hârtie.

Dar atunci când plâng eu, lumea intră în panică.

La început, au crezut cu toții că vărsam lacrimi de bucurie pentru ceea ce fusese, în mod clar, un moment marcant, deoarece au schimbat între ei priviri cu subînțeles. Bătând palma pe tăcute. Dar, de îndată ce a devenit evident că, de fapt, plângeam în hohote cu mucii șiroind, au declanșat butonul de panică. Tata s-a repezit la mine, examinându-mă cu toată atenția, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă mi-am răsucit glezna sau dacă am fost înțepată de vreo ditamai gângania din Santorini. Bapou a început să repete cu glas și mai puternic singurele frazele pe care le știa în limba engleză. „Bine ai venit în Santorini! Frumos!”

Theo s-a entuziasmat și s-a înclinat și mai tare spre mine continuând să filmeze, iar Ana aproape că a trebuit să îl ia cu forța din fața mea.

— Theo, *stamáta to!*

— Mamă, sunt niște imagini grozave! Asta este realitatea pură…

Ana a spus ceva pe un ton aspru în limba greacă și l-a scos de acolo târându-l de guler.

— Olive, nu îți place acest set? Fiindcă am văzut pe rețeaua ta de socializare că lucrezi la autoportrete. Și am crezut că poți folosi această culoare.

Îmi accesase contul de socializare? Capul a început să-mi vâjâie mult prea tare ca să mai aud ce a mai avut de spus în continuare. Îl deschisesem anul trecut așa, într-o doară, să am un loc unde să îmi pot posta roadele muncii mele, dar nu atinsesem încă un număr de urmăritori alcătuit din trei cifre. Nu mi-a trecut prin minte nicio clipă măcar că tata ar putea fi unul dintre ei.

M-am șters la ochi și am făcut câțiva pași înapoi, îndepărtându-mă de masă, de cadou, de întreaga petrecere. Am inspirat adânc și, în cele din urmă, am reușit să rostesc câteva cuvinte.

— Tată, acum mi se spune Liv.

Erau niște cuvinte total nepotrivite. Bineînțeles că erau. Nimeni nu-mi spusese ce să fac dacă aș fi vreodată pusă în această situație.

Durerea, confuzia – ceva – au fulgerat pe chipul tatălui meu, dar el și-a mascat repede sentimentul. Și-a compus o mină de acceptare. De înțelegere a situației. A dat din cap.

— Liv. Sună frumos. Foarte sofisticat.

Zâmbetul i-a revenit pe buze, dar și-a mutat privirea în altă parte, oferindu-mi un spațiu emoțional, de care aveam nevoie, evident. Și totuși. *Au.*

— Hmm.

Zgomotul a venit din spatele camerei video, ferm revenite pe poziție. M-a năpădit un sentiment de jenă suficient de puternic încât să îmi pot canaliza emoțiile. *Ei bine, Liv. E timpul să te aduni.* Ana începuse să se agite, strângând cu gesturi bruște hârtia de împachetat și sfoara, de parcă nu s-ar fi desfășurat în fața ei scena cea mai incomodă din lume, iar Bapou repoziționa cu grijă tortul, rotindu-l, astfel încât lumânările să fie perfect centrate.

Mi-am dres glasul și-am făcut un pas înapoi de lângă tata.

— Vă cer scuze tuturor. Vă mulțumesc foarte mult pentru această frumoasă surpriză. Dar nu am dormit de când am plecat din Seattle și mă simt teribil de afectată de diferența de fus orar.

— Nu îți cere scuze pentru sentimentele tale, a spus Ana cu o voce îndârjită. Nu îți cere niciodată scuze pentru ele.

Theo a coborât camera și, când am văzut ce mutră avea, mai că îmi venea să arunc cu ceva în el. Avea sprâncenele arcuite și mustăcea la mine. Oare chiar se delecta cu chestia asta?

Tata și-a pus cu grijă rucsacul în spinare, făcându-mi semn să fac același lucru.

— Firește. Hai să te instalezi.

S-a întors, îndreptându-se spre scări și m-am grăbit să mă țin după el. Cu toată furia pe care o acumulasem, o parte din mine refuza să-l lase să iasă din raza mea vizuală.

În timp ce avusesem minicăderea nervoasă pe terasă, petrecerea de vizionare a apusului de soare se

spărsese, mulțimile dispărând prin găurile de iepuri de prin sat. Până și câinii se puseseră în mișcare, și unul deosebit de flocos s-a strecurat lângă tata, frecându-și capul ca o păpădie de genunchiul lui înainte de a-și continua drumul în jos pe stradă.

M-am pregătit să parcurg drumul către casa sau apartamentul tatălui meu, sau oriunde în altă parte ar fi locuit. În schimb, de îndată ce Theo a fost trimis în căutarea valizei mele, Ana și tata m-au condus înapoi în librărie. Picioarele îmi tremurau pe treptele abrupte, dar eram nerăbdătoare să văd ce era înăuntru.

Interiorul nu m-a dezamăgit.

— O-oh… m-am bâlbâit eu când Ana a aprins luminile. Dacă librăria era fermecătoare în exterior, era de-a dreptul fascinantă în interior. Tata mi-a zâmbit, radiind de bucurie.

— Îți place?

Nu avea niciun rost să îmi pună o asemenea întrebare, pentru că nicio persoană care a văzut vreodată Librăria Pierdută a Atlantidei nu putea să spună că nu i-a plăcut. Spațiul era la fel de micuț ca o casă pentru păpuși, alcătuit în principal dintr-o încăpere mică, în formă de semicerc. O ușă boltită ducea spre un al doilea spațiu care arăta mai degrabă ca o debara decât ca o încăpere, și ambele aveau tavane înalte, cu cupole acoperite cu picturi murale viu colorate. Rafturile de cărți erau ingenios construite, îmbrățișând pereții curbați și sute, poate mii de cărți erau cuibărite strâns unele într-altele – un mozaic de broșuri noi, strălucitoare și cărți cu coperte rigide din piele veche și uzată. Semne despărțitoare se iteau din loc în loc pentru a delimita fiecare secțiune în parte. ROMANE POLIȚISTE. FICȚIUNE ISTORICĂ și un semn mare pe care scria ROMANE DE DRAGOSTE!!!

Și *mirosul*. Am inspirat, simțind cum mi se relaxau mușchii. Nu-mi dădusem seama niciodată până acum în mod conștient că toate cărțile vechi aveau un miros aparte, dar bineînțeles că aveau. Era un miros de piele veche, cu un vag iz de vanilie și de mucegai,

dar și cu un pic de altceva. Magie? Pulbere de stele? M-am îndreptat spre centrul încăperii principale, întorcându-mă încet de jur-împrejur, pentru a putea cuprinde cu privirea fiecare centimetru al ei. Lumina serii târzii se filtra prin două ferestre înalte, iar particulele fine de praf din aer făceau piruete ca niște balerine, și m-a năpădit brusc o dorință copleșitoare de a-mi cheltui economiile de-o viață pe cărți noi, ca apoi să mă așez undeva comod, ca în puf, și să citesc genul acela de lucruri pe care profesoara mea de literatură a încercat întotdeauna să ne convingă să le citim. Charles Dickens? Emily Brontë? Aduceți-le pe toate încoace.

— Ei bine? Ce zici? m-a întrebat tata.

Părea mult mai stăpân pe el în acest spațiu. Îl umplea. Uitându-mă la el cum stătea în mijlocul cărților sale îmi venea să mă trântesc pe jos și să izbucnesc din nou în plâns, așa că mi-am îndreptat rapid privirea spre tavanul boltit, unde fusese pictată o constelație.

— De cât timp este aici?

— Spațiul, probabil de o sută de ani. Librăria, de un an.

Mi-a zâmbit.

— Deși Ana a visat să deschidă o librărie în Oia din fragedă copilărie.

Ana a scos un oftat exagerat de afectat, dar ochii ei străluceau de bucurie.

— Este un vis sau un coșmar? Să te ocupi de o librărie pe o insulă mică nu a fost și nu este deloc ușor. Mi se părea imposibil până și să găsesc o clădire adecvată. Ar fi trebuit să vezi acest spațiu înainte ca tatăl tău să înceapă să lucreze la el. Nu era nimic altceva decât o peșteră scobită în stâncă. Am avut nevoie de el la fiecare pas. A dat dovadă de o ingeniozitate ieșită din comun la amenajarea pereților.

— Nu ar fi fost nimic din toate acestea fără viziunea ta, a spus tata, ocolind cu abilitate complimentul.

— Îmi place cum miroase, am spus, învârtindu-mă din nou de jur-împrejur.

— Aerul de carte este cel mai bun aer, a afirmat Ana, întinzând mâna după o grămadă de corespondență aflată pe un mic birou și sortând scrisorile. Dacă aș putea, l-aș îmbutelia și mi l-aș tampona pe încheieturi în fiecare dimineață.

— Ai putea să-l vinzi și să faci avere.

Ochii întunecați ai tatălui meu i-au întâlnit pe ai mei.

— Mirosul e doar de la cărțile vechi. Când hârtia din cărțile vechi se descompune, începe să miroasă a migdale și a flori de vanilie. Cărțile noi miros a hârtie și lipici.

— Tu ești cel mai în măsură să știi asta, a spus Ana.

Vocea ei era blândă și suavă și, când m-am întors pentru a vedea zâmbetul admirativ pe care i-l arunca, simțurile mele au intrat brusc în alertă.

Ana era prietena lui?

Am simțit o durere în piept, urmată imediat de un sentiment de frustrare. O parte din mine a ținut să creadă că, în ciuda faptului că ne-a părăsit, nu era nicidecum posibil să își fi văzut mai departe de viața lui fără noi. Firește însă că viața lui mersese înainte. Trecuseră nouă ani. Cine știe câte alte relații o fi avut?

Oricum ar fi fost, trebuia să știu. M-am dus la un raft, trecându-mi degetele peste cotoarele cărților.

— Așadar, voi doi vă cunoașteți…?

— Din copilărie, a completat tata. Am crescut amândoi în Santorini.

— Și acum sunteți… prieteni? am rostit ultimul cuvânt pe un ton interogativ, dar tata nici măcar nu a clipit. A dat din cap, în schimb.

— Da, prieteni dragi.

— Suntem prieteni și parteneri de afaceri, a rostit apăsat Ana, uitându-se la mine cu ochi pătrunzători.

I-am aruncat o privire și ea mi-a făcut un mic semn cu ochiul. Tata a intervenit.

— Am reluat legătura acum câțiva ani. Ana plecase de pe insulă de mult timp, dar s-a întors ca să aibă grijă de Bapou și am conceput împreună acest plan. Pe vremuri, ea a lucrat pentru o companie de design, dar a considerat că slujba ei nu avea suficient suflet. Voia să-și petreacă restul vieții printre cărți.

— Cărți de dragoste, a specificat ea. Am vrut să fie o librărie numai cu cărți romantice. Aveam chiar și un nume pentru ea, „Lenjerie roșie". Din fericire, tatăl tău m-a convins să mă răzgândesc. El mi-a spus că o librărie de pe o insulă grecească, destinată vorbitorilor de engleză care citesc romane de dragoste, ar putea fi o afacere cu o nișă mult prea îngustă.

A azvârlit o mână de hârtii într-un mic coș de gunoi metalic, apoi s-a întors spre mine.

— Știi ce îmi place cel mai mult la acest loc? Niciodată nu ești foarte singur când ești într-o librărie. Cu atâtea voci înghesuite laolaltă, este imposibil să te simți singur. În timpul ședерii tale la librărie, ești binevenită să citești orice dorești.

— Stai puțin, în timpul *ședерii* mele la librărie?

M-am rotit de jur-împrejur, inspectând spațiul minuscul.

— Există vreun apartament pe aici sau ceva de genul acesta?

— Și mai bine decât atât chiar, m-a asigurat Ana, cu buzele ei roșii întinse într-un zâmbet. Nico, arată-i.

Tata a întins o mână în sus pe sub un raft lung de cărți care tapeta marginea superioară a tavanului și am auzit un mic declic. Raftul a glisat în față dezvăluind un buzunar ascuns într-un spațiu suficient de mare doar pentru a adăposti două platforme suspendate, pe fiecare fiind câte un pat de o singură persoană, cu un set de rafturi în chip de picioare. În mijloc se afla o fereastră de dimensiunea unei farfurii întinse, și o scară pliată stătea agățată în spațiul dintre paturi.

— Un dormitor secret? am întrebat eu.

— Ghici cine l-a proiectat? m-a provocat Ana, dar nu a fost nevoie să îi răspund.

Doar tatăl meu putea veni cu o asemenea idee.

El a desfăcut scara din lemn și a pus-o pe podea, iar eu am urcat pe ea până când am ajuns cu ochii la nivelul paturilor. Ambele fuseseră proaspăt înfățate cu cearșafuri albe, apretate și acoperite cu pături tricotate manual, dar peretele de deasupra celui din stânga era acoperit cu hărți și notițe scrise de mână, majoritatea în limba greacă. Cărți groase, cu aspect științific – în franceză, greacă și engleză –, fuseseră înghesuite pe rafturi, alături de un mic teanc de tricouri și blugi negri. O pereche uzată de adidași trona deasupra lor, identică cu perechea pe care o purta Theo în prezent. Inima mea a început să bată într un fel care mă înfuria.

Am arătat spre patul de pe peretele opus.

— Patul acela este pentru mine?

Tata a dat din cap.

— Ei bine, ar putea fi. Eu stau într-o cameră cu chirie la o familie de localnici…

— Cameră? Seamănă mai mult cu o cutie de pantofi.

Vocea Anei sunase disprețuitor, dar, cu toate acestea, ea îi zâmbea afectuos.

— Și ești binevenită să stai acolo cu mine, a spus el, dar cred că aici ai putea să te simți mai *confortabil.*

Felul în care a rostit cuvântul m-a făcut să mă concentrez asupra atitudinii lui. Își înfundase plin de stângăcie mâinile în buzunarele jachetei și se legăna înapoi pe călcâie, iar fața lui era lipsită de orice emoție, cu excepția unui vag indiciu de îngrijorare. Era clar că trebuia să citesc printre rânduri, dar orice se afla acolo era complet ilizibil. Ce variantă voia el să aleg?

— Pe de altă parte, ești binevenită să stai la mine, a intervenit Ana. Dar Bapou este și el acolo și ține morțiș să trateze apartamentul nostru de parcă ar fi bucătăriile industriale în care obișnuia să lucreze. Este un mediu destul de haotic. Lui Theo îi place cel

mai mult aici. Poate să gândească în liniște. Și, cu toată munca pe care o veți face voi trei, probabil că îți vei dori și tu un spațiu în care să te poți odihni în liniște.

Ea a ridicat din sprâncene înspre tatăl meu și un zâmbet mic a străpuns îngrijorarea de pe chipul lui.

Corect. Munca.

Petrecerea de ziua mea de naștere și toate sentimentele mele amestecate mi-au distras atenția. Am sărit jos de pe scară, aterizând cu o bubuitură pe covorul țesut la război al librăriei.

— Tată, despre ce proiect este vorba? Mama nu a vrut să îmi spună nimic.

Fata tatălui meu s-a luminat din nou, forțându-mă să îmi feresc privirea. El era soarele, iar eu eram Icar. Dacă aș zbura prea aproape, m-aș arde.

— Așa cum am spus mai devreme, avem multe de discutat. Dar în seara asta trebuie să te odihnești. Ana, ne poți lăsa o clipă singuri, te rog?

— Desigur.

Ea luat o stivă de cărți broșate, apoi a plecat cu pași mărunți și repezi în camera alăturată.

— Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Mă îndoiam că exista vreun loc în librărie unde să stai de vorbă fără să poți fi auzit, dar tata a așteptat ceremonios până când ea a dispărut în camera alăturată înainte de a-mi vorbi cu glas coborât.

— Înțeleg că abia ai făcut cunoștință cu Theo, dar eu îl cunosc de multă vreme și am încredere deplină în el. Dacă cumva nu te simți confortabil, îți pot face bucuros alte aranjamente. Dar m-am gândit că așa ar putea fi… distractiv.

Am ezitat. Faptul că împărțeam un dormitor – ăăă, o platformă – cu un băiat pe care nu-l cunoșteam aproape deloc nu era tocmai confortabil, dar ce era confortabil în toată această situație? Ce-i drept, mama probabil că nu ar fi mulțumită de acest lucru, iar Dax în mod categoric nu ar fi mulțumit de acest lucru, dar din punct de vedere tehnic nu încălcăm regulile mamei mele.

Nu spusese niciodată. *Nu împărți o cameră cu paturi suspendate cu un băiat grec pe care îl întâlnești la aeroport.*

Pe deasupra, librăria era ca o prietenă pentru mine. Un port în care să mă adăpostesc în timpul furtunii proverbiale prin care urma să trec. *Voiam* să rămân aici, și asta nu avea nimic de-a face cu colegul meu de cameră.

Ei bine, poate că avea puțin de-a face cu colegul meu de cameră. Dar mai ales pentru că voiam să storc de la el informații despre proiectul misterios și poate să-l mai privesc preț de câteva secunde cum clipea din genele lui ca două evantaie.

Ultima parte era o glumă, desigur.

M-am întors spre tatăl meu și i-am spus pe un ton ferm:

— Voi sta la librărie.

Am simțit zâmbetul lui de ușurare ca un pumn în stomac.

Mister rezolvat. Sperase să aleg camera cu paturi suspendate. Adică, ne împăcăm amândoi mai bine cu ideea ca eu să împart un dormitor cu un străin decât cu ideea de a împărți un acoperiș deasupra capului cu el. Fetița din mine de opt ani nu ar fi crezut niciodată cât de mult ne înstrăinaserăm noi doi.

Capitolul 7

#7. UN INEL REGLABIL LUAT DE LA AUTOMAT, ALIAS INELUL DE LOGODNĂ AL MAMEI MELE

După ce și-a încheiat perioada de stagiatură, mama a plecat din New York, iar tatăl meu a făcut și el același lucru. El și-a găsit o cameră cu chirie într-un apartament și o slujbă de chelner la un restaurant din Cartierul grecesc din Chicago. Își petrecea zilele învățând limba engleză în timp ce-i servea pe turiști cu spanakopita și dolmades, iar serile cu mama. Ea studia tot timpul, așa că el mergea cu ea la bibliotecă, unde desena sau își exersa engleza.

A cerut-o în căsătorie în ultima zi călduroasă a lunii octombrie. Se hotărâseră să facă o plimbare până la Navy Pier[9] și s-au oprit să se uite la roata Ferris aflată lângă un depozit de distribuitoare automate. Tata a introdus o monedă și, când a sărit un inel din automat, ea spus da. Se cunoșteau doar de o sută treizeci și nouă de zile. Și ea era deja însărcinată cu mine.

Odată am întrebat-o dacă tata a făcut parte din planul ei, și ea mi-a spus că planurile sunt pentru clădiri, nu pentru oameni, dar la nu asta mă refeream.

Baia librăriei a fost o altă surpriză, mai ales pentru faptul că se afla într-o peșteră subterană. Pentru a ajunge acolo, Ana m-a condus pe intrarea de la demisol a librăriei și apoi printr-o altă ușă montată direct în stânca de sub strada principală a Oiei. În interior, peștera era împărțită în două secțiuni: într-una era o baie cu pereți de jur-împrejur, cu o chiuvetă mică și cu un duș, o toaletă și o oglindă enervant de mică. Cealaltă secțiune era pentru depozitare, fiind înțesată cu lăzi pline cu cărți și cu pliante.

Dușul era, de fapt, un furtun hiperactiv care țâșnea din perete și, pentru a-l folosi, era necesar să alegi pe ce parte a corpului tău doreai să curgă jetul de apă în timp ce te contorsionai în tot felul de poziții acrobatice. Dar un duș este totuși un duș. Am ieșit de sub el simțindu-mă din nou în formă. Și ce dacă am plâns necontrolat în prima mea seară petrecută în Oia? Asta nu însemna că nu aș fi putut avea toată această situație sub control.

Mi-am șters fiecare centimetru de machiaj de pe față, apoi am încercat pe cât posibil să-mi verific chipul în oglindă. Ochii mei erau un pic cam umflați și aveam cearcăne adânci sub ei, dar *în ansamblu,* nu arătam rău. Theo încă nu se întorsese cu valiza mea, așa că am înșfăcat pijamaua pe care mi-o lăsase Ana în fața ușii băii și am tras-o pe mine. Era compusă dintr-o pereche de pantaloni scurți grozavi, tiviți cu dantelă, și un tricou asortat dintr-o țesătură moale ca untul. Am savurat senzația plăcută pe care mi-o dădea aerul nopții pe brațele și picioarele mele goale când am ieșit din peșteră și m-am întors în librărie.

Ana sau tatăl meu deschisese ferestruica din camera cu paturi suprapuse și m-am culcat deasupra așternutului, întinzându-mi brațele peste cap până când am umplut întregul spațiu. Mă simțeam atât de confortabil și atât de izolată aici sus, ca într-o căsuță în copac sau într-un submarin. Julius ar fi dat la schimb cele mai bune nunceaguri ale lui pentru o noapte în acest loc.

Amintirea lui Julius m-a dus cu gândul și la Dax și am simțit un gol în stomac. Trebuie să îmi fi răspuns la mesaj până acum. Tata îmi lăsase rucsacul și cutia cu pasteluri uleioase sprijinite de setul meu de rafturi și am răscolit prin rucsac, până când, în cele din urmă, am dat de telefon, care era înghesuit pe sub toate celelalte lucruri ale mele. Am primit un mesaj de pe telefonul lui James. LIV SUNT JULIUS. ESTE OK SĂ CEDEZI ÎN FAȚA UNUI ADVERSAR, DAR NU ESTE OK SĂ CEDEZI ÎN FAȚA FRICII. Apoi vreo treizeci de emoticoane, majoritatea ninja.

Surprinzător de relevant.

Dar de la Dax? Nimic. Așadar, precum o regină peste tot ce poate fi mai patetic pe lumea asta, i-am scris din nou. *Am ajuns la Oia!!! vorbim în curând?*

Of!

Pe când mă uitam la toate acele semne de exclamare, îmi venea să mă arunc în adâncurile golfului Ammoudi. I-am trimis un mesaj de răspuns lui Julius – ÎMI ESTE DOR DE MICUȚUL MEU NINJA –, apoi m-am uitat în jur, privirea mea fiind atrasă de hărțile de pe pereții lui Theo. M-am rostogolit pe burtă în patul meu, ca să mă pot uita mai bine la ele. Erau mai multe, dar dintre ele se evidenția o hartă a lumii viu colorată, cu orașe și țări marcate cu piuneze. O serie de notițe adezive înconjurau marginile ei zdrențuite și fiecare avea un număr, plus un șnur atașat de unul dintre orașe. Trebuia să fie un soi de plan.

Tocmai mă pregăteam să sar peste spațiul dintre cele două paturi pentru a o privi mai îndeaproape, când ușa de sub mine s-a deschis, iar vocea lui Theo m-a oprit din avânt, rămânând pe jumătate ghemuită.

— Olive?

M-a prins. M-am prăbușit înapoi pe pat.

— Aici sus, am spus eu, înfiorându-mă la auzul vocii mele zglobii. Urci?

Pașii lui s-au îndreptat spre scară.

— Asta depinde. Ai de gând să plângi din nou?

Eram pregătită să-i arunc drept în față un comentariu sarcastic sau cel puțin una dintre pernele

mele, dar, din fericire, o felie din Sunshine Cake a apărut brusc la nivelul ochilor mei, așezată pe o farfurie albă alături de o furculiță mică, urmată fiind de fața zâmbitoare a lui Theo.

— Glumeam. Știu că a fost o catastrofă aviatică acolo sus, dar *sigur* vrei o bucată de tort. Crede-mă.

Îmi displăcea teribil de mult faza cu catastrofa aviatică dar, în același timp, voiam și felia de tort la fel de mult, așa că i-am luat farfuria din mână. Theo a urcat și restul treptelor, aducându-și propria felie de tort, apoi s-a așezat pe pat cu picioarele încrucișate și cu spatele lipit de perete. Apoi s-a uitat la mine. S-a uitat insistent la mine. Ceea ce ar fi fost îngrozitor de jenant, dacă nu aș fi avut felia de tort care să mă țină ocupată. Am luat o bucățică, închizând involuntar ochii. Sunshine Cake fusese întotdeauna delicios, dar Bapou reușise să-l ridice la nivelul următor. Era strălucitor și cremos, cu o notă distinctă de scorțișoară în fiecare bucată care mi se topea în gură. A compensat pentru foarte multe chestii pe ziua de azi.

Am deschis ochii să-l văd pe Theo zâmbindu-mi.

— E bun?

— Ți-a spus cineva vreodată că Bapou al tău este un geniu?

Zâmbetul i s-a întins și mai mult pe față.

— Toată lumea. El este cel mai bun brutar din Santorini. Se mai întâmplă să nu își amintească cum să își ia medicamentele sau când să-și plătească factura la electricitate, dar poate coace orice produs de patiserie grecească la care te poți gândi fără să aibă nevoie să se uite pe rețetă. Este un miracol. Tot ce a trebuit să facă tatăl tău a fost să-i descrie tortul și el l-a făcut pe acesta. Ei bine, pe lângă alte șase torturi de încercare. Tatăl tău a vrut cu tot dinadinsul să îi iasă perfect și am fost cu toții de acord că asta este cea mai bună versiune.

Alte șase torturi de încercare?

Încă se uita fix la mine. Studiindu-mă din priviri. Ca și cum, dacă s-ar fi uitat suficient de mult timp la mine, ar fi putut să-și dea seama de ceva anume.

Brusc am simțit cum obrajii mei s-au încălzit, ceea ce însemna că începeau să apară petele mele roz – cele cu care mă procopseam ori de câte ori mă simțeam stânjenită. Mi-am lăsat capul în jos și am mai luat o bucățică înainte de a face un semn cu mâna spre paturile suspendate.

— Ți-am invadat spațiul.

— Hm?

Se uita în continuare fix la mine.

Am arătat înspre paturi cu furculița.

— Mama ta a spus că îți plac pacea și liniștea acestei camere. Cu mine aici nu o să mai ai parte de așa ceva. Ți-am invadat spațiul.

El a rânjit cu gura până la urechi și cu brațele încrucișate arogant peste piept.

— Agresivă. Olive Cuceritoarea mi-a invadat teritoriul.

— Liv.

Am azvârlit perna mea înspre el, dar a prins-o cu o mână și mi-a aruncat-o înapoi.

— Nu mă deranjează să împart cu tine cușeta din librărie. Dar am o întrebare.

Vocea lui era serioasă. Plină de nervozitate, mi-am înțepat tortul cu furculița.

— …Bine.

O cută i-a apărut între sprâncene și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Care-i treaba cu tine și cu tatăl tău?

Aproape că m-am înecat cu bucata de tort din gură.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău a vorbit întotdeauna despre tine ca și cum ați fi foarte apropiați. Dar se pare că nu știți multe lucruri unul despre celălalt. Am crezut că ar trebui să știi măcar despre librărie. Și apoi la petrecerea de ziua ta de naștere…

A imitat cu mâna un avion în zbor care s-a prăbușit apoi pe pat.

Am făcut o grimasă. Cam așa era. Dar Theo nu știa că ar trebui să evite să vorbească despre situațiile incomode în care se află oamenii? Mi-am încrucișat

strâns brațele peste piept, asta fiind o imitație conștientă a posturii sale.

— Este ceva destul de personal. Nu cred că te cunosc suficient de bine pentru a putea sta de vorbă despre asta.

Un zâmbet i-a înflorit exploziv pe față și s-a îndreptat de spate, arătând spre micul spațiu dintre paturi.

— Cred că am trecut de faza politețurilor. S-ar putea la fel de bine să ajungem să ne cunoaștem destul de repede, nu? Adică tu porți pijamaua mamei mele.

Avea dreptate. Mare dreptate. De asemenea, îmi făcuse atât de bine să stau de vorbă cu Henrik în timpul zborului; cum m-aș simți dacă aș sta de vorbă despre această situație cu cineva care îl cunoaște, de fapt, pe tata?

Am expirat profund.

— În regulă. Nu l-am văzut pe tata de când aveam opt ani.

— De ce nu?

S-a aplecat din nou înainte, proptindu-și coatele în genunchi și bărbia în mâini.

Privirea lui Theo era și mai stresantă decât camera lui video. Mi-am ferit repede ochii, privind în gol pe fereastra deschisă.

— Pentru că ne-a abandonat pe mama și pe mine, ca să poată căuta Atlantida.

„Abandonat” nu era un cuvânt folosit de mine. Era un cuvânt folosit de James. L-am auzit odată, fără să vreau, atunci când i l-a spus unui coleg de serviciu. Mă duruse, dar uneori asta face adevărul. *Doare.*

Am așteptat ca acest cuvânt să își producă efectul magic. De obicei, oamenii îți aruncă o privire compătimitoare odioasă sau încep să scormonească prin minte ca să îți spună niște vorbe de încurajare, ceva reconfortant, dar nu și Theo. La fel ca și Henrik, atunci când am pomenit de drama mea personală, el nici măcar nu a părut să se simtă stânjenit. Mai degrabă, Theo a avut tupeul să pară *intrigat.*

— Cine ți-a spus că te-a părăsit pentru Atlantida?

Obrajii mi-au luat foc.

— Nimeni nu a trebuit să-mi spună asta. Este destul de evident atunci când cineva pleacă și nu se mai întoarce.

— Hmm.

Theo a început să mă studieze din nou din priviri și am simțit nevoia copleșitoare de a mă apăra. Cine era el, mă rog, și cu ce drept îmi punea toate aceste întrebări personale?

— Unde este tatăl tău? mi-au scăpat mie cuvintele din gură.

M-a cuprins instantaneu un sentiment de groază. Dacă tatăl lui Theo a murit? Dar dacă Theo nu avea deloc tată?

Dar nici treaba asta nu l-a deranjat. A ridicat din umeri cu dezinvoltură.

— În Singapore, făcând-o probabil pe noua sa logodnică să se simtă la fel de nefericită pe cât a făcut-o pe mama mea.

M-am dezumflat pe loc. Am vrut să-i spun că și părinții mei au divorțat, dar, în mod evident, el știa deja asta. A urmat un alt moment lung de tăcere.

— Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

— Nu-ți face probleme. Nu era foarte implicat în viața mea nici măcar când locuiam împreună cu el, așa că nu este mult prea diferit acum. El este din Le Bugue, Franța.

Toponimul francez i s-a rostogolit de pe limbă la fel de ușor ca și greaca și am simțit o înțepătură de gelozie. Eu nu eram în stare să înțeleg mai mult de câteva cuvinte grecești, iar el vorbea fluent cel puțin trei limbi. Începeam să cred că până și engleza lui ar putea fi mai bună decât a mea.

— În ce limbă vorbești cel mai mult?

El și-a ridicat privirea spre tavan.

— Păi… înjur în franceză, vorbesc cu bunicul în greacă, dar mă simt cel mai confortabil când vorbesc în engleză. Ori de câte ori tata era prin preajmă, insista să vorbim în engleză împreună.

Din felia mea de tort au mai rămas doar firimiturile. Theo a observat și mi-a pasat farfuria lui peste golul dintre paturi. Nu am avut demnitatea de a-l refuza.

În timp ce băgăm la ghiozdan, o frântură de conversație dintr-o limbă pe care nu o recunoșteam a intrat plutind prin fereastră. Croată? Rusă? M-am aplecat spre fereastră să văd un grup de oameni care fotografiau librăria. Dacă aș fi dat din întâmplare peste ea, aș fi făcut și eu probabil fotografii sau mi-aș fi scos caietul de schițe și aș fi înregistrat cât mai multe detalii. M-am întors cu fața spre Theo.

— Ai locuit în Singapore înainte de a veni în Santorini?

— Pentru o scurtă perioadă. Tatăl meu este consultant în management pentru corporații multinaționale, așa că se mută la fiecare câțiva ani. Am locuit peste tot.

M-am oprit din mâncat. Intrigată.

— Peste tot, unde anume?

El și-a ridicat privirea spre tavan.

— Singapore, Melbourne, Tokyo, Londra, München, Amsterdam și Los Angeles. Am stat în Los Angeles cel mai mult. Aproape trei ani. Apoi am fost la Londra pentru doi ani. Mama și cu mine ne-am mutat în Santorini după ce au divorțat. Suntem aici de un an.

Eram impresionată. Nu m-am putut abține.

— Așadar, de asta ai pus acele marcaje pe hărțile tale. Sunt toate locurile în care ai trăit!

Hopa! M-am dat singură de gol că mi-am băgat nasul acolo. Dar nu părea să-l deranjeze.

— Plus toate locurile în care vreau să trăiesc. Scopul meu este să fiu cineast, să fac filme de aventuri. Să călătoresc și să fac filme despre toate aventurile posibile.

Ei bine, acum vedeam rostul camerei de filmat. Asta m-a făcut să îmi schimb destul de rapid părerea despre el. Poate că era un pic cam insistent, dar era aventuros și avea un plan. Nu m-am putut abține să nu-i admir încrederea în sine. Prin comparație,

planurile mele insipide de a obține un loc la școala de artă păreau destul de patetice.

— Interesant.

Am mai luat o bucățică din tortul lui, apoi l-am pus deoparte.

— Los Angeles. De aceea engleza ta este atât de bună, pe lângă faptul că o vorbeai cu tatăl tău când erați împreună?

— Engleza mea nu este bună. Este perfectă, Olive, a spus el, punând un puternic accent grecesc pe ultimul cuvânt. De asemenea, mă uit la multe emisiuni americane de televiziune. Dacă dorești să înveți limba engleză, nu trebuie decât să urmărești seriale de comedie timp de nouă mii de ore.

— Sunt Liv, l-am corectat eu.

Theo a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu cred că îmi voi putea aminti de treaba asta. Olive mi s-a întipărit în creier și, în plus, nu arăți ca o Liv.

Capul meu a zvâcnit în sus de indignare.

— Ce? Ba da! am protestat eu.

A scuturat din cap.

— Nu. Chiar nu arăți, deloc, *absolut* deloc. Ce-ai zice de o poreclă? O să îți spun…

— Categoric nu… am început, dar el a trecut peste obiecția mea.

— Kalamata!

A împuns triumfător un deget în aer.

— Kalamata? m-am văicărit eu. Kalamata, adică un soi de măsline?

Ochii i s-au mărit, mimând surprinderea.

— Da? Oh, ai dreptate. De fapt, este varietatea mea preferată de măsline. Ce coincidență ciudată.

— Deci, cu alte cuvinte, îmi vei spune tot pe numele meu, Olive, dar într-un mod diferit.

Mă deranja treaba asta, dar nu atât de tare pe cât dădea vocea mea de înțeles. Kalamata nu era cea mai proastă poreclă inventată vreodată.

Dar era ceva de-a dreptul ridicol. La fel și faptul că zâmbeam.

El a scuturat din cap.

— Nu îți voi mai spune Olive. Îți voi spune Kalamata. Este ceva complet diferit.

— Ei bine, îți interzic, am spus eu, încercând să vorbesc ca o regină stăpână pe situație.

Nu mi-a mers.

— Și eu îți interzic să îmi interzici. Cușeta mea, regulile mele.

— Cușeta *ta?* am repetat eu, dar acum zâmbeam amândoi.

Stomacul meu s-a strâns într-un soi de spasm fericit. Flirta cu mine? Și, mai rău decât atât, eu îi răspundeam cu aceeași monedă? Dintr-odată, m-am gândit din nou la Dax, iar stomacul mi s-a strâns, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Trebuia să îmi fi trimis un mesaj până acum.

Mi-am înhățat rapid telefonul, dar când am privit ecranul, singura notificare era de la mama.

Ai ajuns cu bine?

Mi-am întors capul și am privit plină de mânie afară pe fereastra noastră comună. După ieșirea dramatică din scenă a soarelui, noaptea coborâse la fel de repede precum cortina la teatru. Unde era Dax?

Când mi-am revenit, Theo mă urmărea cu o sprânceană ridicată. Mi-am înghesuit în grabă telefonul sub pernă, iar obrajii mei erau din nou înfierbântați.

— Deci, hai să ne întoarcem la relația ta cu tatăl tău, a reluat Theo, ca și cum ar fi fost o turnură normală a conversației.

— Ești tot timpul așa de interesat de viața altora?

— Tot timpul, mi-a confirmat el cu glas ferm. Vreau să fiu cineast, ai uitat? În plus, persoana ta mă interesează.

Vocea lui era inofensivă, aproape amuzată, dar apoi ochii noștri s-au întâlnit deasupra spațiului dintre paturi câteva secunde mai mult decât era strict necesar și dogoarea mi-a coborât brusc pe gât. Indiferent ce se petrecea între aceste două paturi suspendate, trebuia să îi pun capăt. Imediat.

— Am un prieten, i-am trântit-o eu.

— Mda, ai menționat deja treaba asta.

— Da?

A dat din cap cu nonșalanță.

— Da. Când am ajuns în Oia. Ai spus: „Nu alerg. Întreabă-l și pe prietenul meu”.

A reușit să imite instantaneu vocea mea, chiar destul de bine. Totodată, părea calm, aproape nepăsător, ceea ce m-a făcut să mă simt prost. Evident, îi interpretasem greșit intențiile. Așadar m-am simțit ușurată. Sau cel puțin credeam că era un sentiment de ușurare. Cu siguranță făcea parte, cel puțin, din aceeași categorie cu ușurarea.

El a arătat cu degetul înspre poala mea.

— De aceea îți tot verifici telefonul? Îți trimite mesaje?

— Ah…

Mi-am dat seama în ce postură proastă m-ar pune adevărul, dar eram prea obosită ca să îmi vină vreo altă idee.

— Aștept să îmi trimită un mesaj. Noi, de fapt… nu prea ne mai vorbim.

Am așteptat un comentariu oarecare sau întrebări mult prea personale, dar nimic din toate acestea. Doar acea privire curioasă din nou.

— Cum este prietenul tău?

— Dax? Este…

Am simțit un gol imens în stomac când m-am gândit la ultima săptămână. Fusese nervos, distant și, sincer vorbind, cam meschin. Dar tot avusese parte de schimbări de planuri pe ultima sută de metri și, în plus, chiar așteptase cu nerăbdare să plec împreună cu el în excursia absolvenților. Ori de câte ori eram teribil de dezamăgită, eram și morocănoasă. Era de înțeles. De asemenea, nu ajutase cu nimic faptul că îl dezamăgisem în mod evident în legătură cu toată tărășenia aia cu vizita la colegiu.

— Păi… își canalizează foarte bine energia și este bun la toate. Toată lumea îl place foarte mult.

— Toată lumea, hm?

Un zâmbet s-a răspândit lent pe fața lui, dezvelindu-i dinții de jos strânși unii într-alții. De ce erau acei dinți atât de incredibil de fermecători?

— Ei bine, probabil că ar trebui să-ți spun și eu că am o fostă prietenă. O fostă relație serioasă. Dar am rămas prieteni. Doar că suntem genul de prieteni care nu își mai vorbesc.

M-am surprins atât pe mine, cât și pe el izbucnind în râs.

— Chestiunea asta cu „am rămas prieteni" funcționează vreodată?

El a fost în mod clar încântat de râsul meu.

— Nu, asta ți-o spun din propria mea experiență, care, sincer vorbind, este destul de vastă.

— Un Donjuan în toată regula. Așadar, de ce v-ați despărțit tu și fosta?

O întrebare indiscretă, dar, conform logicii lui Theo, am putea la fel de bine să trecem peste orice bariere false.

— M-am mutat.

Am așteptat mai multe explicații, dar el a doar clipit în timp ce se uita la mine.

— Și ce dacă? Nu poți întreține relații la distanță?

— Nu mai fac treaba asta.

Discuția ajunsese într-un punct mort. Ca și cum ar fi spus: *Nu mai vreau să vorbesc despre asta.* Inacceptabil, având în vedere faptul că mă perpelise la foc mic în legătură cu relația mea cu tata. L-am privit drept în ochi.

— De ce nu?

Mi-a susținut privirea timp de trei secunde, suficient cât să văd o licărire de tristețe ascunsă acolo. Sincer, era ceva tulburător. A dispărut aproape la fel de repede pe cât a apărut. O sprânceană i s-a arcuit.

— Este ceva destul de personal. Nu cred că te cunosc suficient de bine pentru a putea sta de vorbă despre asta.

Se pricepea mult prea bine să îmi imite vocea. Am auzit chiar și un vag accent de Chicago în imitația lui, pe care nu-mi dădusem seama că îl aveam. Am ridicat și eu din sprânceană în chip de răspuns, dar am avut senzația că nu mă pricepeam la chestia asta. Și, în plus, nu aveam de gând să dau de urma tristeții

lui Theo. Orice i s-ar fi întâmplat, părea personal și dureros și știam tot ce se putea ști despre personal și dureros.

— Ei bine, reamintește-mi să nu-ți mai spun nimic niciodată, am zis eu arborând un ton intenționat jucăuș.

— O vei face, m-a asigurat el. Sunt cineast. Oamenii nu se pot abține să nu-mi spună poveștile lor.

— *Viitor* cineast, l-am corectat eu.

— Mmm, a mormăit el stingând lumina.

Ne-am întins pe paturile noastre în întuneric, dar conversația nu a luat sfârșit. Lumina lunii a scăldat ambele paturi și m-am simțit hiperconștientă de prezența lui dincolo de golul dintre noi.

— Îmi pare rău de situația cu prietena ta, i-am șoptit.

— Îmi pare rău de situația cu tatăl tău, mi-a replicat el. Presupun că nu știu prea multe despre relația voastră, dar știu că el a vorbit mereu despre tine, non-stop. Am presupus că sunteți cei mai buni prieteni.

— Doar că suntem genul de prieteni care nu își mai vorbesc, i-am repetat eu cuvintele în ecou.

A râs puțin, apoi a tăcut, iar întunericul îmi apăsa gândurile, înainte să înțeleg că tata nu avea să se mai întoarcă niciodată, vorbeam despre el fără încetare, cu oricine era dispus să mă asculte. Acum aveam senzația că mi-am petrecut tot acel timp încercând să îi determin pe oameni să *nu* mă întrebe despre el.

El a vorbit mereu despre tine, non-stop. Theo a vrut să spună că tatăl meu a făcut asta *dintotdeauna* sau de când a început să-mi trimită cărțile poștale? Oare atunci s-a petrecut în inima lui o schimbare bruscă?

Gândul acesta a făcut ca aerul din pieptul meu să devină greu și irespirabil.

Și somnul? Uită de el. Îmi dorisem cu ardoare să ajung într-un pat de atâta vreme, încât mi s-au părut a fi zile întregi, dar acum, când, de fapt, aveam unul la dispoziție – și unul confortabil, pe deasupra –, în

mintea mea galopau prea multe gânduri ca să mă pot relaxa.

După două sau trei minute interminabile, Theo s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot.

— Kalamata, vrei să asculți rap francez?

M-am proptit și eu într-un cot.

— Francezii… rap?

Uau. Păream foarte cultă. Theo a izbucnit în râs.

— Bineînțeles că da. Vreau să spun că, desigur, rapul a început inițial în anii ‘70 la petrecerile de bloc din New York City – a spus asta de parcă ar fi fost o chestie prea bine-cunoscută de toată lumea –, dar s-a răspândit peste tot de atunci încoace. Francezii l-au deprins puțin mai târziu, dar sunt minunați. În plus, nu aș putea să spun de ce, dar rapul francez este pentru mine ca un ceai de mușețel. Dorm ca un bebeluș când îl ascult. Te bagi?

Fața lui era o umbră în noapte, dar luminile de afară i se reflectau în ochi. Era arătos chiar și pe întuneric.

— Hai să încerc.

Theo s-a ridicat în capul oaselor, apoi a început să umble la difuzoare și la cabluri și, brusc, un gând oribil m-a făcut să sar ca arsă. Dacă urma să împărțim o cameră, atunci trebuia să-l avertizez despre vise. Problema era că nu spusesem niciodată nimănui despre ele și era exclus ca el să nu îmi pună întrebări după aceea. Și totuși, trebuia să îi spun. Am făcut o grimasă, apoi am inspirat adânc.

— Hei, Theo, trebuie să te previn. Am, ăăă…

Am ezitat înainte de a lansa cuvântul potrivit.

— Coșmaruri.

El s-a oprit din ceea ce făcea, cu lumina lunii sclipind pe difuzorul din mâna lui.

— Coșmaruri?

— Da, urâte de tot. Și strig sau… plâng uneori. Nu este mare lucru, dar am vrut să știi, ca să nu te sperii sau mai știu eu ce.

Vocea mea trebuia să fie nonșalantă, dar nu coopera. Era ușor tremurată, ascuțită și de-a dreptul bizară.

Uf. *Acesta* era motivul pentru care nu am spus nimănui despre ele.

Theo a rămas nemișcat în continuare, de parcă ar fi vrut să proceseze informațiile.

— Bine. Și ce ar trebui să fac când se întâmplă? Să te trezesc?

Chestia asta m-a pus în încurcătură. M-am străduit din răsputeri să evit să dorm cu alți oameni de față, așa că singurele persoane care asistaseră vreodată la vreun episod au fost mama mea și câteva prietene de la școală.

— Hm… Nu știu. Nimeni nu a mai făcut asta până acum. De obicei mă trezesc singură. Așadar, poate că cel mai bine ar fi să mă lași în pace?

El a pus difuzorul jos.

— Am înțeles. Și nu îți face griji, muzica liniștitoare a lui Busta Flex are darul de a rezolva toate problemele.

Rapul francez a început să bubuie în difuzoare, iar el a reglat sonorul înainte de a se strecura sub așternuturile lui. M-am simțit ușurată, dar și puțin surprinsă. De ce nu mă întrebase despre ce erau coșmarurile mele? Și, dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus?

Probabil că nu.

Am închis ochii și m-am concentrat asupra muzicii. Theo avea dreptate. Cu siguranță nu era o muzică de ascultat la culcare, dar avea în ea ceva neobișnuit de liniștitor. Cuvintele și sunetele s-au amestecat cu toatele, iar ritmul de bază a alungat toate gândurile îngrijorate din capul meu. Speram să nu fiu o catastrofă emoțională a doua zi de dimineață. Dar cel puțin îl aveam pe Theo să mă ajute să o scot la capăt cu tata. Indiferent de cât de necruțător era, părea a fi un bun aliat.

Tocmai încercam să îmi dau seama cum ar trebui să-i mulțumesc lui Theo pentru că m-a îndrumat în această primă zi, când l-am auzit spunând:

— Măslinele sunt atât de fascinante. Știai că cele mai mari soiuri de măsline sunt măslinele-mamut, iar cele mai mici sunt măslinele-glonț? De asemenea,

știai că pot fi negre, violete, verzi, maro sau roz? Sau că măslinul trăiește în medie undeva între trei sute și șase sute de ani? M-am delectat cu o lectură ușoară în timp ce-l așteptam pe Yiannis să îți aducă valiza.

Nu am avut cum să împiedic zâmbetul care mi s-a strecurat pe față.

— Tot nu poți să îmi spui Olive, Theo.

A azvârlit o mână în aer.

— Cine îți spune Olive? Citez doar câteva fapte interesante. Și – l-am auzit inspirând adânc – crezi că poți avea încredere în tatăl tău? Pentru că eu am.

Nu. Nu aveam de gând să calc pe acel teritoriu. Nu în seara asta.

— Noapte bună, Theo, am spus eu pe un ton categoric.

Și după aceea s-a lăsat definitiv tăcerea între noi.

Capitolul 8

#8. DOUĂ FOTOGRAFII ALE MAMEI MELE, FĂCUTE CU VECHIUL APARAT FOTO POLAROID 600

Potrivit tradițiilor de familie, mama a decis să devină avocat la vârsta de șapte ani, după ce a soluționat o dispută pe un teren de joacă. Era pe drumul cel bun pentru a începe Facultatea de Drept, dar, după ce m-a avut pe mine, părinții mei au hotărât să lucreze, în schimb, câțiva ani. Unul dintre locurile lor de muncă a fost la o companie de lichidare imobiliară. Tatăl meu s-a dovedit a fi grozav de priceput la vânzările imobiliare.

Odată i-a găsit mamei o rochie Givenchy, exact ca cea pe care a purtat-o Audrey Hepburn în Mic dejun la Tiffany, *iar altă dată mi-a găsit un set de ceai în miniatură pictat manual, fiecare ceaşcă având forma unei alte păsări cântătoare.*

Aparatele de fotografiat le-a cumpărat pentru el însuşi. A spus că, dacă erau suficient de bune pentru Andy Warhol, atunci erau suficient de bune şi pentru Nico Varanakis. Îmi amintesc că îi făcea zeci de fotografii mamei mele, dar acestea două au fost singurele pe care le-am mai găsit. În aceste fotografii, ea poartă o rochie de plajă şi o pălărie cu boruri largi, şi afişează un zâmbet extaziat pe care nu i l-am văzut niciodată în viața cotidiană. Când tata a plecat, cred că a luat acel zâmbet cu el.

Mă gândeam că nu am să pot adormi cu niciun chip. Chiar dacă nu m-aș fi aflat la cincisprezece centimetri distanță de un băiat intrigant care nu era prietenul meu, tot aș fi dormit teribil de prost. Pe lângă toată povestea asta cu înecatul în timpul nopții, vorbesc și râd, ba chiar și plâng în somn, iar odată m-am trezit pe peluza din fața casei noastre, în frig, fără să port pe mine nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurți de pijama și un tricou ridicol, pe care mama și James mi l-au adus din călătoria lor aniversară la Paris, inscripționat cu mesajul: SUNT LE OBOSIT.

Dar în librăria asta ciudată, ca o căsuță în copac, cu rapul francez al lui Theo răsunându-mi în urechi? Nu numai că am dormit. M-am odihnit. Am avut un somn *liniștit.* Din momentul în care am închis ochii până în momentul în care i-am deschis, nu cred că m-am clintit din loc nici măcar un singur centimetru. Stăteam ghemuită, strâns învelită cu pătura mea ca într-un cocon cald, iar muzica fusese dată în surdină. Patul lui Theo era deja gol și făcut, cu cearșaful și pătura întinse la loc și aranjate cu grijă, cu perna înfoiată la perfecție. În ciuda aspectului său dezordonat, se pare că îi place să păstreze ordinea în mediul său ambiant.

Dax! a țipat creierul meu, în timp ce ochii treceau în revistă lucrurile lui Theo și, instantaneu, am simțit un junghi în piept din pricina anxietății. Îmi trimisese, oare, vreun mesaj?

M-am întors și mi-am scos telefonul din locul unde îl ascunsesem, undeva pe rafturile mele. Mesaje de la mama. O mulțime de mesaje de la mama. În timp ce reconstituiam o scenă din frumoasa din Pădurea Adormită, ea mă bombarda cu mesaje de aproape o oră încoace.

Liv, sună-mă.

Liv, sună-mă în clipa asta. Ești în viață?

Îi dau liber lui Julius la conturul tău de ochi Urban Decay. 3… 2…

Am oftat adânc și am apăsat butonul de apelare, frecându-mi ochii cârpiți de somn. Când a fost ultima oară când m-am simțit atât de odihnită? Corpul meu era atât de fericit încât fredona. De asemenea, lumina care se filtra prin fereastră era de un galben cald și însorit, iar când am inspirat adânc, am simțit un iz de apă sărată. Poate că aș putea să mă obișnuiesc cu viața insulară.

— Liv?

Mama a răspuns la al doilea apel. Părea ușor fără răsuflare și în fundal se auzea un lipăit familiar constant.

— Mamă, ești pe banda de alergare? Cât este ceasul acolo?

— Aproape zece seara. Sconcsul a convocat o întâlnire matinală și a trebuit să sar peste alergarea de dimineață.

Sconcsul era porecla secretă pe care i-o dăduse mama asociatului său din cadrul firmei de avocatură. Pe lângă sordidul lui istoric de asumare a meritelor pentru munca pe care nu o depusese, își dădea cu parfumuri grețoase, iar în timpul pauzei de prânz făcea alergări lungi în timpul cărora transpira și obișnuia să își lase îmbrăcămintea de alergare, jilavă și îmbâcsită, să se adune într-o pungă trântită lângă ușa biroului său. De asemenea, odată – și aceasta a fost probabil cea mai mare ofensă pe care i-a adus-o – *a încălzit o farfurie cu o porție de halibut și varză de Bruxelles în cuptorul cu microunde din chicineta de lângă biroul ei.* Mama mea normală îl ura pe Sconcs, dar mama mea însărcinată oferea o recompensă pe capul lui.

M-am sprijinit cu spatele de perete, pregătindu-mă să ascult o altă poveste de-a ei.

— Ce-a mai făcut acum?

— Nu voi intra în amănunte, dar a fost vorba despre o conservă de ton de data asta.

A lăsat să îi scape un râgâit care nu părea în totalitate sub controlul ei.

Mi-am înăbușit un hohot de râs și am auzit-o cum regla viteza de deplasare a bandei de alergare,

crescându-i probabil intensitatea. Mama nu a omis niciodată alergarea zilnică. Absolut niciodată. Nici la sfârșit de săptămână sau în vacanțe, nici măcar când era bolnavă. Nici măcar în timpul sarcinilor, când îi venea să vomite din orice și trebuia să poarte o curea cu aspect de dispozitiv de tortură, ca să se asigure că burta ei era bine susținută. Oricât de enervant era uneori acest obicei strict al ei, exista și ceva reconfortant în faptul că știam exact unde se afla. Mi-o puteam imagina în pantalonii scurți de alergare, cu părul blond strâns într-o coadă de cal, cu pielea ei palidă lucind de transpirație. Oamenii nu bănuiau niciodată că eram mamă și fiică, probabil pentru că nu semănăm deloc și, de asemenea, pentru că ar trebui să mă plătești cu vreun milion de dolari și să angajezi o turmă de hipopotami furioși care să pornească pe urmele mele pentru a mă convinge să particip la unul dintre semimaratoanele la care se înscria ea zilnic. Dar deviez de la subiect.

— Liv, de ce nu ai sunat aseară să-mi spui cum ai ajuns? Am fost atât de îngrijorată.

Am ezitat, urmărind din priviri lumina soarelui care pătrundea prin fereastră și se juca deasupra picioarelor mele. O parte din mine dorea să fie supărată în continuare pe ea pentru că m-a trimis aici, dar faptul care conta – faptul care a contat întotdeauna – era că ea a fost cea care a rămas cu mine. Și conta foarte mult.

Am inspirat adânc.

— Tata mi-a pregătit o mică petrecere-surpriză și apoi, când am ajuns în pat, eram atât de obosită din cauza diferenței de fus orar, încât am adormit.

M-am uitat la rafturile mele. Pastelurile uleioase stăteau acolo privindu-mă și poate că era doar rodul imaginației mele, dar am simțit cum a venit până la mine aroma lor de ceară.

Vocea mamei s-a înmuiat.

— A organizat o petrecere pentru tine?

— De ziua mea. Mi-a dat un set de pasteluri uleioase personalizate pe care le-a luat de la un

magazin de artă din Franța. Și a sincronizat sosirea mea cu apusul soarelui. A fost…

Am încercat să fac să pară că nu însemna mare lucru, dar numai gândindu-mă la asta ochii mei nu mai aveau mult până să joace în lacrimi, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să o fac și pe ea să plângă. Cel mai bine era să mă rezum strict la fapte.

— S-a străduit mult.

În ciuda eforturilor mele, ea mi-a sesizat cu siguranță emoția, pentru că a urmat o pauză lungă, apoi s-a auzit o serie de bipuri în timp ce a apăsat pe butonul de oprire al benzii de alergat.

— Dintotdeauna s-a priceput grozav de bine să organizeze petreceri aniversare, a spus ea, iar acum vocea îi suna ca și cum s-ar fi luptat și ea cu propriile-i emoții.

Pentru câteva secunde, am simțit acea veche durere familiară pe care o împărtășeam amândouă. Am rămas pradă acelui sentiment comun o lungă perioadă și, oricât de tare m-ar fi durut, întotdeauna găseam un sprijin în ea. Faptul că nu o aveam aici cu mine să împărtășim această experiență mi se părea anapoda.

— Ți-a povestit deja despre proiect? m-a întrebat ea.

— Nu.

Nici măcar nu am mai încercat să scot ceva de la ea. Ori de câte ori am întrebat-o în săptămâna care a precedat călătoria mea, nu mi-a suflat niciun cuvânt. Se mulțumise doar să îmi spună: *Cred că îți va plăcea.* Așa era mama, ca o cameră blindată.

— Cum este librăria?

Am plesnit patul cu brațul. Știa și despre librărie?

— Mamă, de cât timp vorbești tu cu tata?

— De șase luni, mi-a mărturisit ea.

— *De șase luni?*

Știam că nu ar trebui să o simt ca pe o trădare, dar o simțeam. Am împărtășit împreună pierderea tatălui meu. De ce nu mă pusese la curent cu treaba asta?

— Chiar te cunosc de-adevăratelea?

Am încercat să pun întrebarea pe un ton glumeț, dar a sunat cât se poate de serios și, când mi-a vorbit

din nou, și-a potrivit tonul după al meu.

— Liv, îmi pare rău că nu te-am pus la curent. Dar m-am gândit că cel mai bine ar fi să abordăm lucrurile cu tatăl tău încetul cu încetul. Am vrut să știu cum se descurcă înainte de a-i permite să inițieze contactul cu tine.

Să inițieze contactul? Nu a fost o întâlnire extraterestră. Și cărțile poștale au avut același rol? Un plan care să dea impresia că reapariția tatălui meu s-a produs efectiv din senin? Mintea mea s-a încețoșat imediat din pricina furiei, dar ea a intervenit rapid, distrăgându-mi atenția.

— Cât de minunată este Oia? M-am uitat la fotografii online toată ziua.

Știa cum să o pronunțe corect, ceea ce cred că avea sens.

— Este superbă, am recunoscut eu. O mulțime de câini și de oameni. Și toate clădirile sunt văruite în alb.

— Asta ca să nu se încălzească prea mult casele în interior vara. Și cum este camera cu paturi suspendate?

Am strâns cu toată puterea telefonul în mână.

— Știai și despre asta?

— Tatăl tău era îngrijorat că s-ar putea să nu te simți în largul tău cu acest aranjament. Eu i-am zis că, după părerea mea, te vei descurca bine în această privință. La urma urmelor, ai un frate.

— Care are cinci ani, am subliniat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

De când era mama mea atât de nepăsătoare în privința băieților? Chiar dacă am simțit că avea încredere în mine, acasă aveam oră de stingere, la fel ca Cenușăreasa. *La miezul nopții, niciun minut mai târziu*, iar de când începusem să mă întâlnesc cu Dax, aveam ceea ce numeam acum *Summit-ul nostru lunar privind sexul protejat,* în care mă întreba dacă aveam vreo nelămurire, trecea în revistă modurile în care puteam să negociez explicit consimțământul sexual și s-a oferit chiar să mă ducă la *Centrul de planificare familială* pentru a discuta despre opțiunile privind

controlul sarcinii și al nașterii. Mi-am trecut mâna prin părul meu ciufulit.

— Mamă, m-ai trimis în Grecia cu instrucțiuni explicite să nu vorbesc cu niciun băiat.

— Dar acesta este unul pe care tatăl tău îl cunoaște foarte bine, a spus ea cu glas moale. Te simți în siguranță în preajma lui Theo?

— Ei bine…

Mă prinsese la înghesuială acum, pentru că adevărul era că mă simțeam în siguranță în preajma lui Theo. Avea ceva în el… demn de încredere.

— Mda, am recunoscut eu.

— Bine, a spus ea, ca și cum asta ar fi rezolvat lucrurile.

Vocea ei a coborât cu o octavă.

— Cred cu toată tăria că poți avea încredere în instinctele tale. Este drăguț?

Mi-am azvârlit în aer mâna fără telefon, nevenindu-mi să cred că mă putea întreba așa ceva. Cine *era* această persoană, mă rog?

— Nu *contează* dacă este drăguț sau nu.

Nici măcar nu a încercat să își mascheze zâmbetul din voce.

— Voi lua afirmația asta drept un da. S-ar putea să fie amuzant să îți petreci timpul cu un alt adolescent. Îți poate arăta împrejurimile. Te poate introduce în atmosfera locală.

— Atmosfera locală? Maaaaamă.

Toată treaba asta avea mai mult ca sigur de-a face cu Dax. Voia să cunosc și alți băieți în speranța că îl voi uita cu totul pe cel pe care îl lăsasem acasă. Eram pe punctul de a mă lua de ea din cauza campaniei anti-Dax, când am observat un plic lipit de ușa deghizată în raft, având cuvântul KALAMATA scris pe față, cu majuscule.

— Mamă, te sun eu înapoi.

— Diseară. Să mă suni diseară, mi-a spus ea veselă. Acum, du-te să te bucuri de insulă. Și nu uita *să te protejezi de soare.*

Sincer, nu mai suportam.

În interiorul plicului se afla o singură foaie de hârtie și, când am despăturit-o, mi-au trebuit câteva momente pentru a-mi da seama la ce mă uitam.

OLIVE VARANAKIS
Casa de producție Dubois prezintă:
DESCOPERIREA ATLANTIDEI,
un documentar National Geographic

LA AMPLASAMENT
Ziua 1 din 5
Insula Nea Kameni, Santorini,
84700, Grecia
28 grade C / 23 grade C
Răsăritul soarelui 6:04 a.m. - Apusul soarelui 8:42 p.m.

ORA DE APEL
8 A.M*
Filmări (la amplasament)
10:00 a.m.
Prânz –12:30 p.m
Ora de încheiere a filmărilor – 5 p.m.

* Întâlnire la Librăria Pierdută a Atlantidei pentru sesiunea de instruire și transport la amplasament.
(Strada Nomikos, Oia, 847 02)

NOTE PENTRU FILMĂRI
Istoria erupției vulcanice

NOTE DIVERSE
Îmbrăcăminte adecvată pentru mare/vulcan

*** ÎNTREAGA ECHIPĂ TREBUIE SĂ SOSEASCĂ LA TIMP, FĂRĂ NICIO EXCEPȚIE ***

Nu se poate.

Aceasta era o foaie de apel pentru platoul de filmare. Știam, pentru că văzusem variațiuni ale

acesteia împrăștiate prin casa lui Dax ori de câte ori compania de producție a tatălui său lucra la un nou film. Dax explicase că foile de apel erau programări zilnice folosite pentru a-i spune echipei unde trebuia să fie și ce trebuia să facă în fiecare zi de filmare.

Făceam un film? Nu un film. *Un documentar.*

Pentru… Am cercetat din nou hârtia și aproape că am căzut pe spate. *National Geographic?* Ar putea fi adevărat?

M-am uitat la foaie timp de treizeci de secunde bune. Adică, *părea* veridică. Toată chestia asta arăta exact ca foile de apel pe care le văzusem acasă la Dax.

Inima mi-a bubuit în piept când am examinat din nou hârtia. Dubois Productions. Logoul era un cerc simplu, cu o rolă de film în centru. Da, filmul era despre Atlantida. Dar acest lucru părea legitim. De asemenea, numele meu se afla în partea de sus a acestei foi de apel. Asta însemna că voi face parte din toată treaba asta?

În stomacul meu s-a produs o explozie de emoție. Adică, da, acest film era despre subiectul meu cel mai puțin preferat, dar era totuși *un film.* Experiența pe un platou de filmare ar arăta incredibil de bine în cererile mele de înscriere la colegiu. Am citit pe internet că RISD dădea întâietate solicitanților care aveau experiență în mai multe domenii artistice…

Bine, bine. Acum mergeam cu gândul prea departe.

Am aruncat o privire peste notițe. Ora generală de apel era ora opt și trebuia să fiu îmbrăcată pentru mare/vulcan? Ce însemna asta? Mi-am verificat telefonul. 7:57.

Trei minute?

Intenția mea a fost să intru imediat în acțiune, dar ușa era zăvorâtă și, în ciuda faptului că Theo păruse să o închidă cu atâta ușurință noaptea trecută, mi-au trebuit câteva momente de tatonări pentru a găsi încuietoarea, asta probabil din cauză că mâinile îmi tremurau atât de tare. Mai întâi trebuia să apuci cu nădejde mânerul, apoi trebuia să îl faci să alunece pe o pârghie, care era ușor înțepenită, și să îl împingi în

timp ce stăteai aplecată peste golul dintre paturi, dar apoi brațele mele au alunecat și…

Gravitație.

În timp ce plonjam pe podea fără pic de grație, câteva lucruri mi-au devenit imediat clare în minte:

1. Librăria Pierdută a Atlantidei nu era nicidecum o oază de liniște dimineața devreme, așa după cum am presupus eu. De fapt, era un prosper loc de afaceri.
2. Camera cu paturi suspendate trebuia să aibă în mod cert o izolare fonică de calitate superioară.
3. Chestia asta avea să mă doară rău de tot.

Zgomotul făcut de trupul meu care s-a izbit de pardoseală a ricoșat prin încăperea micuță, făcând fiecare pereche de ochi să se îndrepte asupra mea. Trioul de japoneze în mijlocul căruia aterizasem nu se așteptase, în mod clar, ca o americancă îmbrăcată în pijamale să apară în mijlocul lor, pentru că a scos un trio de țipete ascuțite.

Din fericire, am trecut de acel prag în care ești atât de stânjenit încât nu mai simți durerea, așa că, în loc să rămân întinsă pe jos ca o plăcintă și să verific dacă nu mi-am fracturat vreun os, așa cum ar fi trebuit, am sărit în picioare și m-am dat în spectacol în timp ce îndreptam cărțile pe rafturi.

— Vă rog să mă scuzați. Patul meu este acolo sus și încă nu m-am obișnuit cu el.

— Ha? a spus femeia cea mai apropiată de mine, trăgând de cordonul rochiei ei colorate de plajă.

— Patul.

Mi-am încrucișat brațele peste partea de sus a pijamalei. Și oare cum arăta părul meu în clipa asta?

— Vă cer scuze, tuturor. Continuați.

Femeia mi-a aruncat o privire compătimitoare. Apoi ea și prietenele ei s-au îndepărtat, aruncându-mi priviri înapoi peste umăr.

— Olive Varanakis, în carne și oase, a explodat o voce profundă și bubuitoare.

M-am răsucit pe călcâie și am dat nas în nas cu un bărbat indian de vreo douăzeci sau douăzeci și ceva de ani. Era înalt și slab, cu gene lungi ca de girafa, cu o postură îngrozitoare și cu o barbă teribil de zburlită. Pe tricoul lui era scris: SEMNELE DE CARTE SUNT PENTRU DEZERTORI și purta o etichetă roșie pe care era scris numele lui, GEOFFREY CANADIANUL, care, în ciuda faptului că era ciudat de descriptiv, ridica și mai multe semne de întrebare.

— Ești angajat aici? l-am întrebat eu, realizând brusc că nu purtam sutien.

La ce oră trebuia să mă trezesc aici? La șase? Șapte?

— Da. Sunt Geoffrey din Canada.

Și-a bătut insigna cu degetul.

— A fost aici și un Geoffrey din Țara Galilor. Nu a stat decât vreo câteva luni, dar a produs un adevărat haos. Theo este cel care a creat eticheta pentru mine. Destul de glumeț tipul, ce-i drept.

— Ah, am reușit eu să spun.

Clienții încă se holbau la mine și am riscat să ridic o mână în încercarea de a-mi netezi părul. Judecând după privirile lor, trecusem cu siguranță de aspectul șifonat al unei tipe care tocmai s-a rostogolit jos din pat și arătam ca și cum aș fi sărit direct în tunelul cu vânt aerodinamic unde am fost supusă terapiei cu electroșocuri…

— Ei bine, ar fi cazul să…

M-am îndreptat spre peșteră, dar Geoffrey a întins o mână ca să mă strângă în mod repetat de braț, de parcă l-ar fi pompat, plin de entuziasm.

— Îmi pare tare rău că am ratat petrecerea ta. Iubita mea, Mathilde, a avut un spectacol la Atena aseară și am ajuns aici abia azi de dimineață. Este prim-balerină la Opera Națională a Greciei. Îi muncesc ca pe hoții de cai acolo. Nu, și mai rău chiar, ca pe niște sclavi.

Trebuia să fie o glumă?

— Ah, sârguincioșii sclavi, am reușit eu să îngaim, și el mi-a făcut cu ochiul.

Schimbare de planuri. Poate dacă i-aș da apă la moară să turuie vrute și nevrute, mi-ar da drumul la mână?

— Prietena ta e balerină? Ce interesant.

Mi-am îndreptat picioarele goale spre ușă.

Brațul lui Geoffrey s-a oprit din pompat, dar el îmi ținea în continuare mâna cu fermitate într-a lui.

— Olive, te-ai *îndrăgostit* vreodată?

Vocea lui devenise melancolică și serioasă și am încremenit înainte să mă întorc încet cu fața spre el. Glumea? Nu părea să glumească. Dar cine pune o astfel de întrebare unei persoane pe care abia a cunoscut-o? Pe de altă parte, de ce era mâna lui atât de umedă?

— Hei, Geoffrey, de fapt mi se spune Liv. Și am un prieten…

— Mathilde este ca untul de arahide pentru pâinea mea prăjită cu jeleu, m-a întrerupt el, clipind din genele lui de girafă. Ca frișca pentru cafeaua mea. Ca puterea dragonului pentru bagheta mea magică de alun.

Ce baghetă?

— Hm, am chițăit eu.

Ca și când ar fi fost atrasă de disperarea mea, Ana a apărut în mod miraculos în dreptul cotului meu, smulgându-mă de acolo.

— „Bagheta de alun” este o referință la Harry Potter, mi-a șoptit ea. Geoffrey este asistentul nostru manager. Se pricepe grozav la cărți, dar este îngrozitor în privința interacțiunilor sociale. Acordă-i ceva timp. O să vă împrieteniți.

Ana purta o rochie neagră simplă, otova, care ar fi arătat ca un sac de gunoi pe oricine altcineva, dar pe ea părea de o eleganță dezinvoltă. O pereche lungă de cercei care semănau suspect de mult cu niște cârlige de pescuit atârnau de urechile ei și își dăduse astăzi cu o nuanță diferită de ruj roșu, mai întunecată, dar la fel de vibrantă.

— Dacă este posibil așa ceva, ești și mai frumoasă în această dimineață decât ai fost seara trecută, m-a

complimentat Ana, repetând în ecou gândurile mele despre ea.

Mi-a ciufulit bretonul.

— Este atât de șic! Parcă ești făcută pentru acest stil neglijent.

Probabil că era excesiv de amabilă, dar am simțit totuși că stânjeneala mea a dispărut orișicum.

— Nu mă așteptam ca librăria să fie atât de aglomerată. Sau deschisă măcar.

— Deschidem devreme în timpul sezonului navelor de croazieră. Ar fi trebuit să te avertizez. În afară de căzătură, cum a fost prima ta noapte?

— Grozavă.

Am clătinat din cap, încă nevenindu-mi să cred cât de odihnită mă simțeam. Era ceva atât de *nou.* Deodată mi-am amintit de foaia de apel din mâna mea și i-am întins-o.

— Chiar e adevărată chestia asta?

Mi-a smuls hârtia din mână, apoi a oftat adânc.

— Of, Theo. Văd că a distrus în mod oficial surpriza.

Mi-a tresărit inima în piept de emoție. O emoție care nu se lăsa dusă cu una, cu două.

— Acesta este proiectul misterios? Facem un film?

— Un documentar.

Ea a aruncat o privire spre vechiul ceas galben de școală, agățat deasupra ușii.

— Cred că tatăl tău pregătește un mic dejun special în echipă în timpul căruia te va pune la curent. Theo te așteaptă pe acoperiș, dar nu-l lăsa să te zorească. Aici ne ghidăm după ora din Santorini și asta înseamnă să *te bucuri* de ceea ce te înconjoară.

Mi-a făcut un semn cu ochiul ei împodobit cu gene lungi – un gest pentru care era în mod clar făcută –, apoi s-a amestecat din nou în mulțime. Probabil că era neloial din partea mea să mă gândesc la așa ceva, dar, dacă tata nu încercase măcar să își dea întâlnire cu ea, era un nătărău.

Mi-a plăcut cum a sunat „mic dejun în echipă”. Și, în ciuda faptului că habar nu aveam la ce se referea ea când a pomenit despre „ora din Santorini”, cu

siguranță nu voiam să mă las așteptată de o întreagă echipă. De câți membri era nevoie pentru a realiza un documentar? Și tata chiar voia să îl ajut? M-am grăbit să ajung în peșteră, unde se afla valiza mea care arăta exact așa cum era cu adevărat în acel spațiu micuț: o monstruozitate încărcată până la refuz. Chiar mă gândisem serios că voi avea nevoie de toate aceste lucruri? Mă aflam pe o insulă mediteraneeană, nu într-o expediție arctică. Era uimitor cum puteau douăzeci și patru de ore să îți schimbe perspectiva.

M-am stropit cu apă pe față, mi-am aplicat cel mai bun machiaj de care eram în stare în cinci minute, m-am spălat pe dinți și am încercat să-mi îmblânzesc bretonul dându-i un aspect mai puțin sălbatic. Și acum cu ce să mă îmbrac?

Explorarea vulcanilor nu fusese inclusă în garderoba mea în miniatură, dar, după ce am răscolit prin valiză o vreme, în cele din urmă m-am oprit la cele două articole preferate ale mele. O pereche de pantaloni scurți din denim decolorat cu margini rupte și franjurate și tricoul meu preferat cu dungi, pe care îl purtam cât de des reușeam să mă fofilez cu el. În ultimul moment am adăugat o pereche de cercei simpli din aur cu șurub și primul meu colier, cel pe care l-am confecționat la un workshop de bijuterii într-o vacanță de vară. *L.* Acum mă simțeam eu însămi.

Mi-a trecut prin cap o clipă să merg fără rucsac, dar asta era peste puterile mele omenești, așa că, sus, în patul meu suspendat, am împachetat cu grijă strictul necesar: o mână de creioane, caietul de schițe actual, telefonul (tot nimic de la Dax) și crema de protecție solară. În cele din urmă am închis cu atenție ușa cușetei după mine și am năvălit afară pe stradă.

Oia era calmă și relativ neaglomerată dimineața, o versiune împrospătată a ceea ce văzusem cu o seară înainte. Pe străzi erau doar câțiva turiști, iar soarele se reflecta pe suprafețele albe, făcând să sclipească trotuarul din marmură. Ziua urma să fie toridă, dar deocamdată ne furișam ocolind soarele, iar briza dinspre mare îți dădea o senzație reconfortantă.

Privind profilul colțuros al satului alb, m-a lovit un val de melancolie. *Aici a venit tatăl meu.* Tot timpul cât am fost acasă la mine nu am reușit niciodată să-mi imaginez unde se afla sau cum ar putea fi viața lui fără noi, dar acum știam. *Bineînțeles* că era originar dintr-un sat eclectic cocoțat pe stânca de la marginea mării – de ce să nu fi părăsit micul nostru apartament de acasă pentru un loc ca acesta? Dar cu noi cum rămânea? Nu valoram mai mult decât un sat?

Înainte ca sentimentele mele să mă deturneze, mi-am reajustat rucsacul pe umeri și am urcat treptele ce duceau pe acoperiș, forțându-mă să-mi uniformizez respirația. S-ar putea să fie și alți membri ai echipei acolo.

Sus pe terasă, rămășițele petrecerii mele de ziua de naștere fuseseră strânse și măturate, transformând acoperișul din nou într-o librărie în aer liber care nu lăsa să se întrevadă nimic din stresul pe care îl simțisem cu o seară înainte. Lumina soarelui se reflecta pe picturile murale cu cărți colorate, iar clienții răsfoiau cărțile de pe rafturi sau stăteau să citească în cuibul de sub pergolă. Mi-a luat un moment să-l găsesc pe Theo și, când am reușit să dau cu ochii de el, nivelul meu de stres a crescut la maxim. Theo în mod clar nu se temea de înălțimi, deoarece stătea pe marginea acoperișului, cu picioarele bălăbănindu-i-se deasupra falezei, cu laptopul în poală și cu niște căști uriașe care-i acopereau urechile, complet absorbit de ceea ce vedea.

Ca regulă generală, încerc să evit să îi sperii pe oameni și să-i împing la o moarte prematură, așa că m-am apropiat cu precauție, atingându-i ușor umărul și vorbindu-i cu o voce domoală.

— Theo, am primit foaia de apel.

— Kalamata! În sfârșit!

Și-a balansat picioarele, întorcându-se spre mine. Era îmbrăcat într-o ținută aproape la fel cu cea pe care o purtase ieri – adidași, un tricou negru și blugi negri –, dar astăzi părul îi era ascuns sub o șapcă de baseball. Avea camera video așezată la picioarele lui.

Camera lui. Bineînțeles că avea camera cu el. Și apoi am văzut cuvântul stanțat pe tricoul lui: ECHIPA.

L-am apucat de mână și l-am tras în picioare.

— Chiar facem un film?

Fata lui s-a lățit într-un zâmbet.

— Așadar *te entuziasmează* totuși unele lucruri, Kalamata.

Mi-am mușcat buza, suprimându-mi cu forța zâmbetul. Nu voiam să-i dau satisfacție lui Theo.

— Am întârziat. Am ratat ora de apel?

Theo a clătinat din cap.

— Am mutat ora de apel mai târziu, astfel încât să mai poți dormi puțin. Tatăl tău s-a gândit că ai nevoie de somn. Mai ales după ce i-am spus că sforăi ca o fiară sălbatică.

M-am făcut roșie ca focul la față.

— Nu *sforăi.*

Sau sforăiam? M-am străduit atât de tare să mă asigur ca nimeni să nu mă vadă vreodată dormind, încât, de fapt și de drept, nu aveam idee dacă treaba asta era adevărată sau nu. Ar trebui să o întreb pe mama.

El mi-a pus o mână pe umăr să mă liniștească.

— Da, Kalamata. Chiar sforăi. L-ai cunoscut pe Geoffrey Canadianul?

Mi-a plăcut greutatea mâinii lui pe umărul meu, poate un pic cam prea mult, drept care m-am îndepărtat rapid de el, concentrându-mi privirea asupra apei.

— Da. De fapt, am căzut cumva pe burtă din pat direct în librărie. Am dărâmat un teanc de cărți în cădere și am traumatizat puternic câțiva clienți.

Marea era de un turcoaz strălucitor și toată lumina soarelui care se reflecta în ea deja mă orbea. Pe viitor va trebui să adaug și ochelarii de soare în rucsac. Toată această lumină va fi grozavă pentru camera de filmat.

— *Bravo ție,* mi-a spus Theo, ca și cum tocmai îi câștigasem într-un fel respectul. Ți-a povestit Geoffrey despre pretinsa lui iubită?

— Pretinsa?

Mi-am întors privirea spre el.

— Nu, mi-a spus despre acea iubită a lui care este balerină. Numele ei era…

— Mathilde? a oftat din greu Theo. Bineînțeles că ți-a povestit despre ea. Nu este reală. La fiecare câteva zile pleacă pentru a merge să o viziteze în turneu, dar nimeni nu are idee ce face de fapt. Presupun că, mai degrabă, e vorba despre tot felul de ierburi.

M-am întors să văd dacă glumea, dar fața lui era teribil de serioasă.

— Are o prietenă inventată? De ce?

Theo și-a răsucit șapca, întorcându-i cozorocul la spate, și a scos un oftat exagerat.

— Dacă îți dai seama despre ce este vorba, anunță-mă, da?

— Dar…

M-am oprit, uitându-mă la librărie.

Locul acesta devenea din ce în ce mai ciudat. Când m-am întors din nou cu fața spre el, Theo îmi studia îmbrăcămintea.

— Asta ai de gând să porți?

M-am dat înapoi, arătând plină de nervozitate spre pantalonii scurți și încălțările mele.

— Hm, da. Asta este ceea ce port în prezent. De ce?

A scuturat din cap atât de tare, încât vârfurile încâlcite ale părului au început să îi fluture în aer.

— Nu, adică arăți uimitor, dar nu sunt sigur cât de bune vor fi sandalele pentru drumeția pe vulcan.

— *Urcăm* pe vulcan? l-am întrebat eu, privind neliniștită spre apă.

El a pocnit din degete.

— Uitasem! Am un cadou pentru tine.

Și-a desfăcut fermoarul rucsacului și mi-a aruncat un tricou înfășurat ca un burrito.

— Îmi pare rău dacă este prea mare. Nu știam ce mărime porți.

L-am scuturat și l-am ridicat în dreptul ochilor, pipăind țesătura între degete. ECHIPA. Tricoul era

prea mare, dar puteam să îl fac să meargă cumva.

— Îl poartă toată echipa?

În pieptul meu creștea entuziasmul.

Theo a ridicat din umeri cu voioșie.

— Toată echipa, adică noi doi. Tatăl tău poartă hainele sale obișnuite. Când apare în fața camerei, încearcă să se îmbrace mai îngrijit.

— Ce?

Inima mi s-a cufundat în neant, toate iluziile mele grandioase scăpându-mi din strânsoare ca un balon neascultător. Dacă eram doar doi, atunci acesta nu era un film adevărat. Acesta era… Nu știu ce să zic. Un potențial videoclip pe YouTube? Un film făcut în studioul de acasă? Oricum ar fi stat treaba, tot un film de amatori era.

— Toată echipa, adică noi doi, am repetat eu, fără să mă sinchisesc să-mi ascund dezamăgirea din voce. Nu există o echipă.

— Cum? Noi *suntem* echipa, a spus Theo punându-și mâna înapoi pe umărul meu. Eu mă ocup de camera video și de cea mai mare parte a editării. Tatăl tău lucrează la scenariu și la documentare. Când tatăl tău a spus că are nevoie de ajutor în această vară, a vorbit serios.

Am ridicat fără vlagă foaia de apel, nefiind gata să renunț la vis.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu ești cel care s-a chinuit să facă toată munca asta de a scrie apelul doar pentru mine?

— Face parte din fișa postului, a spus el. Mă trezesc devreme și primul lucru pe care îmi place să îl fac este să le tipăresc la librărie dis-de-dimineață. Știm ce treabă avem de făcut întreaga zi.

— Și Dubois Productions este…?

El a zâmbit.

— Eu sunt. Theo Dubois.

Asta a pus capac. Ultimele fire de speranță care mi-au mai rămas mi-au scăpat și ele din strânsoare. Tata nu câștigase brusc credibilitate. Planurile sale erau la fel de artizanal concepute și de neatins precum fuseseră întotdeauna. Am simțit o senzație de

rău în stomac, un fel de zvârcolire. Acesta este motivul pentru care oamenii râdeau de el. Și de ce intra Theo în jocul lui? Se purta de parcă i-ar fi păsat de tata. Nu își dădea seama că tata avea să fie rănit în amorul propriu, în cele din urmă?

Am înghițit în sec cu greu.

— Mă gândeam, speram că va fi ceva mai… legitim.

Theo s-a întors spre mine, cu sprâncenele arcuite într-o întrebare.

— Mai legitim?

— Da, eu…

Mă gândeam că mai mulți oameni credeau în el. Mă gândeam că nu ar trebui să mă simt atât de prost pentru faptul că l-am crezut cândva. Asta era esența tuturor lucrurilor. Un fior m-a străbătut pe șira spinării. Nu aveam cum să deschid cutia cu viermi în fața lui Theo.

— Nu contează. Hai să vorbim cu tata. Sunt sigură că ne va explica.

Dar în mai puțin de douăzeci și patru de ore știam deja că Theo nu era tipul care să lase lucrurile la voia întâmplării. Așa cum am prevăzut, a rămas pe loc, chiar acolo unde era, punându-mi ambele mâini pe umeri, și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Kalamata, este vorba despre *National Geographic.* Ce poate fi mai legitim decât atât? În plus, tehnologia este atât de bună în ziua de azi, încât nu trebuie să ai o echipă uriașă pentru a face ceva valoros. Nu avem nevoie de altceva decât de aparatul meu de filmat, de drone, de GoPro și de un program cu care să putem edita. Suntem mai mult decât echipați.

Am riscat să mă uit în ochii lui Theo. Avea maxilarul încordat și privirea intensă. Focalizată. Vorbea cu toată seriozitatea. În ciuda credinței sale neclintite în tatăl meu, Theo nu părea să se amăgească singur. Părea inteligent. Și angajat. Și, posibil, chiar talentat. Dar nu aveam de gând să mă urc la bord fără câteva argumente solide.

— Dar spui că filmul este pentru National Geographic, am început eu cu prudență. Ce înseamnă asta? L-au angajat? Speră că îl vor angaja?

Theo și-a lăsat mâinile în jos și și-a aranjat șapca pe cap. Arșița începea deja să se simtă și el avea o dâră subțire de transpirație pe buza superioară, care strălucea într-un mod surprinzător de plăcut.

— Fac o serie despre exploratori și vor un miniepisod despre Atlantida. Tatăl tău și cu mine am postat conținutul episodului încă de la începutul acestei toamne și ei ne-au găsit pe canalul său de YouTube.

Da, tata avea un canal YouTube. Și într-adevăr, de când a apărut, acum câțiva ani, am trăit cu teama constantă că cineva de la mine de la școală va da de el. Dar National Geographic ajunsese să îl descopere? Am rumegat informația timp de un minut, lăsând noutățile să fiarbă în pieptul meu. Theo avea dreptate. Indiferent de cât de mică era echipa noastră, National Geographic era National Geographic. Era unul dintre cele mai cunoscute nume din domeniile științei și explorării. Dacă documentarul va avea succes, va dovedi tuturor, inclusiv mie însămi, că tata nu visa cai verzi pe pereți, așa cum credeam cu toții. Și asta m-a făcut să simt că…

Ei bine, aveam senzația că stăteam în cel mai înalt punct al unei insule grecești într-o dimineață fierbinte de vară, cu șansa unei reabilitări care se învârtejea în briza mării. Îmi dădea o senzație de libertate. Și de ușurare. Și un motiv pentru tot ceea ce înduraserăm eu și mama.

Și prin asta vreau să spun că mă simțeam *bine.* Foarte, foarte bine.

Dar mai aveam o întrebare.

— Dar banii? Este un fel de muncă voluntară sau este plătită?

Theo a clipit nesigur și mi-am dat seama că trebuia să par o zgripțuroaică ahtiată după bani. Am ridicat o mână în aer.

— Vreau să știu dacă National Geographic își pune suficient de mult pielea în joc pentru a susține

proiectul.

A-și pune pielea în joc era o frază pe care o auzisem la James. O folosise făcând referire la unele dintre conturile sale corporatiste și mă întrebam dacă trebuia să i-o explic lui Theo, dar el a încuviințat din cap, cu o mină încă nedumerită.

— Cred că da. Adică nu este o sumă uriașă, dar este suficient cât să faci filmul și să îți rămână un rest pentru a aduce pe cineva anume cu avionul la Santorini.

Mi-a sărit inima din piept. Banii erau buni.

— Așadar… e real.

— Este real, Kalamata.

Încă mă studia.

— Era nevoie de bani și de un sponsor pentru a fi real?

— Nu, am spus eu, dar capul meu a făcut semn că da, provocând o confuzie totală.

— Kalamata…

— Las-o baltă. Cu ce vrei să te ajut? l-am întrerupt eu pe Theo.

Nu aveam timp să disecăm motivele mele. Făceam un *film.*

Theo a ezitat încă o clipă; apoi un zâmbet i-a cuprins întreaga față.

— Kalamata, vreau să fii directorul meu de fotografii. Cineva care să facă fotografiile să arate bine. Tatăl tău a considerat că experiența ta artistică va face din tine un cineast bun și, după ce m-am uitat și eu la toate lucrările tale online, am ajuns la concluzia că are dreptate. Știi cum să pui lucrurile laolaltă.

— Te referi la colajele mele?

Nu erau nici pe departe același lucru. Și auzisem cuvântul „cineast”, dar asta nu însemna că aveam idee ce *însemna.*

— Și picturile tale, a adăugat Theo. Sunt atât de bune.

— Mulțumesc, dar…

Un gol imens s-a format în stomacul meu.

Poate că ei îmi acordau prea mult credit. Dacă aveam să îi dezamăgesc în privința proiectului?

— Nu știu dacă sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Nu ar trebui să angajeze pe cineva cu experiență propriu-zisă în domeniu?

— Tu ești persoana potrivită. Tatăl tău știe asta și știu și eu asta, a rostit el încrezător. De asemenea, știai că cel mai vechi măslin roditor este în Creta? Are patru mii de ani și încă mai produce măsline. Și te-ai gândit vreodată la toate modurile diferite în care se pot folosi măslinele? Poți folosi uleiul lor, le poți coace în pâine, le poți pune pe pizza. Sunt atât de versatile; fac totul să fie mai bun.

— Theo! am bombănit eu, dar zâmbeam din nou.

Mi-a făcut un semn spre tricou.

— După ce te schimbi, te voi duce la biroul tatălui tău. Sună bine?

Imediat am încercat să mi-l imaginez pe tata în costum și cu cravată, ducând o servietă în mână așa cum făcea James, dar mintea mea a refuzat să evoce vreo imagine.

— Tata are un birou?

El a rânjit, rotindu-și din nou șapca.

— Cred că sunt îndreptățit să spun că există o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre el, Kalamata.

— Și reciproca este valabilă, am completat eu.

Capitolul 9

#9. UN EXEMPLAR UZAT AL DIALOGURILOR LUI PLATON, TIMAIOS ȘI CRITIAS, *CU ADNOTĂRILE TATĂLUI MEU PE MARGINI*

Majoritatea copiilor n-ar avea nici cea mai vagă idee măcar despre ce este vorba în această carte, dar este la fel de adevărat că majoritatea copiilor nu au un tată ca al meu. Este unul dintre dialogurile lui Platon, practic o versiune transcrisă a unei conversații și principala sursă a tot ceea ce știm despre orașul Atlantida.

Mama lucra seara, de obicei în restaurante, așa că, pentru o lungă perioadă, mi-am petrecut serile doar cu tata. El ne pregătea cina preferată: tăiței cu unt pentru mine, cârnați cu legume pentru el. Și apoi citeam din dialogurile lui Platon, ținând un dicționar la îndemână pentru cuvintele pe care nu le înțelegeam, până când mama venea acasă și era rândul lui să plece la o slujbă oarecare de noapte pe care o avea la vremea respectivă.

La concursul de talente din clasa a doua am recitat plină de patos versurile mele preferate din Timaios și Critias: *Și într-o singură zi și o noapte de prăpăd, oamenii tăi războinici s-au scufundat cu toții în pământ, iar insula Atlantida a dispărut în același mod în adâncurile mării.*

Copilul care a urmat după mine a interpretat „Twinkle, Twinkle, Little Star” *la vioară, iar cel de după a făcut un număr de circ cu salturi acrobatice. E șocant faptul că nu am reușit să mă integrez niciodată.*

Am anticipat o altă porție de alergare și am avut dreptate. În timp ce restul satului își începea pe îndelete dimineața, bându-și cafeaua și terminându-și cuvintele încrucișate, sau făcând orice altceva din ceea ce făceau grecii dimineața la prima oră, Theo a decolat într-un pas ușor alergător, pe întortocheata stradă principală, cu mine ținându-mă de coada lui. S-a oprit de două ori, o dată pentru a sări peste un câine ca apoi să îi mângâie blana flocoasă și altă dată pentru a filma un clopot de biserică ce începuse să bată. În cele din urmă, s-a oprit în fața unei mici clădiri cu două etaje, cu o vitrină de patiserie goală. Firma MARIA'S era scrijelită cu litere aurii deasupra ușii prin care răzbătea un miros apetisant de produse de patiserie coapte cu unt.

— Unde-i biroul lui? l-am întrebat eu, studiindu-mi reflexia în vitrină.

Mă schimbasem într-o pereche de sandale fără tocuri și încercasem să îmi înnod tricoul cu sigla echipei în lateral, astfel încât să nu arăt ca și cum aș purta un muumuu[10] gigantic, dar toată chestiunea a funcționat doar parțial. În mod categoric, nu arătam deloc ca Liv, și în niciun caz ca cineva care lucra la un documentar serios, dar balonul plin de speranță care se umfla în pieptul meu era greu de ignorat. *National Geographic.* Acesta era exact genul de lucru la care visam. *Chiar se întâmpla asta cu adevărat?*

Theo a bătut la ușă.

— Te uiți chiar acum la el. De la ora cinci până la opt dimineața are întregul etaj superior la dispoziție.

Balonul s-a dezumflat ușor, dar a reușit să rămână cât de cât pe poziție.

— Deci nu este un birou *adevărat*, am constatat eu, dar Theo m-a ignorat și a bătut ușor în sticla vitrinei.

În câteva secunde, o femeie cu părul grizonant, îmbrăcată într-un capot albastru cu buline, a apărut la ușă și, odată cu ea, a ieșit plutind dinăuntru un norișor de aer cald, pudrat cu zahăr, care l-a făcut pe

sufletul meu iubitor de dulciuri să fie cât se poate de fericit.

— Fă cunoștință cu Maria, a prezentat-o Theo.

— O-live! mi s-a adresat ea cântându-mi numele.

Avea obrajii încrețiți și ochii întunecați și strălucitori.

Începusem să renunț cu rapiditate la speranța că voi fi Liv aici.

— *Kaliméra*, i-am zis eu.

Când am rostit cuvântul grecesc, mi s-a părut mai puțin ciudat decât cu o seară înainte, dar încă mă simțeam stânjenită în fața lui Theo. I-am aruncat o privire pe furiș. Accentul meu trebuia să fie groaznic.

Din fericire, ștacheta era lăsată extrem de jos pentru mine. Pe Maria a încântat-o teribil de mult încercarea mea, fiindcă a izbucnit în tot soiul de exclamații grecești și m-a bătut ușor pe obraji de vreo șase ori înainte de a ne conduce înăuntru.

În interior, încăperea era slab luminată, dar am putut vedea niște scaune puse cu picioarele în sus pe câteva mese din lemn. Obloanele erau încă trase și un mop stătea la uscat într-un colț. Maria a arătat înspre tavan și mi-a zâmbit.

— Tatăl tău, a spus. Tatăl tău, el este…

S-a uitat la Theo, apoi i-a spus un cuvânt pe care nu l-am înțeles.

— Special, a tradus Theo

Ah. Puteai să îi spui și așa.

— Mulțumesc, Maria.

Trepidam de nerăbdare. Urma să îl văd în curând pe tata. Din nou.

— La etaj?

— Da! a fredonat Maria.

În timp ce ne îndreptam spre scara abruptă din lemn, dezamăgirea mi-a umbrit brusc buna dispoziție.

— Biroul lui este o brutărie închisă? l-am întrebat pe Theo. Nu era vorba doar despre faptul că un birou adevărat mi-ar fi redat în mod magic încrederea în tatăl meu, dar poate că ar fi ajutat cumva.

— Maria are un frigider și două cuptoare pe care ar fi trebuit să le înlocuiască de acum zece ani. El le tot

învie din morți. În schimb, ea îl lasă să lucreze aici.

Toate acestea îmi erau atât de familiare.

— Ca și Yiannis, șoferul. A spus că îi datora tatălui meu o favoare.

Theo s-a uitat o clipă înapoi la mine, cu o mână pe balustradă.

— Doar îl cunoști pe tatăl tău. Toată lumea îi datorează câte o favoare pentru că le rezolvă constant problemele. Unii dintre oamenii din Oia îl numesc, în glumă, primar. El face ca lucrurile să funcționeze pe aici. Dacă cineva are o problemă, merge direct la tatăl tău.

Ei bine, în privința asta nu se schimbase. De fiecare dată când ne mutam într-un apartament sau cartier nou dura, de obicei, aproximativ douăsprezece minute înainte ca el să verifice țeava de scurgere a cuiva sau să repare bicicleta unui copil, ceea ce ducea inevitabil la faptul că primeam invitații la cină timp de o săptămână la rând. De asemenea, avea capacitatea unică de a te face să rămâi cu impresia că tu ai fost cel care i-ai făcut *lui* o favoare, ceea ce îi determina pe oameni să-l iubească și mai mult. A avut adepți loiali pe oriunde a umblat. De ce mă așteptasem oare ca în Santorini să fie altfel?

Pe când ne îndreptam spre capul scărilor, mâinile au început brusc să îmi tremure. *Tata.* Aceasta era a doua noastră întâlnire de când venisem aici. Eram pregătită?

Nu. Dar picioarele mele mă duceau acolo orișicum.

Pe măsură ce nervozitatea mea creștea, semiîntunericul se evapora în lumina soarelui. Nivelul superior al brutăriei era o terasă în aer liber, cu mai multe mese mici din lemn și cu o priveliște superbă asupra caldeirei. O briză ușoară înfoia un set de perdele din pânză legate de balustradele terasei, iar aerul mirosea a proaspăt și a sărat.

— Bine ați venit! a strigat tata și m-am întors ca să-l văd stând la o masă.

Inima mi-a tresărit în piept la fel de puternic ca și ieri. Eram atât de *descumpănită* la vederea lui. În

această dimineață purta o cămașă decolorată cu mâneci lungi, o pereche de bermude și o pălărie cu boruri largi care îl făcea să arate precum o versiune grecească a lui Indiana Jones, ceea ce era extrem de jenant, dar, pe undeva, i se potrivea. Ocupase două mese și stătea înconjurat de o cantitate ridicolă de chestii inutile și eclectice, inclusiv o cutie veche și deformată pentru scule, un rucsac monstruos, un ventilator, niște prelungitoare încâlcite, plus un teanc de caiete de notițe și mai multe hărți mari. Hărțile…

Am simțit cum m-a izbit un val de durere și a trebuit să îmi mut privirea în altă parte.

— Bună dimineața!

Am fost surprinsă să aud cât de firesc suna vocea mea.

— Bună dimineața, Liv!

El a pronunțat „Liv” cu atenție și cu precizie, ca și cum și-ar fi petrecut toată noaptea trecută exersându-l. Auzindu-l spunându-mi pe noul meu nume nu a contribuit cu nimic la ameliorarea senzației nedeslușite din stomacul meu.

— Cum ai dormit?

— După cum am menționat mai devreme, a sforăit ca o fiară sălbatică, a spus Theo. Aproape la fel de tare ca și tine.

— Eu nu sforăi, am protestat, răsucindu-mă pe călcâie spre Theo.

Reușise cumva să-și pună camera în funcțiune, fără ca eu să-mi dau seama, și mă filma. *Din nou.* M-am repezit să-i lovesc camera, dar el s-a dat câțiva pași înapoi, târșâind din picioare și cu rânjetul lui apărând sub vizor.

— Ba da. La fel ca tatăl tău, a susținut Theo. A trebuit să dau muzica mai tare.

— Încă nu ai surprins pe cameră nicio dovadă a sforăitului meu, a precizat tata. Și până când nu aud cu propriile mele urechi, refuz să cred că și Liv sforăie.

„Liv” a sunat puțin mai natural a doua oară. Și mi-a plăcut faptul că mi-a luat apărarea în privința sforăitului, dar nu venisem din celălalt capăt lumii să

vorbesc despre cât de bine am dormit sau nu. Era timpul să trecem la treabă.

Am ridicat foaia de apel la vedere.

— Felicitări pentru documentar, tată. Sună cu adevărat…

Am inspirat adânc, bâjbâind după cuvântul potrivit.

— Promițător.

Promițător? Nu era chiar cuvântul potrivit.

Dar fața tatălui meu s-a luminat oricum, zâmbetul fiind atât de strălucitor, încât abia suportam să mă uit la el. Era cuprins de un entuziasm vibrant și mi-am dat seama că își dorea din tot sufletul să vină să mă îmbrățișeze. În schimb, a bătut darabana cu degetele pe marginea scaunului.

— Mulțumesc, Liv. Și ceea ce am spus în cartea poștală este adevărat. Am într-adevăr nevoie de ajutorul tău. Termenul nostru este strâns și ne-ar prinde bine o pereche de ochi în plus la vizualizarea imaginilor per ansamblu.

— Nu sunt sigură dacă te pot ajuta cu asta, dar pot încerca.

Am ezitat puțin, dar după aceea curiozitatea a învins.

— Așadar, despre ce este vorba mai exact în documentar? Teoria Santorini-ului?

Să spun asta cu voce tare m-a făcut să mă simt ușor ametită. În perioada de după ce a plecat tata, atunci când am aflat că majoritatea oamenilor credeau despre Atlantida că era o himeră, a fost pentru mine ca o zdruncinare din temelii a câmpului gravitațional – dureroasă și dezorientantă –, dar acum și aici tratam existența ei de parcă ar fi fost ceva demn de luat în considerare.

Chipul lui a devenit brusc serios.

— Parțial. Am câteva teorii și dovezi noi de adăugat și vreau să îți explic totul, de la cap la coadă.

Dovezi. Din nou acel cuvânt. Inima mea o luase la galop acum. Ce era cu tot suspansul ăsta?

— Bine…

Mi-a făcut semn către scaun.

— De ce nu iei loc? După cum bine a spus filosoful grec Platon: „Niciodată nu încerca să întreprinzi vreun un efort de importanță majoră fără cafea”.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Platon *nu* a spus așa ceva.

El a zâmbit cu zâmbetul lui strâmb și, la vederea priveliștii familiare, am avut o senzație de căldură în piept.

— Ai dreptate. *Eu* am spus asta. Dar este adevărat, nu-i așa? Și presupun că ai trecut de faza înghițiturilor de cafea sorbite pe furiș și bei cafea ca adulții, dintr-o ceașcă a ta.

A nimerit-o bine. Și, în plus, nu aș putea să mă pun cu acest tip de logică.

— O aduc pe Maria, a spus Theo.

Cumva reușise să mă facă să uit că era acolo și, când m-am întors iute cu fața spre el, camera lui era în continuare îndreptată spre noi.

— Nu ai nevoie de un vreun acord scris sau ceva de genul acesta? l-am întrebat eu. Pentru că *nu* ai permisiunea mea.

Theo a rânjit larg, apoi s-a îndreptat spre scări, luându-și camera cu el.

Și apoi… am rămas doar noi. Pentru prima dată în aproape nouă ani. O tăcere profundă și incomodă s-a strecurat în biroul improvizat al tatălui meu. Am încercat să o ignor aranjându-mi mai bine tricoul pe mine și prefăcându-mă că admir priveliștea, dar pe cine păcăleam eu? Era un moment cât se poate de penibil. Tata părea că se lupta și el să își găsească cuvintele. În cele din urmă, a arătat cu degetul spre tricoul meu.

— Văd că Theo ți-a dat uniforma.

Am dat exagerat de tare din cap.

— Da. Și a scris o foaie de apel. Este întotdeauna așa de…?

— Meticulos?

Tatăl meu a zâmbit.

— Cei mai buni sunt întotdeauna așa. Este foarte atașat. De acest proiect.

— Și de tine, mi-a scăpat mie porumbelul pe gură, afirmând evidența.

— Da.

O altă tăcere lungă și incomodă.

— Și… ce-i cu toate astea?

M-am lăsat să alunec pe scaun și mi-am coborât privirea asupra hărții, dar am regretat imediat. Era o replică aproape identică a celei pe care o îngropasem adânc în valiză. Oi fi fost eu cu nouă ani mai în vârstă și într-o țară cu totul diferită, dar uitându-mă la marginile uzate ale hărții, gândul m-a purtat înapoi la masa noastră de bucătărie cu toți acei ani în urmă. Nu era de mirare că nu luase harta cu el. Nu avusese nevoie de ea.

— Oh, am șoptit.

Inima îmi ajunsese în gât.

Tata a încercat să-mi întâlnească privirea.

— Ți se pare cunoscută?

Ha, am vrut să spun eu. Oricât de mult aș fi vrut să nu fie așa, imaginea hărții era gravată pe interiorul pleoapelor mele.

Din fericire, Theo și Maria și-au făcut apariția, cu cafelele în mâini.

— Maria! *S'efeharistó!* i-a spus tata, sărind în picioare să-i dea o mână de ajutor.

Maria a cloncănit fericită, oferindu-mi o ceașcă micuță ca de păpușă care aproape că m-a făcut să izbucnesc în râs. Aceasta era cafeaua mea prescrisă de Platon? Trebuia să o dau peste cap ca pe un shot? Să o sorb încet? M-am uitat la Theo și la tatăl meu ca să obțin vreun indiciu. Amândoi păreau să trăiască o experiență spirituală, sorbind încet și cu pioșenie, sub supravegherea atentă a Mariei, dar eu am optat pentru o înghițitură zdravănă.

Mișcare greșită. Am tușit, tare de tot, iar Theo a fost nevoit să mă lovească de câteva ori pe spate.

— Kalamata, respiră!

Avea un gust de cedru topit și era mai amară decât orice altceva încercasem vreodată. Dacă tata fusese obișnuit cu așa ceva, nu era de mirare că spunea tot

timpul despre cafeaua americană că era „slabă ca o poșircă”.

— Îmi pare rău, am reușit eu să spun în cele din urmă. S-a dus pe-alături?

Maria m-a privit îngrijorată.

— Foarte bună, da?

Foarte bună, am bolborosit eu.

Mi-am dus ceașca la buze, dar în secunda când s-a întors cu spatele, am pus-o jos, aplecându-mă spre Theo.

— Te rog spune-mi că nu toată cafeaua din Grecia are gustul ăsta, nu-i așa? i-am șoptit eu.

El a rămas cu gura căscată.

— Ba da, bineînțeles că da. E fiartă în loc să fie doar amestecată cu apă, așa cum a fost menită să fie făcută de la bun început, a spus el, fără să se deranjeze să vorbească în șoaptă. Și să nu îndrăznești să o jignești pe Maria! Are legături cu mafia greacă. Dacă o superi, vei dormi alături de pești.

A ridicat două degete în formă de V, ducându-le mai întâi la ochii lui, apoi la ai mei.

— Frumos citatul ăsta din *Naşul,* am remarcat eu, aruncându-i o privire Mariei.

Glumea, eram sigură de asta, nouăzeci și trei la sută. Totuși, am dus din nou ceașca la gură. A doua înghițitură a fost la fel de rea și nu m-am putut abține să nu trag o strâmbătură. Din fericire, Maria și tata erau adânciți în conversație și nu păreau să mă bage în seamă.

— În regulă acum. Tu lucrezi!

Maria s-a îndreptat brusc spre mine, strângându-mă o ultimă oară de umăr înainte de a ne părăsi, lăsându-ne pe noi – *echipa* – singuri. Privirea mea a fost din nou atrasă de hartă. Nu mă puteam abține. Văzută îndeaproape, era destul de clar că asta era versiunea 2.0 a celei inițiale, sora mai în vârstă și mai inteligentă. Insula fusese desenată mult mai detaliat și, în locul tuturor însemnărilor mâzgălite și împrăștiate peste tot, marginile fuseseră compartimentate și adnotate cu un scris cu caractere grecești cu aspect îngrijit. Și nu se vedea nici măcar o

singură ilustrație cu vreun șarpe din desenele animate. Teoriile sale evoluaseră în mod evident. Și eu nu luasem parte la treaba asta.

O ușă mare și grea mi s-a închis drept în nas. Am fost lăsată pe dinafară. După atâta amar de vreme, nu ar fi trebuit să doară așa, dar mă durea. Chiar mă durea foarte, foarte tare. Dintr-odată, m-a cuprins un dor brusc și confuz de harta noastră originală. Și simțeam deja cum anticiparea mă ucidea. Oare teoria sa evoluase cu adevărat? Dacă da, cum anume?

M-am străduit din răsputeri să țin piept curiozității, înainte să cedez, ca de obicei.

— Ei, bine, despre ce este vorba? am răbufnit eu, făcând un semn cu mâna spre hartă.

Tatăl meu și-a pus ceașca pe masă și s-a uitat la mine cu ochi blânzi.

— Să începem cu începutul. Liv. De unde am aflat noi despre Atlantida în primul și în primul rând?

Liv, din nou. De fiecare dată când îmi spunea așa, trebuia să-mi recapăt echilibrul. M-am sforțat să îl privesc drept în ochi.

— Am aflat despre ea de la filosoful grec Platon.

El a tras prin alunecare un caiet de schițe în centrul mesei și a desenat fulgerător o versiune de personaj de desen animat a lui Platon, cu barbă, cu togă și cu o carte mare cu tot, apoi a ridicat o privire cât se poate de serioasă spre mine. Am izbucnit în râs. Chiar dacă teoriile sale or fi evoluat, desenele, în schimb, nu au evoluat deloc. Personajele erau exact la fel, cu ochi mari ca niște mingi de ping-pong și nasuri mititele. Îmi fusese dor să văd această interpretare a lumii în viziunea lui.

Și-a ridicat ochii din caiet.

— Bun. Și de la cine a auzit-o Platon?

Un test. Și din fericire sau din nefericire știam toate răspunsurile. Am vrut să mă prefac că nu mă mai gândisem la ele de ani buni, dar adevărul era că, de fapt, mă gândisem. Tot timpul.

— Platon a auzit-o de la Solon, care era un celebru politician și poet grec.

— Nu chiar, m-a corectat Theo. Solon a trăit cu două sute de ani înainte de Platon, așa că nu a avut cum să îi spună personal. Platon știa povestea deoarece fusese transmisă prin viu grai de către Solon, care fusese în Egipt și o aflase direct de la sursă, adică de la preoții egipteni.

— Bine, am spus eu, reținându-mi cu greu un oftat.

Chiar nu realizau cât de ridicol era acest lucru? Parcă eram în jocul acela, telefonul fără fir, doar că era mai complicat.

Tata, a continuat, desigur.

— Și de unde știm noi, oamenii secolului XXI, această poveste?

— Din dialogurile lui Platon, am zis eu, asigurându-mă că i-o iau înainte lui Theo cu răspunsul.

Apoi, până să apuce tata să pună următoarea întrebare, am adăugat:

— Dialogurile lui Platon erau conversații fictive utilizate pentru a dezbate subiecte filosofice.

Timaios și Critias stătea pe noptiera mea la fel cum *Pânza lui Charlotte* sau *James și piersica uriașă* stăteau pe noptierele altor copii. Recunosc, am avut o copilărie foarte ciudată, vă mulțumesc foarte mult pentru întrebare.

— Excelent. Aproape tot ce știm despre Atlantida provine de la Platon. Cine era Platon?

A pus capacul stiloului la loc, apoi s-a uitat la mine așteptând plin de nerăbdare răspunsul meu.

Cine era Platon? Era o întrebare-capcană? Acum se uitau amândoi la mine. Anul trecut, la istorie, îl studiasem pe Platon și, de fiecare dată când profesorul îi pomenea numele, aveam impresia că se referea la un vechi prieten de familie. Mi-a luat aproape o lună ca să nu mai tresar când îl aducea în discuție. Am obținut nouăzeci și nouă de puncte la lucrarea mea finală, împreună cu un comentariu adăugat de profesorul meu: *Înțelegere aprofundată excelentă a subiectului.* M-am abținut să mă entuziasmez, ce-i drept.

Mi-am coborât privirea spre desenul animat.

— A fost un filosof grec care a locuit în Atena. A fondat prima universitate din lume. Mulți oameni îl consideră drept cel mai influent filosof din toate timpurile.

Am simțit mai degrabă decât am văzut că Theo și tata au făcut un schimb de priviri. Fie trecusem, fie picasem testul. Nu-mi puteam da seama care variantă anume.

Tata a adăugat un sul de papirus în mâna dreaptă a lui Platon, apoi i-a mai mâzgălit câteva fire de păr în barbă.

— Pentru ce altceva mai este cunoscut?

Am ezitat, și Theo a intervenit prompt.

— A descoperit multe adevăruri științifice despre Pământ. El a fost unul dintre primii care au spus că Pământul nu este plat și că planetele orbitează în jurul Soarelui, și nu invers.

Pământul nu este plat. Planetele orbitează în jurul Soarelui. Teorii de importanță majoră. Tata a scris în grabă toate acestea în partea de sus a hărții. Și-a ridicat ochii spre noi.

— Platon a studiat sub îndrumarea lui Socrate, iar mai târziu l-a îndrumat, la rândul său, pe Aristotel. De asemenea, a fondat prima instituție de învățământ superior din civilizația occidentală. El a fost unul dintre cei mai cunoscuți filosofi ai timpului său, iar teoriile sale încă sunt predate în întreaga lume. Toate acestea sunt impresionante. Dar cred că există o singură însușire care contează cu adevărat.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Crezi că putem avea încredere în el?

Întrebarea m-a luat prin surprindere și am tresărit, ca apoi să îi arunc o privire rapidă lui Theo. Mi-a pus exact aceeași întrebare în legătură cu tata aseară, chiar înainte de culcare. *Crezi că poți avea încredere în tatăl tău?*

Și să mai ziceți că Theo *nu* i-a dat raportul tatălui meu despre conversația noastră.

— Păi… am ocolit eu răspunsul.

Ochii întunecați ai tatălui meu erau în continuare înlănțuiți de ai mei și, pentru o clipă, m-am imaginat

dând glas gândurilor mele adevărate. *Atlantida este o poveste inventată cu care un vechi filosof a vrut să îi sperie pe oameni pentru ca aceştia să nu devină nişte ticăloşi bogaţi. Era o parabolă, menită să îi avertizeze pe oamenii din Atena să nu fie lacomi în privinţa banilor*; *a cunoştinţelor ştiinţifice şi a tehnologiei. Nu a fost niciodată sortită să fie considerată drept un adevăr ştiinţific. Nimeni nu a fost vreodată sortit să încerce să o descopere. Nimeni nu a fost sortit să-şi dea viaţa peste cap pentru asta.* Dar ochii lui erau atât de strălucitori. Uitasem cât de strălucitori deveneau când vorbea despre Atlantida. Şi când am deschis gura… ei bine…

— Nu ştiu ce să zic, am bălmăjit eu.

Ştiu. Lamentabil. Era aproape imposibil din punct de vedere genetic să fiu progenitura unei avocate, şi încă una bună de tot.

Tata şi-a dezlipit privirea de a mea, apoi a clipit. O dată, apoi de două ori.

— Este în regulă. De fapt, este mai mult decât în regulă, pentru că acest lucru face parte din ceea ce încerc să stabilesc în documentar.

— Gândeşte-te puţin la treaba asta, a început Theo, punând coatele pe masă şi aplecându-se spre mine. Pe vremea lui Platon, Solon era unul dintre cei mai faimoşi şi mai respectaţi oameni din istorie. Toată lumea ştia cine era, aşa că Platon se presupune că a trebuit să fie foarte atent ca povestea lui să fie bine înţeleasă. De asemenea, Platon a afirmat o mulţime de lucruri despre povestea Atlantidei care arată cât de neverosimilă era după părerea lui – dimensiunea ei, elefanţii şi aşa mai departe. De ce să fi exprimat îndoieli cu privire la propria lui poveste inventată?

Cu toate că nu-mi plăcea să recunosc, era un punct de vedere interesant. Din fericire, mi-a venit rapid în minte un contraargument.

— Dar Platon a afirmat vreodată că era o poveste adevărată?

Ochii lui Theo s-au luminat.

— Avem douăzeci şi două de dovezi consemnate în care Platon spunea publicului, în mod explicit, că

povestea nu este o fabulă; este *adevărată.*

Douăzeci și două? Părea prea multă osteneală pentru o minciună. În plus, Theo s-ar descurca excelent în grupul de dezbateri din școala mea. Judecând după felul în care vocea lui începuse să se anime, aveam sentimentul că, dacă nu-l opream, aș putea rămâne înțepenită la masa asta toată ziua. Era timpul să pun capăt acestui lucru.

Am ridicat o mână în aer.

— Bun. Să presupunem că Platon spunea adevărul. Și acum ce urmează?

Un zâmbet s-a răspândit pe chipul tatălui meu.

— Acum urmează să vorbim despre Santorini.

A trecut la o pagină nouă din caietul său de schițe și a conturat rapid insula Santorini.

— Theo, ce a spus Platon, în mod special, despre Atlantida?

Theo s-a îndreptat pe scaun, zâmbetul lui potrivindu-se cu cel al tatălui meu.

— A spus că o insulă cu o civilizație avansată a fost distrusă în interval de doar câteva zile. Insula avea o formă alungită și conținea roci de trei culori diferite: alb, roșu și negru. În timpul prăpădului, au avut loc inundații și cutremure și, ulterior, marea a fost nenavigabilă.

Tatăl meu a făcut un semn spre insulă, aruncându-mi un zâmbet plin de amabilitate.

— Ce formă are insula asta?

— Lunguiață, am recunoscut eu.

Dar forma insulei Santorini nu dovedea nimic. Existau probabil sute de insule alungite pe pământ. Care erau șansele ca tata să se fi născut tocmai pe cea pe care o căuta?

Apoi a desenat trei puncte cu stiloul în partea de jos a insulei și le-a scris în grabă numele. *Plaja Roșie, Plaja Neagră, Plaja Albă.*

— Stai puțin, am spus eu. Acestea sunt niște locuri care există cu adevărat aici?

El a ridicat privirea, cu stiloul încă în mână.

— Absolut.

— De asemenea, există un izvor fierbinte și un izvor rece, a adăugat Theo.

Scosese din nou camera și umbla la butonul de pornire.

— Asta apare și în dialoguri.

— Dar ceea ce este cel mai important este faptul că orașul Akrotiri chiar există, a intervenit tata.

Îl marcase cu un punct pe secțiunea inferioară a hărții.

— Civilizația minoică a fost extrem de avansată și a trăit în Santorini cu mai bine de trei mii de ani în urmă. Din păcate, întreaga lor civilizație a fost ștearsă de pe fața pământului când vulcanul din Santorini a erupt.

Inima mea a început să bată mai tare – doar un pic mai tare însă. Da, dominourile se aliniau, dar mai călătorisem cu trenul falsei speranțe. Mi-am impus să mă calmez.

— Cât de avansată? am întrebat eu, fără să catadicsesc să îmi ascund scepticismul din voce.

Tata a început să deseneze din nou și, când mi-am lungit gâtul pentru a vedea despre ce era vorba, nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Erau toalete. Cu ochi.

— Erau avansați pentru că aveau toalete?

Mi-a văzut rânjetul cu gura până la urechi.

— Nu orice fel de toalete. Primele toalete din lume. Și literalmente cu o mie de ani înainte ca cineva să încerce din nou așa ceva. Le aveau la etajul al doilea și al treilea al caselor lor pe mai multe niveluri. Casele erau dotate chiar și cu o tehnologie de rezistență la cutremure.

— Sau cel puțin au fost rezistente până când o mare erupție vulcanică însoțită de inundații a distrus insula cu formă alungită, a conchis Theo, făcând niște ochi mari și înfricoșători.

Interesant.

Nu știusem prea multe despre partea cu civilizația minoică. Sau despre partea cu tehnologia sau…

Nu, Liv. Încetează.

— Așadar, crezi că reprezentanții civilizației minoice au fost adevărații atlanți?

Am vrut ca întrebarea mea să sune sarcastic, dar curiozitatea m-a biruit, strecurându-se în glasul meu, caldă ca razele soarelui. Uitasem cum mă simțeam când eram prinsă în mrejele tatălui meu. Știa exact ce să spună. Să alunge încetul cu încetul îndoiala care plutea în mintea mea și nu puteam face nimic. Mă prindea în undița lui și mă trăgea afară la mal.

— Da, a spus tata cu fermitate.

— Dar, tată… am ezitat. Există, de exemplu, alte zeci de teorii despre locul în care s-ar fi putut afla Atlantida.

— Mai degrabă sute, a precizat Theo. Maroc, Malta, Spania…

— Corect. Și sunt convinsă că toate aceste locuri se potrivesc cu criteriile din descrierile lui Platon. Atunci de ce ești atât de sigur că este Santorini? Adică, pe lângă motivele pe care mi le-ai furnizat deja.

Mi s-a părut oarecum convenabil faptul că, întâmplător, tata s-a născut în locul în care credea că teoria lui se aplica în mod „corect”. Ca să nu mai vorbim că și un pic cam părtinitor.

Tata a dat din cap.

— Ei bine, amplasarea în primul rând. Platon a spus că Atlantida era situată dincolo de Stâlpii lui Hercule, pe care majoritatea istoricilor îi interpretează ca fiind Strâmtoarea Gibraltar. Numai acest fapt în sine neagă majoritatea tuturor celorlalte teorii.

A răscolit printre hârtii pentru a scoate la iveală o hartă a Europei, apoi a indicat pe ea un loc între Spania și Africa.

— Aici Atlanticul se întâlnește cu Marea Mediterană. Pe vremea lui Platon, Stâlpii lui Hercule reprezentau linia de demarcație dintre lumea cunoscută și lumea necunoscută.

— Bine… am spus din nou, asigurându-mă că toată lumea putea înțelege din felul în care am rostit cuvântul că nu credeam nicidecum așa ceva.

— Nico, spune-i, l-a îndemnat Theo.

Energia lui debordantă m-a lovit din plin și m-am răsucit repede spre el.

— Ce să îmi spună? am vrut eu să știu.

Tăcere. Inima mea a început să bubuie și m-am întors la loc, să mă uit la tatăl meu peste masă.

— Tată, ce să îmi spui?

A ezitat, dar când și-a ridicat privirea, ochii lui erau calmi. Concentrați.

— Cred că știu unde se află centrul Atlantidei.

A urmat o lungă pauză în care am așteptat o explicație, dar nu a venit niciuna. Pentru că… el credea asta cu toată tăria. Ochii lui erau plini de ardoare și mult prea entuziasmați. Mă privea de parcă ar fi spus ceva ce avea să zguduie lumea din temelii. Sau cel puțin *credea* treaba asta. Nu. Nu aveam de gând să mușc momeala. Fusesem pe acest drum de mult prea multe ori.

— Corect… am zis eu, ferindu-mi privirea. Lasă-mă să ghicesc, în centrul insulei Santorini?

Theo a clătinat din cap cu nerăbdare.

— Nu, el se referă la ruine reale, subacvatice.

Sigur că da. Abia m-am abținut să nu îmi ascund fața în palme de rușine.

M-am uitat în altă parte, incapabilă să dau ochii cu expresia plină de speranță a tatălui meu. Mă simțeam mult prea stânjenită. Pentru el și pentru entuziasmul său debordant și pentru ceea ce știam că era credința lui absolută că avea dreptate sută la sută.

— Ai o *zonă* reală?

— Am redus-o la o rază de jumătate de kilometru.

Tata a ezitat înainte de a se lăsa pe spate în scaunul care a scârțâit sub greutatea lui.

— În ultimii ani am lucrat împreună cu un egiptolog britanic de la Universitatea din Oxford pentru a corela detaliile din *Cartea egipteană a morților* cu dialogurile lui Platon. Numele ei este dr. Bilder.

Existau căutători ai Atlantidei și la Oxford? Fața mea începuse să ia foc.

— Așadar, unde este?

— Acolo.

Tatăl meu a ridicat brațul și mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama ce făcea. Arăta cu degetul. Am alunecat cu privirea de-a lungul direcției indicate de degetul lui care ducea undeva spre capătul sudic al caldeirei.

— Lângă insula mică. Aspronisi. Credem că templul se află pe o rază de jumătate de kilometru în jurul ei.

Mi-am mijit ochii să privesc mai bine caldeira, dar totul strălucea prea tare și nu eram sigură dacă mă uitam la locul potrivit. Acest lucru nu avea sens, nici măcar pentru el.

— Dar, tată!

Mi-am pus mâinile pavăză deasupra ochilor, ca să pot vedea mai bine.

— Dacă este chiar acolo, cum de nu a găsit-o nimeni încă?

— Din cauza lipsei de finanțare, a venit imediat răspunsul lui Theo. Nimeni nu pare dispus să cheltuiască bani pentru a o căuta, de fapt. De aceea noi ne vindem teoriile postului National Geographic prin intermediul documentarului. Dacă putem suscita suficient interes cu privire la acest subiect, atunci poate că guvernul va investi efectiv într-o săpătură subacvatică.

— Dar…

M-am apucat strâns cu mâinile de masă, dorindu-mi din toată inima să dispară toată treaba asta.

— Tată, ai văzut-o? Ai văzut vreo părticică?

A urmat o scurtă pauză, după care el și-a întors privirea dinspre caldeiră spre mine.

— Am văzut ceva ce ar putea fi niște formațiuni subacvatice, dar este greu de spus dacă sunt naturale sau nu. Desigur, problema este că vulcanul a erupt în secolul al XVI-lea î.Hr., așa că va fi dificil să vedem dovezi subacvatice fără un echipament adecvat.

Vocea lui era autoritară și foarte sigură pe ea. Implicațiile acesteia m-au făcut să îmi doresc să mă arunc într-un vulcan uriaș. Un vulcan gigantic *activ.* De ce nu își putea da seama cât de ridicol suna?

M-am lăsat să alunec puțin mai jos pe scaun, cu capul vâjâind, încercând să dau sens celor auzite.

— Așadar… chiar căutăm Atlantida.

Se părea că tata nu se schimbase deloc.

— Nu facem… realizăm doar un documentar informativ despre Atlantida?

Mâna mea flutura deasupra documentelor înșirate pe masă: hărțile, mâzgăliturile, caietele, desenul.

— Vom ieși literalmente acolo, în larg, să căutăm Atlantida?

Tata, fanaticul vânător de comori, era încă aici, în toată gloria lui zdrențuită.

— Căutăm *dovezi* ale Atlantidei, m-a corectat tata. Atlantida am găsit-o deja; este Santorini.

Ah. Era atât de sigur că o găsise. *O găsise.* Pentru o secundă mi i-am imaginat pe Dax și pe prietenele mele ascultând întreaga conversație, văzând grămezile de caiete, imaginile lipite pe perete, declarația descoperirii Atlantidei. Le auzeam râsetele, îi simțeam cum își dădeau ochii peste cap. Ar crede că vâna cai verzi pe pereți, așa cum cred și eu, de altfel.

— Dar dacă pot găsi dovezi legate de Templul lui Poseidon, a continuat el, atunci nu trebuie să ne mai batem capul cu toate celelalte teorii.

— De-a dreptul înălțător, am reușit eu să îndrug și Theo mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Nici că s-ar putea altfel, mi-a răspuns tata făcându-mi cu ochiul.

M-am așezat mai bine pe scaun, lăsându-mi privirea să rătăcească pe deasupra apei în nuanțe de acvamarin, cu adâncimea și misterul ei. Uite cum stă treaba – de fapt nu mi-a fost atât de greu să-mi imaginez că Atlantida era acolo. Tot ce trebuia să fac era să pretind că aveam din nou opt ani. Puteam să văd totul: Templul lui Poseidon, pe tata găsindu-l și așa mai departe. Mi-am lăsat mintea să hoinărească, gândindu-mă la argumentele lui Theo. Oare Platon chiar susținuse faptul că Atlantida era reală de douăzeci și două de ori? Dacă da, cine putea afirma că dovada nu era acolo, jos? Dacă un egiptolog din

Oxford fusese implicat, fiind de acord să ia în considerare această teorie, atunci poate…

O, DOAMNE, DUMNEZEULE!

Vino-ți în fire, Liv. Era timpul să încetez să mai visez cu ochii deschiși la pista asta ridicolă. Oamenii nu au găsit dovada Atlantidei din același motiv pentru care nu au găsit dovada existenței atelierului lui Moș Crăciun sau a existenței Zânei Măseluță. Atlantida *nu exista.*

Și atunci am văzut-o – ultima fărâmă sclipitoare de credință. În ciuda durerii prin care trecusem, o parte din mine, încăpățânată și teribil de jenantă, voia să creadă. Își croise drum în mine, ca o așchie din sticlă, atât de subtilă și de transparentă, încât nici măcar eu nu o observasem. Am smuls-o afară din mine, apoi mi-am luat elan ducând brațul înapoi și am azvârlit-o în adâncurile liniștite și albastre ale caldeirei.

Metaforic, desigur. Încă mai mâncam micul dejun.

Capitolul 10

#10. UN CREION MARCA PALOMINO BLACKWING

Tatăl meu a spus întotdeauna că, atunci când trăiești modest, trebuie să îți permiți câte un lux pentru a-ți menține bogăția spirituală. Pentru mama, luxul consta în două lucruri: șalul ei preferat din caşmir și să meargă în fiecare lună la cea mai rafinată patiserie din cartierul nostru. Pentru tata, luxul era întruchipat de calitatea sa de membru al Institutului de Artă din Chicago și de creioanele lui preferate. Creioanele Palomino, mai exact, creioane speciale cu plumb, atât de moi și de întunecate la culoare, încât ar fi putut la fel de bine să fie din ciocolată. Au fost fabricate începând cu anii '30, și scriitori precum Steinbeck și E. B. White au fost fanii lor declarați. Au fost folosite chiar și de creatorul serialului de desene animate Looney Tunes pentru a desena unele dintre primele schițe ale lui Bugs Bunny.

Nu erau deloc ieftine, dar el nu se zgârcea în privința lor. Am avut întotdeauna câte unul în rucsac și altul pe micul nostru birou pentru desen și nu-mi amintesc să îmi fi spus vreodată să le folosesc cu economie sau să am grijă să nu le pierd. Mi-a spus că există două categorii de oameni: cei care știu de ce ești dispus să cheltui 25 de dolari pe o cutie de creioane de lux și cei care nu au cum să priceapă așa ceva, oricât le-ai explica. Nu a fost nevoie să-l întreb în ce categorie mă aflam, pentru că știam deja că făceam parte dintr-a lui. Dintotdeauna.

Theo și tata erau în continuare cu ochii pe mine.

Cafeaua mea se răcise și aveam puțin rău de mare, de parcă aș fi plutit deja pe apă, și nu doar că o priveam de la o distanță sigură. Nu eram convinsă că mă urmăriseră în întreaga călătorie emoțională prin care trecusem, dar simțeam nevoia ca ei să înceteze cu tot holbatul ăsta la mine. Acum.

— Ce zici, Liv? m-a întrebat într-un final tata. Ne-ar prinde tare bine ajutorul tău pentru a-i conferi proiectului un aspect profesionist. Ai ochiul format. Ți-am văzut lucrările de artă.

Am simțit un mic icnet în piept. Trebuia să nu mă mai gândesc la faptul că el îmi urmărea îndeaproape contul de socializare. Era ca și cum două lumi diferite intrau în coliziune.

— Nu este același lucru cu producția unui film. Chiar nu am experiența necesară, am spus eu în cele din urmă.

Theo m-a bătut ușor pe umăr.

— Ai șaptesprezece ani. Bineînțeles că nu o ai. Dar cum crezi că pot câștiga oamenii experiență? Se prefac. Asta fac eu cu filmările mele.

— Și te descurci minunat, a apreciat tata. Liv, nu îți cer să faci nimic peste puterile tale. Dar știu că ai un ochi format pentru frumusețe. Întotdeauna l-ai avut.

Un ochi format pentru frumusețe. Asta era ceva ce numai tata ar putea spune. Și, sinceră să fiu, nu se înșela. Când mă uitam la lucruri – picturi sau poze, sau ținute vestimentare, au chiar încăperi în ansamblu –, vedeam imediat ce trebuia remediat din punct de vedere estetic. Pentru a le face armonioase. De aceea îmi plăcea atât de mult colajul. Îmi dădeam seama ce lucruri se potriveau împreună, chiar dacă nimeni altcineva nu putea să vadă treaba asta.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că știi foarte multe lucruri despre Atlantida, a adăugat Theo. Tatăl tău mi-a spus că trucul care te ajuta să fii sufletul petrecerii era să reciți fragmente din dialogurile lui Platon. Am putea filma asta…

— Nu! am ripostat, frecându-mă pe frunte.

Slavă Domnului că Liv își însușise câteva *noi* trucuri de petrecere, pentru că nu avea nicio șansă să fie populară în liceu citând din filosofii greci.

— Numai dacă vrei. Altfel nu este nevoie, s-a grăbit să intervină tata.

Am încercat să îmi maschez un oftat, ca după aceea să oftez orișicum.

— Unde va fi difuzat?

Theo a luat întrebarea mea drept o reacție entuziasmată.

— Online și, eventual, la televizor. Face parte dintr-o serie despre exploratori, iar tatăl tău este programat pentru episodul patru, imediat după El Dorado. Deși, ca să fiu sincer, nu cred că echipa care lucrează la episodul El Dorado are prea multe de spus. Un regat de aur pierdut? *Ridicol.*

Un hohot de râs a erupt din mine. Nu m-am putut abține. Cum de reușea Theo să mă facă să râd atât de ușor?

Tata zâmbea și el.

— Lumea este formată din oameni care încearcă să facă ceva și oameni care stau pe margine, urmărindu-i. Fiecare dintre acești exploratori are sprijinul meu necondiționat.

Din câte știam, el nu stătuse niciodată pe margine în nicio privință.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe căutători, am zis eu, repetând ceea ce Henrik spusese în avion despre iubitul său, arheologul, și despre tata.

M-am sprijinit de spătarul scaunului și am respirat adânc de câteva ori aerul marin, sperând să îmi calmez mintea. A funcționat, oarecum.

— Și dacă nu găsim nimic? Ce se va întâmpla atunci? Vor mai difuza emisiunea?

Întrebarea care ar trebui pusă era de fapt: *Dacă teoria ta se va dovedi greșită și tu vei arăta ca un zevzec, o să vadă toată lumea chestia asta*?

Tata a clătinat din cap.

— Nu cred că se așteaptă efectiv la dovezi reale. Vor o poveste bună și solidă. Vor să le dea

spectatorilor o idee despre cum ar fi să caute Atlantida. În străfundurile ființei sale, fiecare om este un explorator, nu-i așa?

— Nu chiar fiecare om, i-am trântit-o eu, dar am simțit un val de ușurare, rapid și puternic.

National Geographic nu ar transmite ceva care să-l facă să arate, pur și simplu, ca un bufon menit să le crească audiența, nu-i așa? Adică, fără îndoială că va apărea drept un excentric, dar asta era o chestie inevitabilă. Poate că acesta nu era cel mai rău mod posibil prin care Dax și toată lumea de acasă să afle despre tata. Și, în plus, dacă tot eram o membră a echipei făcând cinematografie sau orice altceva ar vrea ei să fac, poate că aș putea împiedica într-un fel ca toată treaba asta să devină *prea* jenantă.

Brusc mi-am dat seama că dădeam afirmativ din cap, corpul meu fiind de acord chiar înainte de restul ființei mele. Mușcam, în sfârșit, momeala. Într-un fel. Pe de altă parte, ce altceva mai bun aveam de făcut în timpul șederii mele aici?

— Așadar? m-a întrebat Theo arcuindu-și sprâncenele lui perfecte.

Dacă nu ar fi atât de superbe, mi-ar fi lehamite de ele.

Am expirat lung.

— OK.

— OK?

Tata și-a îndreptat toată atenția asupra mea.

Am ridicat din umeri cu nonșalanță, încercând să ascund faptul că inima mea gonea într-o cursă nebună.

— Te voi ajuta. Dar să nu te aștepți la cine știe ce.

— Da! a exclamat el.

Mi-am dat seama că îi venea să zboare în jurul mesei și să mă îmbrățișeze, dar s-a reținut. Mda. Era prea curând pentru asta.

— Astea sunt niște vești minunate, Kalamata, a spus Theo, bătându-mă din nou pe spate. Pentru că uite care-i faza. Avem doar o săptămână și ceva pentru a termina filmările și a face apoi toată

editarea. Nemaivorbind că trebuie să includem și scufundarea.

Scufundare? *Bătăile-inimii-au-devenit-mult-prea-rapide.*

— Stai puțin. Facem scufundări?

Am aruncat o privire spre apă, ceea ce a fost o mișcare total greșită din partea mea. M-a cuprins panica.

— Dar am crezut că ai spus că aveți nevoie de finanțare guvernamentală pentru a găsi ceva sub apă.

Tata a dat din cap.

— Trebuie să surprindem ceva pe cameră. Ceva simplu. Încă mă gândesc împreună cu dr. Bilder care ar fi cel mai bun loc, dar nu prea mă aștept la nimic altceva în afară de niște secvențe interesante. Nu îmi permit decât o singură zi de scufundări.

— Dacă o vom face și pe asta, a adăugat Theo. Mama va avea un atac de panică dacă vom încerca să facem o scufundare ca la carte.

Zâmbetul tatălui meu a dispărut atât de repede, încât ai crede că zeii i-au ordonat asta. Despre ce anume să fie vorba?

— Pentru că este prea costisitoare? am întrebat eu.

— Nu, din cauza siguranței, a spus Theo.

Tatăl meu i-a aruncat o privire aspră.

— Dar, tată… ai un brevet de scafandru profesionist, nu-i așa?

Acesta era un lucru pe care îl știam în mod sigur despre tata. Făcuse scufundări de când se știa – a spus că treaba asta a venit la pachet cu viața insulară –, și unul dintre multele sale locuri de muncă fusese la un centru de scufundări, unde predase cursuri de certificare. Faptul că tata absent ar fi putut fi instructorul meu de scufundări fusese doar unul dintre multele gânduri incomode cu care a trebuit să mă confrunt în timpul propriului meu curs de certificare.

Zâmbetul i-a reapărut pe chip, alungând îngrijorarea.

— Își face griji din pricina mea. Nu prea ar mai trebui să fac scufundări. Complicații cu astmul.

Astm? Am pus această informație la păstrare. Încă un lucru pe care nu îl știam despre el.

— Și de când ai tu astm? am vrut eu să știu.

— De când am decis să fumez timp de douăzeci de ani, a răspuns el ridicând din umeri.

Theo s-a aplecat spre mine.

— Nu este chiar atât de grav. Medicul său a spus că va fi bine atâta timp cât are grijă de el și nu își forțează limitele. Mama este excesiv de protectoare.

— Și de căpoasă, a adăugat tata.

— La fel ca și Kalamata, a precizat Theo.

— Kalamata?

Tata mi-a aruncat o privire și am simțit cum fața îmi lua foc.

— În loc de Liv, i-am explicat eu. Ca soiul acela de măsline?

— Ți-am spus că nu are nimic de-a face cu asta, m-a corectat Theo. *Arăți* doar ca o Kalamata.

— Nimeni nu arată ca o Kalamata, cu excepția unui mic fruct care a fost pus în saramură, am decretat eu.

Ochii lui Theo s-au luminat.

— Măslinele sunt fructe? Ce interesant!

Un mic zâmbet s-a întins pe fața tatălui meu și eu am privit repede în altă parte.

— Chiar ai vorbit serios când ai spus că avem doar o săptămână pentru filmat și editat? E posibil așa ceva?

— E un pariu riscant, a spus tata. Dar încercăm, totuși.

Nu se schimbase deloc. Niciun pic. *Trăiască Regele pariurilor riscante!*

Theo s-a aplecat spre mine, brațul lui gol atingându-l pe al meu, înainte să-și ridice ceașca de cafea în cinstea tatălui meu.

— Kalamata? Ești gata să începi filmările?

— Sunt gata.

Și prin asta am vrut să spun: *Deloc.* De fapt, nici nu îmi puteam imagina un scenariu în care aș putea fi pregătită pentru așa ceva, dar asta nu conta prea mult fiindcă iată-mă aici, în Grecia, implicată vrând-

nevrând într-un proiect care nu avea nimic de-a face cu mine.

De asemenea, ar fi tare bine dacă Theo ar înceta să mă mai atingă. Ca membri ai echipei, mi se părea extrem de neprofesionist și un pic cam prea perturbator.

Ceva mai mult decât o săptămână înseamnă mult prea mult timp în cazul în care, să zicem, ești naufragiat pe o insulă pustie fără apă potabilă sau stai pe canapea uitându-te la *Numărătoarea inversă* de Crăciun de pe canalul Hallmark în același trening jerpelit și asudat. Dar nu înseamnă prea mult pentru a produce un documentar filmând în mai multe locuri, chiar dacă se presupune că filmul durează doar douăzeci și cinci de minute, aproximativ. Până și eu îmi dădeam seama de asta, deși nu știam practic nimic despre filmări.

Desigur, Theo era pregătit. Mai mult decât pregătit. Odată ce tata a plecat să încerce să o convingă pe Maria să-l lase să plătească pentru cafeaua noastră (potrivit lui Theo, ei aveau această discuție în contradictoriu de mai bine de un an), el a trecut direct la acțiune.

— Bine ai venit la bord! mi-a urat Theo, punând un dosar cu coperte de un roșu strălucitor pe masă și făcându-l să alunece spre mine. Pe coperta din față era scris OLIVE VARANAKIS cu marker negru, dar el tăiase Olive și scrisese, în schimb, KALAMATA.

— Asta a fost înainte să-mi dau seama că ai o aversiune față de numele tău, mi-a spus el.

I-am aruncat cea mai nimicitoare privire de care am fost în stare, apoi am deschis dosarul la prima pagină.

LISTA LOCURILOR DE FILMARE

NEA KAMENI / VULCAN
OIA/FIRA
FILMĂRI AERIENE – CALDEIRA + SISTEMUL PE PLAJE INSULARE – PLAJA ROȘIE, PLAJA ALBĂ, PLAJA NEAGRĂ

IZVOARELE TERMALE VULCANICE
AKROTIRI – CIVILIZAȚIA MINOICĂ
ASPRONISI / INSULA ALBĂ
FILMARE SUBACVATICĂ: LOCALIZAREA TEMPLULUI LUI POSEIDON!!!

Nici măcar nu trebuia să știu ce reprezentau toate aceste zone pentru a-mi da seama cât de multă treabă ne aștepta. De asemenea, ultimul loc de pe listă m-a făcut să vreau să mă chircesc în poziție fetală și să rămân acolo până când cineva avea să îmi promită că totul va fi în regulă. M-am mulțumit în schimb să oftez din greu, lăsându-mă și mai jos pe scaun.

— Te simți bine? m-a întrebat Theo privindu-mă îngrijorat. Pentru că ar fi realmente mai benefic pentru filmări dacă tu te-ai simți bine.

Nu-mi puteam da seama dacă glumea sau nu. Am arătat spre hârtia scrisă de mână.

— Scrii mereu cu majuscule?

— Mereu. Așa îți poți da mai bine seama de însemnătatea a ceea ce vreau să spun de fapt.

Mi-am scos telefonul din buzunar. Nimic. În continuare nimic. Să fii în lumea tatălui meu era ca și cum ai păși pe teritoriul lui Oz: nimic nu avea sens. Așteptam cu disperare un colac de salvare de acasă.

— Nu-mi spune că tot nu ți-a trimis niciun mesaj, s-a mirat Theo.

Neîncrederea din vocea lui m-a bucurat într-o oarecare măsură, dar m-a făcut să simt totodată și nevoia de autoapărare.

Ochii mei s-au îndreptat brusc spre ai lui.

— Este plecat în excursia de absolvire. El și cei nouă sute de prieteni ai lui s-au îmbarcat în trei mașini cu care călătoresc spre California. El conduce, așa că nu prea a avut timp să mă sune sau să îmi trimită mesaje.

— Așa se explică treaba, a spus Theo.

Numai că eram destul de sigură că nu a vrut să spună asta. Mi-am îndreptat privirea spre dosar, trecându-mi mâna peste realitatea cu care fusesem de acord.

— Theo, nu am habar ce să fac în privința filmului, am răbufnit eu. Știi asta, nu?

— Kalamata, nimeni nu știe ce face. Se numește *viață.*

Un răspuns filosofic de care Platon ar fi fost mândru, dar care nu mi-a fost de folos nici măcar pe departe. Eram pe cont propriu – am înțeles aluzia.

În timp ce Theo își răsfoia dosarul lui, am căutat pe Google „director de imagine", și ceea ce am găsit acolo sunt destul de sigură că m-a descalificat din start pentru slujbă. Conform primului articol care a apărut în motorul de căutare, ar trebui să fiu însărcinată cu încadrarea imaginilor, luminozitatea, machiajul, costumele și corecția culorilor. Am început să caut pe Google lucrurile respective, dar toate descrierile nu au făcut altceva decât să se amestece în capul meu și să îmi provoace amețeli, drept care am inspirat adânc ca să mă purific, așa cum mă învățase profesorul de yoga de la mine de la școală, și l-am urmărit pe Theo care nota ceva în dosarul lui.

Eram pe cont propriu. Mi-am amintit cuvintele tatălui meu. *Sari și o plasă va crește ca din pământ.* Poate că avea dreptate pe undeva. Mi-a venit aproape imediat o idee. După ce tatăl meu a pierdut războiul în privința plătitului cafelei, am deschis discuția despre hainele pe care le purta și el s-a întors la apartamentul său pentru a căuta o cămașă care să corespundă specificațiilor pe care i le dădusem – o singură culoare sau cu un model simplu, nu albă, preferabil din acest deceniu –, în timp ce Theo și cu mine am dat fuga înapoi la librărie, de data aceasta într-un ritm mai rezonabil, deoarece în cele treizeci de minute pe care le petrecusem la Maria, Oia devenise haotică. Străzile erau înțesate de turiști, unii dintre ei trăgând valize voluminoase după ei, și aproape toți păreau pierduți într-un mod cât se poate de plăcut.

Majoritatea magazinelor se deschiseseră, ceea ce însemna că proprietarii strigau unii la alții peste strada principală cu voci care păreau arțăgoase, dar

erau însoțite de zâmbete. Chiar și câinii se treziseră și forfoteau plini de neastâmpăr de colo colo. Întreaga scenă era efervescentă și festivă – ca o durere de cap în devenire.

— Întotdeauna este atât de aglomerat aici? l-am întrebat în timp ce ne croiam drum printr-un grup deosebit de încăpățânat de turiști care se deplasau cu încetinitorul. Theo era în mod clar obișnuit cu invazia asta turistică. Și-a făcut loc dând din coate fără nicio secundă de ezitare.

— Oia este ca un burete. Cât e vara de lungă, navele de croazieră vin aici și insula se dilată la capacitate maximă, ca apoi, la apusul soarelui, toată lumea să alerge înapoi în cabinele de pe vapoare. E bine pentru afaceri, dar rău pentru orice altceva. Așteaptă numai să vezi librăria. Ar trebui să fie plină ochi deja.

— Frumoasă metaforă, am remarcat eu.

— Mi-a plăcut și mie, a spus el, contracarând sarcasmul meu cu un zâmbet strălucitor.

În timp ce o luam pe după un colț ca să ajungem la librărie, i-am trimis un mesaj mamei mele. Mi-a spus tata. Vrea să fiu ceva ce se numește director de imagine. Nici nu știu ce vrea să însemne asta.

Trebuie să-și fi urmărit telefonul la fel de atentă ca mine, pentru că mi-a răspuns imediat. Înseamnă că trebuie să faci totul să arate bine. Este o treabă perfectă pentru tine. Ai încredere în instinctele tale. Lumea este condusă de oameni care nu au habar ce fac.

Eu: Așa a spus și Theo.

Mama: Este deștept. Apoi mi-a trimis o grămadă de link-uri către articole cu titluri precum „Elemente vizuale: cum spune cinematografia o poveste” și „Cum să faci dintr-un film bun unul grandios” urmate de o memă de prost gust, cu un hârciog cu ochelari de soare cu rame în formă de stele pe care scria SAPĂ CA SĂ ÎȚI GĂSEȘTI VISUL. Pe urmă a adăugat: Gândește-te cât de grozav va arăta acest proiect în aplicația ta la RISD (!!!)

Ea era simultan cea mai rea și cea mai bună mamă. Și, printr-o șocantă și inexplicabilă răsturnare de situație, în mod clar nu mai era în favoarea înscrierii mele la aceeași școală ca și Dax. I-am tras lui Dax un mesaj scurt: Cum merge cu condusul? Sigur că da, conversația noastră unilaterală părea și mai dezechilibrată acum, dar stabilirea unui contact oarecare cu el m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Mi-am înghesuit telefonul înapoi în buzunar.

Theo avusese dreptate în privința librăriei. „Plină ochi" era puțin spus. Pe terasă nu puteai să arunci nici măcar un ac, iar în interior clienții erau umăr la umăr. Geoffrey Canadianul stătea la casa de marcat, storcându-i pe oameni de bani ca și cum de asta ar fi depins viața lui, în timp ce Ana se învârtea de colo colo prin librărie, răspunzând la întrebări și îndesând romane de dragoste în mâinile clienților naivi. Bapou prezida în fotoliul său uzat și, când m-a văzut, și-a înfipt bastonul în aer în direcția mea și a strigat:

— Frumos! Bine ai venit în Santorini!

— Mulțumesc! i-am strigat eu în chip de răspuns.

Când m-a auzit, Ana aproape că a dărâmat o stivă de cărți de dragoste în graba ei de a ajunge la noi.

— A spus da? Liv, ai spus da?

I-am făcut semn cu mâna către noul meu tricou și dosarul meu roșu ca dresele.

— Am spus da.

Fața ei s-a luminat de fericire și m-a strâns atât de tare în brațe, încât aproape că m-a durut.

— În momentul în care au fost acceptați în serie, Nico ți-a scris ție și mamei tale. El a spus că nu ar fi corect să facă vreo descoperire fără tine și s-a gândit că ți-ar plăcea așa ceva. Și va avea nevoie de ajutorul tău. Chiar că va avea nevoie, să știi.

Pentru o clipă, podeaua s-a scufundat sub mine și am simțit-o – acea durere veche apărând în același loc familiar. Nu am înțeles niciodată termenul „durere de inimă", pentru că întotdeauna simțisem durerea în gât, o constricție care mă făcea să mă întreb dacă aș putea să mai respir vreodată. Chiar spusese că nu ar fi corect să facă vreo descoperire

fără mine? Dacă da, ce s-a schimbat față de acum nouă ani?

Am dat ușor înapoi.

— Dar acesta este visul lui.

Fața ei s-a încordat din pricina îngrijorării.

— Ei bine, desigur, a spus ea, dar…

Din fericire, un client a apărut chiar la țanc, dându-mi șansa de a mă eschiva. Am fugit spre baia/peșteră și am încuiat rapid ușa în urma mea, acordându-mi un moment să mă liniștesc.

Toate aceste lucruri în legătură cu tata păreau atât de confuze, încât probabil că cel mai bine era să mă rezum la cele care aveau sens. Realizam un documentar și era treaba mea să-l fac să arate bine. Aș putea face asta.

În calitate de director de imagine proaspăt uns al proiectului, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să-mi inspectez trusele de machiaj pentru a-mi da seama ce l-ar ajuta pe tata să fie cât mai prezentabil în fața camerei de filmat din ceea ce am adus cu mine. Evident că nu voiam să se vadă că este fardat, dar o ușoară cosmetizare ar fi putut fi utilă. Am ales câteva articole și le-am îndesat în geantă.

Sus, pe acoperiș, Theo încerca să introducă o cantitate șocantă de echipamente în rucsac: baterii pentru camera video, microfoane lavalieră, o grămadă încâlcită de cabluri și mai multe caiete chiar decât aveam eu. Tata se schimbase în cămașă albă și pantaloni kaki, iar în loc de șapcă își pusese o pălărie maro, cu boruri largi. De asemenea, era și el încărcat cu tot echipamentul necesar.

Când m-a văzut, mi-a arătat pălăria cu degetul.

— Liv, ce crezi? E exagerată?

Am clătinat din cap.

— Arăți ca Indiana Jones.

Și probabil că asta era exact ceea ce National Geographic spera să obțină de la el: *Întruchiparea exploratorului ratat, dar plin de speranță, încredințat că fiecare vis al său se află chiar după cotitură.* Ei bine, îl găsiseră.

Theo a întins mâna spre cea mai mare dintre gențile tatălui meu.

— Lasă-mă să iau eu asta, șefule. Nu ar trebui să cari atâtea lucruri.

Tatăl meu a încercat să-l dea la o parte, dar Theo nu s-a lăsat până când nu și-a pus-o peste umăr.

— Gata, Liv? m-a întrebat tata.

Am dat din cap. Apoi el și cele zece mii de genți rămase s-au întors și s-au avântat spre scări, pentru că niciodată într-un milion de ani tatăl meu nu făcuse ceva încet. Nu era de mirare că el și Theo se înțelegeau atât de bine. Dar toată energia din lume adunată la un loc nu a făcut ca accesul la chei să fie mai ușor. A fost efectiv de calvar.

Mai întâi a trebuit să coborâm pe pasarela din marmură și să străbatem orașul, arătând ca o paradă de babornițe în tricouri asortate. Nu numai că îi făceam pe toți turiștii pe lângă care treceam să se oprească în loc și să se holbeze la noi, dar aveam impresia că toți localnicii pe care îi întâlneam – oameni care își etalau marfa la vânzare, proprietari de magazine, bătrâne întâlnite din întâmplare, cu plase de cumpărături în mâini – nu numai că îl cunoșteau pe tata, dar părea că aveau ceva important să-i spună. Trei bărbați diferiți au venit în fugă să vorbească cu el, fiecare cerându-i un sfat sau altul în domeniul mecanicii, în timp ce două femei diferite l-au oprit să se minuneze de mine și să mă bată ușor pe obraz așa cum făcuse Maria. Când am ajuns la marginea orașului, spatele îmi era deja ud de transpirație și nu mai aveam mult până să leșin. Mai degrabă m-aș fi apucat de alergat cu Dax decât să fac treaba asta, fără îndoială.

La capătul străzii principale se afla o clădire pe jumătate ruinată, din piatră închisă la culoare, acoperită cu mușchi, ce îți sărea în ochi prin tot acel alb, ca o muscă pe un tort de nuntă. Acoperișul său, dacă o fi avut vreodată unul, dispăruse de mult, iar clădirea se întindea chiar până la marginea stâncilor. Oricum ar fi fost, avea tot ce trebuia ca să îți ofere cea mai bună priveliște din Oia.

— Ce este aici? am întrebat eu, încetinind ritmul ca să privesc.

— Turnul de veghe al unui castel venețian, a răspuns tata. A fost construit în secolul al XV-lea pentru a-i proteja pe locuitori de pirați. O mare parte din el s-a prăbușit în cutremurul din 1956.

— Secolul al XV-lea?

M-am ridicat în vârful picioarelor pentru a arunca o privire, în comparație cu castelul acesta, cea mai veche clădire pe care o văzusem vreodată acasă arăta ca un mic copil.

— Obișnuiam să mă joc prin el în copilărie. Acum este un loc minunat pentru a privi apusul soarelui sau pentru ședințele foto ale mireselor.

Ca și cum ar fi vrut să îi întărească afirmația, o mireasă cu voal cu tot a apărut brusc din spatele zidului, cu un fotograf pe urmele ei.

Tata și-a înclinat bărbia și a zâmbit.

— *Kaliméra!*

Am fost distrasă momentan de ideea că tata se plimba în copilărie printre ruinele unui castel, așa că mi-a trebuit un moment să-mi dau seama că el vorbea cu altcineva.

Un bărbat cu pielea închisă la culoare și cu o barbă groasă, stătea în centrul turnului pictând și, când ne-a observat, fața i s-a deschis într-un zâmbet larg.

— Nico! Astăzi este ziua specială? Veți găsi Atlantida?

Accentul său nu era grecesc, dar nu puteam să-l disting. Spaniol? Portughez?

Tata a dat mâna cu el, luminându-se la față.

— Posibil, oricând e posibil. Dar și eu am o întrebare și mai importantă pentru tine. Astăzi este ziua în care vei termina pictura aceea?

— Această capodoperă? Ai noroc dacă o termin înainte de sfârșitul verii! a strigat artistul.

— Liv!

Tata mi-a făcut un semn cu mâna, iar eu m-am îndreptat spre el, încercând să-mi dezlipesc tricoul din locul unde era deja strâns lipit de spate. Încă nu era teribil de cald, dar felul în care lumina soarelui se

reflecta pe suprafețele albe mă făcea să mă simt ca unul dintre produsele de patiserie pe care le văzusem în vitrina Mariei, proaspăt scos din cuptor. Theo a rămas pe loc cu genții și cu aparatul foto cocoțat pe umăr. Începusem să mă simt ca o vedetă de reality-show.

— Liv, el este Hugo. Lucrează la același tablou cu apusul de soare de aproape cinci luni. Hugo, ți-o prezint pe fiica mea.! Și ea este artistă.

— Oarecum, am specificat eu, dar deja ardeam de nerăbdare să arunc un ochi asupra tabloului.

Hugo mi-a făcut semn să mă apropii și eu m-am grăbit să mă duc să îl văd. Era o pânză mare și, până acum, Hugo lucrase la fundal acoperind pânza cu tonuri medii, cu umbre și cu luminozități. Nu făcuse mare lucru, dar compoziția părea corect echilibrată. În plus, privind-o îmi venea să fredonez așa cum mi se întâmpla întotdeauna când aveam impresia că una dintre piesele mele de artă avea să iasă bine. Impulsul ăsta nu a dat greș niciodată, și ori de câte ori era absent, abandonam imediat proiectul mai degrabă decât să ajung să sufăr din pricina lui. Profesoara mea de arte plastice mă tot bătea la cap spunând că modul în care decideam dinainte dacă o lucrare avea să fie o reușită sau nu mă va împiedica să evoluez, dar nu eram de acord cu ea. De ce să îmi pierd timpul cu ceva care în cele din urmă m-ar dezamăgi?

— Ei bine? a vrut să știe Hugo.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra pânzei.

— Pictezi priveliștea? l-am întrebat eu, aplecându-mă peste tablou pentru a privi în jos la peisajul stâncos. O stâncă mare stătea la câteva zeci de metri de coastă și de aici se putea vedea cupola albastră a unei capele în miniatură cuibărită în stratul superior de roci mai netede.

Hugo a mijit ochii la tablou.

— Încerc. Dar mă simt din ce în ce mai nemulțumit de el.

Am clătinat din cap.

— Nu-ți face griji. Este în faza urâtă, dar totul se va așeza de la sine.

Tata și-a dres ușor glasul, iar sprâncenele lui Hugo s-au ridicat amuzate.

— Spui că ceea ce am făcut eu aici este urât?

— Nu.

Mi-am mutat greutatea pe un picior. Piatra de sub mine era atât de fierbinte, încât o simțeam prin tălpile sandalelor.

— Toate tablourile trec prin câte o fază urâtă. De îndată ce obții formele și culorile potrivite, totul va fi bine. Vad că deja ai ceva aici.

Hugo s-a uitat fix la mine și, pentru o clipă, m-am temut că mi-am depășit limitele, dar apoi a zâmbit atât de larg, încât i-am putut vedea fiecare dinte în parte.

— Nico, mi-ai spus că fiica ta americancă este talentată și frumoasă, dar nu mi-ai spus că știe să dea niște sfaturi excelente!

— Am subestimat-o, a spus tata.

Literalmente plesnea de mândrie, iar eu nu voiam să mă bucur de treaba asta, dar, cinstit vorbind, mă cam bucuram.

— Mulțumesc, Olive, mi-a spus Hugo.

— Liv, l-a corectat repede tata, iar Hugo și-a ridicat fața nedumerită în sus într-o întrebare mută.

— Acum i se spune Liv, a spus din nou tata.

Dintr-odată, am realizat ceva. Toată lumea de pe această insulă îmi știa numele. Cât de mult vorbise tatăl meu despre mine? Și mai important chiar, *de ce?*

— Liv, s-a corectat Hugo.

L-a bătut pe spate prietenește pe tata.

— Tipul ăsta. Tatăl tău. E grozav, nu-i așa?

Tata era cu siguranță grozav, dar nu am spus asta. Habar n-aveam cum să-i răspund și, sinceră să fiu, mă simțeam ușor tulburată nu numai de faptul că tata le-a povestit în mod clar tuturor despre mine, dar și că viața lui a continuat la fel de clar fără noi. Se întorsese aici și devenise o celebritate locală. Oare i-o fi fost dor de noi, măcar?

Soarele era atotputernic și dogoritor pe cerul de un albastru infinit, dar un nor întunecat a umbrit starea mea de spirit. Desigur, viața lui mersese mai departe.

Doar atât îmi doream: să nu sufăr, fiindcă știam că așa era de fapt.

— Încântată de cunoștință, am spus eu în cele din urmă.

— Și eu. Acum, trebuie să mă întorc la faza mea urâtă.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors la șevaletul lui, în timp ce eu m-am întors direct la locul unde stătea Theo cu gențile. Rolul lui Theo în această călătorie devenea din ce în ce mai clar. Era ca un tampon între mine și sentimentele mele pentru tata.

— Ești pregătită pentru stepperul Stairmaster nouă mii? m-a întrebat Theo, arătând spre ceva. Era o scară. Una lungă de tot. Și dintr-odată, toate echipamentele pe care le căram mi s-au părut de două ori mai grele.

— Există vreun lift?

— Ha, a exclamat Theo vesel nevoie mare. Ai putea lua un măgar, dar eu sunt împotrivă din punct de vedere moral. Mulți dintre ei nu sunt tratați bine și nu sunt meniți să transporte turiștii cu bagajele lor cu tot în sus și-n jos pe dealuri cât e ziua de lungă. Trebuie să coborâm până la plajă.

— Haideți!

Tata s-a repezit spre trepte. Era ca un terrier Jack Russell plin de o energie inepuizabilă – și Theo era exact la fel. Cel puțin asta îmi distrăgea atenția de la faptul că ne îndreptam spre – duruit de tobe – mare. Marea și eu… Nu eram *chiar* prietene. În primul rând, coșmarurile mele. Și, în al doilea rând, conform programelor de pe Discovery Channel pe care Julius le urmărea cu pasiune, erau multe lucruri înfricoșătoare care se ascundeau în adâncurile mării. Calmari cu globi oculari de douăzeci și cinci de centimetri. Rechini cu douăzeci și cinci de rânduri de dinți. Pești cu piele translucidă și fără chip.

Într-adevăr, o insulă nu era cea mai bună idee pentru o persoană căreia îi place să viseze că se înecă ori de câte ori are ocazia. Dar aș putea să mă descurc cu o barcă. Bine?

Bine, Liv.

Scara continua parcă la nesfârșit, răsucindu-se și învârtindu-se în timp ce se îndrepta spre plajă. Treptele erau abrupte, neuniforme și teribil de neîngrijite, cu buruieni care răsăreau printre crăpături. Nici balustradele nu păreau deosebit de solide, făcând traseul și mai dificil, deoarece vântul găsise de bună seamă o modalitate de a goni în sus pe scări ca să mă izbească din când în când drept în față. În câteva minute, fiecare mușchi din picioarele mele reușise performanța de a căpăta consistența marmeladei, iar tricoul trecuse de faza de a fi lipit doar de spatele meu; acum storceai apă din el. Am fost ultima care a ajuns jos, total lipsită de grație, cu sandalele mele alunecoase și cu picioarele tremurânde.

Theo mă aștepta la baza scărilor, pregătit să îmi filmeze coborârea.

— Ai grijă să nu cazi a spus el. Ar fi o chestie tare nasoală și, pe deasupra, ce jenant ar arăta pe cameră, nu-i așa?

I-am tras ditamai strâmbătura, mi-am recăpătat echilibrul și mi-am acordat o clipă să privesc în jur.

— Aceasta este plaja? am întrebat eu.

„Plaja” noastră era frumoasă, dar la fel de convențională ca tata. În loc de o întindere de nisip care să ducă la apă, erau niște roci vulcanice negre prăvălite unele peste altele, plus câteva docuri măturate de apa care se scurgea deasupra lor. Țărmul era încercuit de un inel de apă de culoarea smaraldului translucid care se estompa într-un cobalt din ce în ce mai profund cu cât se îndepărta de uscat. Între stânci se formaseră mici bazine cu apă de mare și, dacă aș fi avut curajul necesar, mi-aș fi dorit probabil să le explorez.

— Nu-i așa că e frumos? a spus tata, expirând profund.

M-am întors să mă uit la tata care încremenise brusc locului. Nu-l mai văzusem niciodată atât de calm. Cum reușise să trăiască fără mare? Acesta să fi fost unul dintre motivele pentru care plecase? Nu mai

suporta viața la oraș? Părinții își părăseau copiii pentru întinderi mari de apă?

Liv, încetează, mi-am reamintit eu. *Nu este vorba să-i descoperi motivele acum.* Era vorba doar cum să supraviețuiesc cât timp stăteam aici și apoi să plec. *Ispășește-ți pedeapsa, păstrează aparențele și totul va fi în regulă.*

— E frumos, am admis eu.

Ba chiar i-am întors și zâmbetul. Vezi? Nu e greu deloc.

I-am urmat pe Theo și pe tata, trecând pe lângă câteva restaurante de pe litoral, unul cu un șir de caracatițe corai întinse ca rufele la uscat pe o frânghie, până când am ajuns la un doc cu trei bărcuțe ancorate de el. Nimeni nu a trebuit să îmi arate în care urma să ne îmbarcăm, fiindcă știam deja. Era cea care părea că fusese scoasă din serialul *MacGyver,* fiind făurită din speranțe și visuri și o mulțime de bandă adezivă. Am privit-o plină de scepticism, încercând să ignor spaima ce mi se ridica în gât. Banda adezivă era oare cel mai potrivit material pentru a lipi o barcă?

— Chestia asta e…?

M-am întors să-l văd pe Theo filmându-mă din nou.

— Theo! m-am răstit eu la el.

— Trebuie să filmez prima ta interacțiune cu *SS Atlantis.*

— Ingenioasă, am continuat eu cu un umor sec.

Theo și-a îndreptat din nou camera spre mine.

— E doar una dintre multe altele. Este posibil ca oamenii de știință și cercetătorii să nu ia Atlantida în serios, dar le place să-și numească navele spațiale și bărcile după ea.

M-am încruntat la cameră și Theo mi-a făcut un semn aprobator ridicând degetul mare în sus.

— Este mult mai robustă decât pare. De asemenea, foarte rapidă, a spus tata, privind cu drag barca.

Mă îndoiam foarte tare de ultima parte. Dar când mi-a întins mâna, am pășit cu picioarele tremurânde

în barca șubredă. Theo a urcat în spatele nostru și faptul că barca a reușit să ne țină pe toți trei a fost ca un minuscul miracol. De îndată ce nu mi-a mai fost atât de frică să mă deplasez, m-am îndreptat spre partea din spate a bărcii și m-am prăbușit pe bancheta din piele crăpată, cu marginile ei zdrențuite care îmi săpau în carnea din spatele pulpelor. Theo s-a lăsat să alunece lângă mine. Ochii lui, în mod normal de un maro-închis, păreau caramel în lumina puternică a soarelui. Nu-mi puteam da seama cine arăta mai entuziasmat: Theo sau tata.

— Ce părere are Nico Varanakis despre o asemenea barcă? m-a întrebat Theo, fluturându-și sprâncenele la mine. Se pare că noi doi am avem o replică-cheie: *Grozavă.*

— Îmi amintește cumva de mașina mea, am recunoscut eu. Nimeni nu merge cu mine, deoarece ferestrele din spate nu se deschid și miroase a parmezan.

— Îmi place parmezanul, a declarat Theo, făcând ochii mari.

— Michalis! a strigat tata, făcându-i cu mâna unui om de pe doc.

În schimb, bărbatul a săltat în brațe o caracatiță foarte roz, cu un aspect foarte proaspăt, iar stomacul meu a icnit, mai degrabă datorită balansului bărcii decât din pricina caracatiței. Probabil că era ceva ce fusese transmis în ADN-ul meu, fiindcă aveam un apetit nestăvilit pentru fructe de mare. James glumea mereu spunând că nu exista nimic din mare ce poate fi preparat și pe care eu să nu-l încerc măcar. Avea dreptate. Tata și cu mine mâncam pește ori de câte ori aveam ocazia.

Oare tatăl meu cunoștea chiar *pe toată lumea* de pe această insulă?

— Gata? a strigat el de la volan, dar nu a așteptat vreun răspuns. Motorul a pornit tușind îngrozitor și m-am agățat cu toată puterea de marginea banchetei în timp ce ieșeam încet cu spatele din port.

— Te rog să nu ne omori, am mormăit eu acoperită fiind de uruitul motorului.

— Hm? a zis Theo, făcându-și mâna căuș la ureche.

Am clătinat din cap, agățându-mă în continuare strâns de banchetă ca și cum viața mea ar fi depins de ea**.** *Aceasta* era viața cu tatăl meu. Acum beai cafeaua cu el. În clipa următoare, porneai într-o expediție. În albastrul sălbatic din zare și tot așa.

Respiră.

De ce să îmi fac griji? De parcă aș fi avut vreodată fobie de apă și acum transportam nouă ani de bagaje emoționale într-o barcă ținută laolaltă de niște bandă adezivă.

Oh, stai așa.

Da, ai priceput, Olive.

LIV! Mă refeream la Liv.

Locul acesta deja punea stăpânire pe mine.

Capitolul 11

#11. UN ȘPACLU ARGINTIU

Nu-mi amintesc dacă acesta a fost apartamentul din Albany Park sau cel din Edgewater Glen, dar îmi amintesc tapetul: galben cu alb și cu trandafiri centifolia mari, roșii, care se decoloraseră într-un roz murdar. Într-o seară, tata a decis că nu mai putea conviețui cu acel tapet, așa că a stat treaz toată noaptea dezlipindu-l, înarmat cu o găleată cu soluție pentru îndepărtarea tapetului și cu șpaclul său. El a spus că, de îndată ce va fi terminat, urma să facem o imensă pictură murală cu orice ne doream noi: curcubeie, sirene, dragoni, orice. Mi-am petrecut toată seara așternându-mi ideile pe caietul de schițe.

Dar în noaptea aceea, când mama s-a întors acasă din tura ei de la un hotel oarecare, i-am auzit certându-se. Ea a spus că nu ar fi trebuit să facă așa ceva fără să-l consulte pe proprietar. Nu puteam înțelege de ce mama era supărată – nu vedea că el ne înfrumusețea locuința?

Nu am rămas suficient de mult timp acolo ca el să-și ducă proiectul la bun sfârșit.

Barca tatălui meu nu numai că arăta precum o verișoară îndepărtată a motocicletei, dar se și mișca la fel ca ea. De îndată ce am ieșit din port, tata a mărit viteza și, în curând, tăia valurile, săltându-ne când în sus și când în jos pe Theo și pe mine care stăteam strâns agățați de bancheta noastră în timp ce ne îndreptam spre insula centrală. În spatele nostru, Oia se revărsa peste versanții stâncoși și roșii, părând din ce în ce mai insignifiantă pe măsură ce ne îndepărtam mai mult.

— Ai emoții? m-a întrebat Theo, vocea lui auzindu-se aproape de urechea mea.

Era atât de evident? Mi-am înfipt discret unghiile puțin mai adânc în banchetă, ancorându-mă mai bine.

— Nu. De ce? m-am grăbit eu să îl întreb.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și colțul gurii i s-a ridicat ușor.

— Poate pentru că ți-ai înfipt unghiile în piciorul meu?

— Oh…

Mi-am coborât privirea și mi-am dat seama că, în loc să mă agăț de marginea banchetei așa cum am crezut, am strâns, în mod cu totul accidental, o porțiune a coapsei plăcut de musculoase a lui Theo, ceea ce era absolut jenant.

Mi-am tras repede mâna.

— Îmi pare rău. Presupun că sunt un pic cam agitată.

M-am uitat în jos la apa care aluneca pe lângă noi cu așa o viteză, încât m-a luat cu amețeală.

Theo s-a încruntat.

— Într-o *asemenea* ambarcațiune robustă? Kalamata, nu ai de ce să-ți faci griji.

Am zâmbit, pentru că nu m-am putut abține, iar apăsarea din piept a mai cedat.

— Nu am petrecut prea mult timp în bărci.

Traducere: deloc. Știam să înot, dar preferam apa mea clorurată cu o adâncime de unu până la doi metri, de preferință în timp ce stăteam relaxată pe una dintre numeroasele noastre jucării de piscină, cu o

cutie de Cola dietetică aburind pe marginea piscinei, chiar lângă mine.

— De asemenea, nu sunt în relații prea bune cu oceanul.

Vântul îmi ciufulea părul și, de fiecare dată când vorbeam, jumătate din el îmi ajungea în gură. Nu îmi dădeam prea bine seama de ce eram atât de deschisă în legătură cu toate acestea. Presiunea anturajului?

— Vorbești serios? s-a mirat Theo.

Am ridicat din umeri, iar expresia de pe fața lui a trecut de la o mină glumeață la una serioasă.

— Uită-te la el.

Theo a făcut un semn cu mâna înspre tatăl meu, care era cu spatele la noi. Își azvârlise pantofii din picioare și stătea legănându-se ușor înainte și înapoi, unduindu-se în ritmul muzicii instrumentale care răsuna din casetofonul cu aspect antic al bărcii.

— Tatăl tău ar putea naviga în siguranță în absolut orice. Cred că este parțial triton. Ești în deplină siguranță.

— Ai dreptate.

Tata era efectiv în elementul lui. Văzându-l în mediul său natural mă încerca o stare de confuzie – indiferent dacă eu cunoșteam sau nu această latură a lui, evident că așa fusese tot timpul. Construise o librărie și putea conduce bărci; ce altceva ar fi putut face despre care eu nu știam? Theo m-a bătut încurajator pe braț.

— Anunță-mă dacă simți nevoia să îți înfigi din nou ghearele în piciorul meu. Sunt mai mult decât fericit să te ajut.

I-am ars una mai în glumă, mai în serios, apoi m-am uitat la apă ca să-mi ascund zâmbetul. Theo se pricepea grozav de bine să-mi distragă atenția de la temerile și grijile mele. Era ca un fel de superputere a lui. M-am lăsat pe spate și am făcut tot posibilul să mă relaxez. Atâta timp cât nu mă concentram pe vibrațiile din străfundurile ființei mele, eram bine. Mai mult decât bine. Era o zi superbă, briza făcând soarele arzător de-a dreptul ospitalier. Mi-am suflecat mânecile tricoului și m-am întors cu fața spre lumina

soarelui. De îndată ce ancoram, aveam de gând să respect punctul șapte din lista de reguli ale mamei mele: *Protejează-te de soare.* Dar, deocamdată, voiam să zac aici ca o stafidă și să absorb cât mai mult soare puteam.

După o vreme, tata a încetinit barca și a dat muzica mai încet, astfel încât să-mi poată da o lecție rapidă de geografie acoperind zgomotul de fond. El mi-a explicat că Santorini este, de fapt, alcătuit din cinci insule. Insula principală, Thira, care este de departe cea mai mare. Următoarea este Therasia, care se află vizavi de Santorini și are aproximativ o optime din dimensiunea acestuia. Potrivit spuselor lui Theo, găzduiește un sat abandonat, o biserică colorată, o mulțime de măgari frumos împodobiți și câteva sute de locuitori. Tata a spus că această insulă este ca o mașină a timpului; a reușit să rămână în urmă față de restul insulelor.

Urmează insulele vulcanice, Nea Kameni (destinația noastră) și Palea Kameni, niște insulițe pe care le puteam vedea plutind în mijlocul caldeirei. Și, în cele din urmă, vine Aspronisi sau „insula albă”, o mică fâșie de pământ care nu și-a aflat întotdeauna locul pe hărți și despre care Theo mi-a spus că se zvonea în mod constant că ar fi de vânzare. Grupate împreună, insulele alcătuiesc acea formă circulară care i-a incitat atât de mult pe căutătorii Atlantidei.

Nu puteam spune că salivam de poftă, dar eram dornică să văd mai îndeaproape aceste insule.

Nea Kameni înseamnă insula „de curând arsă” și, de îndată ce am ajuns, am știut exact de ce. Arăta ca suprafața lui Marte. Insula este micuță, cu un diametru de aproximativ doi kilometri și aproape perfect rotundă, cu emisii ocazionale de sulf care se ridică de la suprafață. După haosul din Santorini, să vezi un spațiu atât de steril era o notă discordantă. Tatăl meu a oprit motorul și ne-am îndreptat în liniște spre micul doc. Atmosfera locului era complet diferită de Santorini. Tăcută și, sincer vorbind, un pic cam bizară.

L-am privit sceptic.

— Așadar acesta este vulcanul care a șters – aproape că am spus Atlantida, dar m-am oprit la timp – Santorini de pe fața pământului? Ar putea ceva atât de mic să facă să dispară o întreagă civilizație?

Theo a venit alături de mine, atingându-și în treacăt brațul său încălzit de soare de al meu în timp ce îi arunca tatălui meu odgonul, să ancoreze barca.

— În niciun caz. Vulcanul acela a dispărut de mult. A explodat de îndată ce a scufundat Atlantida.

A rostit cuvântul „Atlantida" cu atâta dezinvoltură, încât m-a cam terminat treaba asta.

— Și atunci ce-i cu insula asta? am întrebat eu, făcând un semn din mână spre insulă.

— Nea Kameni este dovada vulcanului, mi-a explicat tata. Vezi toate acestea?

El și-a rotit mâna pentru a cuprinde insula și caldeira.

— Întreaga zonă în formă de bol este ceea ce a rămas în urma ultimei explozii a vulcanului. Acum este inundată de apă.

Brusc am înțeles de ce Santorini avea forma circulară.

— Vrei să spui că întregul grup de insule este un vulcan?

— În întregime, a spus calm Theo.

Am ajuns la doc, iar Theo s-a cățărat neînfricat peste marginea bărcii, trăgându-ne cu grijă la mal.

În ciuda căldurii, am simțit cum m-a străbătut un fior rece.

— Dar… nu este activ, nu?

M-am uitat înapoi la Santorini. De aici, satele erau niște mici pete albe, cu clădirile lor agățându-se cu încăpățânare de stânci. Totul părea atât de fragil. Oamenii nu își clădeau viața în locuri ce se îndreptau spre distrugere, nu-i așa?

Stomacul mi s-a zvârcolit. Asta a făcut familia mea. Presimțise vreodată mama ce avea să se întâmple cu căsnicia ei? Că, într-o zi, tata urma, pur și simplu, să se ridice și să plece, fără nicio explicație?

Tata și-a ridicat privirea de la echipamentul său, ignorând zbuciumul meu interior.

— Inactiv. Este un vulcan adormit.

Am expirat lung, și mi-am imaginat vulcanul purtând o tichie de noapte și papuci pufoși. Suna mult mai puțin înfricoșător.

— Adică nu va erupe?

Tata și-a trecut mâna prin păr, făcându-l să-i stea ca un arici, înainte de a-și pune pălăria la loc.

— Puțin probabil. Cel mai recent dezastru natural al nostru a fost un cutremur din 1956. Care nici nu a suferit comparație cu o erupție vulcanică masivă, dar a dărâmat câteva mii de case și a afectat serios economia pentru o perioadă.

Genial. După toate aparențele, tatăl meu considera că a trăi alături de un vulcan activ era mai puțin periculos decât să trăiască alături de soția și fiica sa. Nu am fost *chiar atât* de rele, nu-i așa?

Ceva ce-mi spusese mama de mai multe ori mi-a străfulgerat acum în minte. *Nu era vorba despre noi.* Dar cum să nu fie vorba despre noi? Era vorba *despre familia* noastră.

Nici măcar un nor nu umbrea cerul, dar oricum am simțit că soarele s-a întunecat ușor. Era timpul să ne punem în mișcare. Aveam nevoie să-mi descarc undeva toată furia care bolborosea în mine. Mi-am înșfăcat iute rucsacul, apoi m-am ridicat în picioare, îndreptându-mi spatele în timp ce încercam să-mi mențin echilibrul pe barca în balans. Căldura părea să se ridice din apă.

— Să ne grăbim! a strigat Theo, mutându-se nerăbdător de pe un picior pe altul pe doc.

Părul îi era ciufulit de vântul din barcă și era atât de entuziasmat, încât îmi dădea senzația că trupul lui era încărcat de electricitate.

— Vrem să facem acest lucru înainte de sosirea gloatelor.

— Care gloate? am întrebat eu.

Tata mi-a întins mâna să mă ajute să cobor din barcă, iar eu am luat-o fără tragere de inimă, ca

imediat apoi să mă împiedic de doc. Theo m-a prins repede de cot și m-a pus pe picioare.

— Oamenii care sunt atrași de camerele video, m-a lămurit tata, dar o umbră de zâmbet i s-a strecurat pe chip.

— Nu e vorba de camere, ci *de tine,* i-a spus Theo tatălui meu.

Și apoi s-a întors spre mine.

— Ai să vezi cu ochii tăi, Kalamata. De îndată ce începe să vorbească despre Atlantida, oamenii roiesc în jurul lui. Treaba asta ne îngreunează filmările. Dar tocmai din această cauză am știut că trebuie să realizăm acest documentar. Toată lumea vrea să știe despre Atlantida.

Așadar, documentarul fusese ideea lui Theo. Presupun că treaba asta avea sens. Dar în ce moment anume decisese tatăl meu să mă includă și pe mine?

— Dar cine ne va găsi aici? am întrebat eu cu scepticism.

De fapt, Nea Kameni părea, într-adevăr, arsă și, pe lângă o mână de alte ambarcațiuni micuțe, părea complet abandonată.

— Este o destinație populară, a subliniat tata.

Trebuia să îi cred pe cuvânt. Până în acest moment, nu eram teribil de impresionată. În comparație cu priveliștea din Santorini, Nea Kameni părea să nu fie altceva decât o grămadă de stânci negre cu o cărare care pornea de la doc. Mai mult chiar, aerul mirosea vag a ouă stricate, fiind ceva ce nu intra în rândul preferințelor mele.

Odată ce echipamentul a fost distribuit, tata a pornit-o pe cărare în pasul său vioi. Eram pe punctul de a-l urma, regretând deja alegerea mea în privința încălțămintei, când Theo mi-a pus mâna pe braț.

— Putem să stăm de vorbă o clipă? m-a întrebat el,

Vocea lui pe jumătate șoptită mi-a transmis un fior pe șira spinării, iar eu am dat un pas înapoi. Despre ce anume voia să să-mi vorbească?

— Da?

— Nico! i-a strigat el lui tata care ajunsese în vârful cărării. Caută un loc de filmare. Vom obține

câteva cadre peisagistice.

Tata ne-a făcut cu mâna și, de îndată ce a ieșit din raza noastră vizuală, Theo s-a apropiat de mine, degetele noastre atingându-se în treacăt. Contactul fizic cu Theo era…

Nu contează cum era. I-am întâlnit ochii de culoare caramel și am fost surprinsă de întrebarea mută din ei.

— Care-i treaba? mi-a trântit-o el.

Eu eram cea care trebuia să pună această întrebare. Am făcut un pas înapoi plină de nervozitate.

— Cum adică?

— Care-i treaba cu Atlantida? Mai exact, între tine și Atlantida.

Și-a trecut cealaltă mână peste fruntea-i transpirată.

— Ori de câte ori vine vorba despre ea, faci mutra asta jalnică.

M-a prins cu mâța în sac?

— Nu-i adevărat, am negat eu, dar fața mea începuse deja să se înroșească, atât de jenă, cât și de surprindere.

Cum de putea Theo – o persoană pe care de-abia o cunoscusem – să mă citească atât de bine?

— Arată cam așa.

S-a strâmbat, încruntându-și sprâncenele și strângând din buze. A trebuit să recunosc că semăna izbitor de tare cu expresia mea. El și-a ridicat până și mâna să-și dea la o parte bretonul invizibil, așa cum făceam eu.

Se dădea mare.

M-am împotrivit dorinței de a-mi ciufuli părul și, în schimb, mi-am încrucișat brațele peste piept. Briza nu se mai simțea și era mult prea cald pentru un interogatoriu.

— Ești sigur că vrei să devii cineast? Fiindcă ai putea fi, probabil, un actor grozav.

— Documentarist, a precizat el. Și ocolești răspunsul.

Speram să-i distrag atenția, dar el nu a mușcat momeala.

— Am chiar dovezi filmate. La aeroport arătai de parcă ai fi vrut să îmi arzi una când am adus-o în discuție. Nu crezi în ea?

Vocea lui era relaxată, de parcă nu era ceva serios. Pentru majoritatea oamenilor nu ar fi. Dar pentru mine? Ei bine, fie că Atlantida a existat sau nu, avusese o influență mult prea mare asupra vieții mele.

Mi-am înfipt unghiile în părțile laterale ale brațelor, încercând să ignor furia care se aprindea în pieptul meu.

— Chiar contează?

Și-a băgat capul între umeri, cu ochii în continuare ațintiți asupra alor mei.

— Bineînțeles. Vreau să știu ce crezi.

Poate că era doar din cauza mirosului de sulf care mi-a invadat nările, dar am simțit cum ceva fierbinte și furibund începea să dea în clocot în mine.

— Ca să lămurim lucrurile, tu mă întrebi dacă cred că odinioară a existat un oraș magic care i-a înfuriat pe zei și a fost înghițit de mare?

Theo s-a lăsat pe spate, ca și cum ar fi vrut să se ferească de tonul meu irascibil, dar am continuat.

— Și, în ciuda faptului că există mii de oameni care o caută de mii de ani, *tatăl meu* va fi cel care o va găsi?

La început Theo nu a schițat niciun gest. Apoi a rânjit și a dat din cap, impresionat.

— Ești o sceptică. Interesant.

Am scuturat cu putere din cap, azvârlindu-mi bretonul direct în ochi. Termenul *sceptică* dădea impresia de nehotărâre. Ca și cum cineva ar lăsa o portiță deschisă în eventualitatea în care toată treaba asta ar putea fi adevărată. Și furia care îmi fierbea în piept nu lăsa nicio portiță deschisă pentru așa ceva.

— Nu, sunt realistă. Adică, cred doar în lucruri care sunt, de fapt, pe deplin justificate. Care pot fi susținute de dovezi.

Privirea lui s-a relaxat, sprâncenele ridicându-i-se cu bună știință. Sincer, acele sprâncene vorbeau în propriul lor *dialect.*

— Am înțeles. Numește ceva despre care avem dovezi?

Poftim? Frustrarea s-a rostogolit la vale prin mine.

— Hm… cum ar fi gravitația.

Buzele lui au schițat un zâmbet pe jumătate triumfător, pe jumătate infatuat.

— Nu avem dovada existenței gravitației.

Acum era rândul meu să mă holbez la el. Cât de tare o luase razna?

— Hei, bună dimineața! Ba avem.

El a clătinat din cap, zâmbetul lățindu-i-se și mai tare pe chip.

— Nu, avem *teorii* ale gravitației. Și *teorii* ale electronilor. Există o diferență între teorii și dovezi.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

— Mama ta nu este avocat?

Infatuarea nu făcea decât să-i dea un plus de șarm. Îmi venea efectiv să-mi smulg părul din cap.

— Theo, despre ce tot vorbești acolo? am protestat eu.

El și-a ridicat mâinile în aer.

— Ai dreptate, Kalamata. Noi *nu avem* dovada existenței Atlantidei. Nu măcar nu știu dacă Atlantida, adică Atlantida utopică, a existat cu adevărat sau dacă este doar o poveste. Dar ceea ce știu este că una dintre cele mai respectate minți din istorie a avut o credință nestrămutată în legătură cu existența ei și că, în ciuda tuturor problemelor pe care le-a ridicat, oamenii au fost atrași de această poveste de secole întregi. Legenda asta trebuie să aibă un sâmbure de adevăr în ea.

Opinia lui era ridicolă, în mod clar. Dar avea și un soi de logică de necontestat. Asta era problema cu Atlantida. Era atât de magică și de intangibilă, încât își înfășura tentaculele în jurul minții tale refuzând să-i dea drumul.

— Tot nu cred în toată treaba asta, am declarat eu.

— *Nu trebuie* să crezi în Atlantida, Kalamata, a spus el, apropiindu-se de mine. Dar ar fi mai bine dacă ai fi cel puțin deschisă față de această posibilitate.

Genele de pe pleoapele lui inferioare erau lipite unele de altele și vârfurile părului erau ușor umede, ceea ce ar fi trebuit să fie dezgustător, dar nu era nicidecum.

Trebuia să nu mă mai gândesc la genele băiatului ăsta. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Theo. Nu am nimic cu tine personal. Dar să cred în Atlantida nu reprezintă o posibilitate pentru mine.

Nu mai reprezintă.

A ezitat, apoi și-a ridicat bărbia pentru a-mi întâlni ochii.

— M-am gândit la ceea ce ai spus aseară despre tatăl tău care te-a părăsit pentru Atlantida. Cred că uneori lucrurile arată într un anumit fel, dar nu știm întotdeauna sigur că ele sunt *chiar* așa.

— Poftim?

Inima îmi bubuia în piept și trebuia să îmi adun fiecare dram de putere pe care nu o aveam ca să mă abțin să nu țip la el.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

S-a aplecat înainte și nu am avut cum să nu remarc că lumina dimineții era prietena lui Theo. Genele îi aruncau o ușoară umbră pe obraji, iar ochii lui păreau mai întunecați și mai adânci. Ca și cum ar fi putut să-mi citească gândurile, mi-a zâmbit, cu buzele ușor întredeschise.

— De exemplu, crezi că arăt bine, nu-i așa?

Aproape că m-am înecat cu propria salivă.

— Theo! Am un prieten, ai uitat?

Un prieten care tot nu dăduse niciun semn de viață. Câte ore trecuseră deja? *Totuși.*

El și-a aranjat șapca.

— Stai puțin… ai un prieten?

— Theo! m-am lamentat eu, iar el mi-a zâmbit.

— Am făcut o glumă proastă, îți cer scuze. Dar ascultă-mă. Teoretic, dacă nu ai fi avut un prieten, probabil că ai fi observat chestia asta. Sunt atrăgător, la fel cum am observat că și tu ești foarte, *foarte* drăguță.

O DOAMNE, DUMNEZEULE! Nu-mi venea să cred.

Chiar a spus asta? Obrajii mei erau flăcări strălucitoare, iar insula a început să se învârtă ușor de tot cu mine.

— Theo…

El a rânjit și a făcut un gest desconsiderator cu mâna.

— Relaxează-te. Sunt un gentleman perfect. Tot respectul pentru tine și pentru prietenul tău…

S-a întrerupt, ridicând o sprânceană în expectativă.

— Dax, am precizat eu.

— Dax. Ceea ce încerc să subliniez este că tatăl tău nu te-ar fi părăsit doar pentru simplul fapt că el credea în Atlantida. În același fel în care tu și cu mine suntem în mod clar atrași unul de celălalt, dar asta nu înseamnă că unul dintre noi va acționa în acest sens.

Uau. Corpul meu a decis să ducă la îndeplinire fiecare stereotip posibil. Bătăi accelerate ale inimii, palme transpirate. Și, chiar zâmbeam? Uf. Da. Nu puteam decât să ghicesc ce nuanță de roșu avea fața mea. Roșiatică. Stacojie. Rubinie. Tot ce spunea ar fi trebuit să pară impertinent și arogant, dar nu era așa. Părea doar un fel de a privi lucrurile în mod obiectiv. Un fel de… *adevăr.*

— Theo, efectiv nu am habar ce să comentez la așa ceva.

A zâmbit strâmb.

— Îmi pare rău, dar mi se întâmplă des chestia asta. Creierul meu funcționează rapid. Și mama mea spune că fac niște conexiuni între lucruri altfel decât le fac ceilalți oameni în mod obișnuit. Poate că este o chestie ce ține de faptul că vorbesc fluent trei limbi? Oricum. Adevărul este că eu cred că greșești în privința tatălui tău.

Am clătinat din cap. Era exact ca aseară. De ce era convins Theo că mă cunoștea pe mine și familia mea? De asemenea, el nu putea fi cu adevărat deschis la posibilitatea ca Atlantida să fie reală, nu-i așa? Adică era cu totul altceva pentru tata să creadă în chestia asta până în pânzele albe. Crescuse înainte de

apariția internetului și, din câte puteam să-mi dau seama, povestea îi pătrunsese adânc în oase și îl prinsese cu totul în mrejele ei. Dar Theo? Avea un ecran în fața lui non-stop. Ar fi putut cerceta efectiv aceste lucruri.

— Dar tu? Tu crezi că Atlantida este reală?

M-a studiat pentru o clipă, cu ochii gânditori.

— Sunt încântat să realizez un documentar. Și nu cred că ține neapărat de noi să decidem într-un fel sau altul dacă Atlantida este reală.

A făcut un semn spre întinderea largă a caldeirei.

— Aș spune că cele mai multe povești, inclusiv cele pe care ni le spunem nouă înșine, au în ele un grăunte de adevăr și cred că Atlantida nu este diferită în această privință. Este posibil să fi existat un eveniment masiv și distructiv în istorie, care să fi inspirat legenda Atlantidei? Desigur. Iar Santorini se potrivește descrierii, asta în mod categoric.

El mi-a întâlnit din nou privirea.

— În plus, ce poate fi rău în a crede?

Ce poate fi rău?

Chiar spusese asta? *Rău* era că această credință te putea smulge de lângă familia ta, trimițându-te la celălalt capăt al lumii într-o amăgitoare vânătoare de comori. Rău era că puteai deveni atât de obsedată, încât să-ți fie dor de zilele de naștere petrecute în familie, de activitățile comune și de miile de povești citite la culcare…

STOP. Am apăsat până în podea pedala frânei emoționale, oprindu-mă brusc cu un scrâșnet asurzitor. Trecusem peste asta. Orice făcuse sau nu făcuse tata era de domeniul trecutului. Mersesem *mai departe.* Am clipit cu furie de câteva ori, ca să-mi revin, și când mi-am ridicat privirea am văzut că Theo era în continuare cu ochii pe mine. Deși, mai bine zis, mă studia din priviri. Ar fi putut la fel de bine să aibă camera video îndreptată asupra mea, deoarece în mod clar îmi surprindea fiecare mișcare.

— Așadar și prin urmare?

Sprâncenele lui Theo s-au ridicat amuzate.

— Crezi că ai putea fi cel puțin deschisă la această posibilitate? Deoarece chiar avem mare nevoie de ajutorul tău. De asemenea, cred că trebuie să îi spui tatălui tău ce simți tu cu adevărat în legătură cu Atlantida.

Și asta a fost. Ultima picătură.

— Îmi pare rău, dar tu îmi spui cum să interacționez cu tatăl meu?

— Nu. Da? Nu.

A dat din umeri în sus și în jos, confuz.

— Nu știu care este răspunsul corect.

Dacă nu aș fi fost atât de furioasă, probabil aș fi observat drăgălășenia de netăgăduit din fâstâceala lui Theo.

— Mă duc să iau o gură de aer. Ne vedem acolo sus.

M-am răsucit pe călcâie cu bărbia în vânt și am pornit-o rapid pe cărarea ce ducea la crater.

Răsucitul meu pe călcâie/ marșul meu nu a fost nici pe departe atât de demn pe cât am sperat. Nu numai că ochii mi se începețoșaseră din pricina lacrimilor de furie, dar Theo avusese dreptate în privința încălțămintei: sandalele nu erau ideale pentru o drumeție pe rocile vulcanice instabile.

Așa că era urât rău de tot.

Pe când urcam dealul cu pași împleticiți, mă mișcam cât puteam de repede, încercând să scap de presiunea acumulată în mine, ceea ce se potrivea la fix, pentru că exact asta făcea și această insulă. Insula era monocromatică, numai cu câteva tufe de plante galbene și flori care contrastau cu stânca, iar ici-colo, erau presărați cactuși înfloriți în culori și forme care îți luau ochii. De asemenea, insula pufăia norișori de abur în atmosferă. Adică, da, era un vulcan *activ.* Îl vedeam cu ochii mei. Theo și tata aleseră un loc minunat pentru filmare; era atât de dezolant și de ciudat, încât era frumos.

Auzeam zgomotul pietrelor scrâșnind sub pașii care galopau venind în urma mea. Theo. Am mărit pasul, dar am alunecat imediat și a trebuit să mă proptesc în mâini să nu cad.

— Am întrecut limita, a recunoscut Theo cu glasul întretăiat, odată ce m-a ajuns din urmă.

— Rău de tot.

Mi-am controlat vocea, asigurându-mă că era puternică și dârză. Eram Liv. Nu îmi mai dădeam voie ca problema cu tata să mă afecteze așa de rău.

El și-a mușcat buza de jos, stând cu ochii lipiți de ai mei.

— Te rog să mă ierți. Chiar îmi pasă de tatăl tău.

Profunzimea vocii lui m-a prins cu garda jos. M-am oprit din mers, apoi m-am întors încet spre el.

— Theo, apreciez faptul că ții la tatăl meu…

— Și la tine, m-a întrerupt el.

Mă rog. Nici măcar nu mă cunoștea. Am clătinat din cap.

— Sigur că da. Dar nu poți oferi oamenilor sfaturi atunci când nu-i cunoști. Cum ar fi dacă aș încerca să-ți dau și eu sfaturi despre familia ta?

Părea să ia în considerare acest lucru cu toată seriozitatea. Să proceseze ideea.

— Adevărat, a încuviințat el. Foarte, foarte adevărat.

Și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Știi ceva? Ai dreptate. Am dat-o în bară. Țin foarte mult la el, într-adevăr, dar nu a fost o modalitate bună de a o arăta. Îmi pare rău. Chiar îmi doresc să fiu prietenul tău.

Îl cunoșteam de mai puțin de două zile, dar știam deja că spunea adevărul. Îi păsa cu adevărat. Pe deasupra, aveam nevoie de un aliat în persoana lui Theo.

— E în regulă, i-am zis, relaxându-mi umerii. Hai să încercăm să avem o zi bună de filmare.

— Mulțumesc, Kalamata.

Și-a ridicat privirea spre mine plin de speranță.

— Și absolut fără nicio legătură cu ceea ce am spus înainte, știai că ramura de măslin a fost folosită de-a lungul istoriei ca simbol al păcii? Este prezentă chiar și pe steagul Națiunilor Unite. Nu-i așa că este *interesant?*

Eram destul de sigură că era imposibil din punct de vedere fizic să rămân supărată pe el mult timp.

Craterul era o adâncitură mare, bine definită, cu o buză care îi înconjura marginea de jur-împrejur. L-am găsit pe tata ghemuit pe marginea lui ținând în mână un pumn de țărână și vorbind rapid în greacă cu un cuplu care stătea înghesuit în jurul lui punându-i întrebări plini de entuziasm. Fără îndoială, el le explica manifestările de suprafață ale activității geotermice sau compoziția minerală a rocii vulcanice, sau alte fapte științifice pe care părea să le știe din fașă.

Când ne-a văzut, fața i s-a luminat. A gesticulat înspre mine și am auzit cuvântul grecesc pentru „fiică". Cuplul mi-a zâmbit radios, iar eu am încercat să le zâmbesc la rândul meu, deși mi s-a părut ceva anapoda.

Femeia s-a îndreptat spre mine, ținându-și pălăria de soare cu o mână.

— Foarte bine. Că lucrați împreună. Foarte bine.

— Atlantida! a exclamat soțul ei, zâmbind larg în timp ce ridica un pumn în aer.

— Da, mulțumesc.

A fost singurul răspuns la care m-am putut gândi. Nimeni de aici nu părea să considere că implicarea tatălui meu în căutarea Atlantidei era ceva atât de deplasat. Aproape că m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva eu eram cea ridicolă în toată povestea asta. *Pe aproape.*

— Vezi? Fanii lui îl găsesc peste tot, a spus Theo din spatele meu.

În timp ce Theo și tata montau camera și trepiedul, mi-am croit drum în jurul unei părți a craterului plină de mici flori galbene care erau pur și simplu fermecătoare printre toate acele stânci negre. Craterul continua să trimită pufuri de sulf în aer și nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât de mult ar urî mama acest miros. După ce m-am învârtit în jurul lui și am ajuns înapoi, Theo instalase deja trepiedul și îl pusese pe tata să stea în așa fel încât să aibă în spate

priveliștea stâncilor din Santorini, cu clădirile albe și solide din vârf, care arătau ca o pulbere ușoară de zăpadă.

— Ei bine, directore de imagine, unde crezi că ar trebui să filmăm?

Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama că tata vorbea cu mine.

— Hm…

— Va vorbi despre distrugerea Atlantidei.

Theo avea camera pe umăr acum și șapca întoarsă la spate.

— Bun, distrugere. Presupun că vrem… dramă?

M-au privit cu speranță. Care loc ar fi cel mai bun? Soarele era un disc strălucitor și fierbinte deasupra mea și mi-am mijit ochii plină de nervozitate. De ce au crezut ei că puteam face asta? Cuplul mi-a zâmbit încurajator. Evident, pentru ei era o zi de pomină.

Ce avea cel mai mult sens? Santorini în fundal? Craterul? Și unde ar fi cea mai bună lumină?

— Gândește-te la asta ca la un tablou, mi-a sugerat tata. Ceva care să încadreze subiectul.

M-am învârtit pe loc, lăsându-mi ochii să alunece de-a lungul insulei.

— Ei bine… Nu cred că ai cum să alegi un loc nepotrivit. Totul este frumos. Și lumina…

M-am oprit, pentru că îl găsisem. Un cadru atât de perfect, încât părea aproape ilar.

— Acolo, am spus eu.

Am plecat, îndreptându-mă spre locul respectiv, în timp ce Theo, tata și cuplul s-au grăbit să mă urmeze.

Locul era alcătuit din aceeași piatră prăfuită ca și restul insulei, dar o adâncitură în stâncă formase un mic golf, iar dincolo de stâncă oceanul se estompa trecând din verde sticlă în turcoaz, apoi în cobalt intens, cu Santorini plutind în zare. Pâlcuri-pâlcuri de cactuși cărămizii acopereau pământul. Culoarea aceea îi dădea tot farmecul. M-am simțit atât de satisfăcută.

— Perfect, a spus tata, iar cuplul a cloncănit aprobator.

În timp ce Theo își pregătea trepiedul, tata s-a schimbat în cămașa lui curată și și-a luat locul în primire. Eu și Theo l-am studiat prin vizor. Mi s-a părut mai ușor să-l privesc așa. Ca și cum ai privi soarele cu ochelari de soare. El a ridicat degetul mare în sus.

— Ce crezi? m-a întrebat Theo.

Am ridicat ochii spre tata.

— Fără pălărie. Îți face niște umbre ciudate sub ochi. Și ești un pic cam lucios.

— Este blestemul meu, a recunoscut tata. Și m-am încălzit foarte tare pe drum.

Transpiram cu toții. Femeia și-a scos pălăria și și-a făcut vânt cu ea. Indiferent de credibilitatea lui, nu voiam ca tata să arate ca un turist transpirat. Mi-am potrivit rucsacul pe umeri, amintindu-mi de produsele de machiaj pe care le adusesem cu mine, plus șervețelele antiperspirante pe care le păstram întotdeauna la fundul genții. Proverbiala așchie transpirată nu sărise departe de trunchi.

— Hei, tată, ce-ai zice să te machiez puțin?

Fața lui strălucea și mai mult.

— Machiaj? Desigur.

M-am apropiat de el, răscolind prin rucsac înainte de a scoate la iveală un fard corector, un balsam de buze și un gel pentru sprâncene. Tata mi-a zâmbit și am avut impresia că am surprins o ușoară doză de nerăbdare.

— Întinde-l bine, Liv. Crezi că vei avea nevoie de un trafalet?

— Nu, cu siguranță nu.

De aproape, fața lui părea mai îmbătrânită de soare și de vânt și ceva mai rotofeie decât mi-o aminteam.

— Am să te pun să îți tamponezi fața; apoi voi aplica un machiaj ușor și voi acoperi unele daune provocate de soare și cearcănele de sub ochi. După aceea voi încerca să-ți îmblânzesc puțin sprâncenele.

— Zeii să fie cu tine! mi-a spus el zâmbind.

I-am pasat șervețelele antiperspirante și apoi ne-am apucat de treabă.

Mi s-a părut ciudat să fiu atât de aproape de o față la care mă gândisem atât de des, dar am încercat să-mi scot asta din minte și să mă concentrez să fac o treabă bună. Mâinile mi-au tremurat ușor în timp ce îi aplicam cu atenție fardul corector pe obraji. Eram aproape ochi în ochi acum – înălțimea mamei mele îmi dăduse un impuls – și, pe măsură ce îi aplicam machiajul pe piele cu tamponări ușoare, mi-am amintit puțin de vremea când mă lăsa să-i întind cremă de ras pe față. De asemenea, nuanța pielii noastre era exact aceeași, iar când i-am pus mâna pe față, perciunii lui erau la fel de aspri și la fel de înțepători pe cât mi-i aminteam.

ABANDONEAZĂ MISIUNEA! a țipat creierul meu. FUGI ȘI ASCUNDE-TE UNDEVA.

Având în vedere circumstanțele, acțiunea decurgea absolut normal. Dar eram aproape sigură că singurul lucru mai ciudat decât să fiu atât de aproape de tata era să fug de el cuprinsă fiind de spaimă, cu fardul corector în mână, așa că m-am forțat să rămân calmă, mușcându-mi cu putere interiorul obrazului.

Concentrează-te la ceea ce ai de făcut, Liv.

Avea dreptate cu privire la sprâncene. Nu acceptau nicio inițiativă creativă din partea nimănui. Nu am reușit totul chiar perfect, dar când m-am retras în cele din urmă, el arăta într-adevăr mai bine. Aranjat, odihnit și pregătit pentru aparatul de filmat. Profesionist.

— Mulțumesc, mi-a spus el încet.

— Uau, bună treabă! a strigat Theo din spatele camerei. Asta face toată diferența. În regulă, șefule. Ești gata?

— Gata.

Tata a dat din cap și m-am mutat în spatele lui Theo pentru a-l privi.

— Are nevoie de cartoane cu replici sau ceva asemănător? am întrebat eu.

Theo a hohotit.

— Glumești, nu-i așa? În regulă, toată lumea. Liniște, vă rog!

Apoi a început numărătoarea inversă, tăcând la *trei, doi, unu* și arătând numerele pe degete. Și apoi toate privirile s-au îndreptat asupra tatălui meu, chiar și a mea.

— Suntem în anul 1646 î.Hr. Dormiți acasă, înconjurați de cei dragi, când auziți ceva afară, o erupție asurzitoare. Bine ați venit în prima fază a uneia dintre cele mai mari explozii vulcanice din istorie.

Vocea lui era puternică, dar calmă și privirea lui intensă era concentrată asupra camerei.

— Prima fază a fost semnul de avertizare dat de vulcan – înspăimântător, dar nu devastator pentru numeroșii locuitori ai insulei. Cenușă și piatră ponce au fost aruncate în atmosferă, lăsând în urmă șapte metri de depuneri. Faza a doua a fost o explozie masivă de lavă, care a întunecat cerul, a degajat o căldură imensă și a provocat fulgere. Faza a treia a devastat insula. Fluxurile piroclastice – o combinație puternică de cenușă fierbinte, gaze și lavă – s-au năpustit spre suprafața oceanului, distrugând tot ceea ce se afla în calea lor. Orice lucru neacoperit de cenușă ar fi fost vaporizat și distrus.

A făcut un semn cu mâna către caldeiră.

— Și apoi în faza a patra, camera magmatică golită a vulcanului s-a prăbușit, formând o groapă imensă. Pe măsură ce apa oceanului curgea înăuntru, aburul și presiunea se acumulau, culminând cu marea finală, o explozie masivă, de multe ori mai puternică decât cea a unei bombe atomice. Deplasarea atât de masivă a apei a creat un tsunami, cu valuri de optsprezece metri, ba chiar mai înalte, care au străbătut o distanță de opt kilometri în toate direcțiile. Și, în cele din urmă, au fost cutremurele.

A făcut un pas înainte, cu o strălucire intensă în ochi.

— Așa a fost distrusă Atlantida… După cum a spus Platon: „Au avut loc cutremure violente și inundații; și într-o singură zi și o noapte de prăpăd, oamenii tăi războinici s-au scufundat cu toții în

pământ, iar insula Atlantida a dispărut în același mod în adâncurile mării”.

Vocea lui căpătase o tonalitate aproape muzicală, dar acum devenea gravă. Limpede și de rău augur.

— Imaginați-vă, într-un interval de trei zile, un întreg oraș, o întreagă civilizație, dispărută. Nici măcar un oscior darămite un cadavru nu a rămas în urmă. Așa a fost distrusă Atlantida.

Ochii lui s-au îndepărtat de cameră, găsindu-i pe ai mei, iar intensitatea privirii lui m-a făcut una cu pământul.

— Ceea ce s-a pierdut s-a găsit acum. Bine ați venit la Atlantida!

Capitolul 12

#12. O CRAVATĂ DE MĂTASE CU MODEL ÎN ZIGZAG ȘI BATISTĂ ASORTATĂ, DE CULOARE BLEUMARIN, ÎNCĂ AMBALATĂ ÎN CUTIA EI

Îmi plăcea totul despre Atlantida, dar partea care îmi plăcea cel mai mult era ceea ce tatăl meu numea Planificarea festivităților de celebrare. Legate în egală măsură de căutarea Atlantidei, cât și de stabilirea amplasării exacte.

Cu toate că știam deja unde se afla Atlantida, acum se punea problema să economisim suficienți bani pentru a putea merge la Santorini să ne dovedim teoria.

Și, de îndată ce o găseam, puteau începe festivitățile pentru sărbătorirea evenimentului. Pozele noastre urmau să apară pe prima pagină a fiecărui ziar din lume, și urma să aibă loc o paradă cu focuri de artificii și fanfare, cu mine făcând cu mâna mulțimii din vârful unui car alegoric strălucitor. Întregul mapamond avea să știe numele meu: Olive Varanakis, fata care a descoperit Atlantida. Președintele Statelor Unite avea să organizeze un bal în onoarea mea. Nu prea știam ce să port într-o astfel de ocazie, dar tata știa: cravata de mătase, cea pe care o *achiziționase în cele câteva luni în care lucrase la un atelier de croitorie pentru bărbați.*

Lista noastră pentru planificarea petrecerii includea: o fântână de ciocolată înaltă de trei metri, trei elefanți atât de împopoțonați încât îți luau ochii și o linie de conga care s-ar întinde de-a lungul a cel puțin douăzeci de cvartale.

Nu mi-a trăsnit niciodată prin minte să nu-l cred. Avea deja cravata, nu-i așa?

Îmi venea ușor să-l urmăresc prin obiectivul aparatului de filmat. Nu trebuia să îmi fac prea multe griji în legătură cu ceea ce funcționase sau nu între noi. Îl puteam vedea așa cum îl vedea oricine altcineva: o persoană interesată de Atlantida, nu o persoană care *mă părăsise* pentru Atlantida. Era o diferență monumentală.

Corpului meu nu-i păsa câtuși de puțin de faptul că mă hotărâsem cum să reacționez față de tata. Puteam da vina pe căldură și pe sulf pentru amețeală și pentru durerea de stomac, dar nu puteam confunda bătăile galopante ale inimii cu nimic altceva. *Entuziasm.*

În ciuda faptului că, probabil, nu înțelesese nimic, femeia care stătea lângă mine a oftat, apoi mi-a dat un ghiont zâmbindu-mi fericită nevoie mare. Nu puteam face altceva decât să-i zâmbesc la rândul meu. Totul fusese absolut magic. Și acele cuvinte de încheiere, *ceea ce s-a pierdut s-a găsit acum…* Ei bine, mi-au dat fiori pe șina spinării. Nu se uitase nici măcar o dată pe notițele sale. Nici măcar nu făcuse vreo pauză. Și îl citase pe Platon de parcă ar fi fost cineva cu care se întâlnea o dată pe săptămână la o cafea. Ascultându-l, i-am sorbit fiecare cuvânt, fiecare notă înaltă sau joasă și răgușită din registrul vocii lui. M-a captivat pe de-a-ntregul. Acum transpiram împreună cu restul locuitorilor din Thira modernă, ca în clipa următoare să fiu transportată înapoi în timp până în momentul în care totul s-a schimbat. Am auzit strigătele de panică ale minoicilor care se trezeau confuzi în paturile lor în toiul nopții, ca apoi să fugă mâncând pământul ca să își salveze viețile. Am simțit mirosul de sulf. Am simțit năvălirea iminentă a tsunamiului și teroarea pe care a provocat-o. *Am fost* acolo.

— Uau! am șoptit eu.

— Ți-am spus eu, a zis Theo, fără să își ridice măcar ochii de pe ecran.

Am aruncat o privire în spatele meu și mi-am dat seama că – exact așa cum îmi spusese Theo – se formase o mică mulțime, un grup de turiști care

văzuseră probabil aparatul de filmat și se îndreptaseră în tăcere spre noi.

Câțiva dintre ei îi adresau întrebări tatălui meu, iar el le zâmbea cu grație, apoi începea să le răspundă rând pe rând, în timp ce Theo și cu mine ne înghesuiam în jurul camerei pentru a ne uita la filmarea noastră în reluare. Imaginea arăta incredibil – echilibrată și interesantă – și chiar și fără sunet puteam deja să îmi dau seama că aparatul de filmat îi captase intensitatea. Părea natural, încrezător și era în mod incontestabil în elementul lui. Tata parcă se născuse pentru film.

— Uau! am spus din nou, dar cuvântul era dezamăgitor de inadecvat, un biet tăciune în comparație cu un foc de artificii pe cer.

Theo mi-a întâlnit privirea.

— În spiritul fiecărui învingător din istoria Greciei: *Ți-am spus eu.*

I-am ars un pumn în braț, dar nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Chiar a fost totul atât de bine?

— Mai mult decât bine. Cred că a fost emoționat datorită prezenței tale aici. De obicei, gesticulează mai mult cu brațele și devine mai profund. *Și-a ieșit un pic din mână*, după cum spun americanii.

— Ce zici, Liv? mi-a strigat tata, reușind să se dezlipească de mulțime. A ieșit bine?

Îmi creștea inima în piept. Văzusem doar zece minute de filmare, dar știam deja că documentarul avea potențialul de a-ți schimba viața. O parte din mine a vrut să-i minimizeze performanța, dar nu am putut să o fac. Nu, dacă voiam să îmi păstrez o ultimă fărâmă de integritate.

— Tată, ai fost uimitor. Cei de la National Geographic își vor pierde mințile.

— Așa crezi?

Ochii tatălui meu s-au luminat de speranță.

— Ei bine, tu chiar mi-ai fost de mare ajutor. M-am simțit mai încrezător cu machiajul ăsta și cu haine mai ca lumea.

Am lăsat ochii în jos, ignorând căldura care se răspândea în pieptul meu. Nu *voiam* să mă las amăgită de complimente venite din partea lui, dar iată că, odată ajunsă acum și aici, îmi plăceau orișicum.

— Asta a fost o nimica toată.

— Și ai știut cum să alegi cadrul, a adăugat Theo, de parcă eu aș fi fost cea care a făcut ca magia să se întâmple. De parcă micile mele ajustări ar fi făcut toată diferența. Adevărul era că tata ar fi putut ține acel discurs în picioare, sub un pod de pe autostradă, purtând un costum de pui de găină și tot ar fi sunat credibil și captivant.

Indiferent de mesajul din cartea poștală și de spusele lui Theo, tatăl meu nu avea nevoie de mine. Avea propria magie. O avusese dintotdeauna. Pentru nimeni nu ar mai fi contat dacă Atlantida era reală sau nu, nu când i se povestea în acest fel despre ea.

Mi-a venit în minte un citat pe care profesoara mea de engleză îl țintuise pe peretele clasei. *Nu lăsați niciodată adevărul să stea în calea unei povești bune.* Pentru tata, era vorba despre ambele: și de adevăr, și de o poveste bună. Iar noi ceilalți? Nu aveam altă opțiune decât să ne lăsăm duși de val. Era inutil să opunem rezistență.

Mi-am ajustat breteaua rucsacului, nemaiputându-mi stăpâni nerăbdarea ce mă răscolea ca un vârtej în interiorul ființei mele.

— Și acum încotro?

Theo a vrut ca totul să fie perfect și, chiar dacă prima prestație a tatălui meu a fost aproape fără cusur, a tras câteva duble înainte ca bărcile pline cu turiști să își facă apariția și oamenii să se adune în jurul nostru pentru a-l urmări pe tata. Vestea bună a fost că publicul numeros a scos la suprafață extraordinarul potențial de povestitor al tatălui meu și l-a făcut să dea tot ce avea mai bun în el. Vestea proastă a fost că erau zgomotoși. După ce doi turiști americani au venit chiar în mijlocul filmării să ne întrebe la ce lucram, Theo a renunțat și ne-am cărat echipamentul înapoi la barcă.

Ne-am petrecut restul zilei căutând locuri în care să trimitem drona lui Theo pentru fotografii aeriene ale insulelor Nea Kameni și Palea Kameni. La prânz am mâncat din cutia roșie pentru accesorii de pescuit a tatălui meu, care era, de fapt, plină cu cuburi groase de brânză feta atât de sărată, încât mi-a ars limba, cu felii consistente din cele mai gustoase roșii pe care le-am mâncat vreodată și o pâine cu crustă crocantă pe care am rupt-o în bucăți groase. Ori de câte ori ne încălzeam prea tare, tata oprea motorul și ne anunța că sosise momentul pentru *aragma*, „arta perfectă de a te răcori în stil grecesc", după cum mi-a explicat Theo.

Grecoaica din mine era o mare admiratoare.

Tata dădea muzica mai tare și ne pasa băuturi răcoritoare din cutia sa magică, apoi el și Theo plonjau în mare în timp ce eu stăteam la pupă bălăcindu-mă cu picioarele în apă, încercând să nu mă gândesc la toată adâncimea aceea albastră și rece. Sincer vorbind, a fost ca o mică tortură. Până la jumătatea după-amiezii, mă încinsesem atât de tare, încât m-am gândit că aș putea izbucni în flăcări, dar oricât de delicios de rece și de răcoritoare mi s-a părut marea, simplul gând de a face o baie mi se părea terifiant. Santorini nu era în mod clar locul în care să mă împrietenesc cu oceanul, dar ce-ar fi fost dacă am fi devenit cunoștințe întâmplătoare?

Când am ajuns înapoi în docul din Golful Ammoudi, eram arsă de soare, epuizată, însetată și – contrar voinței și așteptărilor mele – absolut încântată de cât de magică fusese ziua de azi. Mama avusese dreptate în privința insulei: era uluitoare în felul ei, cu toată adunătura ei de case și de ruine, ceva ce nu mai întâlnisem până acum. Și, oricât de incomodă era relația dintre tata și mine, îl aveam pe Theo pe post de tampon. Ori de câte ori conversația se îndrepta spre un teritoriu nesigur, el era acolo pentru a face o glumă sau pentru a da muzica mai tare. Să fiu aici mi se părea ciudat de… ușor.

De fapt, atât de ușor, încât am reușit cumva să uit de toate problemele mele cu Dax, și chestia asta m-a

frapat în momentul în care barca noastră a ajuns pe uscat și telefonul meu a fost bombardat de o grămadă de mesaje.

Liv, poți vorbi?

Liv, ești acolo?

Sunt încă treaz, sună-mă când poți.

Santorini era cu zece ore înaintea Californiei, ceea ce însemna că Dax îmi trimisese mesajele în primele ore ale dimineții. Speranța a înmugurit în mine în timp ce parcurgeam mesajele lui. Asta însemna că era gata să treacă peste ziua colegiului pe care o ratasem? Regreta că nu își luase la revedere personal?

M-am oprit chiar în mijlocul docului, producând un mic ambuteiaj, în timp ce tata și Theo încercau să descarce echipamentul.

— Pari tare veselă, a remarcat Theo, atingându-mă ușor cu umărul lui fierbinte în timp ce a trecut pe lângă mine.

— Chiar sunt, am spus eu. Trebuie să dau un telefon. E în regulă dacă vă ajung din urmă ceva mai târziu? Puteți lăsa câteva dintre genții cu echipamente aici să le aduc eu.

— Ne descurcăm noi.

Tata a pus o mână pe umărul meu, menținându-și perfect echilibrul pe docul care se clătina sub noi.

— Știi să ajungi înapoi la librărie?

Am ridicat privirea spre el și am tresărit când am văzut cât de ofilit era. Cearcănele întunecate îi apăruseră din nou sub ochi, iar umerii i se cocârjaseră sub greutatea echipamentului. Filmările și timpul petrecut pe mare își spuneau cuvântul.

— Tată, pari obosit, am spus eu, uitând momentan de telefon.

A zâmbit, dându-și pălăria pe spate.

— Documentarele sunt apanajul tineretului.

— Lasă-mă să te ajut cu asta, șefule.

Theo a înșfăcat una dintre gentile tatălui meu.

— Și câți ani ai totuși? Vreo patruzeci? Și cum a fost să ai un dinozaur drept animal de companie? Te-a mușcat vreodată?

— Ai auzit ce-a spus? m-a întrebat tata, dar avea un zâmbet mare cât toate zilele pe chip.

— L-am auzit.

Și eram sigură că Theo era singura persoană din lume care putea să își permită una ca asta fără nicio repercusiune.

— Ne vedem acolo sus.

În timp ce Theo și tata au dispărut în sus pe deal, eu am luat-o pe cărarea ce ducea de-a lungul malului apei, pășind cu grijă peste rocile vulcanice, încumetându-mă să merg printre bazinele umplute de maree și băltoacele vălurite. Apa din apropierea țărmului forma un inel turcoaz-deschis atât de limpede, încât puteam vedea harababura de roci de dedesubt. În cele din urmă, pietrele mici s-au transformat în pietre mai mari și m-am trezit escaladând bolovani până să ajung la capătul cărării, o stâncă mare, netedă cu vedere la golf.

Am inspirat adânc și am apăsat pe butonul de apelare. Dax a răspuns la al patrulea apel.

— Liiiiiiv, a spus el, lungindu-mi numele.

— Dax!

Vocea lui veselă și absolut normală m-a făcut să mă simt atât de ușurată, încât aproape că m-am prăbușit de pe stâncă. Mi-am încrucișat picioarele sub mine, recăpătându-mi astfel echilibrul.

— Ce mai faci?

— Îmi este dor de tine. Ne-am procopsit cu o pană de cauciuc la două ore distanță de Portland și am ajuns să petrecem jumătate din noapte la un loc de popas, așa că ne-a luat o veșnicie până am ajuns aici. Ce mai face prietena mea?

Vocea lui era vioaie și caldă, iar ușurarea mi-a transformat mușchii în gelatină.

— Bine. Foarte bine.

Am expirat profund și un zâmbet mi-a cuprins/ața.

— Pari… cumva altfel. Ți-a mai trecut supărarea?

— Păi…

A oftat adânc.

— Am vorbit cu verișoara mea și mi-a spus că nu este sfârșitul lumii dacă ai lipsit de la ziua colegiului.

Majoritatea studenților pe care îi acceptă nu participă la aceste evenimente, deci ai în continuare șanse foarte mari de a fi admisă. Am vorbit cu ea chiar și despre programul de arte plastice. Ea a spus că au un departament de istorie al artei foarte bine pus la punct, așa că am i-am contactat și le-am solicitat niște broșuri ale colegiului. Ar trebui să ajungă aici până te întorci.

Mi-am scos sandalele din picioare cu gesturi absente, sprijinindu-mi tălpile goale de stânca încinsă de soare. Așa era Dax. *Pasul unu, identifică problema. Pasul doi, rezolvă problema. Pasul trei, sărbătorește.*

Nu voiam să studiez arta. Voiam să fac artă. Dar vocea lui era plină de strălucire și era frumos din partea lui că se gândise la mine. În plus, chiar era acum momentul potrivit să-i spun că aveam alte planuri pentru colegiu? Nu. Conversația asta ar putea să aștepte până ajung acasă.

— Mulțumesc, Dax. A fost într-adevăr foarte amabil din partea ta.

— Pentru puțin. Știu că este foarte dificil să pătrunzi la Stanford. Și eu am avut aceeași senzație. Dacă vrei, te pot ajuta cu înscrierea.

Am închis ochii, frecându-mi tâmplele într-un mod care ¡mi amintea de mama mea. Ce urma să spun acum?

— Hm, Dax…

— Cum merge cu săpăturile? m-a întrebat el, trecând peste ezitarea mea.

Săpăturile? I-a trebuit un moment creierului să-și dea seama la ce se referea. La minciuna mea. Acea minciună în care locuiam într-un univers alternativ în care tata era profesor de istorie și lucra la săpături arheologice.

— Super! am spus eu repede.

Probabil că ar fi trebuit să îmi documentez povestea ceva mai mult. Mi-am băgat o șuviță de păr în gură și am mușcat-o cu nervozitate.

— E bine. Cam plictisitor însă. O mulțime de oameni care dezgroapă lucrurile și le clasifică…

Mi-am îngropat fața în palme pe tăcute. Habar n-aveam despre ce vorbeam. Tot ce știam despre săpăturile artefactelor provenea din filme. Și, dacă mă prindea din nou cu minciuna?

Deodată, mi-a venit o idee strălucită. Aș putea răsuci conversația spre film. Apoi, când adevăratul proiect avea să apară la suprafață, nu ar părea un salt neașteptat.

— Dax, ghici ce? National Geographic se implică în unele studii ale tatălui meu. Lucrăm la un documentar.

— Liv? s-a auzit vocea unei fete. Liv, sunt eu, Sophie.

— Ah… bună, Sophie, am spus eu, luată fiind prin surprindere de această schimbare bruscă.

— Ești pe difuzor, a spus ea.

Ca și când ar fi vrut dovedească asta, am auzit brusc tot felul de zgomote ambientale. Strigăte, râsete… apă curgând.

— Și Alec este aici.

— Bună, Liv! a strigat Alec.

— Salut!

Mi -am sprijinit capul în mâini. Alec era cel mai bun prieten al lui Dax și prietenul lui Sophie. Cei trei erau prieteni încă de la grădiniță și, de îndată ce eu și Dax ne-am împrietenit, Sophie a început imediat să mă sune pentru a mă invita la tot felul de petreceri, inclusiv la petreceri în pijamale.

— De ce se trezește toată lumea așa devreme?

— Vrei să spui așa târziu. Am făcut cu toții o noapte albă și acum mergem la micul dejun și la surfing, iar după aceea vom dormi. Drumul cu mașina a fost *atât de lung*, dar Balboa este minunată, iar casa tatălui lui Matthew este atât de frumoasă! Sunt trei căzi cu hidromasaj și vreo treizeci de paturi aici.

O grămadă de zgomote și strigăte din fundal au acoperit-o pe Sophie, iar creierul meu s-a chinuit să vizualizeze scena. Cutii de sucuri peste tot, prosoape de plajă în culori vii, multă piele expusă la vedere.

M-am apucat de marginea stâncii, privind valurile tăcute și sălbatice. Micuța mea plajă era cam la unsprezece mii de kilometri și ceva distanță de ei, dar în momentul de față mi se păreau mai degrabă șapte milioane.

— Liv, de ce nu mi-ai spus că nu vii? Chiar îl vizitezi pe tatăl tău în Grecia? Nici nu știam că *ai* un tată.

— Hm…

Am scos un zgomot care ar fi putut fi socotit drept un hohot ușor râs, dar nu eram prea sigură că așa a și sunat. Voia să facă o glumă sau…? Dar ea nu a elaborat ideea, ceea ce a însemnat că am fost nevoită să umplu golul din conversație.

— Păi, știi tu… o mulțime de oameni au tați, am spus eu cu glas moale. Presupun că al meu nu a venit niciodată în discuție.

— E adevărat, a răspuns, dregând stângăcia mea.

Vocea ei a coborât, devenind conspirativă.

— Ei bine, grăbește-te să vii înapoi. Fetele în bikini roiesc în jurul lui Dax ca rechinii.

Inima mi-a sărit în gât, iar unghiile mele au săpat în stâncă.

— Ce fete? Vocea mea părea mititică și geloasă, și m-am urât pentru asta.

Ea a râs și mi-am imaginat-o dându-și pe spate părul ei lung și negru.

— Majoritatea dintr-a douăsprezecea, a precizat ea. Ai auzit că Maya a intrat la UC Berkeley?

— Da, am spus eu cu un firicel de glas. Este și ea acolo?

— Ea și Dax au venit împreună cu mașina. Adică au fost și alte două persoane acolo, dar totuși, ea a insistat să meargă cu el în mașină ca să poată trece pe lângă școlile lor în drum.

Sophie a izbucnit în râs, dar nimic din toate acestea nu suna amuzant.

— Nu îți fă griji în legătură cu Maya. Toată lumea știe că Dax este îndrăgostit lulea de tine.

S-a oprit, așteptând să râd sau să fiu de acord cu ea, dar nu am putut să încropesc niciun răspuns. Ar

mai fi Dax îndrăgostit lulea de mine dacă ar ști că nu aveam intenția de a-l urma la colegiu?

— Mulțumesc, Sophie, am spus eu într-un final. Vrei să îi dai, te rog, telefonul înapoi lui Dax? Trebuie să-i spun ceva.

Anxietatea se acumula atât de rapid în mine, precum un val de lavă fierbinte, încât rivaliza cu soarele care strălucea în largul mării.

— Nicio problemă. DAX! a strigat Sophie, fără să catadicsească să se îndepărteze de microfonul telefonului și aproape că mi-a spart timpanul. Am așteptat, cu inima bubuindu-mi în piept, dar o clipă mai târziu ea era în continuare la telefon.

— Îmi pare rău, nu știu unde s-a dus. A dispărut.

Am închis ochii strâns, nevrând să-mi imaginez că el dispăruse pe undeva cu Maya. Maya, cu care se părea că petrecuse jumătate din noapte într-o parcare pentru camioane și care, de fapt, urma să meargă la școală împreună cu el. Mâinile îmi tremurau, dar am invocat toată puterea lui Liv, forțându-mi vocea să pară calmă, plictisită chiar.

— Nu-i nimic. Spune-i să mă sune, bine? Când îl găsești, da?

— Sigur. Pe curând!

A închis telefonul și apoi am rămas doar eu și o mare de tăcere.

Asta nu e bine. Nu e bine deloc. Mi-am înfundat telefonul în buzunar și m-am ridicat să-mi dezmorțesc picioarele. Mă dureau deja de la cât umblasem astăzi, dar corpul meu nu îmi permitea să stau liniștită, așa că am început să sar din bolovan în bolovan, croindu-mi drum spre apă.

Acolo jos am avut o priveliște minunată asupra subiectului tabloului lui Hugo. Stânca se înălța solidă și întunecată din mare, cu valurile izbindu-se din toate părțile de ea. Era în mod evident un loc popular pentru înot, deoarece, pe lângă cele câteva perechi de ochelari pentru înot și prosoape uitate acolo, o mică scară fusese fixată pe partea laterală a stâncii.

Am mers fără țintă pe plajă, rugându-mă ca Dax să mă sune înapoi, dar după o jumătate de oră, am renunțat să mai sper. El nu avea de gând să mă sune și trebuia să mă mulțumesc cu faptul că nu puteam să-i spun adevărul până nu mă întorceam. Oricum avea mai mult sens să i-l spun în persoană.

Mi-au trebuit aproape douăzeci de minute să îmi fac curaj să mă întorc și să urc treptele și, când am ajuns pe culme și m-am amestecat printre oamenii care se întorceau acasă la lăsarea serii, eram o adevărată epavă emoțională. Tot ce îmi doream era să merg la librărie, să mă ascund și să citesc o vreme. Dar când am văzut librăria, am știut că nu era o opțiune viabilă. În orice caz, era și mai aglomerată decât fusese în această dimineață, și arăta de parcă era gata-gata să plesnească pe la încheieturi, iar Ana era în continuare plină de viață dirijând mulțimea de oameni ca un maestru de manej. Tata și mormanele lui de echipamente nu se vedeau nicăieri.

Pe când mă strecuram prin magazin, l-am văzut pe Theo cocoțat sus pe o scară, ajutând un client să ajungă la o carte.

— Kalamata! m-a strigat el de îndată ce m-a văzut.

S-a întors cu fața la mine, ignorând complet clientul rămas în așteptare.

— Ești bine? Ai fost plecată ceva vreme.

Am clătinat din cap și am fost îngrozită când mi-am dat seama că ochii mi se umpluseră de lacrimi.

El s-a grăbit să coboare de pe scară, abandonând orice îndatorire care l-o fi urcat acolo sus.

— Ce s-a întâmplat?

Și-a pus mâinile pe umerii mei, țintuindu-mă locului.

Am clătinat din nou din cap. Aveam nevoie de o distragere a atenției. De orice putea să mă împiedice să mă gândesc la Dax.

— Pot să te ajut cu ceva în librărie? i-am spus eu pe șleau.

Fruntea lui Theo s-a încrețit.

— Vrei să lucrezi?

Am dat din repede cap, ștergându-mă la ochi.

— Să muncesc, ca voluntar, ca ucenic, ca orice. Trebuie să am tot timpul o ocupație.

M-a studiat încă o clipă, apoi și-a dres glasul, îngroșându-și vocea ca să adopte un ton mai formal.

— În acest caz, am câteva vești bune pentru tine. Geoffrey Canadianul a ieșit, ca în fiecare după-amiază, să o sune pe balerina lui fictivă preferată, așa că ducem lipsă de personal. Cu toate acestea, nu angajăm pe orișicine aici, la Librăria Pierdută din Atlantida. Va trebui să organizez un interviu rapid. Ce calificări ai?

Mi-am mușcat interiorul obrazului, surprinsă de faptul că m-am pomenit suprimându-mi încă un zâmbet, cu tot stresul meu cu tot.

— Păi… Am citit cărți. Multe cărți. De asemenea, am avut odată o casă de marcat de jucărie.

Am arătat cu degetul înspre tejgheaua unde Ana făcea încasări.

— Și am grijă ocazional de gerbilul mătușii mele vitrege când pleacă din oraș în weekend.

— Impresionant, a apreciat Theo.

Bapou împungea vesel un client cu bastonul, iar Ana a intervenit ca să-i curme elanul. Theo s-a întors spre mine.

— Ei bine, doar prin aceste trei lucruri în sine ești mai calificată decât jumătate dintre oamenii care au lucrat aici. Felicitări, Kalamata! Ești angajată.

Capitolul 13

#13. UN SĂPUN DE BĂRBIERIT MARCA SANDALWOOD

Nu știu dacă l-a primit cadou sau și l-a cumpărat el, dar îl folosea așa cum mama folosea parfumul, cu economie și numai pentru ocazii speciale. Se afla într-un recipient din lemn lăcuit și știam întotdeauna când el și mama mea plănuiau să meargă undeva, pentru că apărea pe polița din baie și așteptam ca mirosul profund de pământ reavăn să vină plutind până în sufragerie.

Întotdeauna înceta să se mai bărbierească atunci când își pierdea vreuna dintre slujbe și, până când să împlinesc opt ani, lucrul acesta se întâmplase de nenumărate ori. El niciodată nu spunea că a rămas fără serviciu, în schimb, mă întreba: „Unde ai vrea să mergem mâine, Olive?” Și atunci eu știam.

După un asemenea interviu riguros, am fost bucuroasă să aflu că Ana nu a avut nicio reținere în privința integrării mele în babilonia de la Librăria Pierdută a Atlantidei. În câteva minute îndreptam cărțile pe rafturi, îl ajutam pe Geoffrey, proaspăt întors la casa de marcat, făcând tranzacții cu cardurile de credit sau îi dirijam pe clienți către puzderia de oftaturi de amor ce se auzeau din secțiunea romanelor de dragoste, arhiplină de altfel. Din când în când era câte un moment de acalmie și mintea mea începea să rătăcească înapoi la Dax și la dilema colegiului, dar numai după câteva secunde apărea câte un client care îmi punea o întrebare sau Theo mă încolțea pentru a efectua o evaluare spontană a performanțelor mele ca angajată, așa că reveneam imediat pe linia de plutire, toate gândurile despre Dax scufundându-se undeva, în străfundurile ființei mele. Perfect.

Până când am reușit să scăpăm de ultimii clienți, care nu se lăsau duși, dându-i practic pe ușă afară, soarele se condensase deja într-un glob portocaliu compact și ne-am luat din zbor hanoracele și câteva sticle cu apă înainte de a ne îndrepta spre terasa de pe acoperiș.

După ce ne-a servit o cină frugală, în picioare, Ana l-a dus pe Bapou acasă, iar Geoffrey a bolborosit ceva despre o comandă de flori pentru Mathilde, am rămas doar eu și Theo. Drumeția, agitația cu cărțile și timpul petrecut pe mare, toate mă epuizaseră atât de mult, încât mă durea fiecare mușchi din corp, așa că m-am afundat într-unul dintre scaunele de lemn. Caldeira trona semeață și sclipitoare sub noi, iar eu am scos un oftat, admirând priveliștea.

— Știi ceva, a fost o zi plictisitoare, am spus eu, sprijinindu-mi picioarele de balustradă.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună acolo, Kalamata.

Theo s-a așezat pe scaunul alăturat și s-a întors cu fața spre mine, sprijinindu-și obrazul de spătarul scaunului. Nu arăta deloc obosit după toată agitația

din librărie. Dimpotrivă, părea plin de energie. El și Ana nu păreau să rămână fără combustibil vreodată.

— Aș dori să te promovez pe postul de angajat neremunerat cu jumătate de normă.

— Accept.

— Bine, pentru că ți-am pregătit ceva.

Și-a dus mâna la buzunar, apoi mi-a întins un mic disc din plastic cu un ac de siguranță prins pe spate. Propriul meu ecuson de angajat. NU OLIVE!

— Te crezi atât de amuzant, am spus eu, așezându-l cu fața în sus în palma mea. Cum ai făcut asta?

— *Știu* că sunt atât de amuzant, m-a corectat el. Avem un aparat de făcut ecusoane în peșteră. Cred că am avut vreo treizeci de stagiari diferiți vara trecută, așa că mama nu a mai rezistat la un moment dat și și-a cumpărat propriul aparat.

— Grozav.

Mi l-am prins cu grijă de tricoul meu inscripționat ECHIPA, chiar deasupra inimii, și el mi-a făcut un semn aprobator cu degetul mare în sus. Pielea mă mânca din cauza stropilor fini de apă de mare, iar părul îmi atârna în smocuri îmbibate cu sare. Nu îmi puteam aminti când a fost ultima oară când am mers atât de mult fără să mă uit în oglindă. Oia avea ceva în ea care mă făcea să nu-mi pese.

— Crezi că tata se va mai întoarce la librărie astă-seară? l-am întrebat eu, aruncând o privire în spate.

Mulțimea de oameni veniți să admire apusul începea să se îngroașe și se auzeau multe voci și râsete.

Theo a clătinat din cap.

— Probabil că nu. S-a agitat destul de mult de când a aflat că vii aici. Nemaivorbind că se implică trup și suflet în filmări. Cred că are nevoie de o seară liberă.

— Corect, am spus eu.

Am rămas în liniște o clipă, cu Theo care a reușit, în mod miraculos, să stea nemișcat preț de câteva minute în vreme ce priveam soarele care continua să se scufunde la orizont. Nici nu apucase bine soarele

să sărute fruntea mării când Theo a întins mâna și mi-a împuns ușor brațul.

— Ce mai face iubitul tău? Te-a sunat?

Am rămas cu ochii ațintiți pe apusul soarelui.

— Î-hî.

— Și?

— Lucrurile merg… ceva mai bine.

— Ceva mai bine?

I-am simțit privirea rotindu-se spre mine.

— Kalamata, îmi pare rău, dar ceva mai bine nu cred că este nemaipomenit.

Am oftat.

— Era supărat pe mine, dar acum nu mai este. Deci este de bine.

Vocea mea părea ușor timidă și neconvingătoare și l-am simțit pe Theo cum își concentra privirea asupra mea. Chiar și atunci când nu avea o cameră la el, îmi dădea impresia că era înzestrat cu funcția zoom.

— De ce era supărat pe tine?

Soarele a lăsat o dâră aurie de-a curmezișul apei și ochii au început să mă înțepe în timp ce urmăreau linia ușor vălurită. Nu aveam de gând să-i spun lui Theo despre RISD, dar îi puteam spune despre tot restul.

— Trebuia să plec într-o excursie a absolvenților cu el și cu prietenii lui, dar a trebuit să o anulez în ultimul moment pentru a veni aici.

Pauză.

Am riscat să mă uit la el și am fost întâmpinată cu o privire de o credulitate profundă.

— E furios pentru că ai anulat o excursie ca să vii să stai un timp cu tatăl tău care nu te-a văzut de când aveai opt ani?

Dur. Auzind aceste cuvinte din gura lui Theo, totul părea atât de nedrept.

Mi -am încrucișat rapid brațele peste piept, întorcându-mi privirea înapoi la apă.

— Nu este doar atât. Cred că, în general vorbind, reprezint o dezamăgire pentru el.

Nu mai rostisem niciodată aceste cuvinte, nici măcar nu mi-am formulat prea bine ideea în minte,

dar le-am recunoscut drept adevărate orișicum. Era doar o apăsare pe care o simțeam uneori. Apusul elibera ceva în mine?

Cu coada ochiului, am văzut sprâncenele lui Theo arcuindu-se.

— De ce să fie dezamăgit de tine? Ești o tipă grozavă. Da, ce-i drept, trebuie să recunosc că sforăi și ai chestia asta ciudată în legătură numele tău, dar am petrecut douăzeci și patru de ore cu tine și pot spune cu mâna pe inimă că m-am săturat de tine doar pentru unul dintre aceste două motive.

— Theo! am protestat eu scoțând un geamăt.

— Bine, pentru ambele. Dar, serios, de ce ar putea fi dezamăgit de tine?

— Probabil că nu este. Las-o baltă, OK?

M-a străbătut un val de anxietate și am mutat rapid lumina reflectoarelor.

— Dar tu? Spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat între tine și prietena ta.

El și-a înclinat ușor capul într-o parte.

— Mai nimic în afară de ceea ce ți-am spus. M-am mutat și ea este în continuare la Londra.

Am așteptat mai multe explicații.

— Și ce s-a întâmplat, de fapt? Relația la distanță nu a funcționat?

El îmi răspunsese deja la aceste întrebări, dar îmi doream cu disperare să-i distrag atenția. Numai când mă gândeam la asta, simțeam cum mi se zvârcolea stomacul. De îndată ce Dax avea să plece la colegiu în toamnă, urma să fim puși în aceeași situație. Asta dacă reușeam să o scoatem la capăt împreună până la sfârșitul verii.

El a scuturat din cap.

— Așa după cum ți-am mai spus, relațiile la distanță nu funcționează pentru mine.

— Mulți oameni le fac să funcționeze, totuși.

În vocea mea era o mică doză de disperare. Indiferent de locul în care alegeam să merg la școală, Dax și cu mine am petrece cu siguranță primul an separat.

Theo a clătinat din nou din cap.

— Când părinții mei erau împreună, ne mutam o dată la un an sau doi. La început, am încercat să păstrez relațiile mele de prietenie, dar după o vreme mi-am dat seama că îmi lipsea mereu câte cineva și îmi era greu să mă bucur, de fapt, de viața mea, oriunde mă aflam în momentul respectiv. Așadar, acum este o regulă a mea bătută în cuie: nu există prietenii sau amoruri la distanță. Nu merită tot chinul prin care treci încercând să le faci să dureze.

— Trăiește-ți clipa, am spus eu, gândindu-mă la orele de yoga de la școală.

Avea un sens oarecum trist.

— Așadar de… de îndată ce voi pleca din Santorini…

— Vei fi ca și moartă pentru mine, mi-a trântit-o Theo drept în față. Asta e. Nu vom mai vorbi niciodată.

Am râs, dar am simțit o înțepătură ciudată în piept.

— E bine de știut.

El a ridicat din umeri.

— Îmi place să fiu sincer. Iar Demy, știa și ea cum stătea treaba. A fost distractiv atâta timp cât a durat, dar odată ce m-am mutat, încercarea de a rămâne împreună ar fi stricat toate amintirile plăcute. Sosise timpul ca ea să experimenteze viața de studentă. Sunt sigur că se întâlnește cu cineva și se distrează și așa ar trebui să fie.

Părea atât de *matur*. Am simțit cum mi s-a pus un nod în gât în timp ce mă gândeam la plecarea lui Dax la colegiu. Și-ar dori să înceapă să se întâlnească cu alte persoane, bucurându-se din plin de viața de facultate? Și ce urma să se întâmple atunci când mă hotărâm să-i spun că nu intenționam să-l urmez acolo?

— Adică nu a deranjat-o treaba asta?

— Hm…

A clipit în mod poznaș.

— Da, sigur. Ați rămas prieteni. Doar că sunteți genul de prieteni care nu își mai vorbesc, am spus eu, repetând ceea ce spusese el cu o seară înainte.

L-am mai privit o clipă. Am simțit o satisfacție ciudată văzându-l cum îmi evită privirea pentru prima oară.

— Theo, hai spune. *Chiar* ți-a plăcut de ea? Deoarece acul radarului meu de minciuni s-a cam dat peste cap.

Pe buzele lui a înflorit un zâmbet.

— Kalamata, nu te mint. Îți spun adevărul. Mi-a plăcut foarte mult de ea. Era amuzantă și inteligentă. Dar ce rost avea? În cel mai bun caz, mai petreceam câteva luni perpelindu-ne unul de dorul celuilalt…

— Perpelindu-ne unul de dorul celuilalt? am repetat eu nevenindu-mi să-mi cred urechilor. De unde ai luat expresia asta? Din anii ’50?

A ignorat remarca mea.

— …vorbind la telefon până târziu în noapte, apoi călătoriile scumpe dus-întors, ca în cele din urmă apelurile telefonice și vizitele să devină din ce în ce mai rare, apoi gelozia și certurile…

A scos un oftat deșănțat.

— Vezi tu? Dezastru.

Am ridicat din sprâncene uitându-mă la el.

— Se pare că spui toate astea din proprie experiență.

— Nu voi confirma și nici nu voi nega. Dar este o regulă bună, Kalamata. Trăiește-ți clipa, apoi poartă amintirile în tine ca pe un suvenir. Este mantra mea călăuzitoare în viață. Poți să o încerci și tu cu mine?

Și-a sprijinit din nou capul pe spătarul scaunului, ochii lui găsindu-i pe ai mei. Cerul portocaliu strălucitor i se răsfrângea pe piele, făcându-i ochii să pară și mai întunecați și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă făcea vreo aluzie la ceva anume. Sperase să mă bucur de acest moment aici, împreună *cu el?* Să fie oare o sugestie de flirt?

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe tot brațul.

— Theo… am început eu, dar chiar atunci soarele a atins acel punct fără cale de întoarcere și mulțimea din spatele nostru a izbucnit în aplauze în timp ce o pală de vânt a luat insula cu asalt.

— Vezi? Cam așa.

Theo a făcut un semn cu mâna către cerul violaceu de-acum, cu părul fluturându-i în ochi.

— Trăiește-ți clipa. Mă duc să văd ce face Bapou. Ne vedem în curând?

— Sigur că da, am reușit să bâigui eu.

El a sărit de pe scaun și a dispărut pe trepte în jos, lăsându-mă acolo dezorientată și puțin cam dezechilibrată. Theo voia în mod evident să fim prieteni, nimic mai mult. De ce mă tot gândeam la altceva?

Era prea mare zăpușeala să mai stau în librărie, așa că, odată ce m-am scuturat de toate sentimentele confuze pe care Theo le stârnise în mine, m-am dus după caietul de schițe și pastelurile uleioase. Pastelurile uleioase erau chiar mai bune decât mi-aș fi imaginat – în culori vibrante și satisfăcător de netede, exact ca untul la temperatura potrivită. În următoarea oră sau cam așa ceva am stat și am făcut schițe, bucurându-mă de liniște și urmărind cum pe versant se aprindeau lumini după lumini odată cu lăsarea întunericului. Lucram la o schiță a golfului Ammoudi cufundat în semiobscuritate, când Theo a apărut din nou.

— Hai să vedem cupolele albastre.

Am rămas cu ochii concentrați pe caietul de schițe.

— Te referi la cele de pe stâncă? Le-am văzut de pe mare azi de dimineață.

Potrivit cărților poștale și a lucrărilor de artă expuse de-a lungul străzii principale din Oia, bisericuța albă cu cupole albastre de culoarea cobaltului era ca o mascotă a satului. Imaginea aceea era pretutindeni.

— Dar le-ai văzut de aproape? Sau noaptea?

Am clătinat din cap.

— Chestia asta presupune mersul pe jos? Cred că mi-am făcut porția cu vârf și îndesat pe ziua de azi.

El și-a așezat mâna deasupra caietului meu de schițe, având grijă să nu-mi atingă efectiv lucrarea.

— Kalamata, oamenii vin aici din întreaga lume pentru a vedea domurile albastre din Oia, iar tu le vei

vedea noaptea. Te voi căra în spinare dacă este nevoie. De asemenea, îți confisc telefonul ca să nu-l mai verifici toată seara. Haide.

Noaptea, Santorini avea o personalitate total diferită: răcoros și posac, de un calm imperturbabil, ce mă făcea să simt că ar trebui să merg în vârful picioarelor. Singurele sunete care se auzeau erau valurile mării și din când în când mai răzbătea până la noi câte un zgomot de voci sau vreun zornăit de veselă venind dinspre terasele de pe acoperișurile restaurantelor.

Noaptea, Oia devenea și mai derutantă. Dacă nu erai foarte atent, era ușor să te rătăcești prin rețeaua de străduțe înguste și întortocheate. Majoritatea clădirilor aveau aceeași înălțime și, în afară de strada principală, nu părea să fi existat cine știe ce strategie de proiectare și dezvoltare a orașului. Albul omniprezent nu făcea decât să înrăutățească și mai tare lucrurile, dar Theo mergea cu încredere tot înainte, știind cu siguranță încotro ne îndreptam.

Am mers pe drumul principal, ca apoi Theo să o cotească la dreapta după un magazin de bijuterii cu aspect șic, intrând pe o alee îngustă și, în curând, m-am pomenit șerpuind prin amalgamul de clădiri cuibărite pe stânci. Casele construite direct în stâncă semănau mai degrabă cu niște peșteri micuțe, cu ferestre cu obloane în miniatură și niște uși pe care dacă voiai să pătrunzi în casă, adult fiind, trebuia să te apleci. Aleea care șerpuia printre ele era imprevizibilă, plină de viraje abrupte, de trepte inegale și de fundături.

— Acest loc este un labirint, am spus, fiind atentă la treptele ce variau ca înălțime, în timp ce mă țineam după el.

— Prin design, a spus Theo, aruncându-mi o privire peste umăr. Pirații reprezentau o amenințare serioasă, așa că oamenii de pe insulă și-au vopsit casele în alb, astfel încât, de la distanță, orașul lor să se confunde cu peisajul, sperând ca, astfel, pirații să nu observe un nou loc numai bun de jefuit. Și, dacă

piraţii apăreau totuşi, doar localnicii ştiau cum să se descurce pe toate aceste alei, care îi puteau induce cu uşurinţă în eroare pe piraţi şi astfel mai câştigau ceva timp pentru a scăpa cu bine.

Distrasă de lecţia sa de istorie, am alunecat pe o treaptă cu o suprafaţă foarte denivelată, dar mi-am recăpătat echilibrul de îndată ce Theo m-a apucat strâns de mână. Nu am spus nimic şi nici el nu mi-a dat drumul la mână; nici măcar nu se uita la mine. În schimb, mi-a ţinut mâna şi mai strâns într-a lui, în timp ce ne continuam drumul pe cărare în jos. L-am lăsat, deoarece străduţa alunecoasă devenise letală, dar şi pentru că aveam sufletul împovărat şi faptul că ţineam pe cineva de mână mă făcea să mă simt puţin mai bine.

Theo a continuat să-mi explice.

— Apoi, când piraţii nu mai reprezentau un pericol atât de mare şi insula a fost invadată de turcii otomani, albul şi albastrul au devenit un act de rebeliune. Turcii nu i-au lăsat să-şi arboreze steagurile, drept urmare şi-au pictat casele în culorile stindardului lor.

— Rebeli, am spus, aruncând o privire înspre deal.

Oia avea o frumuseţe adormită, dar istoria sa îi conferea mult mai multă energie. Asta avea sens. Tatăl meu fusese întotdeauna rebelul suprem – nu-i păsa de ce credea lumea – şi poate că o parte din asta i se trăgea din oraşul său natal.

Mâna lui Theo era caldă şi fermă într-a mea, iar eu am tot aşteptat să-mi dea drumul. Însă el nu mi-a dat drumul la mână şi nici eu nu mi-am tras-o dintr-a lui. În ciuda felului în care îmi făcea obrajii să se încingă, simţeam că îmi oferea stabilitate – emoţională şi fizică.

Întrezăream străfulgerări albastre în timp ce Theo mă conducea cu o pricepere de expert prin labirint, oprindu-se în cele din urmă în faţa unui cordon din mătase de care atârna un afiş pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. Dincolo de el, domurile se înălţau impunătoare în toată splendoarea lor, luminate de reflectoare în întunericul din jur,

albastrul cobalt contrastând izbitor cu tot acel alb. Theo avea dreptate. Erau superbe.

Mi-a dat drumul cu grijă la mână, iar eu mi-am înfipt-o în buzunar, strângând pumnul să-mi potolesc tremurul, în timp ce am privit o clipă în tăcere.

Fotografiile nu reușesc să redea nici pe departe frumusețea domurilor. Nici picturile. Și nimic altceva în afară de faptul de a fi aici. Am expirat încet.

— Bine, ai câștigat. A meritat să venim aici.

— Ți-am spus eu.

M-am întors să mă uit la unele dintre ferestrele întunecate acoperite cu obloane din preajma noastră. O terasă împrejmuită era dotată cu o cadă cu hidromasaj, iar cineva lăsase două pahare de vin pe o cornișă din apropiere. Câteva dintre case erau luminate, dar cele mai multe erau cufundate în întuneric și liniște deplină.

— Ce sunt astea? am întrebat eu.

— Case rupestre. După ce părinții mei au divorțat, planul inițial al mamei mele a fost să investească în câteva dintre căsuțele acestea și să le închirieze turiștilor. Dar apoi a reluat legătura cu tatăl tău și le-a venit ideea cu librăria.

A arătat cu mâna spre cea mai apropiată.

— Locuințele în peșteri se aflau în zonele în care trăiau oamenii săraci din Oia, dar acum este exact invers. Ghici cât costă una astăzi?

M-am uitat la casă. Părea mai mică decât oricare dintre locuințele unde am stat împreună cu mama, având două ferestre mici și o terasă suficient de mare pentru un scaun și o măsuță.

— Habar n-am.

— Trei milioane de dolari.

Am rămas cu gura căscată.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Oamenii vor să simtă și să savureze atmosfera insulei pe deplin. Absolut totul se învârte în jurul turiștilor aici. Ideea tatălui tău de a deschide o librărie pentru turiști a fost ceva genial. De parcă era singurul lucru care lipsea din Oia. Și introducerea

perspectivei Atlantidei i-a făcut pe oameni și mai entuziasmați de toată treaba asta.

Theo avea dreptate, desigur. Ideea a fost genială. Dacă n-ar fi fost atât de captivat de căutarea Atlantidei, tata ar fi fost probabil un om de afaceri de mare succes. Am simțit cum buna dispoziție mi-a scăzut ușor.

— Îți place să locuiești în librărie?

El a ridicat din umeri.

— Nu pot spune că *nu-mi* place. De îndată ce bunicul s-a mutat la noi, casa a devenit prea aglomerată. Am nevoie de propriul meu spațiu. În plus, este plăcut să nu rămâi niciodată fără material de lectură.

Telefonul meu a bipăit din buzunarul lui Theo, străpungând liniștea. Am crezut că trebuia să mă războiesc cu el pentru a-l recupera, dar el mi l-a dat fără să se uite la ecran. Era un mesaj de la mama. Nu sunt pe deplin lămurită de ce ți-am achiziționat un pachet foarte scump de roaming din moment ce intenționezi să ignori în mod repetat apelurile mele. Ești în siguranță? Exagerezi cu brânza feta? Julius vrea să te întreb dacă ai văzut vreun ninja grecotei. Cum merg filmările?

Am izbucnit în râs, dar am fost brusc copleșită de un dor teribil de casă. Îmi era dor de frățiorul meu ninja, de mama și de James. Cea mai lungă perioadă cât am fost departe de ei a fost când am mers într-o tabără de arte plastice, și asta a durat doar trei zile.

— Dax? m-a întrebat Theo, studiindu-mi chipul din priviri.

Am clătinat din cap, simțind din nou o apăsare în piept.

— Mama. Cred că a încercat să mă sune azi.

M-a mai studiat o clipă.

— Știu că mi-am depășit deja toate limitele față de tine astăzi, dar este în regulă dacă îți pun o întrebare personală?

— Întrebi vreodată lucruri care *nu sunt* personale?

Râsul meu a fost mult prea ascuțit și mi l-am înghițit repede.

A făcut niște ochi mari și provocatori și s-a lovit cu umărul de al meu.

— Nu sunt un *monstru*, Kalamata. Poți să spui *nu* și eu îmi voi ține gura. Promit.

— Promiți?

Ochii lui depuneau eforturi reale pentru a privi în altă parte.

Oamenii ar plăti un preț greu pentru asemenea gene.

— Jur cu mâna pe inimă.

Și-a dus mâna la inimă cu un gest exagerat.

Am fost tentată să-i blochez întrebarea, dar curiozitatea mea a fost mai puternică decât mine. Theo mai avea în mod clar multe de spus despre situația în care mă aflam cu prietenul meu și mă interesa măcar *un pic* din ceea ce avea de spus. De asemenea, nu aveam de gând să intru prea mult în detalii, mă simțeam încă ușor fâstâcită datorită faptului că îl ținusem pe Theo de mână și trebuia să uit de treaba asta.

Așa că m-am așezat în fața lui și o adiere de vânt s-a năpustit asupra noastră, ciufulindu-ne părul.

— În regulă. Despre ce este vorba?

Și-a mușcat buza inferioară, apoi s-a aplecat ușor spre mine.

— L-ai întrebat vreodată de ce a plecat?

Mintea mea a bâjbâit nedumerită o clipă înainte de a găsi un răspuns. Nu vorbea despre Dax. El vorbea despre tata. *Din nou.*

Obrajii mi-au luat foc și m-am dat înapoi, atât cât am putut, cu grijă să nu-mi pierd echilibrul.

— Theo, ți-am spus deja. A plecat să caute Atlantida.

Theo s-a mișcat odată cu mine, cu ochii rugători.

— Dar măcar *l-ai întrebat* vreodată? L-ai întrebat vreodată care au fost motivele lui? Pentru că ceva nu pare să se lege în toată povestea asta. Tatăl tău nu pare genul de om care să te părăsească.

Nu. Nu mi se putea întâmpla una ca asta.

— Ei bine, *a făcut-o.*

De ce nu accepta Theo acest lucru?

— Uite ce e, sunt fericită că sunt aici, petrecându-mi timpul cu voi și văzând cupolele și așa mai departe. Dar am încheiat în mod oficial acest subiect.

De ce era Theo atât de hotărât să-l apere pe tata? Chiar dacă scoteam Atlantida din peisaj, tatăl meu ne părăsise pe mama și pe mine. Indiferent de motivele sale, acțiunile sale fuseseră cât se poate de clare și de răspicate.

El a ezitat, ridicând o mână pentru a o întâlni pe a mea.

— Dar tatăl tău nu pare…

Am clătinat din cap furioasă.

— Theo, spun *nu.* Ai promis.

Cuvântul a avut un efect visceral asupra lui. A încremenit locului, apoi și-a lăsat mâna să cadă.

— Bine. Îmi pare rău.

Am așteptat neîncrezătoare să treacă câteva secunde de tăcere.

— Bine?

El a ridicat din umeri.

— Ai dreptate. Am promis. Dacă nu dorești să vorbim despre asta, atunci nu o vom face. Dar unii oameni merită o a doua șansă. Nu toți oamenii. Doar unii oameni.

— Theo…

El a ridicat mâinile în chip defensiv.

— Gata, am terminat. Am terminat în mod oficial. Nu-l voi mai aduce în discuție pe tatăl tău.

— Promiți?

— Promit.

— Mulțumesc.

În ciuda antecedentelor, știam că îl puteam crede. Nu mai urma să vorbim despre tata din nou. Și atunci, de ce nu mă simțeam ușurată?

Ne-am uitat unul la celălalt o clipă, cu fețele iluminate de cupole. Zgomotul pe care îl făcea marea dedesubtul nostru era relaxant – la fel ca o talasoterapie –, dar nu puteam să mă dezbar de senzația că ceva de rău augur mă pândea din umbră. Un pas greșit și toate acestea s-ar prăbuși. Pe de altă parte, era posibil ca unei părți din mine să-i fi plăcut

faptul că exista cineva care să-mi pună toate acele întrebări dure? Tăcerea s-a întins între noi până când nu am mai putut să o suport. Am inspirat adânc.

— Să plecăm de aici înainte să apară piraţii.

Şi înainte de a începe să mă gândesc din nou la genele tale. Era ceva în Theo care te făcea să-ţi dezlipeşti cu greu privirea de la el.

Capitolul 14

#14. O SCHIȚĂ ÎN MINIATURĂ A GOLFULUI AMMOUDI

Într-o zi, pe când îmi făceam împreună cu tata temele la bibliotecă, l-am întrebat dacă avea vreo imagine cu locul în care crescuse. El a spus că nu, dar a adăugat că mi-l putea desena. A schițat rapid desenul, apoi a făcut hârtia să alunece pe masă. Nu era o casă sau un apartament, așa cum mă așteptasem. Era marea, cu un țărm neregulat care ducea spre stâncile din depărtare.

— Dar unde ai locuit? l-am întrebat eu.

— Acolo, mi-a răspuns, arătând spre desen.

Nu am înțeles. Dar, înainte de a apuca să-l întreb din nou, el s-a ridicat în picioare și m-a întrebat dacă voiam să ieșim la un cornet de înghețată cu perle de zahăr în culorile curcubeului, iar legile copilăriei proclamă că nimic nu e mai presus de înghețată, mai ales dacă este decorată cu perle curcubeu.

Am rămas surprinsă când am găsit desenul pe raftul de sus al dulapului său. Presupuneam că l-a aruncat la fel de nonșalant pe cât îl desenase. În schimb, îl finisase, făcând umbre pe apă și definind clădirile de pe stânci. Era frumos, dar tot nu arăta ca o casă.

Următoarele câteva zile au trecut aproape fără să-mi dau seama cu multe filmări și o grămadă de cremă pentru protecție solară și momente încordate cu tatăl meu, atenuate de prezența lui Theo. Ne stabiliserăm o rutină: ne trezeam devreme, adunam laolaltă cantități exagerate de echipamente, ne îndreptam spre barcă, lucram la lista noastră cu locurile pentru filmări, apoi ne grăbeam înapoi la Oia pentru a da o mână de ajutor în librărie până la ora de închidere. După aceea urmau apusul de soare, cina și editarea/ desenatul pe terasă până când eram prea obosiți să ne mai ținem ochii deschiși. Săpunit sub duș, clătit și de la capăt.

Era ceva suportabil. Cât se poate de suportabil. Nu numai că Theo încetase să mai vorbească despre faptul că ar trebui fac pace cu tata, dar tata însuși părea să se mulțumească să păstreze aparențele. Nu era ceva confortabil, în ciuda oricărui exercițiu de imaginație, dar puteam să mă descurc încă o săptămână sau cam așa ceva.

Dax îmi trimitea din nou mesaje – ce ușurare! –, dar m-am pomenit că am ajuns să nu mai gravitez în jurul telefonului, așa cum făceam de obicei. Nu aș fi putut niciodată să recunosc asta în fața mamei, dar ea avusese dreptate. Deși îmi plăcea viața mea socială de acasă, era plăcut totuși și să fiu departe de tot zgomotul, haosul și stresul de acolo și, pur și simplu, să fiu *eu însămi.* Nu o dată mi-am dat seama că mi-am lăsat în mod accidental telefonul în patul meu suspendat și am petrecut zile întregi și binecuvântate pe apă fără nicio grijă cu privire la ce se întâmpla în Balboa. Trecuse ceva timp de când nu mă mai simțisem atât de liberă.

În ciuda faptului că eram o epavă emoțională, iar eu și tata mergeam în vârful picioarelor unul în preajma celuilalt, zilele au prins viteză, probabil din cauză că erau atât de pline. Theo și tata erau amândoi niște perfecționiști în ceea ce privea conținutul filmărilor, iar eu eram o perfecționistă în legătură cu tot ce ținea de imagine. S-a dovedit că aveam o anumită înclinație spre producția de film. De îndată

ce ajungeam într-o zonă, mă uitam în jur, având încredere că ochii mei urmau să se oprească asupra locului perfect pentru filmare. Era ca și cum un clopoțel îmi suna în minte și *știam.* De asemenea, am fost la cumpărături pentru garderoba de filmare a tatălui meu și chiar l-am convins să-și schimbe ochelarii, îmbunătățindu-i astfel fantastic de mult aspectul.

Majoritatea filmărilor erau reluate de trei sau patru ori, ceea ce a fost o problemă, deoarece indiferent unde ne aflam, oamenii se apropiau de camera video, curioși să asculte orice subiect pe care îl dezbătea el în ziua respectivă sau să intervină cu propriile lor teorii despre Atlantida. Sincer vorbind, nu-mi trecuse prin cap că oamenii erau, în general vorbind, atât de fascinați de Atlantida. Dacă documentarul ieșea la fel de bine pe cât îmi imaginam eu, ar putea avea un succes imens.

Am filmat, de asemenea, pe stâncile de pe versantul interior al insulei Santorini, arătând modul în care cenușa și piatra ponce din explozia vulcanului creaseră straturi de roci multicolore. Straturi pe care le puteai efectiv vedea cu ochiul liber. La un moment dat tata a spus că, dacă vrei să atingi Atlantida, tot ce trebuie să faci este să atingi acel strat inferior, iar replica a fost atât de bună, încât am tras de el, punându-l să o spună iar și iar, dar de această dată în timp ce atingea efectiv stânca. Sincer vorbind, privindu-l cum făcea treaba asta, m-a făcut să mă simt ușor emoționată și, când nimeni nu se uita, am întins mâna și am atins repede stânca. Nu m-a surprins deloc faptul că nu am simțit spiritul Atlantidei. Am simțit doar o simplă piatră.

În ziua a patra de filmare, m-am trezit dintr-un vis despre apă. Și, pentru prima oară, nu mă înecam. Când am deschis ochii, lumina zilei se revărsa prin ferestruica noastră comună. Ca de obicei, patul lui Theo era deja gol și aranjat, cu o grămadă de cărți pe pernă.

Mi-am întins fericită brațele peste cap. Nu știu dacă datorită rap-ului francez sau a epuizării totale,

dar de când am ajuns la Oia, nu am mai avut niciun coșmar.

De-acum navigam ca un expert în camera mea cu paturi suspendate. Am deschis cu grijă raftul de bibliotecă făcându-l să alunece ușor și privind cu atenție în librărie. Pustie. Perfect. M-am lăsat pe podea.

După ce am făcut un duș rapid în peșteră, mi-am căutat cea mai rezistentă pereche de adidași și m-am îndreptat spre terasa de pe acoperiș unde i-am găsit pe Ana și pe tata cu cești aburinde de cafea în mâini, vorbind încet în greacă. Era o dimineață răcoroasă, iar ceața matinală încă se întrezărea ca un abur la orizont și, când le-am auzit vocile, am încetinit pasul instinctiv.

Ana vorbea grăbită, pe un ton agitat și părea că tata încerca să o liniștească în legătură cu ceva. Despre ce vorbeau oare? Pentru o clipă, am încercat să trag cu urechea, dar vorbeau prea repede și nu puteam înțelege mai mult de câteva cuvinte în greacă. Trăgeam cu ochiul după colț când tata m-a văzut și a sărit în picioare oprindu-se la mijlocul frazei.

— Liv!

M-a prins.

— Bună dimineața, tată! Te simți mai bine? am întrebat, alăturându-mă lor pe terasă.

Tata dădea tot ce avea mai bun în el la filmări și, când ajungeam înapoi la Oia, era de obicei atât de epuizat, încât sărea peste cină și se ducea direct la culcare. În această dimineață, culoarea din obraji îi revenise la normal, iar ochii lui erau din nou strălucitori, ceea ce era bine, deoarece aveam multe de făcut.

— O noapte bună de somn vindecă aproape orice, a spus el, zâmbitor. Am auzit că Bapou a făcut celebra lui musaca.

— A fost incredibil de gustoasă.

Mi-a lăsat gura apă numai când m-am gândit la ea. Musacaua lui Bapou a fost făcută cu felii subțiri de vinete, miel condimentat din plin și un sos bechamel foarte gustos. După o lungă zi de muncă, am avut

senzația că am murit și am ajuns într-un rai aromatizat cu oregano.

— Ești gata pentru Ziua egiptologiei? l-am întrebat eu.

Astăzi urma să filmăm toate dedesubturile teoriei tatălui meu despre Santorini-leagănul-Atlantidei și, după ce m-am hotărât că interiorul librăriei ar fi cel mai bun decor, Theo și cu mine am stat treji toată noaptea pregătind scena. Am făcut ordine pe birou și am așezat câteva hărți ale tatălui meu pe perete, apoi am petrecut aproape o oră aranjând cărțile și celelalte bagatele pentru a da impresia că ne aflam în biroul unui expert în Atlantida. Până și eu a trebuit să recunosc că arăta grozav, iar Ana a fost de acord să facă o excepție rară de la *Deschisă zilnic de la prima cafea.* Librăria urma să se deschidă la prânz. Umerii tatălui meu s-au lăsat plini de resemnare.

— Liv, îmi pare foarte rău, dar avem un mic… conflict de interese.

Cuvântul „conflict” m-a trezit din reverie. Dar și privirea tăioasă pe care Ana i-a aruncat-o tatălui meu.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri scuzându-se.

— Îmi pare foarte rău, dar a apărut ceva pe insula principală. Trebuie să iau următorul feribot către Atena. Va trebui să faceți filmările de astăzi fără mine.

— Dar…

M -am poticnit.

— Cum adică? Astăzi este vorba despre tine și teoria ta. Nu putem filma fără tine. Am amenajat deja interiorul librăriei.

El a strâns din buze.

— Știu că este un inconvenient și îmi pare foarte rău. Am vorbit deja cu Theo și voi doi veți face tot ce se poate face fără mine și vom relua de unde am rămas imediat ce mă voi întoarce în după-amiaza asta.

Eram atât de nedumerită. Ne mai rămăseseră doar câteva zile și irosirea uneia dintre ele însemna că, probabil, nu ne mai puteam respecta termenul. Și el

știa asta mai bine decât oricine. Pe deasupra, avea de gând să plece chiar în mijlocul vizitei mele? Pământul s-a cutremurat ușor sub mine exact așa cum mi s-a întâmplat la aeroport când mi-am dat seama că tata nu era acolo și dintr-odată m-am pomenit că îmi țineam respirația.

Respiră, Liv. Nu ai opt ani. El nu te poate părăsi din nou.

Mi -am îndreptat umerii, alungându-mi panica.

— Ce se întâmplă la Atena?

Un alt schimb de priviri între Ana și tata.

— Ei bine… a început el.

— Afaceri, întotdeauna este vorba despre afaceri.

Ana a oftat.

— Din păcate, tatăl tău trebuie să facă multe lucruri ca să mențină librăria pe linia de plutire. Au apărut niște complicații în legătură cu licența de afaceri.

Licența de afaceri?

— Dar… nu ați deschis de peste un an? am întrebat eu, privind în jur.

— Complicații, a repetat Ana, rostogolindu-și ochii peste cap.

În această dimineață purta o rochie maxi de culoarea mușatarului cu inserții din dantelă și, ca de obicei, era desculță. Probabil că își făcuse proaspăt pedichiura, deoarece unghiile ei de la picioare erau de un roz aprins.

Tata mi-a pus o mână pe umăr.

— Voi fi acasă în această seară ca să ajungem cu filmările la zi. Și după aceea ai vrea să vii cu mine într-o croazieră la apus de soare? Ar trebui într-adevăr să vezi apusul soarelui de pe apă cât timp ești aici.

Încercam încă să-mi recapăt echilibrul, să-mi reconfigurez ziua în minte. Dacă trebuia să plece, trebuia să plece. Ne descurcam noi cumva. Aș putea face o fotografie cu interiorul librăriei și am putea recrea decorul la întoarcerea lui.

— Vor veni și Ana și Theo cu noi?

El a scuturat din cap.

— M-am gândit că am putea petrece această seară numai noi doi.

Stomacul meu s-a zvârcolit în mod dramatic. Până acum, pe parcursul vizitei mele fie munca, fie Ana sau Theo fuseseră pe post de tampon între noi. Fără ei, despre ce am putea vorbi?

— Va fi o micuță croazieră de grup, a adăugat el repede, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Un prieten de-al meu este proprietarul iahtului. Vom lua cina, vom asculta muzică; va fi o seară minunată.

Am aruncat o privire spre apă. Văzusem în fiecare seară ambarcațiuni vânând apusul de soare și, în ciuda potențialei situații jenante, suna… bine.

— OK, am spus eu cu prudență.

El și-a pus rucsacul pe umeri.

— Minunat. Este un eveniment cu oarecare ștaif, deși nu foarte elegant. Vin să te iau la șase fără un sfert?

Îmi dădusem efectiv consimțământul pentru o întâlnire între tată și fiică? În mod categoric, da. Am dat din cap, deoarece starea de nervozitate mă redusese la tăcere, iar el m-a îmbrățișat în fugă, apoi a dispărut pe trepte, decolând cu viteza lui obișnuită.

ESTE O IDEE PROASTĂ, m-a alertat creierul meu, plin de solicitudine. Era mult prea târziu ca să bat în retragere, iar acum trebuia să-mi petrec toată ziua făcându-mi griji în privința croazierei.

— Îmi pare rău că ți-am stricat planurile pe ziua de azi.

Ana l-a petrecut cu privirea pe tata care dispărea în jos pe stradă.

— Licența noastră de afaceri este ca o piatră de moară legată de gâtul nostru. Să sperăm că astăzi va rezolva problema.

Am dat din cap, dar nu puteam să-mi alung sentimentul acela lăuntric. Din nou, tatăl meu își punea prioritățile lui deasupra planurilor noastre, lăsându-mă pe mine să mă ocup de consecințe. Dar cea mai dificilă parte căreia trebuia să îi fac față? Îmi doream să nu-mi pese atât de mult.

Ana mi-a spus că Theo plecase să înoate, așa că, în timp ce-l așteptam să se întoarcă, mi-am stabilit sediul pe terasă. Planificasem să fiu pregătită până la întoarcerea lui, dar m-am lăsat distrasă de caietul meu de schițe, așa că eram în continuare în pijama, încercând să desenez albastrul cupolelor din memorie în timp ce îl ascultam pe Geoffrey vorbind cu o clientă britanică lângă intrarea magazinului. Ea îi solicitase o lectură pentru plajă, iar el pleda pentru *Fructele mâniei.*

— Uneori, sumbrul este ceea ce face ca frumosul să iasă în evidență, a susținut Geoffrey. Fără întuneric, am observa măcar stelele?

Trebuia să fi avut o zi proastă cu Mathilde.

— Nu cred că marea criză economică din America este ceva despre care aș vrea să citesc în vacanță. Ce-ai zice de o comedie romantică? Ceva ușor?

Femeia începea să pară disperată.

— Ce-ați zice de Anna Karenina? i-a sugerat Geoffrey în schimb. Aici chiar *există* o poveste de dragoste.

Nu mi-am dat seama că Theo se întorsese până când nu i-am auzit vocea peste umărul meu.

— E foarte bun, a apreciat Theo în timp ce apa i se scurgea din păr pe blocul meu de schițe. Oh, nu!

— E în regulă, l-am asigurat, îndepărtând apa. Este o schiță numai bună de aruncat. Și arată bine doar din cauza pastelurilor uleioase pe care mi le-a dat tata. Sunt uimitoare.

Am ridicat-o în lumina soarelui pentru a o vedea mai bine.

— Este ca și cum ai spune că un fel de mâncare este delicios pentru că este servit pe o farfurie drăguță, a spus Theo, trântindu-se pe scaunul de lângă mine. Ești mult prea modestă.

Am ridicat din umeri, apoi mi-am închis caietul de schițe cu un bobârnac și m-am întors cu fața spre el.

— Îți vine să crezi că tata a plecat tocmai azi la Atena? Ne-am dat atâta osteneală să amenajăm librăria aseară.

— Nimeni nu moare de foame *per se*, l-am auzit pe Geoffrey spunând de dedesubt, pledându-și în continuare cauza, în timp ce clienta sa îi răspundea ceva în șoaptă.

Privirea lui Theo alunecase spre caldeiră.

— Licența de afaceri a fost și este o problemă serioasă.

Încă mă luptam cu sentimentele mele contradictorii în legătură cu treaba asta. Tata nu ne abandonase planurile. Intervenise ceva. Reacția mea era ridicolă.

— Asta înseamnă că pierdem o zi întreagă. Nu ești îngrijorat?

— Ba da, puțin. Dar ce putem face? Să deții o afacere în Santorini îți dă în mod categoric bătăi de cap. Au fost nevoiți să treacă peste multe obstacole birocratice pentru a menține librăria pe linia de plutire și tatăl tău s-a ocupat de toată hârțogăria.

S-a așezat picior peste picior, cu glezna sprijinită pe genunchi, iar eu l-am privit cum zvâcnea din picior plin de îngrijorare, cu ochii ațintiți în gol peste apă.

M-am uitat fix la piciorul care îi bâțâia. Mă întrebam unde a dispărut acel Theo brutal de sincer și de direct. Dar, desigur, își făcea griji cu privire la mama lui și la soarta librăriei. Aș putea să înțeleg asta. Din fericire pentru mine, știam exact cum să-i abat gândurile de la librăria mamei sale. Am aruncat o privire peste umăr spre locul de unde venea vocea lui Geoffrey.

— Spuneți că nu vă interesează *Furtuna de nisip*, a zis Geoffrey. Dar *1984* de Orwell?

Clienta a pufnit pe nări.

— Glumești? Romanul respectiv este o tragedie antiutopică. O lectură pentru plajă. Vreau o lectură ușoară pentru plajă. Am aruncat pastelul pe care îl țineam în mână la loc în cutie, apoi l-am lovit ușor pe Theo în picior.

— În calitate de director de imagine, aș dori să fac o sugestie. De fapt, nu. Mi-ar plăcea să iau o decizie.

Ochii lui Theo s-au deplasat ușor spre ai mei și o sprânceană i s-a arcuit.

— Deci, mai întâi de toate, nu vrei titlul și acum, dintr-odată, ești avidă de putere?

Am făcut un gest desconsiderator cu mâna.

— Ascultă puțin. Filmările de astăzi trebuiau să stabilească credibilitatea teoriei tatălui meu. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la ideea de a angaja un narator care ne-ar putea ajuta în această privință.

Theo și-a încrețit fruntea.

— Ce vrei să spui?

— *Împăratul muștelor?* a bubuit vocea lui Geoffrey. *Clopotul de sticlă?*

— Ai fost vreodată la plajă?

M-am îndreptat de spate pe scaun. Ideea era doar pe jumătate formată când am început să o expun, dar acum prindea contur.

— Nu crezi că teoria tatălui meu ar suna mai legitim dacă faptele ar fi relatate de altcineva decât de el însuși? Pentru că, în cea mai mare parte a filmului, el este cel care explică și spune povestea. Dar dacă am avea și o a doua voce acolo, care să-i întărească spusele? Și un narator ar putea, de asemenea, să facă legătura între scene și să explice unde se află tata și ce filmăm. Tata nu ar trebui să vorbească tot timpul. L-am putea arăta în acțiune. Rătăcind prin insule, cu mina lui cugetătoare de filosof.

Ochii lui Theo s-au luminat și s-a aplecat în față.

— Kalamata, chestia asta e genială!

Fluturilor, luați-vă zborul de aici!

— Ești chiar *bună* la treaba asta.

Am încercat să îmi domolesc obrajii care se îmbujorau și i-am împuns ușor brațul.

— Nu mai face pe surprinsul. Avem nevoie de cineva care să pară convingător și autoritar pentru a conferi ideilor tatălui meu mai multă greutate. Cineva care pare să știe totul. Cineva cu o voce precum a povestitorului din fundalul unui *trailer*. Știi la cine mă refer? La tipul acela care face toate reclamele pentru filmele americane.

Mi-am îngroșat vocea cât am putut de mult.

— Într-o lume…

— De acord. Vocea povestitorului din fundalul unui *trailer* ar fi perfectă. Dar chiar crezi că bântuie acum pe vreuna dintre micuțele noastre insule grecești?

A aruncat o privire dramatică de jur-împrejur.

— Dar uneori nu ai *nevoie* de speranță, a spus vocea lui Geoffrey pe un ton insistent.

Am zâmbit.

— Vino cu mine.

Theo m-a urmat până la librărie, unde Geoffrey zâmbea acum la telefon. Clienta lui a fugit probabil mâncând pământul.

— Bună, Geoffrey! l-am salutat eu.

El mi-a făcut un semn către telefon.

— Trei apeluri ratate de la Mathilde, în timp ce serveam o clientă.

— Geoffreyyyyy.

Theo a scos un oftat sonor, dar eu l-am călcat pe picior, ca să-l fac să-și țină gura. Nu venisem aici pentru a dezbate existența iubitei lui, balerina. Venisem – așa cum citiserăm pe unul dintre numeroasele site-uri de producții de film pe care le analizaserăm în ultima vreme – să ne *promovăm filmul.*

— Hei, Geoffrey Canadianul. Am o întrebare pentru tine.

Geoffrey Canadianul avea o voce excelentă pentru voiceover din mai multe motive: nu numai că avea o voce inexplicabil de perfectă, dar el pretindea că vocea lui era ieftină (a trebuit să-i cumpărăm doar o granita de la un stand de lângă stația de autobuz), iar Ana a fost dispusă să ni-l împrumute pentru ziua respectivă, cu condiția să o ajutăm în orele de vârf ale după-amiezii.

În primul rând, Theo și cu mine ne-am baricadat în camera noastră cu paturi suspendate pentru a face o sesiune masivă de brainstorming, adunând cât mai multe detalii posibile în legătură cu teoria tatălui meu despre Atlantida. Apoi am scris un scenariu și l-am pus pe Geoffrey să-l exerseze de câteva ori,

eliminând pasajele care păreau fie prea siropoase, fie prea exagerate.

Am petrecut cea mai mare parte a dimineții și o parte a după-amiezii în peșteră înregistrându-l pe Geoffrey, în parte pentru că acustica era bună, dar mai ales pentru că era atât de aglomerat peste tot în rest. Între înregistrări, făceam cu rândul dând o mână de ajutor în librărie și făcându-ne vânt reciproc cu un carton mare pe care îl găsisem deasupra unei lăzi.

Când am terminat, toți trei eram scăldați în sudoare și nu mai voiam să aud nici măcar un cuvânt despre *civilizațiile pierdute* sau despre *fluxurile piroclastice.* Dar vestea bună era că avusesem dreptate. Când Theo a suprapus un scurt fragment audio peste unele dintre filmările pe care le aveam deja, dintr-odată a sunat mai profesional. *Mult* mai profesional.

Vestea proastă era că, în ciuda tuturor eforturilor mele, proiectul nu m-a făcut să uit de planurile iminente de a lua cina împreună cu tata. Era prea mult și să am o asemenea pretenție.

După cum am promis, am lucrat în librărie în timpul orelor de vârf de după-amiază; apoi Theo a plecat să lucreze la niște filmări panoramice, în timp ce eu m-am băgat în peșteră pentru un al doilea duș și pentru a-mi da seama ce constituia o ținută adecvată pentru o croazieră pe iaht. Nu mă puteam decide cu ce să mă îmbrac, și asta probabil din cauza gândurilor care mă frământau la perspectiva petrecerii unei seri împreună cu tata. Tot ce știam despre iahturi provenea din videoclipurile muzicale. La un moment dat, vor începe cu toții să arunce bancnote de câte dolar în aer în timp ce ne scufundăm în ocean?

Probabil că mă gândeam prea mult la treaba asta.

Am încercat două rochii diferite, o fustă și o salopetă înainte de a mă opri la prima rochie pe care o probasem: rochia maxi cu decolteu în V pe care o purtasem la absolvirea lui Dax. Apoi am descoperit un mic uscător de păr năbădăios sub chiuvetă și chiar am reușit să-mi aranjez părul, după care mi-am aplicat machiajul și mi-am pus sandalele cu platformă, preferatele mele. Și, luându-mă după Coco

Chanel care a spus că „o femeie care nu folosește parfum nu are viitor”, m-am pulverizat cu un nor de parfum și am ieșit din peșteră tușind astmatic. Dacă cineva avea nevoie de un viitor, eu eram aceea. *Drept înainte și capul sus.*

Nu aveam intenția să vorbesc în seara asta cu tata despre trecut. De fapt, nădăjduiam să nu prea vorbim deloc.

O parte din mine spera ca acea călătorie pentru elucidarea licenței de afaceri a tatălui meu să se prelungească, dar imediat ce am intrat în librărie, l-am văzut ajutând-o pe Ana la întocmirea registrului de casă. Avea părul jilav și proaspăt pieptănat și purta una dintre cămășile pe care le aprobasem pentru filmare, de data aceasta încheiată până sus. Purta, de asemenea, pantaloni scurți și șlapi. Avea limitele lui.

Amândoi și-au ridicat privirea în timp ce îmi făceam intrarea și un zâmbet s-a întins pe fața tatălui meu.

— Liv, semeni cu mama ta.

— Mulțumesc.

Nu m-am obosit să-i spun ceea ce știam amândoi: nu semănam nici pe departe cu mama mea blondă, cu picioare lungi. Semănam cu el.

Un buchet de flori proaspete stătea pe tejghea, iar el l-a ridicat și mi l-a oferit.

— Le-am văzut la taraba mea preferată cu flori din Atena; mi-au amintit de tine.

Era un buchet mic, culorile fiind aranjate într-un simplu amestec de tonuri de un roz-pal și alb. Ceva din el *rezona* în mine, dar nu eram sigură ce anume. De asemenea, era doar impresia mea sau începea să pară că aveam un partener de bal foarte ciudat? Oare un hârb de limuzină era pe punctul de a se opri în fața librăriei?

Ana a venit în grabă spre mine.

— O, ce minunat arăți! Liv, ești o adevărată apariție.

— Ar trebui să mă schimb? am întrebat, arătându-i șlapii. Pentru că am crezut că ai spus că este ceva mai formal.

— Nu schimba nimic, a spus Ana repede. Ești frumoasă.

— De acord, a spus tata.

— OK.

Mi-am îngropat nasul în buchet, respirând adânc. Mirosea incredibil de suav, dar încercam în cea mai mare parte să ascund spaima ce se strecura fără îndoială pe chipul meu. Mergeam undeva singuri. Ultima dată când se întâmplase asta, aveam *opt ani.* Dacă va încerca să vorbească despre perioada de dinainte de a pleca sau cum fusese după ce a plecat sau…?

Respiră, Liv.

Trebuia să țin totul sub control.

— Cum a fost la Atena? am reușit eu să-l întreb. Ai rezolvat problema cu licența de afaceri?

Am încercat să maschez dezamăgirea sau orice altceva trăda vocea mea. Sau, cel puțin, în mare parte.

El și Ana și-au aruncat reciproc câte o scurtă privire care nu mi-a scăpat. Ce a vrut să însemne asta? Regret?

— În mare parte, a spus tata. Dar am auzit că ai avut o zi destul de plină. Ideea ta cu vocea de fundal a fost genială.

Am dat din cap, bucurându-mă de senzația de teren solid sub picioarele mele. Atâta timp cât vorbeam despre documentar, era bine.

— Geoffrey a făcut o treabă grozavă.

— Bineînțeles că da.

Geoffrey a apărut din cea de-a doua încăpere, cu un teanc mare de cărți în brațe și, când m-a văzut, a tras o dublă falsă.

— Rochia asta! Îmi amintește atât de mult de cea pe care a purtat-o Mathilde pentru un prim-plan. Din nefericire, încă nu l-au postat pe site, așa că nu vi-l pot arăta.

— Ce grozav, nu-i așa? a spus Ana, zâmbindu-mi ușor.

Ea a făcut semn către ceas.

— Ar fi cazul ca voi doi să plecați. La ce oră va acosta nava? La șase?

— La șase fără zece, a corectat-o tata.

A început să își facă de lucru cu manșeta cămășii și un adevăr alarmant a pus stăpânire pe mine. Era la fel de nervos și de nesigur pe el cum eram și eu. Cum am putea să o scoatem la capăt în mod onorabil în această seară?

— Ei bine…

S-a uitat înapoi prin încăpere de parcă spera și el să apară vreun soi de urgență oarecare în librărie – o tăietură în hârtie letală? O avalanșă de romane? Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, așa că în cele din urmă s-a întors din nou spre mine.

— Mergem?

Tata mi-a întins brațul, iar eu le-am făcut Anei și lui Geoffrey un mic semn cu mâna în chip de rămas-bun.

— Iau eu florile, s-a oferit Ana, luându-mi-le din mână. Voiam să o apuc de braț și să o fac să vină cu noi, dar mă îndoiam că ar fi un gest deosebit de eficient. Și, în plus, trebuia să trec odată peste treaba asta.

— *Au revoir***,** ne-a cântat ea. Să aveți o seară minunată!

Ce bine ar fi.

Tata mi-a ținut ușa librăriei deschisă și am ieșit în seara limpede și calmă. Aveam impresia că mergeam pe scândura piraților[11]. Ei bine, mergeam pe scândură într-o pereche de sandale cu platformă știind că la celălalt capăt mă așteptau bucate alese.

Dar în rest era exact la fel.

Capitolul 15

#15. UN SUDOKU PE JUMĂTATE REZOLVAT

Eu și tatăl meu aveam două preocupări majore: una cu normă întreagă, căutarea Atlantidei, și una cu jumătate de normă: statul pe bancă. El obișnuia să spună că asta le lipsea americanilor – oamenii nu aveau niciodată timp să stea. Era o bancă în Grant Park care ar fi trebuit să aibă numele noastre gravate pe ea deoarece petrecuserăm atâtea ore acolo. Eu îmi aduceam cu mine o carte de colorat și o cutie cu creioane colorate și el își aducea jocul sudoku pe care îl începuse, dar aproape niciodată nu lucra la el.

În schimb, stăteam pe bancă unul lângă altul în tăcere, savurând momentul.

El a spus că există două tipuri de tăcere, tăcerea seacă și tăcerea plină de semnificații și nu este niciodată greu să-ți dai seama cu care dintre ele ai de-a face. Avea dreptate în legătură cu asta.

Am pornit-o pe același traseu până la apă pe care îl parcurgeam de fiecare dată. Ar fi trebuit să se mi se pară mai ușor fără toate echipamentele cu care eram împovărată în mod normal, dar conversația politicoasă și formală cântărea cel puțin de două ori mai mult decât tot echipamentul de filmare și, până când am ajuns la castel, deja nu mai aveam suflu. De asemenea, mi se părea dificil să mă mișc ca o persoană obișnuită.

Trebuia mai întâi să inspir, apoi să expir? Și cum își legănau în mod normal oamenii brațele în timp ce mergeau? Și trebuia neapărat să apară în calea noastră trei sute de oameni care să ne salute de fiecare dată când treceam pe acolo?

De asemenea, sandalele cu platformă ar trebui, de fapt, interzise pe insulă. Ce-o fi fost în capul meu?

În timp ce coboram cu grijă pe scări agățându-mă de balustradă și încercând să mă decid dacă îndrăzneam sau nu să înfrunt scările desculță, tata s-a lansat într-o explicație foarte lungă și detaliată a modului în care erau organizate croazierele la apusul soarelui pe insulă în timp ce eu scoteam sunete aprobatoare: *Î-hî!* de parcă mi s-ar fi părut că era cel mai interesant subiect din lume. Adică, nu aș putea spune că era neinteresant. Croazierele la apus de soare reprezentau o afacere prosperă în Santorini. Majoritatea durau patru sau cinci ore, începând din centrul Firei cu opriri în multiple destinații și locuri de înot înainte de a ajunge în punctul culminant, Oia, pentru cină și pentru apusul soarelui.

Cel puțin urmau să fie și alte persoane la bord. M-am agățat de această idee și m-am ținut de ea strâns. Aveam nevoie de un tampon-amortizor. Unde erau Theo și camera lui gigantică atunci când aveai nevoie de el?

Nava arăta mai degrabă precum o corabie a unor pirați fugari decât iahtul pe care mi-l imaginasem, cu pânze înalte și interior din lemn lustruit care strălucea în lumina schimbătoare a serii. Vreo douăzeci de oaspeți erau deja la bord, variind ca vârstă de la

bătrâni la matusalemici. Judecând după chipurile lor exuberante și paharele de vin pe jumătate pline, petreceau de ceva vreme. Ne-au privit cu o curiozitate nedisimulată și m-am întrebat cum arătăm. Arătam, în mod tipic, ca un tandem tată-fiică? Sau stânjeneala de care dădeam dovadă plana deasupra noastră ca un nor mare și apăsător? Oamenii adoră catastrofele sentimentale. Nu era de mirare că aveau niște mutre atât de vesele.

— Nico Varanakis! a strigat căpitanul, grăbindu-se să ne ajute să urcăm la bord. Doamnelor și domnilor, avem alături de noi un pasager de cel mai greu calibru. Toate poveștile pe care le-ați auzit despre el sunt adevărate. În sfârșit, permiteți-mi să vi-l prezint pe Nico, cercetătorul Atlantidei!

Căpitanul trebuie să-i fi făcut tatălui meu o prezentare pe cinste în prealabil, pentru că toți invitații au izbucnit într-un vacarm sălbatic și asurzitor, urlând și ovaționându-l, câțiva dintre ei ciocnindu-și zgomotos lingurile de pahare și strigând *OPA!* Tata s-a înclinat în fața lor, ceea ce era în egală măsură jenant, dar și gestul cel mai potrivit împrejurărilor de față. Câteva *opas* au mai răsunat pe întinderea apei, iar când tatăl meu s-a îndreptat de spate, avea obrajii în flăcări. Dacă nu aș fi fost atât de îngrozită de mare, aș fi profitat de această ocazie pentru a mă arunca în adâncurile ei. Eram pe cale să ne alăturăm acestui circ?

Căpitanul s-a îndreptat spre noi cu gesturi teatrale, menținându-și perfect echilibrul pe ambarcațiunea și docul care se balansau pe apă și primindu-ne cu brațele deschise. Avea vreo douăzeci și ceva sau treizeci de ani, pielea puternic bronzată și o barbă deasă și în mod clar se dădea mare încercând să ne aburească. Purta o jachetă strălucitor de albă, mulată pe brațe, completată cu o pereche de ochelari stil aviator și o șapcă micuță de ofițer bordată cu o împletitură aurie. Părea mai degrabă a fi un costum decât o uniformă.

De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile, mi-a făcut cu ochiul, adresându-mi-se cu o voce suficient

de puternică pentru a fi auzită de toți participanții la croazieră.

— Ah**,** *fiica Atlantidei.* Hai să începem cu un test de cultură greacă. Voi, ceilalți, să nu trișați.

S-a întors și le-a fluturat un deget amenințător în semn de avertizare la care ei au izbucnit din nou în aplauze. Îi făcea să îi mănânce din palmă.

— Și acum să începem. Aici, în Grecia, toți bărbații au unul dintre cele cinci nume.

El a ridicat o mână numărând fiecare deget în parte.

— Aceasta este o exagerare, desigur, dar suntem botezați după numele bunicilor noștri, iar bunicii noștri sunt botezați după numele bunicilor lor și așa mai departe, de-a pururi și-n vecii vecilor, amin. Exagerez doar puțin. Dacă îmi ghicești numele, câștigi *șapca* mea.

A scos-o, a azvârlit-o în aer unde s-a răsucit în spirală, apoi a prins-o cu o mână pe la spate și s-a înclinat ceremonios în fața mea, alegându-se cu încă o rundă de aplauze.

Ridicol. Dar avea dreptate. Oamenilor din Santorini le plăcea în mod evident să se numească unul după celălalt. Cu toate că tata îmi prezentase o mulțime de oameni, auzisem doar câteva nume grecești care se tot repetau: Marias și Anastasias, și Christos înlănțuindu-se la nesfârșit între ele. Și, oricât de jenantă era întreaga situație, m-am simțit ușurată, în egală măsură. Un director de croazieră siropos se putea dovedi a fi un tampon mai bun chiar decât Theo. Oricum ar fi, am intrat în joc.

Pasagerii îmi zâmbeau, așteptând cu nerăbdare răspunsul meu, iar căpitanul iahtului și-a pus șapca la loc pe cap.

— Ei bine?

— Giorgos, am trântit eu primul nume care mi-a venit în minte.

Căpitanul iahtului a rânjit vesel nevoie mare.

— Nu! Dar este o presupunere bună. Încearcă din nou.

— Dimitris?

— Greșit!

— Constantino?

— Ai greșit din nou!

Mintea mea i-a scanat pe cei trei sute de oameni pe care mi i-a prezentat tata în ultimele câteva zile. O femeie de pe iaht cu părul grizonant mi-a făcut un semn încurajator din cap.

— Kostas?

Bingo. Un zâmbet s-a lățit pe chipul lui Kostas și toată lumea de pe iaht a izbucnit în urale vesele în timp ce șapca a aterizat în mâinile mele.

— Bravo! Ești la fel de deșteaptă pe cât ești de frumoasă. Și acum fa-te comodă, te rog.

— Bună treabă, m-a felicitat tata, urmându-mă pe iaht.

Pe moment, totul părea în regulă. Ambarcațiunea era luxoasă, iar apa azurie și adâncă ne legăna alene. Toată lumea dorea să-i strângă mâna tatălui meu și să mă salute pe mine. Dar apoi am văzut locul unde trebuia să stăm și toată buna mea dispoziție s-a dus pe apa sâmbetei. Două scaune cu perne erau așezate lângă prova iahtului, la trei metri buni distanță de restul pasagerilor, care stăteau umăr la umăr, fără niciun centimetru liber între ei. Adică, nu aveam cum să mă bazez pe ei pentru a trece cu bine de seara asta. Grozav. M-am așezat pe locul meu, încercând să nu intru în panică.

Așadar… și mai multă tăcere. Tăcere în timp ce Kostas dădea ordine echipajului și tăcere în timp ce nava a ieșit cu precauție în larg, cu muzica urlând acum din difuzoare. În mod clar ni se repartizaseră locuri de VIP. Priveliștea, din locul de unde stăteam noi cocoțați, îți tăia efectiv respirația, dar eram atât de neliniștită, încât era dureros din punct de vedere fizic să rămân nemișcată. M-am uitat în jos la apă, în sus la pânze, înapoi la apă, în sus la Oia, apoi la pasageri, care organizaseră un concurs de băut ce părea să se învârtă în jurul refrenului grecesc care urla în difuzoare. Tata, pe de altă parte, stătea complet nemișcat, cu umerii încordați, cu privirea rătăcind pe întinsul mării. Aproape niciodată nu

stătea nemișcat. La ce se gândea? Era la fel de stânjenit ca și mine? De ce nu ne-am putut rezuma doar la realizarea documentarului? Secundele s-au scurs încet, una după cealaltă, până când nu am mai putut suporta liniștea. În cele din urmă, am făcut un semn cu mâna spre Kostas, dând în vileag primul lucru care mi-a venit în minte.

— Tată, tu ai fost botezat după tatăl tău?

El a ezitat și o undă de neliniște i-a traversat rapid chipul. Nu știam aproape nimic despre familia lui, în afară de faptul că el își pierduse ambii părinți înainte de a veni în America, ceea ce însemna că am reușit să răscolesc o cutie cu viermi extrem de personală, în încercarea mea de a păstra lucrurile cât mai netulburate.

Uşurel, Liv.

Apoi am fost șocată să văd ușurarea din privirea lui. Probabil fiindcă manifestasem un oarecare interes pentru viața lui? S-a aplecat spre mine.

— Da, am fost botezat după tata. Și după tatăl tatălui meu. Dacă te-ai fi născut băiat… te-ai fi numit Nico.

El a zâmbit și toată neliniștea i-a dispărut.

— Ți-ai ales un nume minunat, dar știi povestea numelui pe care ți l-am dat la botez?

Numele meu *dat* la botez. Era o expresie atât de ciudată, ca și cum mi s-ar fi dat un cadou legat cu fundă. M-am uitat îndelung la pasageri.

— Olive? Nu. Mama nu mi-a spus niciodată.

Dezgropam trecutul fără nicio intenție, dar îl dezgropam totuși. După ce am împlinit opt ani, mama a fost singura care ar fi putut să-mi spună de unde mă alesesem cu numele meu.

El s-a agățat de amintire, cu chipul senin.

— Lângă casa în care am crescut eu, aveam un măslin. Era foarte bătrân. Probabil că avea două sute de ani. Obișnuiam să mă cațăr în el și să-mi imaginez toate lucrurile pe care le văzuse și toate lucrurile pe care trebuia să le știe.

Mi-a întâlnit privirea.

— Și apoi, când te-am ținut pentru prima dată în brațe, ți-am văzut ochii. Erau atât de mari și de strălucitori, încât am crezut că trebuia să știi și tu o mulțime de lucruri și m-am dus cu gândul imediat la acel pom. Îți simțeam deja puterea. Știam că vei rezista oricăror intemperii. Și uită-te la tine. Ai rezistat.

Iahtul a trecut peste o porțiune de mare agitată, împroșcându-mă drept în față cu val de stropi și de panică. Apa sărată mi-a înțepat ochii și i-am frecat cu înverșunare. De ce nu știam deja această poveste despre mine? Mama o știa? Eu o auzisem vreodată? Măslinul îmi părea vag familiar, dar tata nu îmi vorbise niciodată prea mult despre casa copilăriei sale, drept urmare… Panica începuse să crească în mine și, când mi-am coborât privirea, am rămas cu ochii pironiți pe numerele tatuate pe brațul lui, mai precis pe cel care reprezenta *familia.*

Un val de furie m-a scos din starea mea de deznădejde suficient cât să-mi recapăt suflul. Cine aștepta o croazieră geriatrică stropită cu alcool din belșug pentru a-i spune copilului său povești importante de genul acesta? Și de ce își găsise să mi-o spună tocmai acum? Nu își dădea seama cât de dureros ar putea fi acest lucru?

— Tată… am început eu, dar nu am mai știut cum să continui din acest punct.

Cum să-i spun că legătura noastră fusese retezată din rădăcini cu mult timp în urmă? Trebuia să știe și el asta, nu?

Vocea lui a luat avânt și mi-am dat seama imediat că îmi înțelegea greșit emoția.

— Liv, am atât de multe lucruri să îți spun și să îți explic, încât aproape că nu știu de unde să încep. Când am plecat…

A inspirat adânc, cu ochii dintr-odată înotând în lacrimi.

Oh nu. *NU.* Plănuise să fie o croazieră de scuze.

A trebuit să îl opresc.

— *Tată!*

De data aceasta a sunat ca o interdicție drastică și a înțeles. Buzele lui s-au strâns în timp ce mă privea.

Am inspirat adânc, forțându-mi plămânii să se extindă peste toate sentimentele conflictuale care se luptau pentru spațiu în pieptul meu.

— Sunt bine. Au fost ani grei, dar viața mea este bună acum. Mama și cu mine am mers mai departe; ea s-a recăsătorit. Îl am pe fratele meu mai mic și am o mulțime de prietene, un iubit și o viață plină. Totul a ieșit bine.

Fără niciun ajutor de la tine. Nu am rostit aceste cuvinte, dar oricum pluteau în aer. Am adăugat rapid:

— Nu vreau să ne pierdem timpul dezgropând trecutul. Vreau să mă bucur de asta.

Asta. Ce a vrut să însemne *asta*? Croaziera? Apusul? Cred era un cuvânt deschis interpretărilor.

Părea puțin uimit. Făcuse ochii mari și avea colțurile gurii ușor căzute. Liniștea s-a întins între noi. Unu… doi… trei… și…

— Bine, a spus tata în sfârșit, dând din cap. Este alegerea ta.

A dat din nou din cap.

— M-am bucurat atât de mult de aceste ultime câteva zile petrecute cu tine. Hai să ne bucurăm de apusul soarelui.

— Sună grozav, am spus eu, dar vocea mea părea pe jumătate strangulată și el mi-a aruncat o privire iscoditoare pe care m-am prefăcut că nu o observ. M-am întors repede pentru a privi întinsul apei.

Și în următoarele cincisprezece minute, exact asta am făcut – dacă *a mă bucura de apus* însemna să privesc stingheră globul strălucitor și să păcălesc pe toată lumea în așa fel încât să nu creadă că clipeam ca să îmi stăvilesc lacrimile, luptându-mă cu un ușor atac de panică în timp ce restul pasagerilor cântau și dansau de mama focului pe ceea ce părea a fi o variantă grecească a melodiei „My Sharona”.

Asta a fost literalmente partea cea mai proastă a croazierei.

În cele din urmă, și spre totala mea ușurare, au apărut doi chelneri din carena iahtului oferindu-ne

platouri încărcate cu mâncare. Souvlaki condimentat pe frigărui de lemn, orez parfumat cu aromă de lămâie și o salată alcătuită din bucăți groase de feta, roșii și castraveți. Ne-au pus la dispoziție și niște farfurii micuțe din care să mâncăm. Mie mi-au turnat un suc, iar tatălui meu, vin.

— Poftă bună! mi-a urat tata, ciocnind paharul de al meu.

Fața lui a căpătat o mină serioasă și, pentru o clipă, am crezut că voia să insiste din nou asupra motivului pentru care plecase, dar, în schimb și-a înclinat capul spre mine.

— Povestește-mi despre Dax.

În momentul în care tatăl meu i-a rostit numele, s-a produs o coliziune surprinzătoare între două lumi. Bineînțeles că mama îi povestise despre Dax. M-am sprijinit de marginea iahtului.

— Te-a pus mama să mă întrebi?

A tresărit, ochii lui măsurându-mă plini de curiozitate.

— Nu. De ce? Ar fi trebuit?

Iahtul prindea viteză acum, alunecând deasupra mării spre soarele care apunea, iar sucul meu a bolborosit precar în paharul meu. Aveam senzația ciudată că eram angrenată într-o cursă, dar, în același timp, rămâneam pe loc.

Am clătinat din cap

— Nu. Dar cred că mamei nu îi place prea mult de el.

Cuvintele ei mi-au răsunat în minte ca un ecou. *Poate fi foarte ușor să te pierzi în prima ta relație.* Nu era de mirare că era atât de suspicioasă față de Dax – prima ei relație o costase mult prea mult.

— Nu?

Și-a înclinat capul într-o parte.

Nu aveam niciun motiv întemeiat pentru a-i da detalii despre stadiul relației cu prietenul meu, dar bineînțeles că am făcut-o.

— Dax vrea ca noi doi să mergem la același colegiu sau cel puțin la colegii care sunt apropiate ca

distanță unul de celălalt. Este cu un an mai mare decât mine și se duce la Stanford.

— Stanford, a repetat tata.

Un zâmbet s-a întins pe fața lui.

— Carevasăzică este un elev bun.

Remarca lui părea admirativă și ușurarea s-a răspândit în pieptul meu. Mama nu păruse niciodată capabilă să vadă calitățile lui Dax. Sau poate că nu se lăsa la fel de ușor impresionată de el ca toți ceilalți. M-am împăunat puțin, înfigându-mi furculița într-o bucată de feta.

— Da. Și un atlet bun. A fost căpitanul echipei de polo pe apă a școlii noastre. Este grozav de bun la treaba asta.

Tata și-a așezat cu grijă șervetul în poală.

— Și la ce colegiu vrei să mergi, Liv?

— RISD.

Acronimul mi-a ieșit pe gură automat. Nu-l spusesem nimănui altcuiva în afară de mama mea. Nici măcar mie însămi nu mi-l mai spuneam atât de des. De cele mai multe ori, urmăream site-ul, luam notițe cu privire la care dintre lucrările mele ar fi cele mai bune pentru înscriere și pretindeam că nu-mi păsa, pe când în realitate îmi păsa atât de mult, încât aveam senzația că eram în mijlocul unui roi de albine. Am tras adânc aer în piept, cu ochii concentrați pe salata din farfurie.

— Adică…

— Școala de Design din Rhode Island?

Mi-am ridicat brusc privirea spre el și l-am văzut cu mâinile înfășurate în jurul paharului și cu un mic zâmbet pe față.

— Ai auzit de ea.

El mi-a zâmbit.

— Am visat cândva să mă înscriu și eu acolo. Dar viața mea a luat niște întorsături neașteptate.

— Stai puțin, ***ce*** vrei să spui?

Am lăsat furculița să cadă cu un zgomot puternic pe farfurie, de parcă mă rostogoleam, alunecam în gol sau *cam așa ceva.* Tata dorise să se înscrie la RISD? Mama știa?

Bineînțeles că da. Dar nu-mi pomenise nici măcar o dată de treaba asta. Mă încuraja în continuare, înfigând în piuneze broșurile pe avizierul familiei. Era cam ciudat. *Din cale-afară* de ciudat. Făcusem tot posibilul să mă desprind de tata, iar acum influența lui urma să se exercite în privința alegerii colegiului?

RISD mi s-a părut dintr-odată inaccesibil și nesemnificativ pe măsură ce micile case rupestre se pierdeau în zare.

Mi-am băgat mâinile pe sub genunchi, dorindu-mi să nu îmi mai tremure.

— Oricum nu contează, de fapt. Este dificil să intri acolo. Extrem de dificil.

El a clătinat din cap, iar în ochi îi străluceau luminițe.

— Nu. Calificativele tale sunt excelente. La fel și lucrările tale artistice.

Mama îi spusese despre calificativele mele? Oh. Îmi era datoare cu o explicație foarte serioasă.

— E un pariu riscant, totuși.

— Simplul fapt că ești în viață este un pariu riscant, a comentat el. Și arta nu este viitorul, este prezentul tău. O regăsești în felul în care faci totul.

Avea dreptate, dar îmi doream foarte mult să se înșele.

Aveam nevoie ca el să se înșele.

— Dar să fii un artist…

Am întins mâna și am înșfăcat furculița cu toată forța.

— Nu are prea mult sens din punct de vedere financiar. Să te înglodezi în datorii pentru școală nu este o mișcare foarte inteligentă și…

El a lovit măsuța cu pumnul, făcându-ne atât pe mine, cât și tacâmurile să sărim în sus.

— Ce legătură au banii cu arta? Nu faci artă pentru a câștiga bani. Și nu o faci pentru că este convenabilă. Faci artă pentru că ești talentată și, dacă nu o faci, fugi de tine însăți. Liv, tu nu ești făcută pentru a eșua. Ești făcută pentru a *crea.*

Discursul pasional, cu Nico Varanakis în rolul principal. Pe vremuri îi auzeam discursurile aproape zilnic. Uitasem cum făcea ca lucrurile – viața – să pară a fi doar în tonuri de alb-negru. Era totul alb-negru? Oare arta era cu adevărat destinul meu? Bun, destinul era un cuvânt sentențios, dar arta mă reprezenta pe mine?

Cuvintele lui au rămas suspendate în aer și, pentru o clipă, nu m-am putut abține să nu-l cred. Și, mai mult decât atât, credeam că *el* credea în mine. Ceea ce mi-a făcut mintea să se învârtă în spirale, fiindcă nu puteam înțelege cum ar fi putut să mă părăsească cineva care credea în mine? Era o contradicție. O enigmă de nerezolvat. El nu putea să facă ambele lucruri în același timp și totuși știam că, chiar în această secundă, le făcea.

Tatăl meu *îmi provoca o durere de cap.* Și acum aveam propriile mele întrebări care clocoteau în mine. Făcea un mare caz din pasiunea vieții lui? Încerca să îmi explice ce îl adusese înapoi în Santorini?

Plonjasem deja la o adâncime de câteva sute de metri. Ce mai contau alți câțiva metri? Am inspirat adânc.

— De aceea cauți Atlantida? Dacă nu ai căuta-o, ai fugi de tine însuți?

S-a uitat la mine o clipă; apoi a ridicat din umeri.

— Aș fugi, da. Atlantida a fost întotdeauna importantă pentru mine. Iar uneori mai importantă chiar decât ar fi trebuit să fie.

Și-a coborât privirea în farfurie.

— Theo m-a spus să te întreb care este părerea ta despre Atlantida. A spus că ai niște opinii puternice despre care ai vrea să discutăm.

Theo! L-am înjurat în gând.

— Când ți-a spus asta?

— A doua zi după ce ai sosit. A zis că ai ceva să-mi spui despre Atlantida și că îl vei omorî cu mâna ta dacă îmi va sufla vreo vorbă.

Corpul meu s-a încordat, pregătindu-se pentru confruntare, dar tata nu avea de gând să intre în luptă.

Părea concentrat. Și curios. De parcă ar fi vrut de fapt și de drept să audă ce aveam de spus. Poate că Theo avea dreptate. Poate că tata trebuia să știe ce simțeam cu adevărat.

Dar aș putea să-i fac una ca asta? Trebuia să știe că nu mai credeam în Atlantida, dar ce efect ar avea asupra lui dacă i-aș spune-o în mod explicit? În acest moment nu-i datoram nimic, însă…

În fine. Să-i dau drumul.

— Din punctul meu de vedere…

Vocea mea a ezitat.

— Tată, știu că ai depus atâta efort și ai vorbit cu un expert și așa mai departe…

M-am gândit la toate aceste lucruri de un milion de ori, poate de două milioane de ori, dar să le spun tatălui meu cu voce tare era o experiență complet diferită.

— Dar cred că Atlantida este o poveste moralizatoare care a fost folosită pentru a-i speria pe oameni, încercând să-i facă mai smeriți. Platon a vorbit despre asta pentru că era îngrijorat din pricina oamenilor din Atena. El era de părere că deveniseră prea bogați și prea vanitoși și le-a spus o poveste menită să îi sperie ca să devină din nou buni. Nu cred că este un loc pe care tu sau oricine altcineva, m-am grăbit eu să adaug, l-ar putea găsi, de fapt.

Uite c-o spusesem!

Ultimele câteva cuvinte mi-au ieșit pe nerăsuflate și abia am putut să-l privesc în ochi pentru că inima mea era speriată de moarte.

Dar o spusesem. Și am sărit calul, trecând în mod oficial de la revoltă la trădare.

M-am pregătit pentru reacția lui – furie sau tristețe, poate chiar o prelegere despre veridicitatea dialogurilor lui Platon –, dar când am ridicat privirea, el nu părea devastat. Avea ochii strălucitori și avea zâmbetul acela strâmb adresat exclusiv mamei și mie. Mândrie. Mă privea cu *mândrie.*

S-a aplecat peste masă, cu ochii lui strălucitori ațintiți asupra alor ai mei.

— Liv, ai propria ta minte. Propria ta minte *minunată.* Am știut dintotdeauna că vei fi o cugetătoare.

Ei bine, nu era ceea ce mă așteptam. Nici măcar pe departe.

— Hm… am dat eu în bâlbâială.

El a dat din cap cu entuziasm, uitând de farfuria din fața lui.

— Dă-mi mai multe amănunte!

Vorbea serios? I-am studiat chipul, bătăile inimii mele armonizându-se cu săltatul iahtului pe valuri. Vorbea serios.

— Păi… Ei bine, există câteva probleme în legătură cu povestea lui Platon și cu Santorini.

— Da. Spune-mi.

A întins o mână invitându-mă să vorbesc, având chipul la fel de senin în continuare.

— Platon vorbește despre erupția vulcanului cu nouă mii de ani înainte de vremea sa, dar dacă ar fi fost vorba despre vulcanul din Santorini, ar fi fost cu trei mii de ani înainte de vremea lui. Este o mare diferență.

Am învățat acest lucru în faza mea de post-credință și pre- ignorare a Atlantidei, mai binecunoscută sub numele de Faza Mâniei.

A dat din cap repede, apoi și mai repede.

— Da. Și ce altceva?

— Platon a spus că Atlantida era mai mare decât Asia și Libia puse laolaltă. Santorini nu este la fel de mare ca niciuna dintre ele.

Nu-mi puteam da seama dacă era din cauza apusului de soare sau a mândriei, dar fața lui a reușit să se însenineze și mai mult.

— Încă un punct de vedere bun. Liv, te-ai documentat bine. Sunt atât de mândru de tine.

— Nu m-am documentat *mult,* am afirmat eu, dar nu era adevărat, și o știam amândoi.

Nu aveai cum să știi detalii exacte despre explicația lui Platon fără să faci câteva săpături.

— Mă voi gândi la aceste lucruri, a spus tata. Voi face niște investigații. Dacă există într-adevăr o

inadvertență, aș vrea să știu exact despre ce este vorba.

În acel moment muzica a început să bubuie chiar lângă urechea mea, atât de tare, încât aproape că mi-a scăpat farfuria în mare. Era Kostas, doar că acum, în loc de căpitan de iaht, era muzician. Își înlocuise jacheta de căpitan cu un sacou strălucitor. Un saxofon auriu i se bălăbănea greoi de gât și stătea cu un picior sprijinit pe banchetă.

Creierul meu abia a avut suficient timp să proceseze aceste date înainte ca el să înceapă să cânte exploziv genul acela de muzică pe care îl auzi în sala de așteptare a unui dentist.

— Cântă și la saxofon? am întrebat eu.

— Nu prea bine.

Tata și-a reprimat un zâmbet.

— Dar lucrul ăsta îi aduce o mulțime de bacșișuri.

Un cuplu în vârstă s-a ridicat în picioare și a început să danseze lent, urmat imediat de încă vreo cinci-șase cupluri.

Restul pasagerilor și-au scos telefoanele și au început să filmeze. Toată chestia asta era teribil de ieftină și siropoasă, dar pe fundalul apusului strălucitor de soare, a funcționat cumva.

— Așadar… ești în regulă? Cu faptul că avem o diferență de opinie?

Încă mai încercam să găsesc o explicație plauzibilă pentru acest lucru.

— Sunt mai mult decât în regulă.

Ochii lui întunecați i-au întâlnit pe ai mei, uimindu-mă puțin. Lăsând culoarea la o parte, aveam *exact* aceiași ochi. Exact. Ori de câte ori mă uitam la poze cu mine, puteam să văd acest lucru: curiozitatea, strălucirea, totul. Dacă nu ar fi fost ridurile din jurul ochilor lui, ar fi fost ca și cum m-aș fi privit în oglindă.

— Nu ai fost niciodată obligată să mă crezi. Și chiar am niște răspunsuri pentru aceste preocupări ale tale, dar le voi lăsa deoparte pentru moment. Însă – a înghițit cu greu în sec – crezi că e posibil să ai un pic de încredere *în mine*, măcar un pic? Chiar și pentru

câteva zile? Știu că îți cer prea mult. Dar, Liv, cred că am găsit-o de data asta. Chiar cred asta, cu toată tăria.

Am simțit cum mi s-a pus un nod în gât. Să cred din nou în tata era o idee atât de măreață și de strălucitoare, încât mă durea să o iau în considerare. Poate că era combinația stupidă dintre saxofon și apus, dar dintr-odată mi-am amintit cum mă simțeam când eram fiica lui. Să cred în el. Îmi venea să cânt sau să plâng, sau să fac ceva, nu știu ce anume, dar, în același timp, cum ar putea el crede că aș mai fi în stare să fac asta vreodată?

— Eu-eu nu știu… m-am bâlbâit eu.

A ridicat o mână să mă liniștească.

— Este mai mult decât în regulă, m-a asigurat el.

Soarele se transformase deja într-o masă topită, aurie. Tata avea dreptate – era incredibil să-l privești de pe apă cu lumina pe care o împrăștia peste tot în jur. De parcă aș fi devenit, de fapt, o parte a apusului mai degrabă decât un observator.

— Și treaba cu Atlantida?

Vocea tatălui meu mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Uneori este vorba mai mult despre căutare.

Am dat din nou din cap, pentru că habar n-aveam ce altceva să mai fac și, când mi-am coborât privirea, mi-am dat seama că avea mâna lipită de interiorul antebrațului său, chiar în locul unde știam că era tatuajul cu localizarea geografică a nașterii mele. Nu cred că își dădea seama ce făcea. Iar acum mă întrebam de câte ori făcuse asta în timp ce el se afla aici, și eu eram la celălalt capăt al lumii.

S-a întors spre mine.

— Mâine-seară te voi duce într-unul dintre locurile mele preferate de pe insulă. Kamari. Liv, îți va plăcea la nebunie.

Și uite așa, m-am pomenit că am acceptat a doua seară solo cu tata. Până aici cu evitarea trecutului. Era gravat cu cerneală pe pielea noastră.

Capitolul 16

#16. UN CARNEȚEL CU SPIRALĂ, CU NOTIȚE SCRISE ÎN LIMBA GREACĂ

Nu încetam niciodată să mă minunez de capacitatea tatălui meu de a scrie în limba greacă. L-am auzit vorbind tot timpul în greacă, fie cu mine, fie cu prietenii lui din Cartierul grecesc din Chicago. Eram obișnuită cu asta. Dar să scrie în greacă? Ei bine, era o chestie de-a dreptul impresionantă.

Am găsit carnetul ascuns în torpedoul mașinii noastre la două săptămâni după ce a plecat și, când am văzut scrisul, m-am gândit că poate era un indiciu. Știam că mama nu-mi putea citi, așa că, într-o după-amiază, înainte ca ea să ajungă acasă de la serviciu, i-am dus carnetul lui Markos – proprietarul magazinului nostru preferat de delicatese grecești – și i-am cerut să-mi citească din el.

Probabil că Markos auzise deja ultimele noutăți despre tata, pentru că mi-a aruncat o privire de parcă se scuza față de mine.

Era o listă de cumpărături.

Optimismul meu a apus odată cu soarele și când ne-am întors la docul din Golful Ammoudi, inima mea era aproape la fel de grea. Voiam să cred în tatăl meu, la fel cum voiam să cred în Atlantida, dar treaba asta ar însemna ignorarea realității și nu aveam de gând să o fac din nou.

Iată faptele reale. Chiar dacă tata ar fi vrut să caute Atlantida sau să-și încheie căsnicia cu mama, el nu trebuia să mă fi părăsit *pe mine.* M-ar fi putut vizita. Sau suna. Știam o mulțime de copii cu părinți divorțați, chiar și copii ai căror părinți locuiau în orașe sau state diferite. Nu au căzut în prăpastia de la marginea pământului când au plecat. Nu au dispărut. Aici nu era vorba de un oraș de aur inventat, la urma urmelor. Era vorba de *un tată.*

Pe tot parcursul drumului până la librărie, am simțit că un balon se umfla în pieptul meu, presiunea lui îngrădindu-mi capacitatea de a gândi sau de a simți orice. Voiam să *evadez.* Să las toată mizeria asta în urma mea. Am reușit să mă țin tare până când am ajuns la librărie. Apoi, de îndată ce tata a dispărut în jos pe stradă, lacrimile au început să-mi șiroiască pe față, machiajul curgând odată cu ele. Chiar mă îmbrăcasem la patru ace doar ca să-mi frângă inima din nou?

Trebuia să mă adun. Să mă concentrez. M-am gândit la telefonul meu pus la încărcat în camera cu paturi suspendate și am simțit o rază de speranță. Trebuia să vorbesc cu Dax. El m-ar ajuta pe mine – Liv – să-mi amintesc de viața mea reală și să fac abstracție, în schimb, de această realitate alternativă în care sentimentele mele față de tata încă mai controlau totul.

Am dat fuga înapoi la librărie și am găsit-o descuiată, dar goală, cu o singură lampă luminând într-un colț. Probabil că nu prea existau pe aici hoți puși pe furatul romanelor de dragoste. M-am cățărat în patul meu, m-am întins după telefon, apoi am coborât din nou, formând numărul lui Dax, totul dintr-o mișcare lină.

A sunat și iar a sunat, apoi a intrat mesageria vocală. La naiba!

— Răspunde, am zis eu cu voce tare, apoi am apăsat din nou pe butonul de apelare. Același lucru.

Numai că de data aceasta mesageria vocală a intrat după trei apeluri. Am lipit telefonul strâns de ureche, dorindu-mi ca sunetul vocii lui din mesajul de întâmpinare să mă facă să mă simt puțin mai bine. *Salut, sunt Dax. Lasă-mi un mesaj și probabil că te voi suna eu.* Aveam nevoie ca această probabilitate să fie o certitudine.

Mi-am dres glasul.

— Bună, Dax. Sună-mă cât de repede poți, da? A fost o zi grea și chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Ce făcea oare acum? Surfing? Stătea întins pe plajă? Nu mă puteam abține să nu-mi doresc să fac și eu așa ceva. După câteva secunde m-am îndreptat împleticindu-mă spre secțiunea de călătorii a librăriei, trecându-mi mâna peste cotoarele copertelor, sperând ca astfel să-mi abat mintea de la alte gânduri. *Finlanda. Japonia. Turcia. Rusia.* Acel cântec stupid interpretat la saxofon încă îmi stăruia în minte și nu puteam înceta să mă gândesc la ceea ce îmi spusese tata. *Crezi că e posibil să ai un pic de încredere în mine, măcar un pic?* Cum să crezi în cineva care te-a părăsit când aveai opt ani? Și cum ar fi trebuit să gestionez această prăpastie enormă care exista între modul în care *a spus* ce simțea pentru mine și ce înfățișau acțiunile sale despre ceea ce simțea el pentru mine?

M-am uitat în jos la telefon, dorind să sune.

— Dax, sună-mă *acum,* i-am cerut eu cu toată ființa mea.

— Ai avut o seară grea?

Am sărit ca arsă, scăpând telefonul din mâini. A aterizat zăngănind zgomotos la picioarele mele.

Theo stătea pe scaunul din spatele casei de marcat, rotindu-se încet pe el ca ticălosul acela dintr-un film vechi cu James Bond. O pisică de culoarea marmeladei zăcea încolăcită în poala lui, alături de un caiet cu coperte roșii și un pix.

— Ce faci aici? i-am cerut eu socoteală.

Nu mă puteam decide dacă eram mai mult jenată sau mai mult furioasă. Auzise mesajul meu vocal către Dax? I-am studiat ochii îngrijorați. Da. Cu siguranță.

A scuturat din cap.

— Îmi pare rău. Chestia asta a fost mult mai amuzantă în capul meu. Am vrut să te iau prin surprindere, nu să te fac să dai de-a azvârlită cu gadgeturi scumpe.

— Misiunea *nu* a fost îndeplinită.

Mi-am adunat telefonul de pe jos și mi l-am pus în buzunar.

— Cum a fost cina pe vasul de croazieră? Ați scăzut media de vârstă?

— Cu mult.

Am oftat și am traversat camera pentru a mângâia mâța, care și-a arcuit spinarea, iritată. În ciuda interesului pe care îl manifestam pentru ele, pisicile nu păreau niciodată să mă placă.

— Cum o cheamă? am întrebat eu.

— Purrnest Hemingway. A nu se confunda cu sora ei, Margaret Catwood.

Purrnest a sărit jos din poala lui Theo și s-a ascuns în spatele unui turn de cărți.

— Vorbești serios?

Theo a ridicat din umeri.

— Geoffrey este grozav când vine vorba de născocit calambururi literare pentru botezarea pisicilor. Cred că ăsta e jumătate din motivul pentru care mama îl ține prin preajmă. Și nu ai răspuns la întrebarea mea. Cum a fost croaziera la apus de soare? A fost cu Kostas, nu? Te rog, nu-mi spune că a cântat la saxofon.

— De parcă nu ar face-o de fiecare dată.

Am oftat din nou, apoi mi-am amintit de partea de contribuție a lui Theo la întregul dezastru.

— Iar tatăl meu și cu mine am vorbit despre Atlantida, mulțumită ție.

Theo s-a rotit alene pe scaunul lui, deloc îngrijorat, după toate aparențele, de vibrațiile furioase care se

îndreptau spre el.

— Interesant. Cum te-ai simțit în legătură cu conversația? M-am trântit pe tejghea, ofilindu-mă ca una dintre plantele de apartament pe care o salvam mereu din mâinile mamei mele.

— Nu știu.

Theo și-a ridicat pixul la vedere.

— Subiectul întâmpină dificultăți în ceea ce privește discernământul propriilor emoții, s-a pronunțat el, prefăcându-se că mâzgălește ceva pe caietul său.

Mi-am luat avânt, balansându-mi picioarele peste tejghea și lovindu-le de ale lui.

— Ce pramatie ești!

El a făcut ochii mari.

— Chiar așa? Nimeni nu mi-a spus vreodată treaba asta. Și sunt curios, oamenii te sună de obicei atunci când îi invoci de la mare distanță?

L-am lovit ușor cu vârful piciorului în rotulă.

— Uneori. Și uite, ți-am adus asta.

I-am azvârlit șapca lui Kostas.

— Dintotdeauna mi-am dorit așa o șapcă.

Și-a pus-o pe cap, aranjând-o astfel încât cozorocul să îi stea tras peste ochi, apoi a ridicat ochii spre mine privindu-mă contemplativ.

— Mama m-a avertizat că arăți superb în seara asta. Și așa și este.

Obrajii mei s-au încins, înfierbântându-se și mai tare decât erau deja, dar de data aceasta dintr-un motiv cu totul diferit.

— Te-a avertizat? am repetat eu, aplecându-mă pentru a o lua pe Purrnest în brațe în încercarea de a-mi ascunde valul de roșeață.

— Știe că am o slăbiciune pentru fetele în rochii negre.

— *Orice fată* în rochie neagră?

Mi-am trecut mâinile prin păr. Nu trebuia să-l văd ca să știu că părul meu se încrețise din pricina aerului umed și sărat.

— Nu *orice* fată.

Și-a înclinat capul într-o parte, studiindu-mă.

— Ia spune-mi, ești bine? Pari cam supărată. Și urlătoare.

— Urlătoare este un cuvânt aiurea. Dar așa e. Sunt urlătoare.

Mi-a studiat fata.

— Pe lângă discuția cu tatăl tău, ce altceva este în neregulă?

Ce *nu* era în neregulă?

— Mi-e dor de casă. De mama și de fratele meu, și de Dax… și apoi toată povestea asta cu tata…

Am făcut o grimasă.

— Este un dezastru.

El și-a îndreptat spatele.

— Dezastru. O perturbare severă a funcționării unui om sau a unei comunități.

— Exact, am confirmat eu. Dar cum se face că știi această definiție pe dinafară?

— Este în documentar, a spus el.

Of. Documentarul. Cel puțin îmi oferea posibilitatea de a schimba subiectul.

— Cum a mers filmarea din seara asta?

Îi sugerasem să obțină câteva imagini de completare cu numeroasele afaceri care aduceau un omagiu orașului mitic.

— Grozav.

Theo a ridicat din umeri.

— Ai avut dreptate. Fira are o sută de magazine pe ale căror firme este inclus cuvântul Atlantida. Am intervievat chiar și câțiva oameni – turiști și localnici – și i-am întrebat ce părere au despre Atlantida. Toată lumea părea să fie de acord cu întreaga poveste.

— Poate din cauză că nu le-a dat peste cap întreaga viață.

Nu intenționasem să o spun cu glas tare, dar mi-a ieșit pe gură rostogolindu-se odată cu toată furia pe care o simțeam.

Ochii lui Theo s-au ridicat spre ai mei. Și i-am simțit ezitarea. Știam ce urma. Nu terminasem, de fapt, să vorbim despre tata.

— Oh, nu… am spus eu, ridicând o mână în chip de avertizare. Nu s-a lăsat intimidat de gestul meu.

— Cum a fost când a plecat tatăl tău?

Aproape că am căzut de pe tejghea. Aceasta era literalmente prima oară când cineva îmi punea întrebarea asta.

— Știu. Am depășit cu mult limitele, a spus el cu mâinile ridicate în chip de capitulare, cu ochii gravi și îngânduraţi.

— Theo… ești în stare măcar să porți o conversație banală?

— Da. De fapt, sunt foarte bun la așa ceva.

S-a lăsat pe spate, aranjându-și mai bine pe cap șapca de căpitan.

— Dar nu cu tine. Ți-am spus, tu ești singura persoană pe care nu reușesc să o citesc.

Se holba la mine de parcă aș fi fost un papagal exotic sau vreo nouă specie de salamandră, dar cu toate acestea mă simțeam ciudat de flatată. Pe de o parte, îmi plăcea că nu mă putea descifra și că era suficient de interesat pentru a încerca. Majoritatea oamenilor vedeau doar stratul superficial, Liv, și se mulțumeau cu atât. Nu și Theo.

Am lăsat să îmi scape un râs anemic și sugrumat, apoi, în mod inexplicabil, m-am pomenit răspunzându-i fără ocolișuri la întrebare.

— Am plâns mult. Și atunci când nu ne-am mai putut permite apartamentul în care locuiam, iar mama nu își găsise încă un loc de muncă, ne-am mutat, apoi și-a pierdut și serviciul pe care îl avea și am încercat să locuim împreună cu părinții ei câteva luni… dar nu ne-a fost bine deloc. După aceea ne-am tot mutat din apartament în apartament și am stat pe la niște prieteni de-ai ei până când ea a obținut în sfârșit o slujbă bună și a reușit să înceapă facultatea de drept. Eram singură aproape tot timpul. Îmi amintesc cum mă gândeam că ceasurile își încetineau ritmul după-amiaza, după școală. Încă mai simt și acum treaba asta, uneori.

Vorbele mi-au ieșit grăbite pe gură, toate acele detalii formând un nor de tristețe. Nu am spus niciodată nimănui cum au fost acei ani, cât de haotici

și de bulversanți și de *triști,* și totuși iată-mă aici spunându-le cuiva care era practic un străin.

Theo s-a ridicat în capul oaselor și s-a aplecat spre mine, sprijinindu-și bărbia în palmă.

— L-ai întrebat vreodată pe tatăl tău de ce Atlantida este atât de importantă pentru el?

Am închis ochii, clătinând din cap. Să-l întreb pe tata de ce îl atrăgea Atlantida era ca și cum ai întreba un pește de ce îl atrage apa. Îi era vitală.

— Tu l-ai întrebat?

El a făcut o pauză, clipind încet.

— Nu. Și cred că e ceva ce ar trebui să abordăm în documentar.

Iar ajungeam la documentar. Simțeam o fierbințeală răscolitoare în piept. Se gândea la viața mea ca la un subiect de divertisment? Stând cu camera video pregătită în orice clipă pentru acțiune?

— Nu mai avem timp să adăugăm nimic altceva la documentar, mai ales după ce am pierdut atâta vreme de pomană astăzi, am spus eu.

— Nu, chiar că nu, a fost el de acord cu mine. Dar mă tot gândesc la tatăl tău acolo, la vulcan, și la felul în care toată lumea s-a adunat în jurul lui. Ai remarcat vreodată ce atracție magnetică exercită asupra lor? Este ca și cum oamenii ar fi mai interesați de căutătorul Atlantidei decât de Atlantida însăși. Și atunci, de ce să nu introducem mai multe amănunte din povestea de viață a tatălui tău? Am senzația că asta reprezintă pentru el mai mult decât un oraș sau niște ruine vechi.

Și-a împletit mâinile la ceafa.

— Ce crezi?

Am apucat șapca de cozoroc și i-am tras-o peste față. Pătrunzând și mai adânc în obsesia tatălui meu pentru Atlantida nu îmbunătățeam cu nimic documentarul. Gândul ăsta m-a făcut să îmi doresc să închiriez o ambarcațiune și să plec cât mai departe posibil de această insulă. Un amestec de energie și anxietate pulsa în mine și am sărit ca arsă în picioare.

— Putem vorbi despre altceva? Orice altceva? Sau, și mai bine, putem merge undeva?

Un zâmbet s-a răspândit lent pe fața lui și m-a apucat de mână, ridicându-se în picioare.

— Ce-ai zice de o partidă de înot?

— Nu în mare, am eu spus repede.

— Nu în mare, a fost el de acord.

Mâna lui era în continuare într-a a mea și căldura ei mi s-a prelins pe braț în sus, făcându-mă să mă simt de parcă aș fi înghițit heliu. Era un sentiment nou – unul pe care nu mi-l aminteam să-l fi avut vreodată cu Dax. Mă tulbura. În loc să-mi dea drumul, el a venit și mai aproape de mine.

— Este un loc în care nu am mai dus pe nimeni până acum, dar cred că îți va plăcea cu adevărat. Vii cu mine?

— Da, am spus eu, pentru că ce altceva ai putea să spui când cineva te ține de mână și simți furnicături până în vârfurile degetelor de la picioare?

Respiră. Ai un prieten. Tu și Theo sunteți doar amici.

Mi s-a părut a fi genul de lucru pe care ar trebui să îl știu fără a fi necesar să mi-l reamintesc. Dar Theo mă făcea să mă simt ca pe o plută de salvare în mijlocul unei furtuni. Nu puteam să îmi pun gândurile în ordine.

Afară, noaptea era groasă și catifelată, singurele sunete provenind de la rostogolirea blândă a valurilor de dedesubt și de la murmurul de voci venind dinspre ferestrele deschise și de pe terase. Nu aveam habar unde credea Theo că puteam merge să înotăm la ora asta, dar nu-mi stătea mintea la așa ceva. Simțeam nevoia să rămân cu picioarele pe pământ. Să îmi reorganizez prioritățile. *Să mă acomodez cu marea*, așa cum ar spune tatăl meu. Faptul că îl găseam pe Theo atât de atrăgător nu conta cu adevărat. Ceea ce conta era modul în care reacționam eu la această stare de fapt.

M-am întâlnit cu Theo pe trotuarul din fața librăriei. Se schimbase din nou în slipul lui de baie și într-un tricou negru, iar ochii lui întunecați străluceau intens.

— Ești gata?

— Gata.

Oare dacă nu m-aș mai uita la el aș scăpa de probleme?

Spre totala mea uimire, Theo *a mers* normal de data asta, iar eu eram cu câțiva pași în urma lui, ocolindu-i pe trecătorii care apăreau în mod întâmplător în calea noastră și uitându-mă la toate vitrinele magazinelor închise. La început am luat-o prin labirintul aleilor care duceau spre stânci, dar apoi Theo a schimbat direcția, pătrunzând și mai adânc în întuneric și îndepărtându-ne de cupolele albastre.

— Unde mergem? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Noaptea era atât de liniștită, încât aproape că îmi venea să vorbesc în șoaptă.

Și-a înfășurat brațul în jurul meu, trăgându-mă spre el într-o îmbrățișare caldă care mi-a zdruncinat creierul și mi-a făcut obrajii să se încingă de mama focului înainte ca el să mă elibereze din strânsoare.

— Ai încredere în mine, Kalamata.

Să am încredere în el era cât se poate de ușor, eu eram problema.

Când eram cam pe la jumătatea drumului care ducea la faleză, Theo s-a oprit în fața unui zid alb scund, cu o ușă boltită din lemn care bloca intrarea. Avea un lacăt care nu prevestea nimic bun, dar Theo l-a luat în mână și a început să-l zgâlțâie.

— Ce faci?

M-am uitat la Theo cum a zdrăngănit de câteva ori lacătul care a protestat cu un clinchet metalic înainte să cedeze brusc, descuindu-se. El a scos lacătul din belciug, apoi a deschis ușa cu un scârțâit prelung. O lumină moale s-a revărsat din spatele ușii și m-am ridicat în vârful picioarelor pentru a arunca o privire peste umărul lui. Prin ușă se vedeau câteva șezlonguri cu perne albe presărate pe ele și un pâlc de plante în ghivece. Un perete reflecta apa în mișcare.

— Theo, ce este aici? am întrebat eu, ceva mai tare de data asta.

— Paradisul.

Și-a înlănțuit brațul de al meu.

— Haide.

Nu știu ce m-a făcut să fiu mai surescitată, atingerea lui sau liniștea extremă, dar cu siguranță nu aveam cum să refuz promisiunea paradisului. L-am urmat – cu circumspecție – în ceea ce s-a dovedit a fi curtea unei căsuțe rupestre. O piscină infinită cu suprafața netedă și cu iluminare subacvatică ocupa cea mai mare parte a spațiului, extinzându-se până la marginea proprietății cu vedere la mare. Apa se revărsa pe deasupra marginilor, creând iluzia că piscina se contopea cu marea. Stelele străpungeau întunericul, iar luna pe jumătate plină își reflecta razele strălucitoare în apa piscinei.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Și acel calm profund care s-a lăsat brusc asupra noastră a făcut ca inima mea să se simtă prea mare pentru cușca mea toracică.

— Ei bine?

S-a uitat la mine cu infatuarea lui tipică, dar nu aveam cum să nu-i dau dreptate.

— Este perfect.

Am expirat lung, simțind cum neliniștea, anxietatea, panica – toate acele stări cu care mă luptam de când sosisem în Santorini – se topeau în întuneric.

— Simte-te ca acasă, m-a îndemnat el, aruncându-mi unul dintre zâmbetele lui fermecătoare.

— Theo… Eu…

Vocea mi-a rămas prizonieră în gât și am simțit fiori pe șira spinării.

— Aveam nevoie de asta. Mulțumesc.

Zâmbetul care i-a inundat chipul strălucea mai puternic chiar decât reflexia lunii în apa liniștită. Era atât de strălucitor, încât mi s-au înmuiat genunchii.

— Știu. Hai să mergem.

M-a dirijat spre marginea terasei, astfel încât să pot avea o vedere panoramică asupra Oiei. Cerul întunecat se topea în marea și mai întunecată, iar pe coastă străluceau luminile altor case și bazinele cu

iluminare nocturnă. În mod normal, când vedeam o scenă atât de uluitoare, îmi doream să o pictez, dar știam că nu exista nicio modalitate de a surprinde această priveliște. Era ceva ce trebuia să experimentezi cu toate simțurile tale.

Am aruncat o privire înapoi spre casa rupestră. Pereții albi păreau proaspăt zugrăviți, iar obloanele albastru-cobalt fuseseră trase peste ferestrele întunecate.

— Cine locuiește aici?

El deja își azvârlea pantofii din picioare și își trăgea tricoul peste cap.

— Este o casă de vacanță care nu se închiriază foarte des. Proprietarii trec pe aici cam odată la câteva săptămâni. Poți să îți dai seama dacă sunt aici după pernele colorate pe care le scot în curte.

M -am uitat la mobilierul de terasă complet alb.

— Și te lasă să înoți aici?

The o a ridicat din umeri.

— Nu aș putea spune că *mă lasă*, Kalamata, dar în mod cert nici nu m-au oprit.

Faptul că nu îmi venea să-mi cred urechilor a fost singurul lucru care mi-a putut abate atenția de la o asemenea priveliște.

— Nu avem permisiunea de a ne afla aici? Am intrat prin efracție?

El a rânjit cu gura până la urechi, punându-și mâinile pe umerii mei.

— Relaxează-te. Nimeni nu a intrat prin efracție. Ai văzut doar că lacătul era deschis. Și nu îți face griji cu privire la cazierul tău judiciar. La o adică, *eu* am fost cel care a dat buzna neinvitat. Tu ești oaspetele meu neavizat.

Cu greu puteam rezista zâmbetului său. Și *piscinei.* Spiritul meu civic care respecta cu sfințenie regulile voia să o rupă la fugă, în schimb, mi-am aruncat șlapii din picioare și mi-am scufundat piciorul stâng în piscină, lăsând apa să-mi clipocească pe pielea mea goală. Avea temperatura perfectă, iar zumzetul filtrului piscinei torcea pe fundalul zgomotului scos de valurile care se rostogoleau dedesubt.

Uită de reguli. Aceasta este perfecțiunea.

Mi-am scos tricoul și pantalonii scurți și m-am lăsat să alunec cu grijă în bazin. Apa era cu un grad sau două sub temperatura corpului, dar m-a răcorit din interior spre exterior. Am intrat mai adânc, lăsându-mă să mă rotesc în voie, cu ochii închiși, cu brațele întinse. Când am deschis ochii, Theo stătea în continuare pe bordura piscinei, făcând ochii mari la mine.

— Ce este?

Era ceva diferit în atitudinea lui – nu era privirea lui obișnuită care voia să spună: *Încerc să îți disec cu privirea fiecare mișcare.* Părea să fie mai degrabă o privire surprinsă. Cum fusese privirea pe care mi-o aruncase la aeroport când mă văzuse pentru prima dată. M-am sprijinit cu picioarele de fundul bazinului, ajustând breteaua costumului meu de baie preferat – o piesă neagră dintr-o singură bucată, cu breteaua înfășurată în jurul gâtului și un decupaj sub cutia toracică –, și m-am cufundat cu bună știință înapoi în apă.

— Nimic.

Dar nu m-a slăbit din ochi.

— Bine…

M-am întors pe spate să văd stelele. Erau atât de multe încât păreau mai degrabă o pâclă decât lumini separate. Și *luna.* Clară și viguroasă și foarte, foarte strălucitoare. Probabil că era trecută cu vederea în țara apusului de soare, dar această lună era specială.

Când m-am ridicat din nou în picioare, Theo coborâse în piscină, și umerii lui erau acoperiți de apă. Stătea cu spatele lipit de margine, privindu-mă întruna.

Mă citea din nou.

— De ce te holbezi la mine? am vrut eu să știu trimițând un val de apă în direcția lui.

— Nu știu. Scuze.

A ridicat din umeri, ștergându-și apa de pe față.

— Arăți bine în lumina lunii, cred.

Părea încordat.

Și el arăta bine în lumina lunii. Inima mi-a tresăltat în piept. Am deschis gura, dar nu prea știam ce să spun.

— Prietenul tău mi-a luat-o înainte.

Asta a rupt tensiunea dintre noi. Am zâmbit.

— Ești *atât* de amuzant.

— Nu-i așa?

Mâinile lui pluteau la suprafață, planând în fața lui, iar el și-a lăsat ochii în jos spre apă.

— De ce nu înoți niciodată? E evident că știi cum.

Am aruncat o privire în întuneric. Aș fi putut să-l mint, dar nu mi se părea în regulă să o fac aici.

— Prefer piscinele. Oceanul este oarecum… înfricoșător.

A dat din cap și, de data asta măcar, nu a insistat să-i dau mai multe amănunte. În schimb, a început să-și dreagă glasul.

— Este un… ăăă… ți-ai pus un costum de baie tare frumos pe tine.

— Theo! Prietenul meu!

De data aceasta i-am trimis un val de apă drept în față și el s-a ferit, cu un zâmbet imens pe chip.

— Da, da. Știu. Tot ce vreau să spun – s-a scufundat sub apă, apoi a ieșit la suprafață cu apa șiroind pe el – este că *nu* ai purtat costumul acesta când ai fost pe barcă cu tatăl tău.

Mi-am mușcat interiorul obrazului. Speram că întunericul masca roșeața care îmi năvălea în obraji.

— Da, pentru că tata era acolo.

— Ei, și atunci, de ce tocmai acum? Este, cum s-ar spune, costumul tău profesional de intrare în efracție într-o casă rupestră?

— Exact.

Am înotat până la peretele piscinei și m-am agățat cu brațele de marginea ei, astfel încât picioarele mele să poată pluti liber în spate. Atenția pe care mi-o acorda Theo părea… *Plăcută? Înfricoșătoare?* Era ca și cum ai sta în vârful unei pante deosebit de alunecoase. Farmecul lui Theo era extrem de incomod.

— Așadar, de câte ori ai intrat prin efracție aici?

— Nu sunt în totalitate de acord cu termenul de „intrare prin efracție”, dar…

A ridicat din umeri, apoi și-a ridicat privirea spre cer, ca și când ar fi numărat în gând.

— Nu știu. De cincizeci de ori? De o sută de ori?

— O sută? Serios?

I-am aruncat o privire plină de neîncredere.

A venit plutind lângă mine și s-a sprijinit cu coatele de marginea bazinului, astfel încât să stăm unul lângă altul.

— Mi-a fost foarte greu să mă mut aici. Mă bucur că stau cu Bapou, dar crezusem că voi termina liceul la Londra și chiar am fost foarte furios la început. Faptul că am găsit acest loc în care să evadez m-a ajutat mult. Mai ales că nu este nimeni aici. Și o piscină este făcută să înoți în ea. Scopul său principal este să fie umplută cu oameni. Îi fac o favoare celui ce locuiește aici, oricine ar fi. Crezi că această piscină *vrea* să fie singură?

— Îți dai seama că vorbești despre un obiect neînsuflețit, da? am spus eu, dar ceea ce gândeam cu adevărat era că – la fel ca și mine –Theo nu alesese de bunăvoie să vină la Santorini, încă un alt lucru pe care îl aveam în comun. Ca să nu mai vorbim că avea dreptate: piscina părea fericită să ne aibă aici.

Mi-am sprijinit obrazul pe braț, cu picioarele întinse în spate și cu apa care îmi clipocea la ureche.

— Așadar, Theo, care este planul tău de viață?

Și-a întors privirea de la panoramă pentru a se uita la mine.

— Să înot cu o fată în Oia?

L-am împroșcat cu apă.

— Nu înotăm; plutim. Și după asta?

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, mâine vreau să fac un documentar despre orașul pierdut, Atlantida. Și după aceea… Nu prea am un plan anume. Încerc, în mare parte, să nu fiu un ticălos.

Am izbucnit în râs înainte să-mi dau seama că vorbea serios.

— Într-adevăr? Acesta este planul tău?

A ridicat din nou din umeri.

— Știu că probabil sună de parcă aș fi coborât ștacheta foarte jos. Dar mi-a fost dat să văd asta de multe ori. Până și tata, de altfel, nu cred că a început prin a fi un ticălos. Dar s-a lăsat atât de tare acaparat de munca lui, încât la un moment dat a fost ca și cum noi nu mai contam deloc. Era vorba doar despre ambiția sa.

Hmm. Îmi suna familiar.

— Noi eram doar un alt bagaj pe care trebuia să-l mute dintr-un loc într-altul.

Theo a continuat, cu ochii ațintiți spre mare.

— A fost foarte surprins când mama i-a spus că avea de gând să plece, însă ea fusese practic singură atâta amar de timp. Acum stau să mă întreb dacă observă măcar că am plecat.

Lucrurile deveniseră mult mai profunde decât mă așteptasem și brusc am simțit că eram mult mai apropiați decât fuseserăm cu o clipă mai devreme. Cine se mutase? El? Eu? Amândoi? Avea mărgele de apă pe frunte, iar părul îi era ud și încâlcit, și apa îi lipăia printre șuvițele negre și ondulate.

— Sunt sigură că da, am spus eu, dar am regretat treaba asta imediat.

Pentru ce spusesem așa ceva? Nu-l cunoscusem pe tatăl lui Theo. Nu aveam nicio idee despre ce se întâmplase între ei. Și niciodată nu am suportat ca oamenii să îmi dicteze cum să mă simt în legătură cu propriile mele relații cu părinții mei.

— Îmi pare rău. Avem chestia asta în comun. Un tată absent care pune munca mai presus de familie.

Mâna lui Theo a alunecat de pe margine și el s-a scufundat în apă, apropiindu-se de mine.

— Nu. În ceea ce-l privește pe tatăl tău, altfel stă treaba. Mereu mi s-a părut că…

S-a oprit brusc. Picături de apă îi atârnau de gene și ochii lui erau atât de *serioși.* Chiar și când se amuza, ochii lui rămâneau întotdeauna atât de serioși.

— Oh, nu! Iar am făcut-o lată.

— Cum?

Respirația mi-a rămas agățată în piept și m-am lăsat să alunec sub suprafața apei, rămânând cu ochii la nivelul alor lui, și cu gura chiar deasupra luciului apei. Dacă m-aș mișca un pic doar, m-aș ciocni de el.

Mă privea intens în ochi.

— Acolo, la cupole, ți-am promis că nu voi mai aduce vreodată discuția despre tatăl tău. Îmi pare rău.

Ah. Corect. Stomacul mi s-a descleștat.

— Poți să-ți termini ideea, am spus eu, dar m-am agățat mai strâns de marginea piscinei, căutând un sprijin.

— Bine.

A inspirat adânc.

— Se pare că… Ei bine, am avut tot timpul senzația că încearcă să găsească Atlantida pentru tine.

A spus ce a avut de spus, apoi a ridicat spre mine o privire melancolică.

— *Ce?*

M-am ridicat repede, și picioarele mi-au alunecat pe fundul piscinei în graba mea de a mă îndepărta de el. Vraja s-a rupt. Orice simțisem cu o clipă în urmă s-a risipit ca un fum. Devenisem defensivă acum.

— Theo, treaba asta nu are niciun sens. De ce ar găsi Atlantida pentru mine? M-a *părăsit* pentru Atlantida.

Theo s-a ridicat și el.

— Nu sunt un medium. Dar așa mi s-a părut întotdeauna.

Ne-am uitat unul la celălalt în tăcere, singurul zgomot provenind de la piscina care murmura ușor și de la valurile care se spărgeau pe faleza de dedesubt. Apa picura pe pieptul și umerii lui Theo, dar el a rămas nemișcat ca o statuie. Dacă își închipuia că eu aveam de gând să fac prima mișcare, se înșela. În cele din urmă și-a coborât ochii.

— Îmi pare rău. Știu că probabil nu ar fi trebuit să spun asta, dar am crezut că ar trebui să știi.

— Theo…

Mi-am strâns pumnii sub apă din pricina frustrării.

— Știu că îți place foarte mult tatăl meu. Dar nu înțeleg de ce…

Îl tot aperi. Nu-l poți vedea așa cum este. Nu poți pricepe cum stă treaba. Atât de multe modalități de a termina această propoziție, dar, după toate aparențele, lui Theo îi părea *atât de rău*, era chiar amărât foc, iar lumina lunii scotea în evidență seriozitatea din ochii lui. Poate că Theo nu era capabil să vadă toate fațetele situației, dar nu era direct implicat în problemă. Nu puteam să-mi vărs nervii pe el.

Am scos un geamăt, apoi m-am lăsat din nou să plutesc pe spate și să privesc cerul. Stelele păreau a fi chiar mai departe decât în mod normal.

— Nu contează. Schimbăm subiectul?

O scurtă pauză, apoi un mic val în timp ce Theo se lansa spre partea bazinului unde mă aflam eu.

— Nicio problemă. Chiar am un alt subiect în minte.

Avea și un zâmbet mare pe față.

Am oftat, dar a fost un oftat cât se poate de teatral. El continua să se apropie de mine și inima mea părea să creadă că acest lucru atrăgea după sine o sperietură de zile mari.

— Grozav. Despre ce este vorba?

Buzele lui s-au întredeschis.

— Kalamata. Acest prieten al tău, este…

În spatele nostru s-a aprins o lumină, strălucitoare ca un reflector, și amândoi am tresărit, acoperindu-ne fețele, în timp ce m-a inundat un val de panică.

— Theo? am reușit eu să îngaim într-un final.

Poate că a fost un senzor de mișcare? Din altă casă? Dar Theo se uita peste umărul meu, fixând casa cu o privire îngrijorată.

— Theo, ce este? am șoptit eu.

— Ssst.

— *Poios eínai ekeí?* a strigat o voce masculină.

Oh, nu!

Ochii lui Theo s-au îndreptat plini de calm spre ai mei.

— Kalamata, ascultă-mă. Va trebui să fugim.

Inima mi-a ajuns în gât.

— Să fugim? Dar…

— *Acum.*

— *Paravátes!* a răcnit o voce mult prea aproape de noi.

Eram prea speriată ca să reacționez. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, Theo mă trăgea afară din apă, ținând un braț strâns în jurul taliei mele, ca apoi să o pornim în pas alergător spre ușă, cu apa șiroind de pe noi și alunecând în timp ce ne adunam lucrurile din zbor, și să *fugim mâncând, pământul* de acolo.

Am crezut că proprietarul casei avea de gând să ne alunge de pe proprietatea sa și să se limiteze doar la atât. Ne-am înșelat. De îndată ce am ieșit pe trotuar, cu hainele și încălțămintea noastră claie peste grămadă în brațe, Theo m-a apucat strâns de mână. Dar, în loc să alergăm spre librărie, el m-a tras în jos pe un șir de trepte care coborau în zigzag în întuneric, așa că alergam cu spatele la stâncă.

— *Stamáta tóra!* a zbierat omul, vocea lui reverberând în liniștea nopții.

— Th-Theo… m-am bâlbâit eu.

Nivelul adrenalinei era atât de mare, încât simțeam că mă lichefiasem, iar creierul meu se transformase într-o masă gelatinoasă inutilă. Theo nu avea astfel de probleme. Într-o altă viață trebuie să fi fost un pirat evadat, pentru că a țâșnit ca o săgeată pe aleile înguste, coborând pe scări în salturi, escaladând ziduri, sărind chiar și peste o groapă de un metru și jumătate de pe marginea unei alei – cu mine prăbușindu-mă în spatele lui fâlfâind din mâini ca bezmetica.

Am alunecat de cel puțin o duzină de ori, dar de fiecare dată când eram gata să cad, Theo reușea să mă prindă cumva, azvârlind în cele din urmă mormanul de haine din brațe astfel încât să mă poată sprijini mai bine. Avea vreun plan? Alergam unde vedeam cu ochii? Voiam să-l întreb, dar creierul meu era prea terciuit pentru a formula cuvintele.

Ecoul pașilor bărbatului acoperea vuietul valurilor. Respirația mi-a devenit atât de scurtă și de rapidă încât am ajuns să șuier și, chiar în momentul când am crezut că inima mea avea să explodeze, Theo m-a dirijat în graba mare pe o verandă închisă acoperită

cu o pergolă din lemn. Șezlongurile stăteau grupate la un capăt al verandei și o cadă cu hidromasaj era amplasată într-un colț.

El s-a repezit spre cada cu hidromasaj, apoi s-a ascuns după ea, înghesuindu-se între cadă și perete.

— Liv, haide!

Pașii bărbatului și vocea lui furioasă au început să se apropie amenințător de noi în timp ce mă furișam lângă Theo. Abia dacă era suficient loc pentru amândoi. Stăteam cu fața unul la celălalt, cu genunchii ridicați la piept, despărțiți doar de câțiva centimetri. Amândoi aveam respirația întretăiată.

Eram îngrozitor de transpirată, iar costumul meu de baie se lipea de mine în cele mai nepotrivite moduri și bretonul îmi stătea lipit pe frunte. Theo bineînțeles că arăta uimitor de bine. Pielea strălucitoare, ochii luminoși, pieptul dezgolit săltându-i în ritmul respirației. Parcă era făcut să alerge numai în slip printre stâncile din Santorini.

Umerii lui erau cafenii, netezi și… Nu contează.

— Hoților! a strigat bărbatul cu un accent greoi.

Acum era foarte aproape de noi, la vreo cinci-șase metri distanță. La un moment dat, și-a dat seama că nu eram localnici, trecând de la urlatul în greacă la urlatul în engleză.

— Să înoate în piscina mea? Americanii! Hoții!

Ne-o fi văzut când ne-am ascuns aici? Și dacă dădea de noi, atunci ce?

M -am întins și am înșfăcat mâinile lui Theo, ținându-mă strâns de ele. Chiar dacă eram prinși într-un joc înfricoșător de-a șoarecele și pisica, m-a năpădit o dorință bruscă și inexplicabilă de a râde.

Theo și cu mine ne-am înlănțuit privirile. Avea fața roșie și simțeam că pieptul și umerii lui erau încă jilavi în timp ce se atingeau ușor de pielea mea. Inima îmi bubuia în cutia toracică.

— Nu râde, i-am spus în șoaptă.

— Hm?

Dar degeaba. Râdeam fără glas, genul acela de râs care nu poate fi controlat nicidecum. Amândoi cu umerii cutremurându-se, cu fețele îngropate în

genunchi. Nici măcar nu știam de ce râdeam. Din cauza condamnării la moarte care era pe drum? Din cauza respirațiilor care ne gâdilau reciproc pe genunchi? Din cauza faptului că miroseam ca două tablete enorme de clor? La un moment dat am hohotit și asta a nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile și mai tare.

Oprește-te, mi-a schițat Theo din buze fără glas. *Oprește-te.* Și-a îngropat fața în genunchi, cu umerii scuturându-se de râs.

— Vă văd. Vă văd! a strigat bărbatul, dar acum părea mai departe de noi. Acolo unde sunteți acum.

Mă durea stomacul din cauza râsului. Lacrimile îmi șiroiau pe față.

— Vă *găsesc* eu.

Vocea lui se auzea ca un ecou, fiind treptat estompată de zgomotul mării.

— Se îndepărtează, am șoptit eu, ștergându-mă la ochi. Începusem să simt crampe în picioare, dar le-am tras și mai aproape de mine, sprijinindu-mi bărbia pe genunchi. Apa rece picura ritmic din părul și din costumele noastre de baie, iar atunci când Theo și-a ridicat capul am observat că avea și el un zâmbet mare pe față.

— L-am păcălit pe pirat, a spus Theo, cu gura la zece centimetri de a mea.

— Mulțumită ție.

Era cazul să ne mutăm privirea în altă parte, dar niciunul dintre noi nu a făcut-o. Îi simțeam respirația pe obraji în timp ce apa din părul lui se rostogolea de pe brațele lui pe ale mele. Orice se întâmpla în acest moment, prindea viteză. Nu puteam să nu mă uit la buzele lui și nici el nu se putea abține să le privească pe ale mele. Respirația noastră plutea fierbinte între noi, picioarele mele alunecoase erau lipite de ale lui. Era pe cale să mă sărute?

Mai rău. Eu eram pe punctul de a-l săruta.

Un șnur mic și invizibil m-a atras spre el, apoi el și-a ridicat mâna și mi-a atins buza inferioară cu buricul degetului mare în timp ce eu mă aplecam spre

el și fiecare celulă în parte mă ardea și am închis ochii și…

Theo s-a dat brusc înapoi, lovindu-se cu capul de capacul căzii cu un zgomot sec și distrugând efectiv vraja în care fuseserăm înlănțuiți. M-a copleșit un val de emoții conflictuale: confuzie, dezamăgire, ușurare, panică., însă singurele cuvinte pe care le-am putut scoate pe gură au fost:

— OhDoamneDumnezeuleeștibine?

— Sunt bine. Tu? Îmi… uf, îmi pare foarte rău pentru asta…

Nu îl mai văzusem niciodată pe Theo căutându-și cuvintele până acum și am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am fost în stare decât să cad la loc, julindu-mi ambele coate și reușind să mă înțepenesc și mai tare. Ce se întâmpla acum?

— Au! E vina mea.

Am încercat din nou, de data aceasta reușind să mă ridic relativ teafără și nevătămată. Mă simțeam atât de jenată și de expusă, de parcă aș fi fost complet goală, nu doar pe jumătate. Chiar urma să…?

Ce era în neregulă cu mine? Theo s-a adunat și el de pe jos, ținându-și mâna la ceafă.

— Cred că mă voi alege cu un cucui la ceafă. Cum îi spuneți voi în engleză? Un ou de rață?

— Un ou de gâscă.

Am făcut o grimasă.

— Theo… Uau. Cred că a fost, cum să spun, o senzație tare de tot? Știi tu… să fii urmărit și apoi să te înghesui în acest spațiu strâmt, a fost oarecum inevitabil.

Inevitabil? Chiar am spus cuvântul asta? Încet, un zâmbet atoateștiutor i s-a răspândit pe față, la a cărui vedere mi-a venit să mă arunc pur și simplu de pe marginea stâncii.

— Adică… nu inevitabil, doar… de înțeles? Sau…

Această prăpastie tocmai se adâncea și mai mult. Iar zâmbetul lui tot mai larg nu ajuta deloc. Nici măcar un pic.

Obrajii mei erau ca porțile de foc ale iadului.

— Nu contează. Uită că ți-am spus asta vreodată.

Și-a încrucișat brațele peste piept, cu zâmbetul lui seducător la fel de ferm pe poziție.

— Nu știu dacă voi uita vreodată că mi-ai spus asta, dar nu este mare lucru, Kalamata. Nu ai de ce să îți faci griji.

Nu era mare lucru? Pentru cine? Mi-am încrucișat și eu brațele pe piept. Aerul nopții era cald, dar nu suficient de cald pentru a mă împiedica să tremur de frig în costumul meu de baie ud.

— Ei bine*, pentru mine* este mare lucru, să știi, am răbufnit eu.

Of! De ce nu mă pot opri din vorbit?

— Kalamata…

El a întins mâna să mă atingă, iar eu m-am repezit să i-o dau la o parte.

Fugi! a urlat creierul meu. *Înainte de a încerca să-l săruți din nou.*

— Ne vedem acolo sus.

M-am grăbit să ajung la marginea verandei, dar m-am pomenit imediat în fața a trei drumuri, fiecare ramificându-se la rândul său. Acest loc era într-adevăr un labirint. Până aici mi-a fost cu retragerea mea demnă.

— Scara din stânga, m-a lămurit Theo aflat în spatele meu. Apoi a doua la dreapta. Te voi îndruma eu până sus.

— Mulțumesc.

Am stat cu ochii ațintiți pe trepte, ignorându-i privirea lipită de spatele meu. Buzele încă îmi fremătau acolo unde mă atinsese. Acest lucru nu avea cum să se termine bine.

Capitolul 17

#17. UN GHID TV, EDIȚIA CU AVANPREMIERA GALEI EMMY

Ne-am mutat din nou, într-un apartament care aparent fusese cândva închiriat de o femeie pe nume Rose Walker, judecând după Ghidul TV *care ajungea în căsuța noastră poștală în fiecare lună. Mama mea a râs când a văzut prima revistă pe măsuța noastră de cafea.* Ghidul TV *încă se publica? Dar, în loc să le pună în coșul de reciclare și să se bazeze pe internet ca restul lumii, tata a început să le folosească.*

Tatăl meu nu era un televizoman. Era un cititor, un explorator și un artist. Dar, în unele zile, dădea drumul la televizor. Nu îl ținea niciodată mult. Cinci, șase, o dată chiar șapte zile, apoi se ridica de pe canapea și mă întreba despre temele mele înainte să ieșim din nou la soare. Întotdeauna am știut că nu trebuia să vorbesc despre Atlantida în acele zile. Este ciudat să nu știi un lucru, dar să înțelegi totuși în sinea ta.

Exista ceva stânjenitor cum ar fi: *Putem să ne continuăm noi drumul veseli și neștiutori pretinzând că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată?* și apoi există ceva stânjenitor de genul: *Știi din întâmplare vreun vulcan neadormit în care aș putea să mă arunc*, *pentru că asta pare a fi singura opțiune care mi-a mai rămas?* Drumul înapoi la librărie se apropia de cea de-a doua opțiune. Sau cel puțin așa era pentru mine. De fiecare dată când mă uitam la Theo, el încă zâmbea cu zâmbetul acela înfiorător. Bine măcar că cineva era amuzat la nesfârșit de tot acest scenariu.

Odată ce am stabilit că nu voi fugi de una singură de la locul faptei, ne-au trebuit vreo douăzeci de minute de căutări pentru a găsi toți pantofii și toate hainele pe care le împrăștiaserăm de-a lungul aleii și apoi încă vreo cincisprezece pentru a ne strecura pe lângă casa rupestră și a ne întoarce pe cărare în sus la librărie, astfel încât să ne putem preface că dormeam în timp ce ascultam rap-ul nostru francez. Și în tot acest timp abia dacă mă puteam uita la el, pentru că APROAPE NE SĂRUTASERĂM.

Dar, având destulă vreme să analizez acest lucru în timpul plimbării noastre tăcute înapoi la librărie, mi-am spus că fusesem atât de bulversată după croaziera cu tata, încât am lăsat garda jos și mi-am pierdut capul. Sau poate a fost din cauză că Dax tot nu mă sunase înapoi și deveneam din ce în ce mai agitată la gândul de a-i spune despre RISD. Sau poate că a fost doar simplul faptul că Theo m-a făcut să simt că înotam printre bule de șampanie. A fost o revelație extrem de incomodă, dar asta nu însemna că nu era *adevărată.* Tot ce știam era că nu aveam nevoie de această complicație suplimentară în viața mea chiar acum. Tot ce voiam să fac era să adorm.

Și de îndată ce am reușit, în sfârșit, să-mi calmez mintea care îmi vâjâia de atâtea gânduri ce săreau necontenit de la Theo la Dax, apoi la tata, exact asta am făcut.

Când m-am trezit a doua zi dimineața, patul lui Theo era gol și am răsuflat ușurată când am văzut foaia de apel a zilei lipită de patul meu. Îmi dădea instrucțiuni să mă întâlnesc cu ei la stația de autobuz. Astăzi filmam în Akrotiri, situl arheologic al ruinelor minoice. Fusesem încântată de perspectiva de a vedea ruinele, dat acum nu mă puteam baza pe capacitatea lui Theo de a face ca interacțiunile sociale ale zilei să se desfășoare lin, fără probleme. Aveam nevoie de un tampon-amortizor pentru tamponul-meu-amortizor. Și chiar atunci mi s-a aprins beculețul.

Am studiat foaia. *Sit arheologic.* Henrik! Oare era posibil…? M-am târât până la rucsac și l-am răsturnat cu fundul în sus, făcând să zboare pixuri și blocnotesuri prin aer în timp ce căutam fâșia ruptă din revistă pe care îmi scrisese Henrik numărul lui, apoi mi-am luat telefonul.

După ce am făcut duș și m-am descotorosit pe Geoffrey, care voia să-mi vorbească despre dorința lui Mathilde de a avea „mai mult spațiu emoțional”, am ieșit în soarele strălucitor și fierbinte, cu rucsacul greu pe umeri.

Nu mai fusesem la stația de autobuz din prima zi de când sosisem aici și am fost surprinsă să-mi dau seama că puteam găsi cu ușurință drumul până acolo. Era amuzant cât de repede îmi devenise familiar satul, ca un pantof pe care trebuia să îl porți să devină confortabil. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, arăta ca o pânză goală, un labirint alb fără de sfârșit. Dar acum puteam vedea nuanțele. Oia era plină de propriile ei ciudățenii și drăgălășenii: uși strâmbe, plante care creșteau în cutii de conserve de roșii pe pervazurile ferestrelor, mormane de globuri de zăpadă ieftine și măgari împăiați aliniați în vitrinele magazinelor. Chiar începeam să disting între diferitele nuanțe de alb și să recunosc câțiva dintre câinii rezidenți ai Oiei.

Toate acestea mă făceau să simt o ușoară strângere de inimă. Santorini era atât de încărcat emoțional pentru mine, încât nu m-am gândit niciodată că aș putea să-l îndrăgesc. Am alungat repede atât gândul,

cât și sentimentele însoțitoare, chiar la timp pentru a-i vedea pe Theo, pe tata și muntele lor de echipamente care mă așteptau. Vorbeau rapid în greacă și, când s-au întors să mă privească, m-am pregătit să fac față unui acces de ciudățenie din partea lui Theo, dar, spre surprinderea mea, tata a fost cel care mi-a atras atenția.

— Liv!

S-a grăbit să-mi ia rucsacul, un gest care era pe cât de amabil pe atât de optimist. El era deja atât de împovărat de echipamente, încât putea intra în competiție cu unul dintre măgarii locali.

Mi-am mijit ochii să îl văd mai bine.

— Tată, te simți bine?

Era îmbrăcat frumos, avea pălăria împinsă spre ceafă, dar avea cearcăne adânci sub ochi și pielea lui era palidă. Mai mult decât atât, energia lui, care era întotdeauna exacerbată, părea vizibil scăzută.

— Am dormit prost, a recunoscut el. Cred că mâncarea de pe vasul de croazieră nu mi-a picat bine.

A dat din cap spre rucsacul meu.

— Sper că i-ai adus machiajul bătrânului. Am nevoie de el astăzi.

— Ești în regulă, șefule? l-a întrebat Theo, cu ochii ațintiți asupra mea. Nu ar trebui să filmezi dacă ai făcut toxiinfecție alimentară.

— Mă simt bine, a insistat tata făcându-mi cu ochiul. Atâta timp cât avem machiajul și niște cafea cu noi, sunt bine. Vă rog să nu vă faceți atâtea griji pentru mine.

Arăta rău. Theo m-a privit ochi îngrijorați și am purtat o conversație nonverbală rapidă. *Ar trebui să amânăm cu o zi? Ne putem permite să amânăm cu o zi?* Răspunsul era nu, dar Theo a ridicat din umeri de parcă ar fi spus: *Crezi că-l putem convinge să renunțe?* Și răspunsul a fost: *Cu siguranță nu.* De asemenea, acest gen de comunicare cu Theo m-a făcut să mă simt mai bine. Ceva s-a destins în mine. Da, aproape că ne-am sărutat, dar Theo avea dreptate. O pierdere momentană a uzului rațiunii nu trebuia să

fie o mare problemă. Nu trebuia să ne simțim stânjeniți din pricina asta.

— Te voi machia pe drum, am spus eu întorcându-mă spre tata.

— Și, Nico, să te odihnești în timpul călătoriei, i-a ordonat Theo. Până la Akrotiri facem cel puțin o oră.

— Vă rog să nu vă mai *faceți griji*, a repetat tata, ridicând brațele în aer în semn de protest.

Până la urmă s-a dovedit că nici vorbă să luăm autobuzul. Yiannis Morsa urma să ne ducă cu taxiul lui, după cum venea în fuga mare spre noi, cu un trabuc într-o mână și cafea în cealaltă.

— Nico!

După obișnuitele bătăi pe spate și exclamații grecești pline de entuziasm, ne-am înghesuit echipamentele în portbagaj. Apoi noi patru, plus trabucul lui Yiannis, am intrat în mașină. Pentru a ajunge la Akrotiri, trebuia să mergem efectiv până la celălalt capăt al insulei, un lucru destul de simplu, cu excepția faptului că eram în Santorini, ceea ce implica trafic, măgari cu harnașamente colorate în spinare, turiști care conduceau ATV-uri și autobuze care se balansau nebunește pe drumurile înguste.

Nu avusesem niciodată rău de mașină, dar chestia asta ar fi putut să îmi pună capac. În interiorul mașinii, condițiile erau și mai precare. Yiannis a fumat tot timpul, camera lui Theo continua să filmeze, iar eu încercam să-i aplic machiajul tatălui meu cu o mână tremurândă, așa că în momentul când ne-am oprit în parcarea din Akrotiri, eram gata să dau la boboci mâncarea din ultimele trei zile cel puțin. Tata arăta și mai rău. Poate chiar făcusem amândoi toxiinfecție alimentară.

— Să nu mai facem asta niciodată, am spus eu când am coborât din mașină clătinându-mă pe picioare.

Mi-am verificat telefonul. Tot niciun răspuns de la persoana mea de contact secretă de pe insulă. Aveam nevoie de el să o scot cu bine la capăt.

— Akrotiri, a anunțat tata, acordându-și un moment să se adune. Aici a trăit civilizația antică din

Minoa. Sau așa cum îmi place să îi numesc eu, atlanții.

— A fost bine. Ai surprins asta pe cameră? l-am întrebat pe Theo.

— Bineînțeles că da.

A ezitat și apoi a aruncat o privire rapidă spre tatăl meu, care descărca echipamentele noastre împreună cu Yiannis. Theo se trăgea nervos de păr și eu simțeam zidul metaforic pe care îl construia între noi. Da, sigur. Nici vorbă de stânjeneală aici, între noi. Astăzi aerul era pe deplin saturat de umiditate, iar inima îmi zvâcnea ca nebuna.

— Putem vorbi un minut? mi-a șoptit el.

— Sigur. Care-i treaba? l-am întrebat cu o voce enervant de veselă.

De ce făceam asta de fiecare dată când eram agitată?

Ochii lui i-au întâlnit în cele din urmă pe ai mei.

— Voiam să îți cer scuze pentru noaptea trecută, pentru toată povestea cu piscina și… ăăă, pentru chestia de la cada cu hidromasaj. M-am gândit mult la asta și ai dreptate, este mare lucru, într-adevăr. Ai un prieten și, în plus, îmi place foarte mult să lucrez cu tine. Într-o oarecare măsură, a fost o greșeală.

Într-o oarecare măsură? Ochii lui erau lichizi și *oh* atât de sinceri și iată că acum mă înroșeam din nou.

— La fel de mult a fost și vina mea. Putem menține niște relații strict profesionale. Și de amiciție, am adăugat eu repede. Și, pe lângă faptul că am un prieten, există și acea regulă pentru relațiile la distanță, nu-i așa?

Nu știu ce m-a determinat să spun asta. Acum chiar că păream interesată, ceea ce cu siguranță nu eram. *Nu aș fi putut fi.* Ochii lui Theo s-au ridicat întrebători spre ai mei. Au rămas agățați acolo o clipă înainte ca el să facă un mic pas înapoi.

Corect. Așadar… este totul în regulă între noi?

— Cât se poate de în regulă.

M -am urât pentru treaba asta.

Din nefericire, nu eram singurii interesați de civilizația minoică. Mai erau aproximativ zece autocare pline ochi cu turiști unși cu cremă de protecție solară, care stăteau cu toții la coadă la ghișeul de bilete.

— Va fi tare dificil de data asta, i-am spus tatălui meu care încă părea să se resimtă de la răul de mașină.

Ochii îi străluceau de entuziasm pe chipul său palid.

— Dar merită osteneala. Acest lucru va fi important pentru film. Îți vine să crezi că ne uităm la kilometrul zero al Atlantidei? Sau, așa cum ar numi-o un sceptic al Atlantidei, la civilizația Egee din Epoca Bronzului?

El și-a ridicat sprâncenele uitându-se cu subînțeles la mine și nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Se referea în mod clar la conversația noastră din seara precedentă, punând îndoiala mea alături de credința lui. Argumentele noastre contradictorii păreau să se simtă mult mai confortabil împreună decât aș fi crezut.

— Vreun progres în ceea ce privește problema Asiei și Libiei?

— Lucrez la asta, a spus el.

— Oh, *nu,* a gemut Theo.

Ne-am întors și l-am văzut cum se holba la afișul de la intrare.

— Ia priviți!

M-am ridicat în vârful picioarelor. La intrarea în sit era un afiș mare pe care scria: FILMĂRILE COMERCIALE INTERZISE.

— Numai că… suntem amatori. Nu ne vor lăsa să intrăm cu camera video? Dar dacă ne furișăm cu ea înăuntru?

Ne-am uitat cu toții la camera lui Theo, care părea să se dilate proporțional cu stresul nostru.

— Nu sunt sigur, a spus tata.

Pe chipul lui se citea dezamăgirea, ceea ce-l făcea să pară și mai suferind.

— Cât timp crezi că ar dura să obținem un permis?

Theo s-a strâmbat.

— În Grecia? Nouăzeci de ani. Optzeci, dacă avem noroc.

Mi-a stat inima în loc. Bună remarcă. Tata și Ana nu reușiseră încă să obțină o licență de afaceri pentru librăria lor de un an încoace.

— Și acum ce ne facem? am întrebat eu cu voce tare.

Chiar dacă aș fi avut ceva îndoieli mai înainte, sentimentele mele m-au lămurit pe deplin acum. La bine și la rău, eram implicată în acest film.

— Liv? Tu ești?

Vocea a venit din spatele meu, străpungându-mi disperarea, și m-am răsucit pe călcâie ca să dau cu ochii de un chip familiar ce își croia drum prin mulțime.

— Henrik! Ai primit mesajul meu.

M-am îndreptat în grabă spre el.

— Sigur că l-am primit.

Și-a scos ochelarii de soare și un rânjet imens i s-a răspândit pe față.

— Uită-te la tine! Cele câteva zile petrecute în Santorini ți-au priit.

— Și ție.

Purta pantaloni scurți și șlapi și părea relaxat și fericit. Exact așa cum ar trebui să arate oamenii în vacanță. Adică opusul felului cum arătam eu în prezent, ca un ghem uriaș de stres.

— Ce mai face iubitul tău? l-am întrebat eu.

— Oh, el.

A clătinat din cap, dar apoi zâmbetul lui a devenit mai profund.

— Excelent. A venit la sit de la cinci dimineața. Chiar mă întrebam dacă o să primesc vreun semn de la tine, Liv. Ai ales o zi potrivită. Plănuiam deja să-i aduc micul dejun.

— Deci acesta este situl? Aici lucrează iubitul tău?

Conform informațiilor găsite după câteva minute de cercetare efectuate pe telefonul meu, exista un singur sit principal de excavare minoică; chiar și așa, mi s-a părut prea frumos pentru a fi adevărat.

— Da, și da.

Am ridicat un pumn triumfător în aer. *Aleluia!*

— Bună ziua.

Tata s-a îndreptat spre noi cu aproximativ nouăzeci de genți atârnate în spate.

— Sunt Nico Varanakis.

Ah. Corect. Sosise momentul să fac prezentările.

— Henrik, acesta este tatăl meu, Nico. Tată, el este Henrik. L-am întâlnit în avion. El, ăăă… mi-a ridicat moralul. Și iubitul lui lucrează la acest sit. I-am trimis un mesaj în această dimineață pentru a vedea dacă ne poate oferi o perspectivă din interior. *Și să mă poată distrage de la toată stânjeneala care plutește în aer.*

Această interacțiune aleatorie i-ar putea impacienta pe majoritatea oamenilor, dar nu și pe tata.

— Henrik! a bubuit vocea lui răsunătoare. Mă bucur foarte mult să te cunosc. Orice prieten de-al lui Liv este și un prieten de-al meu.

El i-a întins mâna lui Henrik reușind totodată performanța de a scăpa pe jos o hartă înfășurată sul și pălăria lui de Indiana Jones. Mă bucuram acum că i-am spus lui Henrik întreaga poveste cu Atlantida/tata. Astfel, toate lucrurile acestea păreau mai puțin ciudate.

Henrik a ridicat harta, apoi a luat mâna tatălui meu într-a a lui.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Munca ta sună… fascinant.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors spre Theo.

— Și tu trebuie să fii cineastul în devenire. Liv mi-a spus totul despre tine.

— Nu chiar *totul*, am protestat eu imediat.

Nu făcusem altceva decât să-i ofer lui Henrik o scurtă descriere a proiectului și a noii mele situații de viață printr-un mesaj. De ce făcea atâta tam-tam pe tema asta?

— Theo, s-a prezentat el ieșind din spatele camerei sale video suficient de mult cât să dea mâna cu Henrik.

A arătat apoi spre afișul de la intrare.

— Știi din întâmplare ceva despre regula asta cu filmatul? Nu avem timp să obținem un permis.

Henrik a studiat semnul gânditor.

— Hmmm. Nu ar trebui să fie o problemă. Numai puțin, să-l sun pe Hye.

S-a îndepărtat, lăsându-ne pe noi trei să contemplăm mulțimea de oameni în continuă creștere aflată în afara sitului. O clipă mai târziu ne-a făcut semn cu mâna.

— Hye spune că vă poate băga înăuntru mai devreme și să nu-ți faci griji pentru cameră. Avem aproximativ o jumătate de oră înainte de deschiderea porților și el vrea să vă ofere un tur făcut din perspectiva cuiva care lucrează aici. Dar va trebui să ne mișcăm repede. Foarte repede.

— Un tur de forță, a spus Theo. Sigur că putem face asta.

— Bravo ție, Liv.

Tata și cu mine am schimbat o privire încântată, atât de naturală și de spontană încât m-a uimit. Am lăsat deoparte cenzura obișnuită? Era mândru de mine? Și, ceea ce era și mai important, eu eram *fericită,* deoarece el era mândru de mine?

Trebuia să mă gândesc la asta mai târziu, pentru că acum alergam spre intrarea din spate a sitului. Și în scurt timp, un bărbat coreeano-american care afișa un zâmbet imens și purta ceea ce trebuia să fie cea mai prăfuită pereche de blugi care a existat vreodată, ne-a deschis poarta din spate. Mi-a plăcut imediat de el.

— Hye, a spus el întinzându-ne mâna.

În ochii lui s-au aprins luminițe la vederea tatălui meu.

— Tu ești căutătorul Atlantidei?

Tata a zâmbit încrezător.

— Nico Varanakis, îmi pare foarte bine să te cunosc.

Hye l-a cercetat din priviri și am simțit o undă de panică. Oare credea că tata alerga după o himeră? Hye a încuviințat din cap, rămânând o clipă pe gânduri înainte să ne facă un semn cu mâna spre sit.

— Dacă dovada Atlantidei este scopul cercetării tale, cred că vei dori să vezi cât de avansată din punct de vedere tehnologic a fost civilizația minoică. M-am gândit să începem cu nivelurile superioare, să vedem structura clădirilor și după aceea să ajungem la câteva dintre detaliile care i-au făcut pe minoici să iasă în evidență. Sună bine planul?

— Grozav, a răspuns tata.

De bucurie, aș fi putut să-l sărut pe Hye direct pe buze. Am mers respectuos în spatele lui Hye, croindu-ne drum prin situl cufundat în liniște, cu zgomotul mulțimii care se aduna în fața porților estompându-se pe măsură ce ne îndepărtam.

Fusesem atât de îngrijorată în privința zilei de azi, încât nu m-am gândit la faptul că situl de săpături arheologice Akrotiri ar putea fi, de fapt, extrem de interesant.

În interior, un acoperiș rustic din șipci de lemn se ridica deasupra capetelor noastre, ținând soarele afară, dar invitând înăuntru ciripitul păsărilor și bâzâitul insectelor. Peste tot vedeai praf și schele, și instrumente cu aspect complicat. La prima vedere, situl arăta ca o grămadă de dărâmături cu aspect modest, dar, pe măsură ce îl urmam pe Hye spre vârful unei pasarele cu vedere la sit, ruinele de dedesubt au început să prindă contur.

— Cred că acesta este cel mai bun punct de observație al nostru. V-aș recomanda să filmați câteva imagini aici, a sugerat Hye, dar Theo deja făcea asta.

— Acordă-mi două minute, l-a rugat Theo.

M-am îndreptat către marginea balustradei și mi-am ținut respirația, ochii mei înțelegând încetul cu încetul ceea ce vedeam. Făcând abstracție de dărâmături, Akrotiri era un oraș – un oraș mare, într-adevăr – care avea străzi bine definite și clădiri înalte fără acoperișuri, cu ziduri din piatră care atingeau două, uneori trei niveluri. Artefacte cum ar fi bănci și vase mari din ceramică se vedeau în câteva dintre structuri, iar în ferestrele din piatră ale clădirilor fuseseră încastrate suporturi din lemn. Dacă îți mijeai ochii, era ușor să-ți imaginezi un oraș plin de viață –

unul care habar nu avea despre prăpădul care urma să se abată asupra lui.

Hye ne-a arătat o casă din apropiere.

— Aceste zeci de case reprezintă o mică parte din ceea ce credem că a fost odată Akrotiri, probabil doar 3 la sută din ceea ce este îngropat sub pământ. Judecând după calitatea arhitecturii, cât și după obiectele găsite în interior, credem că aceste case au aparținut unor comercianți bogați. Nivelurile inferioare au fost utilizate pentru depozitare, în timp ce nivelurile superioare erau destinate petrecerii vieții de zi cu zi.

Theo și-a rotit camera spre Hye.

— Povestește-le despre artă, a spus Henrik. Lui Liv îi va plăcea partea asta.

Hye a zâmbit, apoi mi-a făcut semn să-l urmez câțiva metri pe pasarelă în jos.

— Unul dintre cei mai buni indicatori ai bunăstării din Akrotiri este arta prezentă din abundență. Majoritatea structurilor conțin fresce colorate care prezintă scene cu orașe mari și porturi pline de bărci. Subiectele picturilor ne oferă o mulțime de informații despre cum trăiau oamenii, iar atenția acordată detaliilor arată că le păsa de înfrumusețarea vieții lor.

A arătat cu degetul spre o frescă puternic pigmentată. Ne-am aplecat cu toții peste balustradă pentru a o vedea mai bine.

— Aceasta este Fresca Primăverii. Înfățișează insula vulcanică, cu flori și rândunici. Cel care a pictat-o a folosit minerale locale, ceea ce explică faptul că a rezistat atât de mult timp. Aceasta și stratul de piatră ponce care a acoperit orașul.

Pe trei dintre pereții clădirii fresca rămăsese intactă, iar pe cel de-al patrulea culorile erau spălăcite. Faptul că această încăpere era decorată îmi dădea impresia cumva că era mult mai reală. Fusese o cameră în care familia își petrecea timpul liber împreună? O sufragerie? Ce fel de viață fusese trăită între pereții ei?

Deodată mi-a venit în minte ultimul apartament în care am locuit cu toții împreună. Cel cu chiuveta din

care picura apă mereu și cu ușile care se umflaseră lăsându-se într-o parte. Minoicii își trăiau aici viața de zi cu zi, găteau și practicau olăritul, deschizându-și larg ferestrele când, într-o clipă doar, un vulcan a explodat, cufundând lumea lor în întuneric. Nici familia mea nu avea habar ce urma să se întâmple. Sau cel puțin eu nu știusem nimic.

— Au existat cu adevărat, a spus tata, apărut brusc lângă mine.

În ciuda grabei cu care parcurgeam situl, părea relaxat.

— Minoicii, vreau să spun. Nu-i așa că este uimitor să ne gândim la treaba asta?

Aveam un nod în gât, așa că am dat doar din cap. Și noi am existat cu adevărat, chiar dacă era mai greu să ne dăm seama de asta în ziua de azi. Știa la ce mă gândeam?

— Haideți să mergem mai departe, oameni buni, a spus Theo făcându-ne semn să o luăm din loc din spatele camerei lui video. Mai avem doar douăzeci și șase de minute până se va permite accesul publicului.

Ați văzut vreodată unul dintre concursurile acelea televizate în care oamenii aleargă prin magazine alimentare umplându-și cărucioarele cu cât mai multe produse posibil? Exact așa au fost următoarele douăzeci și șase de minute. Hye și tatăl meu se înțelegeau efectiv de minune și nu a trecut mult până să se adâncească în conversație, explorând cu repeziciune nivelul solului sitului, în timp ce noi, ceilalți, făceam tot posibilul pentru a ține pasul cu ei.

Theo a oscilat între obținerea de imagini ale sitului și regizarea interviurilor improvizate cu Hye, care, în ciuda faptului că a aflat din scurt despre vizita noastră, s-a dovedit a fi un tip de treabă, minunat chiar. Henrik și cu mine tot rămâneam în urmă pentru că eram distrasă la fiecare câteva minute de toate acele detalii interesante ale sitului. Așezarea părea rustică, dar, așa cum spusese tata, era, de fapt, foarte avansată, cu case fortificate pentru a rezista la cutremure și cu instalații sanitare interioare.

Când am ajuns în centrul sitului, rămăsesem deja fără suflu și eram plină de dâre de praf pe salopeta mea neagră și pe picioare. Nu aveai cum să-l eviți.

Henrik și-a potrivit pașii după ai mei, gesticulând spre Theo, care o încolțise pe una dintre studentele lui Hye, o minionă cu ochelari cu lentile groase și cu o grămadă de sedimente în brațe. A scos un fluierat ușor.

— Theo este întotdeauna așa de…?

— Agresiv? Invaziv?

Biata studentă părea de-a dreptul îngrozită în fața camerei video. *Ar fi cazul să o salvez?*

Henrik a ridicat o sprânceană uitându-se la mine.

— Voiam să spun *curios*.

— Oh. Da. Mereu.

— Și cei doi, a spus Henrik, arătând spre tata și spre Hye, care stăteau cu ochii ațintiți în sus la o ușă deschisă. Trebuie să recunosc, este plăcut să-l văd pe Hye comunicând cu cineva care vorbește pe limba lui.

— …instalațiile interioare de alimentare cu apă sunt cele care mă impresionează cu adevărat. Acest tip de tehnologie nu a mai fost văzut din nou până la romani, l-am auzit eu pe tata explicând.

Orice urmă de boală îi fusese ștearsă cu buretele de pe față. După toate aparențele, bucuria de a vedea aceste ruine antice era antidotul pentru orice luptă interioară pe care o ducea. Arăta ca un foc viu de artificii, adică normal.

— O mie cinci sute de ani mai târziu, a adăugat Hye. Incredibil, nu-i așa? Ceea ce mă interesează pe mine cu adevărat este aspectul orașului. Ai observat felul în care…?

Au luat-o pe după un colț, iar vocile lor s-au stins treptat.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cercetători, a spus Henrik. Este un tip extraordinar, nu-i așa?

— Hye? Chiar este.

— Mă referam la tatăl tău. Trebuie să recunosc că nu e chiar așa cum mi l-am imaginat. Cum merg lucrurile cu el?

— Ei bine…

Mi-am verificat corpul și am fost surprinsă să constat că se simțea în largul lui mai degrabă decât supus stresului obișnuit.

— Ce să zic? Mi-a fost de un real ajutor faptul că avem de lucrat la un proiect.

— Bun.

Și-a șters niște praf de pe bărbie, iar pe chip a început să i se lățească ușor un zâmbet.

— Și ce-i cu prietenul tău? Nu mi-ai spus că urma să vină și el în această călătorie.

— Ce?

Am ridicat privirea și mi-am dat seama că arăta spre Theo. Starea mea de echilibru a luat foc.

— Nu este prietenul meu. Părinții noștri dețin o afacere împreună, iar Theo este cameramanul acestui proiect și…

Cuvintele mele se rostogoleau unul peste celălalt, ceea ce în mod clar înrăutățea și mai mult situația.

Henrik a izbucnit în râs.

— Relaxează-te. Știu că nu este prietenul tău. Dar poate că ar trebui să remediezi povestea asta cu „nu este prietenul meu”. Pentru că nu e numai simpatic, dar se și uită la tine de parcă ai fi cel mai grozav lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Mi-a privit chipul cu luare aminte.

— Doamne, nu am văzut niciodată pe cineva roșind ca tine. Întreaga ta față capătă culoarea unui homar.

Mi-am cuprins obrajii în palme.

— Te rog, încetează.

— Dar eu nu fac nimic, s-a apărat Henrik. Asta ești tu.

Am ajuns să depășim cele treizeci de minute de filmare pe care ni le-am propus ajungând la câteva ore, cu tata întâlnindu-se și vorbind cu aproape toți lucrătorii din cadrul sitului și chiar ținând un scurt discurs despre asemănările dintre Akrotiri și Atlantida în fața unui grup entuziast de spectatori înainte de a-și completa propriile interviuri. Când am terminat, tatăl meu petrecuse câteva ore bune în fața camerei

de filmat și era atât de epuizat, încât nici măcar fardul corector nu mai reușea să mascheze acest lucru. Filmările l-au stors realmente de vlagă.

— Înapoi la Oia, șefule? l-a întrebat Theo, privindu-l cu îngrijorare.

Fusese foarte atent să nu stea prea aproape de mine. Mă așteptasem la asta, chiar și după conversația noastră de dimineață, dar partea ciudată a fost că tatăl meu părea să facă și el același lucru. Mi-a luat ceva timp să mă prind, pentru că el continua să vorbească cu mine ca și cum totul ar fi fost normal, dar la câteva ore după aceea mi-am dat seama că eram angrenați într-un fel de dans. Când făceam un pas spre tata, el se dădea înapoi. Dacă încercam să-i retușez machiajul sau să îi dau o mână de ajutor, redirecționându-l în timp ce filma, nu mă privea aproape niciodată în ochi.

Dar de ce? Știam că cina din croaziera noastră nu fusese cea mai grozavă experiență din lume, dar nu îmi imaginasem că zidul dintre noi ar putea deveni și mai gros. Această călătorie avea să înrăutățească lucrurile?

După ce i-am mulțumit de nenumărate ori lui Hye pentru experiența VIP pe care ne-a oferit-o, am promis că vom păstra legătura cu Henrik și am tras câteva cadre finale cu intrarea în Akrotiri, am încheiat în sfârșit ziua noastră de muncă. L-am găsit pe Yiannis trăgând un pui de somn pe bancheta din față a taxiului său. Tata și Theo au ațipit amândoi pe drumul de întoarcere și, când am ajuns la librărie abia târșâindu-ne picioarele, eram terminați.

Librăriei nu-i păsa însă că eram epuizați. Era aglomerată, ca întotdeauna. Chiar și Bapou părea să încerce să dea o mână de ajutor, cu toate că în viziunea lui acest lucru presupunea în principal să vorbească grecește cu clienții vorbitori de limba engleză și să le indice cărțile cu bastonul.

Când Ana a dat cu ochii de noi, a și zburat spre tatăl meu.

— Nico, te-ai suprasolicitat.

Ea a început să vorbească apoi greacă, mustrându-l înainte de a se întoarce din nou cu fața la noi.

— Și voi doi arătați groaznic, dar am nevoie de ajutorul vostru. Clienții sunt tare arțăgoși astăzi. Una dintre navele de croazieră are o problemă cu furnizarea energiei electrice și toată lumea este prost dispusă, inclusiv brutarul nostru rezident.

A făcut un semn cu degetul peste umăr.

— Încearcă să le bage pe gât clienților ghiduri de călătorie.

— Frumos! Bine ai venit în Santorini! a răcnit Bapou către un client care tocmai o lua la sănătoasa.

— Preiau eu relațiile cu clienții, a spus Theo. Bapou! *Kse-xna to!*

Am muncit, așa cum ar spune Geoffrey, ca *niște sclavi* până la ora de închidere obișnuită, la apusul soarelui, apoi Theo, Ana și cu mine ne-am târât până sus pe terasă ca să ne prăbușim pe scaune și să privim soarele dispărând la orizont. Tata nu a reușit nici măcar atât. După două ore petrecute în librărie, s-a întors la apartamentul lui fără să mai pomenească nimic despre planul nostru de a ne petrece seara la Kamari. Mă așteptam ca el să fi apărut deja, dar până în momentul de față nu a dat niciun semn.

Lucrurile cu Theo încă nu mergeau bine și aveam senzația că făceam un soi de echilibristică pe sârmă, așa că m-am bucurat pentru faptul că nu am rămas singuri. M-am uitat la Ana. Părul ei era strâns într-un coc în vârful capului, care era și mai ciufulit cu fiecare minut care trecea în librărie. Pentru prima oară de când o știam eu părea obosită.

— Unde este Geoffrey? am întrebat-o.

— Umblă brambura pe străzi. S-a certat cu Mathilde și a avut nevoie de ceva timp de gândire.

A oftat adânc.

— Omul ăsta. Are o inimă pură, dar ce ne vom face cu el?

— Poate să-i găsiți o balerină în carne și oase pe care să o iubească? i-am sugerat eu.

— Să-i spui că, dacă nu vine cu dovada reală a existenței lui Mathilde în douăzeci și patru de ore, va

fi obligat să citească *Mândrie și prejudecată?* a propus Theo.

Mi-am azvârlit cât colo șlapii și mi-am rezemat picioarele de balustradă. Țineam telefonul în poală, pe ecran fiind mai multe mesaje necitite de la Dax. Îmi trimitea fotografii cu focul de tabără pe care îl făcuseră pe plajă noaptea trecută, dar eram prea obosită ca să le deschid măcar.

— Lui Geoffrey nu-i place *Mândrie și Prejudecată?*

Theo și-a coborât vocea, imitându-l Geoffrey.

— Prea multă prejudecată și insuficientă mândrie. Mai mult chiar, domnul Darcy este un ticălos arogant și Elizabeth ar fi putut face o alegere mai bună.

— Erezie! s-a revoltat Ana, energia revenindu-i instantaneu. Să nu te mai prind vreodată că spui asemenea cuvinte. În altă ordine de idei. Voi doi ați muncit atât de mult, încât ar trebui să ieșiți pe undeva astă-seară.

— De fapt, am planuri cu tata, m-am repezit eu să spun. Mă duce undeva. Cred că s-a referit la Kamari?

Deși aveam emoții în legătură cu o altă ieșire tată-fiică, m-am bucurat să am o scuză plauzibilă pentru a mă ține la distanță de Theo și de clarul de lună din Santorini. Deși căzuserăm de acord să lăsăm la o parte orice stânjeneală, aceasta era încă prezentă între noi, la fel de mare și de incomodă ca un vulcan.

— Kamari?

Ana a făcut câteva încercări curajoase de a-și înghesui câteva șuvițe rebele de păr în cocul ei, dar se părea că nu a făcut decât să înrăutățească și mai tare lucrurile. A renunțat în cele din urmă.

— Oh, da, ce frumos! Este un sat unic în felul lui și fermecător. Dar – mi-a evitat ochii – din păcate mi-a trimis un mesaj spunându-mi că nu se simte bine deloc. Așadar, cred că ar fi cel mai bine se odihnească în seara asta.

M-am răsucit ca să o privesc drept în față.

— Ți-a trimis un mesaj? Când?

Din câte mi-am dat seama, ea nu avea telefonul la ea și, pe de altă parte, de ce i-ar trimite un mesaj

Anei, și nu mie?

— Mai devreme, a spus ea scoțând o agrafă din buzunar și înfigându-și-o în păr.

Ce fusese cu toată acea energie ciudată de care dăduse dovadă la sit astăzi? Încercase să găsească o modalitate de a-mi spune că în seara asta îmi trăgea clapa? Dacă da, mi-ar fi putut zice pur și simplu. Amărăciunea, tristețea și tot felul de alte trăiri neplăcute au început să se vânzolească în pieptul meu. Chiar m-a lăsat baltă fără să-mi spună nimic? Adică, dacă nu se simțea bine, asta era. Dar de ce nu mi-a putut spune treaba asta el însuși?

Ana, neștiind, în mod evident, ce se petrecea în mintea mea, s-a luminat brusc.

— Theo, o vei duce tu pe Liv la Kamari!

— Ăăă… nu e nevoie să facă asta, am spus eu repede, iar Theo a scos un „Maman!” cu glas ridicat înainte de a da drumul, probabil, unui val fel de proteste în franceză.

Vocea lui era ceva mai joasă când vorbea în franceză decât când vorbea în engleză sau în greacă și m-am urât pentru că am remarcat treaba asta. Și chiar îi era atât de greu să pretindă că a ieși cu mine undeva nu era cel mai rău lucru de pe pământ?

Ana nici nu a vrut să audă.

— Este bătut în cuie. Voi doi veți merge la Kamari și vă veți distra *de minune.* Vă voi pune cina la pachet.

A sărit în picioare și apoi a plecat stârnind în jurul ei un vârtej de parfum și lăsându-ne pe mine și pe Theo într-o tăcere uluită.

— Mama ta ne aranjează o întâlnire? l-am întrebat eu, apăsându-mi degetele pe claviculă.

Theo a oftat, împletindu-și mâinile la ceafa.

— Da. Îmi pare rău. Dar și dacă suntem aici când Geoffrey se va întoarce, va trebui să ne petrecem restul serii dându-i sfaturi cu privire la relația lui falsă, în timp ce tu vei continua să ignori pe oricine care îți va trimite mesaje.

M-am înroșit la față și am luat rapid telefonul în mână. Și mai multe mesaje de la Dax. De ce nu mă

puteam hotărî să le deschid?

Theo avea dreptate. Oricât de stânjenitoare ar fi fost această întâlnire aranjată la care eram obligată să merg cu Theo, trebuia să fie mai bine decât să bântui prin preajmă, întrebându-mă de ce tata m-a invitat să bat atâta drum până aici doar ca să mă lase baltă.

Tot nu aveam idee ce era la Kamari, dar probabil că urma să avem nevoie de sendvișuri, băuturi răcoritoare și o grămadă de hanorace, pe care Ana ni le-a furnizat din belșug. Cred că era puțin îngrijorată de faptul că era posibil să nu mergem totuși, pentru că a insistat să ne conducă până la stația de autobuz și apoi ne-a făcut cu mâna după ce am urcat și ne-am instalat la bord.

Călătoria nu a fost *groaznică.* Cerul se întunecase căpătând o nuanță violacee întunecată, iar autobuzul era plin de turiști obosiți, dar încântați, toți stând de vorbă cu glas scăzut unii cu ceilalți și, pe nesimțite, ne-am pomenit purtând o conversație seminormală, în timp ce devoram și mâncarea pe care Ana ne-o pusese la pachet. A fost un mod plăcut de a-mi distrage atenția de la ale mele. În scurt timp, Kamari a fost anunțat ca fiind următoarea oprire.

Kamari s-a dovedit a fi un oraș, un oraș cu ieșire la mare, aglomerat într-un fel plăcut. Era plin de restaurante și magazine în aer liber, care etalau diverse sortimente de costume de baie, echipamente pentru snorkeling și jucării de piscină. O fâșie lungă de mare se vedea printre clădiri și am întrezărit câteva rânduri de umbrele din paie și șezlonguri albe.

— Hai să vedem mai întâi plaja, mi-a propus Theo de îndată ce autobuzul ne-a lăsat la destinație.

L-am urmat până pe faleză și am stat la marginea ei, privind cum se rostogoleau valurile. În loc de nisip, pe plajă erau pietricele negre. În dreapta noastră, o pereche de stânci înalte și deschise la culoare străjuiau marea.

— Ei bine? m-a întrebat Theo, făcând un semn spre plajă.

— Ei bine, ce?

M-am uitat în jos la toate acele mici roci vulcanice și dintr-odată cuvintele lui Platon mi-au fulgerat prin minte. *Un tip de rocă era alb, altul negru și un al treilea roșu.*

— Plaja neagră! Asta e?

El avea deja camera video pregătită.

— Două păsări dintr-o singură lovitură sau oricum altcumva este vorba aia americană. Nu era ceva planificat pentru astă-seară, dar oricum am nevoie de imagini.

M-am dat deoparte și l-am lăsat să-și facă treaba. Dar plaja m-a făcut să mă gândesc la tata și dintr-odată senzația de neliniște care îmi fierbea în piept a dat în clocot. *De ce nu a anulat el însuși planul nostru?*

De îndată ce Theo a filmat imaginile dorite, ne-am întors cu spatele la apă și el m-a condus prin oraș pornind în sus pe deal de-a lungul unui drum aglomerat, trecând pe lângă clădiri și terenuri virane, până când am ajuns la o clădire din stuc roșu fără acoperiș. Muzica dată la maxim se revărsa din interior și o coadă lungă de oameni se formase lângă un șir de plante în ghiveci. Șiraguri de becuri luminau o zonă de relaxare în aer liber și o firmă care parodia leul din sigla MGM – de data aceasta înfățișând un măgar – era atârnată la intrare.

Am ridicat ochii la afișele de pe perete.

— Este un cinematograf?

— Mai mult decât atât.

După ce am stat la coadă la casa de bilete, am traversat un scurt hol luminat cu felinare din hârtie înainte de a păși într-un spațiu mare în aer liber. Respirația mea s-a evaporat. Nu era pur și simplu un cinematograf – era un *paradis* de cinematograf. Un ecran uriaș stătea nestingherit în aerul parfumat, înconjurat fiind de plante exotice, sculpturi din sârmă, becuri multicolore și o întreagă grădină de cactuși, iar în fața lui erau rânduri-rânduri de scaune individuale din lemn cu pânză albă.

M-am rotit de jur-împrejur, cu inima crescând în mine de entuziasm. Îți dădea impresia unei coliziuni

între clasicul Hollywood și o insulă tropicală. Din difuzoarele din față răzbătea o muzică de jazz, iar vița-de-vie și florile de fucsia se revărsau peste ziduri. Și, mai presus de toate, cerul se întunecase căpătând acea nuanță de albastru de la miezul nopții și fragmente de conversație, în majoritate în limba engleză cu o varietate de accente, pluteau în aer. Exista chiar și un snack bar destul de mare, de unde puteai cumpăra ceea ce părea a fi ciocolată elvețiană și munți de floricele de porumb proaspăt coapte. Imediat a început să îmi lase gura apă din pricina mirosului.

— Îmi place aici.

M-am întors spre el.

— Theo, îmi place *la nebunie* aici.

S-a uitat la mine cum îi zâmbeam, cu maxilarul zvâcnindu-i ușor.

— Asta e din partea tatălui tău. Este unul dintre primele cinci lucruri pe care a vrut să ți le arate în timp ce te afli aici. Caută locuri și eu mă duc după gustări.

— S-a făcut.

M -am tot gândit unde să ne așezăm, până când m-am oprit în cele din urmă la două scaune pliante aflate lângă o mică fântână arteziană care înfățișa un Buddha stând cu picioarele încrucișate. De când ajunsesem la Oia, fusesem în continuă mișcare și a fost plăcut să stau locului și să mă pierd în decor o clipă.

Telefonul meu a piuit și am privit în jos. Dax. Primești mesajele mele? Aș vrea să fii aici. Stomacul meu s-a chircit din pricina vinovăției. Voisem să-l sun în dimineața asta, dar mă simțisem prea tulburată ca să-i aud vocea după incidentul cu Theo. Asta și faptul că avusesem o zi agitată cu Henrik, cu situl de săpături arheologice, cu tata evitându-mă, cu tata fiind bolnav, cu tata anulând întâlnirea noastră. *Tata. Tata. Tata.* Of. Degetul meu a rămas plutind deasupra ecranului. Nu aveam nicio idee ce să-i spun. *Aș vrea*

să fii aici? Distracție plăcută? Să faci multe poze? Și mie mi-e dor de tine…?

Ultimul gând m-a făcut să zăbovesc o clipă. Nu prea mă gândisem la el la fel de mult ca atunci când sosisem aici. *Era normal?*

— Kalamata?

Am sărit în picioare să îl văd pe Theo care mă căuta din priviri, încercând să mențină în echilibru o găletușă uriașă cu floricele, două cornete de înghețată și o jumătate de duzină de batoane de ciocolată.

— Aici. Ce-i cu toate astea? l-am întrebat, scăpându-l de batoane.

— Am uitat să te întreb ce îți place, așa că am luat câte una din fiecare.

Buzele mele s-au arcuit într-un zâmbet.

— Îmi plac *toate.* Cum de-ai știut?

— Am ghicit.

Mi-a zâmbit și imediat toată stânjeneala s-a evaporat. *Puf.*

— Ciocolată neagră sau lămâie? Sau amândouă?

Înghețata i se prelingea deja pe mână.

Am luat-o pe cea cu lămâie.

— Ce film este în seara asta?

El și-a mutat cornetul de înghețată în mâna în care ținea floricelele, bâjbâind după bilet în buzunarul de la spate.

— Un film alb-negru. Am văzut titlul în greacă, dar nu știu cum îi spune în engleză. Ceva despre faptul că îți place jazzul?

— Hmmm.

Am înșfăcat o mână de floricele fierbinți cu unt. Încă mă mai durea sufletul pentru că eram aici fără tata, dar Theo mă făcea să mă simt mult mai bine. El avea acest efect asupra mea.

— Îmi pare rău că tatăl tău nu a reușit să vină cu tine, a spus Theo de parcă mi-ar fi citit gândurile.

A ezitat.

— Nu este același lucru, dar… Știu ce înseamnă să ai un tată care te lasă baltă. Mi se întâmpla și mie tot timpul. La un moment dat am renunțat să mai sper.

— Oh.

Floricelele mi-au rămas în gât.

— Îl vezi des pe tatăl tău acum?

Theo a clătinat din cap.

— Nu, dacă reușesc să mă eschivez. Ar trebui să fiu împreună cu el de Crăciun, dar fac un lobby susținut pentru ca acest lucru să nu se întâmple. Hei, uite.

A dat din cap spre ecran, unde apăruse aceeași parodie de siglă cu măgarul MGM. Restul spectatorilor au observat și ei și au început să bată din palme, iar luminile au pâlpâit o dată, de două ori, apoi s-au estompat.

— Avertismentul de cinci minute. Hai să ne așezăm la locurile noastre.

M-a inundat un val de entuziasm. Nu mă puteam gândi la nici un alt loc în care îmi doream să fiu chiar acum.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

L-am înghiontit ușor cu umărul.

— Cu plăcere.

El a ezitat ținând ridicat cornetul de înghețată care se prelingea în continuare. Dar, în loc să-l mănânce, m-a privit cu ochi mari și îngrijorați. Oh nu. Ce mai era de data asta?

— Ești îngrijorată din pricina tatălui tău?

M-am îndreptat în scaun. Nu la asta mă așteptam.

— Pentru că nu s-a simțit bine azi?

El a luat un pumn de floricele.

— Nu, la documentar mă refer. În această dimineață mi-a spus că avea impresia că îi lipsește ceva. Își face griji că dovezile pe care le are nu vor fi suficiente pentru National Geographic. I-au trimis un e-mail spunându-i că speră ca el să vină cu un element de noutate în poveste.

Așadar de aici i se trăgea tot stresul. *Atlantida.* Atlantida, veșnica poveste. Începea să aibă sens. Cât de stors de vlagă era. Cât de bolnav arăta. Motivul pentru care anulase întâlnirea noastră. Trebuia Atlantida să fie întotdeauna acel lucru care ne despărțea? O străfulgerare de durere mi s-a insinuat sub cutia toracică, dar m-am sforțat să o ignor.

— Cum ar putea să găsească ceva nou într-o poveste veche de unsprezece mii de ani?

El a ridicat din umeri.

— Știu, nu are sens. Dar am vrut să îți spun în caz că îți vine vreo idee. Chestiunea asta înseamnă atât de mult pentru tatăl tău.

Și, în mod evident, și pentru Theo. M-a năpădit un val de gelozie. Theo și tata aveau acum acea relație pe care o avusesem eu cu el când eram mică: cercetând harta noastră împreună, căutând indicii, aprofundându-l pe Platon. Poate că nu era atât de rău să-mi doresc să o am din nou.

Mi-am stors creierii, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Mă voi gândi la asta, i-am promis eu.

Nu îmi puneam mari speranțe că aveam să și reușesc, de fapt, dar știam cât de important era documentarul pentru tata și pentru Theo. M-am întors spre el.

— Între noi trei fie vorba, vom găsi ceva. Corect?

Nu eram pe deplin sigură că acest lucru era adevărat, dar cutele de îngrijorare de pe fruntea lui Theo au dispărut.

— Corect. Dar de-acum gata cu Atlantida. Avem nevoie de o seară liberă.

Filmul era unul vechi, iar Theo ghicise parțial titlul lui corect. Era o comedie filmată în alb-negru numită *Unora le place jazzul.* Filmul a rulat în engleză cu subtitrare în greacă și în scurt timp a reușit să mă captiveze. Era vorba despre doi muzicieni care fuseseră martori la o crimă și trebuiseră să se ascundă, așa că s-au deghizat în femei și s-au alăturat unei trupe itinerante exclusiv feminine, având-o drept solistă pe Marilyn Monroe, de care amândoi s-au îndrăgostit imediat (desigur) și s-au luptat pentru a o cuceri, străduindu-se în același timp să rămână sub acoperire și să păcălească banda de mafioți.

Am fost puțin distrasă, parțial pentru că Theo și cu mine tot luam floricele în același timp, atingându-ne accidental mâinile. De fiecare dată când se întâmpla asta, o luminiță se aprindea în mine. Dacă ar fi trebuit

să spun ce anume mi se părea atât de fascinant la Theo, ar fi faptul că el era în primul și în primul rând Theo. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca el și mă îndoiam că aveam să mai întâlnesc vreodată. Și, dacă aceasta ar fi fost o seară diferită, în circumstanțe diferite…

Stop.

Am strâns telefonul în mână în chip de memento. Cu cât mă întorceam mai repede la Dax, cu atât mai bine. Pentru că orice se petrecea între Theo și mine nu avea de gând să dispară de la sine.

Capitolul 18

#18. FRUNZE USCATE DE OREGANO ȘI DE ROZMARIN

După ce tatăl meu a plecat, nu ne mai permiteam chiria și a trebuit să părăsim apartamentul. El nu mai avusese o slujbă stabilă de aproape șase luni, dar îi făcuse o mulțime de servicii proprietarului în schimbul unei chirii mai mici. În zilele bune, îl puteai găsi fixând o balustradă sau pescuind o furculiță din gunoiul doamnei Davis (din nou). În zilele proaste avea crizele lui.

Mama a spus că nu puteam lua plantele cu noi. Ne mutam într-un apartament la subsol împreună cu o fostă colegă de clasă de-a ei. Plantele aveau nevoie de lumină și le-ar fi fost mai bine dacă i le-am fi lăsat noului proprietar al apartamentului.

Știam că era o prostie, dar am plâns când mi-am luat rămas-bun de la oregano și de la rozmarin și apoi am scris un bilet noilor proprietari în care le dezvăluiam secretul tatălui meu pentru îngrijirea plantelor: „PLANTELE CRESC MAI RAPID DACĂ VORBIȚI CU ELE. ACESTORA LE PLAC CEL MAI MULT GLUMELE CARE ÎNCEP CU: CIOC! CIOC! CINE E ACOLO?” Chestia cu vorbitul este, de fapt, adevărată. Am citit despre asta într-un articol on-line de cercetare științifică, deoarece nu l-am crezut pe tata pe cuvânt.

Când ne-am întors la librărie, Ana stătea ghemuită pe unul dintre scaune citind un roman cu picioarele strânse sub ea.

— Ah, ia te uită ce avem aici: o proprietară sălbatică de librărie în habitatul ei natural, a spus Theo cu cel mai bun accent australian al său.

— Ei, cum a fost? a întrebat Ana, privindu-ne satisfăcută de sine peste ochelarii ei de lectură.

Pe coperta cărții sale era un bărbat bine legat, cu părul lung și cu o cămașă descheiată la nasturi ținând în brațe o demoazelă care părea lipsită de vlagă. *Iubirea interzisă a deșertului.* Ana chiar citea cărțile pe care le vindea.

— A fost minunat. A rulat un film vechi cu Marilyn Monroe, a informat-o Theo.

Ea a oftat mulțumită.

— Femeia aia a avut ceva aparte în ea. N-o fi fost ea *fericită,* dar a fost aparte.

— Ce mai face Nico? a întrebat-o Theo.

— Bine. O ține una și bună că documentarele sunt apanajul tineretului.

— Nu-i adevărat.

Theo a traversat încăperea, culegând-o pe Margaret Catwood, care părea tare morocănoasă, de pe raftul de sus al secțiunii de romane polițiste.

— Un cineast portughez a făcut ultimul său film la 106 ani.

— Impresionant.

Ea și-a pus cartea deoparte.

— Ați ratat o lungă discuție cu Geoffrey. El și Mathilde sunt în mijlocul unei dispute serioase și el este îngrijorat că relația lor nu va supraviețui.

— Relația lui falsă în mod cert nu va supraviețui acestei lupte false, a spus Theo, strângând-o pe Margaret la piept. Te rog, spune-mi că nu l-ai încurajat.

— Arăta ca o băltoacă lacrimogenă căreia i-au crescut brațe. Nu am avut de ales și a trebuit să-l iau în serios. I-am spus că toate relațiile au fluxuri și

refluxuri și, dacă sunt cu adevărat atașați unul de celălalt, vor găsi o modalitate de a îndrepta lucrurile.

Ana a zâmbit cu tristețe ridicându-și ochelarii pe creștet.

— Ne vedem mâine. Vise plăcute!

Ne-a trimis o sărutare din zbor, apoi a ieșit, închizând ușa în urma ei.

— Mama ta e minunată, am remarcat eu.

— Tii!

Theo s-a întors spre mine.

— Am o idee. Pentru film. Vino cu mine!

— Nu, Theo, nu mai intru prin efracție în vreo casă rupestră. *Din nou.*

Glumeam doar pe jumătate. Dar, într-adevăr, nu aveam de gând să merg nicăieri. Eram sleită de puteri.

— Relaxează-te, este chiar aici.

Theo a traversat încăperea principală și a intrat în încăperea mai mică – unde se găseau toate cărțile pentru copii. L-am urmărit cum și-a azvârlit pantofii din picioare și s-a cocoțat desculț pe masa înaltă până la talie. A pășit cu grijă peste un afiș de pe un șevalet pe care scria ÎN CEA MAI MARE PARTE A ISTORIEI, ANONIMUL A FOST O FEMEIE – VIRGINIA WOOLF, apoi a întins mâna și a deschis o ușiță care până în acel moment arătase ca o parte normală a zidului.

Orice defecte i s-ar fi putut atribui librăriei, nu se putea spune că era vreodată plictisitoare.

— O altă cămăruță secretă?

El a întins mâna în sus, ridicându-se în vârful picioarelor, și mi-a răspuns cu o voce înăbușită.

— Aceasta seamănă mai mult cu un dulap. Ei, și-acum, pe unde o fi?

— Câte compartimente secrete există în acest loc? l-am descusut eu, fără să încerc măcar să disimulez entuziasmul exploratorului din mine. O cameră secretă exercită o atracție aparte. Sau un dulap. Am ciocănit peretele cel mai apropiat de mine.

— Câte dintre aceste panouri se deschid?

— Nouă? Zece? Cam așa ceva. Tatăl tău a dorit să creeze o atmosferă magică aici.

Misiune îndeplinită. Am aruncat o privire spre tavan. Tata îl acoperise cu constelații pictate, stelele fiind puțin mai mari decât cele pe care le decupase pentru petrecerea de ziua mea. Fiecare detaliu al acestui loc – de la pereți până la carpetele moi și colorate – deborda de magie, și de crepuscul, și de promisiunea unor lucruri extraordinare.

— Iat-o.

Theo a sărit jos de pe masă, apoi s-a îndreptat de spate. Când mi-a întins obiectul, toată bucuria mea s-a evaporat.

Nu numai că mi-am dat seama ce era, dar am și recunoscut-o. Știam exact cum se simțea hârtia la pipăit sub vârfurile degetelor mele, cât de grea era. Știam chiar și cum mirosea.

— Este o hartă, nu-i așa?

Theo m-a privit cu ochi iscoditori.

— De unde știai?

— Mă pricep la ghicit, am spus eu cu glas moale.

Mi-a pus-o în mâini, iar eu am îndepărtat cu atenție plasticul, apoi am derulat-o și i-am netezit cu grijă cu pliurile. Mi s-a strâns inima în mine în timp ce o întindeam. Cu excepția însemnărilor cu creioane colorate și a personajelor schițate ca în desenele animate, era aproape o replică exactă a celei pe care o lăsase în urmă.

Pentru o clipă nu am putut face altceva decât să mă uit lung la ea. În cele din urmă, m-am întors către Theo.

— Ce știi despre această hartă?

— Asta este prima hartă pe care a întocmit-o când a ajuns la Oia. A lucrat la ea timp de vreo de cinci ani și a luat-o cu el peste tot. Pe harta asta a dezvoltat teoria la care a lucrat împreună cu egiptologul.

A făcut-o să alunece spre mine plin de entuziasm.

— Uite cât de uzată este. A purtat-o cu el ani de zile.

Am înghițit cu greu în sec. Fiindcă și eu purtasem harta originală asupra mea, îndesată în rucsac sau în

buzunarele hainei – era o jumătate dintr-o brățară de prietenie despre care credeam că însemna ceva. Dar harta noastră nu fusese de neînlocuit. Simțeam o durere apăsătoare, ca și cum aș fi avut o vânătaie de care uitasem.

Theo, confundând tăcerea mea încremenită cu interesul, m-a împuns ușor în umăr încântat nevoie mare.

— *Iată* ce ne lipsește. Documentarul nu este despre Atlantida. Este vorba despre viața tatălui tău. Este vorba despre motivul pentru care își dorește atât de mult să găsească Atlantida. Este povestea lui. Trebuie să fie ceva cu tușă personală.

A arătat spre hartă.

— *Aici* a început totul pentru el. E posibil să nu poată descoperi noi dovezi ale existenței Atlantidei, dar poate arăta cum i-a afectat acest lucru viața. Vom da documentarului o tentă mai personală.

Am așteptat ca gândul să se așeze, să capete o semnificație anume. Aproape imediat am știut că Theo avea dreptate. Trebuia să aducem un element personal filmului – știam asta așa cum știam ce culoare de vopsea urma să aleg. Singura problemă era că această hartă *nu a reprezentat* începutul.

— Așteaptă-mă puțin aici.

Am pășit peste Purrnest Hemingway care moțăia, m-am dus în peșteră unde era valiza mea și am răscolit prin ea până am găsit caietul de schițe în care pusesem harta tatălui meu. Trecuse mult timp de când nu o mai privisem nicăieri în altă parte decât în interiorul propriului meu dormitor și am ezitat o clipă înainte de a-mi aduna curajul să i-o duc lui Theo, care mă aștepta trepidând de nerăbdare.

— *Aceasta* a fost prima lui hartă.

Am despăturit-o, uitându-mă cum sclipea în cercul de lumină al lămpii.

— *Uau.*

Theo a întins mâna să o atingă, dar s-a oprit la mijlocul drumului, rămânând cu mâna în aer.

— Ei bine, acesta este foarte veche. Și arată mult mai interesant. Și aici este contribuția… ta?

A arătat spre toate mâzgălelile cu creioane colorate care marcau diferite secțiuni din Santorini. Fusesem atât de mândră de contribuțiile mele, atât de convinsă că îl ajutam pe tatăl meu în misiunea sa de a găsi Atlantida.

— Este numele meu scris acolo, nu-i așa? OLIVE cu literele L și E scrise invers pe partea de sus a hărții. L-am descoperit. După ce a plecat.

O parte din mine voia să deșerte și restul sacului – *acesta a fost unul dintre cele douăzeci și șase de lucruri* –, dar nu m-am putut convinge să spun asta cu voce tare. Însă îmi venise o idee.

— Ai dreptate, trebuie să facem documentarul mai personal. Ți-a povestit tata vreodată despre gardianul farului?

Am știut că da după felul cum s-au luminat ochii lui Theo. După cum el însuși povestea, un gardian al farului de-aici a fost cel care i-a aprins tatălui meu flacăra interesului pentru Atlantida. El a fost cel care i-a împrumutat primul său exemplar din *Timaios și Critias* și l-a ajutat să deseneze prima lui hartă a insulei Santorini.

Theo și-a pus mâinile pe umerii mei, răsucindu-mă cu fața spre el.

— Kalamata, ești *genială.* Exact de asta avem nevoie pentru documentar. Sunt sigur că gardianul farului a dispărut de mult dintre noi, dar ne vom duce la far mâine, după ce filmăm plajele, și îl vom pune pe tatăl tău să povestească cum a devenit pentru prima oară interesat de Atlantida. Cum puteam face asta fără tine?

Și-a aruncat brațele în jurul meu, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare strânsă ca de urs care aproape că m-a doborât din picioare. Theo era atât de *fizic.* În plus, brațele lui erau atât de calde și de reconfortante. Cumva mă simțeam în siguranță și relaxată și poate că tocmai de aceea un detaliu din trecutul meu a spart barierele mele de protecție.

În timp ce restul obiectelor pe care tata le lăsase în urmă fuseseră împrăștiate prin casă, în sertare și pe blaturile meselor, harta fusese bine pusă. O găsisem

pliată și băgată cu grijă sub perna mea. Nu găsisem harta. Mi se *dăruise* harta. Și asta era o mare diferență, nu-i așa? O fereastră micuță s-a deschis în pieptul meu. Nu de tot, dar suficient cât să lase să intre câteva raze de soare.

Cu tot farmecul liniștitor oferit de rap-ul francez, am petrecut noaptea zvârcolindu-mă de pe o parte pe alta în așternut și m-am trezit simțindu-mă amețită, cu picioarele goale încurcate printre cearșafuri. Nici măcar nu m-am deranjat să mă mai uit la patul lui Theo. Știam exact cum aveam să îl găsesc: cu cearșafurile trase până sus și bine întinse, cu pernele înfoiate, cu hainele de aseară împăturite la piciorul patului. Am aruncat o privire pe perete după foaia mea de apel, dar nu exista niciuna.

Mi-am acordat un răgaz de o clipă să mă frec la ochi, apoi am deschis cu grijă ușa cămăruței. Dedesubt, un Geoffrey cu o mutră de câine plouat stătea în picioare cu un exemplar din *Drumul* de Cormac McCarthy. Chiar că arăta ca o băltoacă lacrimogenă căreia îi crescuseră brațe. Când m-a văzut, a dat din cap fără vlagă.

— Ah, Liv…

— Probleme cu Mathilde?

— De unde știi?

— Am presupus. Unde sunt toți clienții?

A dat din cap cu tristețe.

— Librăria este închisă astăzi. Ana și tatăl tău au trebuit să meargă la Atena.

— Stai puțin, cum așa? am izbucnit eu simțind brusc cum panica îmi curgea prin vene.

Am sărit peste ultimele trepte și gleznele m-au furnicat când am aterizat pe pardoseală.

— Dar mai avem doar câteva zile la dispoziție pentru filmări. Nu ne putem lua liber azi.

— Mai multe afaceri, mai multe probleme, a declamat el descurajat.

Am alergat direct pe terasa de pe acoperiș, doar în pijama, pentru a-l găsi pe Theo stând așezat pe un scaun și ținându-și laptopul în echilibru pe genunchi.

— Theo, ce se întâmplă?

Am pus frână patinând cu picioarele goale.

— Geoffrey mi-a spus că părinții noștri s-au dus la Atena.

El și-a dat jos căștile de pe urechi. Fața lui era închistată într-o expresie sumbră de neclintit.

— Dis-de-dimineață. A fost o surpriză și pentru mine.

— Dar…

M-am întors spre apă, încercând să-mi domolesc vârtejul de sentimente din piept. Dezamăgire? Frustrare? Suferință?

Nu, era ceva și mai condimentat. *Furie.* În sfârșit venisem cu perspectiva de care avea nevoie filmul, iar acum s-ar putea să nu avem timpul necesar să ducem lucrurile până la capăt.

— Ce ne facem? Vom rata termenul-limită.

Theo și-a sprijinit capul de spătarul scaunului.

— Am stat aici sus încercând să găsesc o cale de ieșire. Ar trebui să cerem o prelungire? Să filmăm restul fără el? Nu știu ce să facem. Mama mi-a spus că a fost vorba despre o urgență. Ar putea avea probleme serioase dacă nu rezolvă problema licenței de afaceri.

Vântul s-a iscat din mare, zburătăcindu-mi părul, și mi-am dat la o parte cu furie șuvițele căzute în ochi.

— Când se vor întoarce?

Theo a dat din umeri.

— Dacă iau cele mai rapide feriboturi, atunci ar putea fi acasă până diseară la șapte.

— Șapte?

M-am prăbușit pe scaunul de lângă el. Cum de se întâmpla una ca asta? Nu ne puteam permite să pierdem o zi întreagă. Nu când aveam un termen-limită draconic care ne stătea în cale. Și acum ce urma? De asemenea, nu puteam ignora celălalt gând care mă zgândărea.

— Nu ți se pare ceva ciudat în toată treaba asta?

Theo a întors repede privirea spre mine.

— Ce anume?

— Tata obișnuiește să meargă așa des la Atena? Și de obicei aveți atâtea probleme cu afacerea voastră? Din câte știu eu o licență este ceva ce trebuia să fi obținut deja până acum.

El s-a aplecat spre mine.

— Tot ce știu este că e o întreagă tevatură să încerci să menții o afacere aici. Când au început să pună bazele afacerii, toată lumea le-a spus că ar fi ușor să înființeze o librărie, dar s-au ivit probleme după probleme.

Am încercat să-mi adun părul într-o coadă de cal.

— Pare totul atât de brusc. De ce nu a spus nimic mama ta despre asta aseară? Am văzut-o chiar înainte de miezul nopții.

El și-a schimonosit buzele într-o parte, căzând pe gânduri.

— Sigur nu știa atunci. Oricum, nu avem multe opțiuni. Cred că cel mai bine ar fi să ne petrecem ziua lucrând la editare. Sună bine?

De ce era Theo atât de calm în legătură cu treaba asta? *Nu* suna bine deloc. Întrebările îmi urlau în urechi: De ce s-o mai fi ostenit tata să mă invite în Grecia dacă tot avea de gând mă evite? Oare conversația noastră din croazieră fusese chiar atât de dezastruoasă? Pentru că de atunci începuseră lucrurile să se schimbe – de atunci începuse să mă evite.

Chiar avea de gând să mă evite pentru tot restul ședерii mele aici? Nu era ca și cum aș fi avut timp nelimitat la dispoziție. Nici măcar nu mai aveam *mult* timp de petrecut aici.

Ca să nu mai punem la socoteală faptul că timpul nu era deloc de partea noastră în ceea ce privea finalizarea acestui documentar.

Una dintre zicalele preferate ale mamei mele mi-a venit în minte. *Controlează ce poți controla. Theo* avea dreptate. Tata era plecat, deci se afla în afara zonei noastre de control. Trebuia să finalizăm filmul cum puteam mai bine.

Gândurile mi s-au întors la programul din dosarul meu de filmare.

— Trebuie să respectăm programul. Să facem tot ce ne-am planificat pentru astăzi, după aceea vom merge la far și vom filma fără tata.

Vocea mea a sunat sigură pe ea și autoritară, iar Theo a clipit nedumerit la mine.

— Filmăm fără Nico?

Am ridicat din umeri exagerat de tare.

— Ei bine, nu putem merge cu el, așa că… da.

Theo a ezitat, dar apoi mi-a aruncat acea privire pe care i-o aruncam eu mamei mele. Adică ceva în genul: *Bine, cred că nimeni și nimic nu te poate opri.*

— Astăzi este Plaja Roșie în plan. Nu este foarte departe de far.

S-a uitat cu subînțeles la pijamaua mea.

— Ne întâlnim aici în douăzeci de minute?

— Zece.

M-am dus direct la peșteră și la tricoul meu cu ECHIPA.

Dimineața a fost deosebit de caldă și, după o oră de mers cu autobuze arhipline, cu oameni asudați care se îmbrânceau să își facă loc – și toți păreau să fi uitat să își dea cu deodorant –, începeam să regret decizia mea de a continua filmările. Nu ar fi fost mai bună o zi de relaxare în golful Ammoudi cu caietul meu de schițe?

Dax mi-a trimis un mesaj. Cum îți mai merge?

Dacă ar fi fost să-i spun adevărul, i-aș fi scris cam în felul ăsta: *Mor de cald, sunt cu capsa pusă și tata continuă să mă evite,* în schimb mi-am derulat fotografiile, apoi i-am trimis una cu caldeira făcută acum câteva zile. *Încă o zi în paradis!* Imediat după ce am apăsat pe butonul de expediere, autobuzul a pus o frână bruscă, făcând o femeie să mă lovească accidental cu cotul direct în ochiul stâng. Theo m-a privit cu compătimire.

De îndată ce autobuzul nostru a oprit scrâșnind în stația unde trebuia să coborâm, Theo și cu mine ne-am pus reciproc echipamentul pe umeri, ceea ce nu a fost deloc o ispravă ușoară, apoi ne-am croit drum printr-un șir de standuri unde se vindeau băuturi reci

și jucării pentru piscină, ale căror proprietari păreau în mod vizibil demoralizați. Dacă localnicii erau pleoștiți în așa hal de căldură, cum ar fi trebuit să o suport eu?

După ce am ieșit din parcare, a urmat o drumeție care a presupus escaladarea unor stânci prăvălite cu sandalele mele care alunecau prin praful fierbinte și moale în timp ce sudoarea îmi șiroia pe spate.

— Mai spune-mi o dată, de ce este atât de specială *Plaja Roșie?* m-am lamentat eu după ce am alunecat de pe o piatră și aproape că mi-am pierdut echilibrul.

Theo mi-a întins o mână de ajutor.

— Ei bine, este roșie. Și este o plajă.

— Mulțumesc pentru informație, am mormăit eu, repoziționându-mi pe umeri rucsacul îndesat până la refuz.

— Nu ai văzut niciodată așa ceva, a spus Theo.

— De unde știi?

A ridicat din umeri în felul său încrezător.

— Kalamata, eu știu *tot.*

— Mm-hm, am mormăit eu, dar m-am bucurat să-l am înapoi pe vechiul Theo.

În cele din urmă, *în sfârșit,* am luat-o pe după un colț și apoi am văzut plaja de departe… și, ei bine, am urât să recunosc asta dar, ca de obicei, Theo a avut dreptate. Nu mai văzusem *așa ceva.*

Plaja Roșie era – șocant, știu – foarte, foarte roșie. Dar era chiar mai spectaculoasă decât mi-aș fi imaginat. Stânci înalte în nuanțe roșcate-portocalii dominau locul, prăvălindu-se brusc pe o fâșie îngustă de plajă care se topea aproape imediat într-o întindere limpede de apă turcoaz, contrastul de culoare fiind atât de puternic și de uimitor, încât aproape că mi-au dat lacrimile. Umbrele cu dungi galbene erau presărate pe plajă și bărci de un alb sclipitor navigau alene prin golf.

La marginea unei cărări abrupte și sinuoase care ducea la plajă era un afiș mare, decolorat de intemperii, tradus în mai multe limbi:

PERICOL – INTRAREA INTERZISĂ
CAD PIETRE, RISC GRAV DE ACCIDENT

Dar se pare că oamenii fie nu citiseră indicatorul, fie nu le păsa, deoarece plaja era plină. Exista chiar și un mic magazin amenajat la capătul îndepărtat al plajei, cu o ladă frigorifică de înghețată în fața lui.

Am arătat spre semn.

— Mergem acolo?

Theo avea părul leoarcă de transpirație și obrazul îi era brăzdat de o dâră de praf.

— Kalamata, Santorini este un vulcan activ. Ne lăsăm noi intimidați de câteva pietre amărâte care se întâmplă să cadă cine știe când?

M-am aplecat amenințător spre stânci, aproape scăpând bagajele cu ocazia asta.

— Vă sfidez, pietre căzătoare!

Theo a dat din cap aprobator.

— Apropo, știai că măslinii pot fi clasificați ca fiind sensibili, moderați sau rezistenți?

Am vrut să întreb în ce categorie credea că mă încadrez, dar asta ar fi însemnat să recunosc înfrângerea în privința întregii chestii cu Olive, așa că mi-am dat ochii peste cap și mi-am continuat drumul.

A fost nevoie de câteva minute de mers pentru a ajunge la plaja propriu-zisă și, când am ajuns acolo, am simțit nevoia să mă opresc pentru a admira priveliștea. Plaja Roșie nu avea nisip, doar pietre – o adevărată plajă vulcanică – cu dimensiunile rocilor descrescând de la mari la medii și apoi la mici pe măsură ce ne apropiam de apă, dar ceea ce mă interesa cu adevărat era *atmosfera* generală. Două tipuri diferite de muzică se auzeau urlând din difuzoarele montate lângă umbrele, iar prosoapele erau aliniate aproape cap la cap, găzduind toate persoanele care intenționau să se bucure de o zi la plajă. În apă, câțiva copii încercau să se răstoarne unii pe alții de pe saltelele lor în formă de felii de pizza.

Acești oameni erau în vacanță, bucurându-se de o zi unică, deși periculoasă, la mare. Aș fi vrut să mă simt și eu așa, dar nici vorbă. Mă simțeam înspăimântată și nu din cauza afișului cu pietre care

cad. Având în vedere că tata nu era aici, nu aveam cum să nu mă simt dezamăgită.

Îmi făceam curaj să-mi scot sandalele, să înfrunt pietrele și să intru în apă, când Theo m-a apucat de mână.

— Uită-te acolo.

M-am întors să-l văd arătând înspre stânci și spre ceea ce părea o ușă care fusese – în mod inexplicabil – fixată direct în piatră. Ușa de un roz-pal avea o fereastră acoperită și un lacăt zdravăn.

— Hm, la ce folosește o ușă construită în stâncă?

— Este Ușa Către Nicăieri. Uitasem de ea, dar va fi perfectă pentru film. Haide.

— Ușa către *unde*?

Dar el traversa deja plaja, șerpuind printre oamenii sumar îmbrăcați întinși pe prosoape, așa că nu am avut de ales decât să-l urmez.

Când l-am ajuns din urmă, Theo stătea ghemuit, obținând astfel un prim-plan al ușii dintr-un unghi înclinat.

— Există două povești legate de această ușă: versiunea inventată pentru turiști și versiunea locală, a început el. Localnicii le spun turiștilor că este ca o ușă din Narnia, un portal magic către alte lumi, dar este, de fapt, un spațiu de depozitare. Pescarii obișnuiau să-l folosească pentru a-și lăsa plasele acolo, iar acum proprietarii plajelor îl folosesc pentru a-și depozita umbrelele în afara sezonului turistic. Acesta este un exemplu perfect de folclor local. Va fi ceva grozav pentru documentar.

— Două povești, am repetat, lipindu-mi palma de vopseaua scorojită.

Chiar o credea cineva cu adevărat pe cea cu Narnia? Și dacă da, de ce, când exista aproape întotdeauna o explicație plictisitoare dornică să risipească magia?

Am simțit gândul venind înainte ca acesta să se exprime în cuvinte. *Tata ar fi crezut povestea cu Narnia.* Întotdeauna văzuse magia în lucruri banale. Oare eu și mama fuseserăm niște ființe banale pentru el? De aceea plecase și de aceea mă evita acum?

Voiam să mă înfurii, să mă las dusă de valul unor emoții mai complexe, dar tristețea era mult prea copleșitoare. A fi aici cu tata doar pentru a trece din nou prin experiența că *nu* se afla alături de mine… Era ceva atât de apăsător. Plecase să caute Narnia, în timp ce eu și cu mama rămăseserăm blocate printre umbrelele și plasele de pescari aruncate acolo de-a valma în afara sezonului. Aducându-mă aici nu făcuse decât să scoată și mai mult în evidență acest fapt.

M-am întors să-l văd pe Theo filmându-mă din nou și, chiar dacă aș fi vrut, nu aș fi putut să-mi maschez expresia de pe chip. Eram mult prea deprimată.

— Gata?

— Gata.

Și-a lăsat camera în jos cu o mutră solemnă.

— Hai să mergem, cățelușule Droopy.

Plaja Roșie era singurul loc de unde puteam ajunge la Plaja Albă. Am așteptat la doc un taxi pe apă, apoi am petrecut o oră filmând stâncile albe din depărtare și apa cristalină.

Theo a insistat să facem o pauză de înot și am stat cu picioarele în apa rece, încercând tot posibilul să-mi domolesc greutatea care mă apăsa în piept, dar nu am avut eu norocul ăsta. Poți fi într-unul dintre cele mai frumoase locuri din lume și totuși să te simți ca un morman de gunoi ce arde mocnit. Presupun că și reciproca este valabilă.

Când am ajuns să ne îndreptăm spre far, mă târâm mai mult decât mergeam, iar Theo își tot înfășură brațul în jurul umerilor mei pentru a-mi relata fel de fel de chestii haioase despre fructele noastre preferate.

Știai că nouăzeci la sută dintre toate măslinele recoltate sunt folosite pentru a se fabrica ulei de măsline? Știai că primul fard de ochi din lume a fost creat în Grecia Antică și a fost făcut din ulei de măsline amestecat cu cărbune pisat?

Nu, Theo. Nu știam.

Nici la masa de prânz nu au mers lucrurile prea bine. Ne-am oprit la un mic restaurant pentru a

mânca souvlaki învelit în lipii calde, dar nici măcar toată această delicatesă moale ca o pernă nu a reușit să mă impulsioneze. Cum era posibil ca mie, dintre toți oamenii, să îmi fie groază să merg la un far? Pentru ultimul meu proiect de artă de anul trecut, făcusem o serie de desene cu farurile din Seattle, unde mama mă dusese cu mașina mai multe weekenduri la rând. Dar acest far era în mod clar unul pe care ar fi trebuit să-l văd împreună cu tata. Această excursie avusese câteva momente bune, dar confirmase în mare parte ceea ce știam deja despre tata. El nu era aici pentru mine.

Pentru a ajunge la far nu a fost suficientă doar o călătorie cu taxiul. A fost nevoie de încă o drumeție pe o potecă străjuită de pietre rostogolite de pe costișă și năpădită de tufișuri, până când am ajuns la peninsula de culoare caramel, ce se avânta în mare. Aceasta era ultima fâșie de pământ din Santorini – nu puteam fi mai departe decât atât de Oia.

Pentru o clipă am rămas în bătaia vântului care ne izbea din față și din spate din unghiuri diferite, cu Theo filmând ca de obicei. Farul era mic și simplu, construit din piatră albă, muchiile fiind conturate cu cărămidă maro. O roză a vânturilor era fixată deasupra unei cupole verzi, iar un steag grecesc albastru-cobalt flutura în bătaia vântului nemilos. Peninsula în sine era o movilă de stânci adunate la întâmplare, care făceau ca farul robust să iasă și mai mult în evidență. Părea atât de nelalocul lui acolo, cu toată utilitatea lui practică. Dincolo de el, întreaga caldeiră scânteia în soare, punând în evidență toate cele cinci insule din Santorini.

— Lasă-mă să te filmez mergând fără vlagă și abătută, m-a instruit Theo. Voi face niște cadre și apoi le vom transpune pe o muzică dramatică. Putem vorbi despre toate acele biete suflete amărâte care au fost nevoite să petreacă o zi explorând una dintre cele mai frumoase insule de pe pământ.

— Theo… am gemut eu, azvârlindu-mi brațele în aer, dar am început să merg așa cum ar fi făcut-o cei

mai săraci și mai nenorociți oameni, iar Theo mă încuraja, filmându-mă din spate.

— Da, așa. *Perfect.*

Cum de reușea să mă facă să zâmbesc atât de mult?

Pe când mă îndreptam spre stâncă, mi-am dat seama că eram departe de a fi singuri. Câteva grupuri de oameni veniți la picnic găsiseră locșoare unde să își întindă păturile pe stânci, iar când am văzut un tată împreună cu fetița lui, am fost izbită de un val de invidie pe care l-am înlocuit rapid cu un autoreproș. Nu îmi impusesem să nu-mi lipsească tatăl meu? Mai mult chiar, eram o adolescentă. Se presupunea că ar fi trebuit să-l enervez butonând excesiv telefonul și să-l sperii de moarte în timp ce conduc prima mea mașină cu el pe scaunul din dreapta șoferului, nu să încerc să mă *reconectez* cu el. Întreaga situație era anapoda.

După un timp, Theo m-a ajuns din urmă, ținându-și telefonul în mână.

— Droop, ascultă aici. Farul Akrotiri a fost construit de o companie franceză la sfârșitul secolului al XIX-lea și a fost unul dintre primele construite din toată Grecia. A încetat să mai funcționeze în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar marina greacă l-a pus din nou în funcțiune la mijlocul anilor ’40. Vezi ce formă are?

M-am ridicat în vârful picioarelor pentru a mă uita deasupra gardului care înconjura structura. Farul era încorporat într-o clădire, capătul din spate având forma unui unghi drept.

— Astăzi, farul este operat prin telecomandă, dar pe vremuri, aici locuiau gardianul farului și familia sa. Pe el l-a cunoscut tatăl tău. Chiar ți-l poți imagina aici, copil mic fiind?

Am oftat, sprijinindu-mi bărbia pe gard. Pentru că da, chiar puteam. Văzusem fotografii cu el în copilărie. Părea năzdrăvan și energic și puteam să mi-l imaginez escaladând în fugă aceste pietre, apropiindu-se fără teamă de marginea stâncilor, formulându-și primele teorii despre Atlantida. Întotdeauna fusese cine fusese și îmi doream ca acea

persoană să-mi fi făcut loc în viața sa. Dar era măcar capabil de așa ceva?

— Ce-ar fi să te pun pe tine să spui în fața camerei ce știi despre paznicul farului? mi-a sugerat Theo. Nu va fi același lucru cu prezența efectivă a tatălui tău aici, dar oricum îi va oferi documentarului o altă perspectivă personală interesantă.

Ca de obicei, camera lui Theo atrăgea o mulțime curioși, iar greutatea tuturor acelor priviri mă apăsa și mai tare.

— Hei, Theo, mă întorc imediat.

Ochii lui întunecați m-au privit înțelegători.

— Sigur, Kalamata. Nu te grăbi.

Am petrecut următoarele câteva minute explorând mica peninsulă. Valurile se izbeau de stânci în jurul meu și, pentru o clipă, am stat chiar pe marginea prăpastiei, cu fața la apă, dorind ca marea cu stropii ei fini și tot cerul albastru să mă facă să uit – chiar și pentru o clipă – de tatăl meu, de Dax, de colegiu, de tot.

Nu a funcționat însă. M-am simțit expusă și foarte singură, exact ca acest far.

Mama se înșelase. Venirea mea în Grecia nu a schimbat nimic. Această călătorie a fost o altă promisiune încălcată. Am găsit un loc unde să mă așez pe o stâncă plată, mi-am scos caietul de schițe din rucsac și am început să desenez.

Pe măsură ce schița prindea contur, sentimentele mele se clarificau odată cu ea. Cam așa stătea treaba: indiferent de numeroasele motive pentru a *nu* dori treaba asta, îmi doream foarte mult să am o relație cu tata. Voiam să am pe cineva care să vină la expozițiile mele de artă și la meciurile mele, să-i facă zile fripte prietenului meu și să mă bată la cap să îmi termin temele. Și nu voiam orice tată. Îl voiam pe tatăl *meu.* Îmi doream vechea noastră prietenie și conversațiile lejere, și toate aventurile noastre, și felul în care el transforma lucrurile plictisitoare – mersul la cumpărături sau la școală – în lucruri interesante. Îmi doream atât de mult acest lucru, încât îmi dădea o

senzație de amețeală, de instabilitate și de durere totodată. Faptul că îmi lipsea tata era dureros.

Dar oare ar fi putut exista vreodată o asemenea posibilitate? Oricât de tare m-am luptat împotriva batalionului de cărți poștale care au intrat cu cizmele în viața mea, a rămas faptul că am sperat întotdeauna că însemnau ceva. Că și el simțea la fel și că poate am găsi un pod sau un fel de teren comun, ceva care să ne aducă din nou împreună. Pentru o clipă, în croaziera noastră la apus de soare, am crezut că și el gândea același lucru. Am crezut că ar fi capabil să revină în viața mea. Mă rugase să am încredere în el, nu-i așa? Ezitările mele închiseseră acea ușă? Și dacă da, ar mai putea fi considerată măcar o invitație?

Am ridicat privirea spre conturul neclar al satului Oia și am simțit că adevărul se solidifica. Indiferent de ceea ce spusesem sau nu spusesem în croaziera de la apusul soarelui, o adevărată împăcare nu ar mai putea avea loc niciodată. Dacă această călătorie a dovedit ceva, a fost că tata nu putea – sau poate nu voia – să fie aici pentru mine. Relația noastră era o istorie de demult și, cu cât puteam trece mai repede peste asta, cu atât mai bine.

Era posibil ca lucrurile de acasă să nu fie tocmai perfecte, dar cel puțin știam care era miza și cum să mă integrez. Cel puțin nu trebuia să sper la lucruri care nu aveau să se întâmple niciodată.

Am strâns cu toată forța creionul în mână. Desenasem un far. Ferm, capabil, dar singur de-a binelea.

Capitolul 19

#19. UN PORTRET MÂZGĂLIT AL PROPRIETARULUI NOSTRU, MACK

Pe acesta mi-a luat ceva timp să îl găsesc. Era ascuns sub o grămadă de facturi puse în ceea ce tata numea „sertarul secretelor” care, în ciuda aluziei la Harry Potter, însemna, de fapt, sertarul cu facturi. Foarte, foarte multe facturi. Sertarul acela era întotdeauna plin ochi, dar le păstra pe toate în ordine, teancurile separate pe categorii fiind legate cu benzi elastice din cauciuc de diferite culori. Roşu pentru ce trebuia plătit imediat. Galben pentru o plată ce trebuia efectuată cât mai curând posibil. Iar verdele însemna că nu e nicio grabă, vom ajunge şi la asta. Cu câteva luni înainte de a pleca, a încetat să mai folosească sistemul cu benzi elastice de cauciuc, iar sertarul dădea pe dinafară.

Am găsit desenul pe spatele unei facturi medicale şi am ştiut imediat cine era: proprietarul nostru, Mack. Mack stătea în fotoliul său rabatabil cu ochii bulbucaţi în spatele ochelarilor cu lentile groase, cu mâinile încrucişate cu grijă pe piept. Acest desen părea mai real decât dacă Mack însuşi ar fi stat în faţa mea. Dar ceea ce m-a frapat cu adevărat la acest desen a fost expresia feţei lui. Îţi puteai da seama că lucrurile nu i-au ieşit lui Mack aşa cum sperase, iar chestia asta te făcea să îţi doreşti ca el să fi avut mai mult noroc în viaţă.

Pe când făceam cale întoarsă, am văzut că Theo era angajat într-o conversație cu un bărbat bărbos și cu un început de chelie, îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou gri. Nu aveam chef să interacționez cu tipul, așa că m-am postat lângă gardul farului, având grijă să rămân în afara razei lor vizuale, până când l-am auzit pe Theo strigând după mine.

— Kalamata? Unde ești? Te rog spune-mi că nu te-ai aruncat cu mutra ta plouată cu tot în adâncurile mării.

Oftatul meu a fost înghițit de vânt. Chestia asta cu autocompătimirea începea să devină răsuflată, chiar și pentru mine.

— Sunt aici, Theo.

A venit în fugă spre mine, sărind peste toate colțurile neregulate de stâncă, cu rucsacul săltându-i în spate. Bărbatul acela nu se mai vedea pe nicăieri.

— Kalamata! Nu o să-ți vină să crezi nici în ruptul capului!

Îl mai văzusem pe Theo entuziasmat, dar niciodată așa de tare ca acum. Dacă l-aș fi înțepat cu un ac, probabil că ar fi explodat.

— O altă ușă către nicăieri? l-am întrebat eu, aplecându-mă să-mi întind spatele.

Poate aș putea să-l conving pe Theo să mă ducă înapoi la Cinekamari în seara asta. Un alt film ar face minuni pentru starea mea de spirit dezastruoasă.

— Omul acela de acolo m-a întrebat ce filmăm și, când i-am spus despre documentarul nostru, mi-a zis că trebuie să merg la un restaurant numit Vasilios. Proprietarul pretinde că a găsit un crâmpei din Atlantida.

Cuvintele i-au ieșit pe gură cu atâta repeziciune încât mi-a trebuit un moment să le separ unul de celălalt și, când am reușit să o fac, entuziasmul meu, în mod categoric, nu a fost nici pe departe la fel de mare ca al lui Theo.

M-am îndreptat de spate.

— Un crâmpei din Atlantida? Ce vrea să însemne asta?

Am avut grijă să adaug o doză zdravănă de dispreț în tonul meu. Întreaga insulă era plină de oameni care alergau după o himeră?

Dar nu s-a lăsat deloc descurajat. Theo trepida efectiv de emoție, schițând mici pași de dans înainte și înapoi.

— El mi-a spus că, prin anii ’80, un pescar care locuiește în apropiere a făcut o scufundare în mare și a găsit câteva rămășițe ale orașului de aur. De atunci încoace tot încearcă să-i facă pe oameni să-l ia în serios.

De ce oare îmi suna cunoscut? Mi-am mușcat buza de jos.

— Și, lasă-mă să ghicesc. Vrei să dai de urma lui?

Theo m-a apucat de umeri, scuturându-mă ca pe un cadou în dimineața de Crăciun.

— Bineînțeles ca da. În cel mai bun caz, el chiar are ceva pentru noi; în cel mai rău caz, avem o poveste bună și câteva imagini cu un localnic vorbind despre propria lui aventură pentru găsirea Atlantidei. Kalamata, asta este exact ce ne trebuia!

Nu aveam cum să nu mă simt un pic cam sătulă de Atlantida în acest moment, dar nici gândul de a mă întoarce și a bântui cu amărăciunea mea cu tot prin librăria goală nu suna prea grozav. Ce m-ar putea face să sufăr mai rău decât durerea din inima mea deja bătută de soartă, măturată de vânturi și valuri? Ha.

— Unde este restaurantul? am întrebat eu, desprinzând cu grijă mâinile lui Theo de pe umerii mei.

Mirosea a apă sărată. De ce nu mi-am dat seama niciodată cât de bine mirosea apa asta?

— Este o tavernă aflată pe o plajă numită Kambia. El mi-a spus că este unul dintre restaurantele preferate de localnici; nu avem cum să nu îl găsim. Putem lua un autobuz. Haide!

Și apoi a luat-o la fugă din nou.

Kambia era o plajă liniștită, ferită de ochii lumii, care reușise cumva să țină departe mulțimile care frecventau Plaja Roșie și Akrotiri. Până la urmă, am ajuns să mergem pe jos aproape tot drumul. Nu a fost chiar așa de ușor de găsit pe cât susținuse informatorul lui Theo, dar după ce a încolțit o mulțime de trecători nevinovați pentru a-i stoarce de informații, Theo a găsit pe cineva care să ne direcționeze către plaja respectivă și am părăsit drumul, luând-o pe o scară strâmbă până la un mic golf cu nisip. Un doc îngust din lemn traversa plaja stâncoasă ajungând până la apa limpede.

Căldura după-amiezii târzii începea deja să devină apăsătoare și erau doar doi oameni care stăteau la soare pe pietre, amândoi părând perfect copți. *Asta ai fi făcut și tu în excursia absolvenților împreună cu Dax,* mi-a amintit creierul meu. Ceva relaxant. Nu să alergi după indicii cu o sută de kilograme de echipament în spinare și cu o inimă complet sfărâmată.

— *Kambia* înseamnă omidă, mi-a explicat Theo cu acea voce a lui pe care am recunoscut-o drept vocea cu care îmi împărtășea Informații Inutile.

Mi-a arătat pâlcurile de copaci și tufișurile din spatele nostru.

— Interesant.

Nu a băgat în seamă lipsa mea de entuziasm.

— Primăvara, mii de fluturi ies din coconii lor. Este o adevărată paradă de fluturi.

Mi-am pus mâinile în șolduri și m-am uitat de jur-împrejur, bucurându-mă de briza caldă. Golful parcă își ținea respirația. Păstrând un secret.

— Santorini fără mulțimi de oameni – cine știa că există așa ceva?

— Așteaptă până la iarnă, mi-a spus Theo. În prima mea dimineață din decembrie m-am simțit ca într-un film apocaliptic cu zombi. Întregul loc se golește de oameni.

A arătat undeva în spatele meu.

— Taverna.

— Hm?

M-am întors și am văzut clădirea mică, mascată de stânci. Aș fi putut cu ușurință să trec chiar pe lângă ea. Pereții tavernei erau încrustați cu bucăți inegale de piatră exact de aceeași culoare cu stâncile și cel puțin jumătate din structură consta dintr-o terasă deschisă. Ghivece din care se revărsau cactuși erau presărate pe balustradă și câteva mese mici zăceau goale. O firmă atârnată deasupra ușii se legăna ușor în adierea brizei: VASILIOS.

Chiar dacă aș fi avut ceva îndoieli înainte, acum eram sigură de asta. Nu găseai dovezi zdrobitoare în micuțele colibe ale pescarilor. M-am legănat înapoi pe călcâiele care mă dureau. Sandalele fuseseră o alegere greșită astăzi.

— Și acum ce urmează? întrebăm de Vasilios, omul care pretinde că are un crâmpei din Atlantida?

— Pare un plan iscusit, a spus Theo din spatele camerei lui video..

Dacă nu i-ar reuși treaba cu cinematografia, ar trebui să-și încerce probabil norocul cu magia. Își putea face aparatul de filmat să apară ca din senin.

Bine. M-am strâmbat la obiectivul camerei, apoi am coborât restul treptelor și am traversat nisipul până la veranda tavernei. Pe când ne apropiam, o femeie rotofeie cu obrajii rozalii a apărut în cadrul ușii deschise, cu un creion înfipt pe după ureche.

— Ați venit să luați masa?

Avea o voce prietenoasă, doar cu un vag indiciu de accent grecesc, dar când a văzut camera lui Theo, zâmbetul i-a pierit de pe chip.

— Cu ce vă pot ajuta?

Theo mi-a dat un ghiont și am făcut tot posibilul să afișez un pic de entuziasm.

— Bună ziua. Suntem documentariști și speram să stăm de vorbă cu Vasilios. Este disponibil?

Chipul ei s-a golit de orice expresie și am recunoscut imediat despre ce era vorba. Atitudine defensivă.

— Tata se odihnește. Despre ce doriți să vorbiți cu el?

— Cineva ne-a spus că are… m-am poticnit eu, dorindu-mi din toată inima să nu trebuiască să spun ceea ce urma să-i spun acestei femei care părea să aibă un simț practic foarte dezvoltat. Cineva ne-a spus că are informații despre orașul pierdut Atlantida. Ne-ar plăcea să vorbim cu el despre asta.

— Atlantida?

Chipul femeii s-a încordat instantaneu.

— Cine v-a spus asta?

— Ăăă…

Un tip oarecare de la far nu prea conferea credibilitatea de care avea nevoie acest scenariu.

— O persoană pe care am întâlnit-o mai devreme.

— De asemenea, am vrea să mâncăm, a adăugat Theo, privind spre caracatița de culoarea coralului atârnată de grinzi.

Ea și-a încrucișat brațele peste șorț.

— Nu puteți vorbi cu tata astăzi. Nu se simte bine.

Practic am simțit animozitatea care emana din ea. Apoi mi-a picat fisa. Știam exact ce se întâmpla aici.

— Tata este și el un căutător al Atlantidei și a petrecut mult timp lucrând la teoria lui. Nu suntem aici pentru a ne distra pe seama tatălui tău. Sau pe seama ta, am adăugat eu repede. Și dacă nu se poate întâlni cu noi, este în regulă. Dar ne-ar plăcea foarte mult să stăm de vorbă cu el.

A fost exact discursul care trebuia. Theo m-a privit cu niște ochii mari cât cepele, apoi a făcut un pas înainte.

— Ea are dreptate. Suntem colegi de breaslă.

Probabil că auzise expresia asta de la Henrik.

Femeia a oftat, studiindu-ne o clipă, dar, în loc să ne trimită la plimbare așa cum credeam că avea de gând să facă, ne-a făcut un semn cu mâna spre una dintre mese.

— Luați loc, vă rog.

Ne-am croit drum prin veranda care scârțâia sub pașii noștri și eu m-am strecurat într-un scaun uzat, de culoare gri-argintie, studiind fața de masă croșetată manual și vaza cu flori aranjate cu grijă. Mirosul cărnii condimentate venea plutind până la

noi prin ușa deschisă a restaurantului, făcându-mă să-mi lase gura apă. Theo a ocupat locul de vizavi de mine, apoi s-a aplecat peste masă, ridicându-și o mână în fața mea.

— Ce zici, Kalamata?

Mi-am lipit palma de a lui, potrivindu-ne degetele unele peste altele. Palmele lui aveau bătături, iar vârfurile degetelor lui erau cel puțin cu doi centimetri deasupra alor mele.

— Cred că nu vom da niciodată ochii cu Vasilios, darămite să vedem ce dovadă o avea.

— Nu, mă refeream la ce vrei să *comanzi.*

A smuls meniurile dintr-un stativ aflat la marginea mesei și mi-a împins unul în față. Era scris în întregime în limba greacă, neavând nici măcar imagini care să-mi dea ceva indicii.

— Comanzi tu ceva pentru mine?

— Calmar umplut cu feta? Ceviche cu biban de mare?

Nu trecuse prea multă vreme de când mâncasem lipiile, dar, dintr-odată, am simțit că eram lihnită de foame.

— De toate.

Mi-am verificat telefonul, sperând în zadar să primesc vreun semn de la tata. Avea măcar numărul meu?

Sprâncenele lui Theo s-au arcuit.

— Pentru o persoană căreia îi este atât de frică de mare, ești foarte dornică să mănânci din ea.

— Aceste două lucruri nu au nicio legătură între ele.

Un staccato de pași a răsunat din interiorul restaurantului și, când am ridicat privirea, un bărbat în vârstă cu părul alb se îndrepta spre noi. Era scund și lat, cu ochelari cu rame metalice și cu un zâmbet larg pe față.

— Bună ziua! ne-a strigat el. Bună, americanilor! Adolescenți americani!

Fiica lui mințise în legătură sănătatea lui. Acest om l-ar fi putut învinge probabil pe Theo într-o cursă de alergare.

Theo și cu mine ne-am ridicat repede în picioare, schimbând o privire.

— Eu sunt din America, dar el este grec, i-am spus eu, arătându-i-l pe Theo. Tu ești Vasilios?

S-a lovit cu pumnul în piept.

— Da, eu sunt Vasilios. Restaurantul meu!

Ne-a zâmbit larg, apoi a făcut un semn cu mâna către echipamentul lui Theo.

— Hollywood! Da? Hollywood!

— Păi… am început eu.

Ochii lui s-au oprit asupra mea, plini de curiozitate.

— Ei?

Theo a tras o serie de fraze grecești la foc automat, iar fața lui Vasilios s-a luminat ca o lampă stroboscopică.

— Atlantida! Da, arăt.

A făcut un semn din mână spre mine.

— *Tu.*

M-am încins la față deoarece el mă privea atât de intens.

— Ăăă… Îmi vei arăta?

— Da. Tu. Tu aștepți!

Vasilios a coborât de pe verandă și imediat a luat-o la fugă spre scări ca un sprinter care se îndrepta spre medalia de aur. Nu prea semăna deloc cu bătrânul care trăgea un pui de somn, așa cum mi l-am imaginat din descrierea fiicei sale. Părea mai rapid decât Julius. Mai rapid decât *Dax.* Și, de asemenea, ager la minte. Dar chestia cu Santorini este că, după un timp, nu mai ești cu adevărat surprins de nimic.

— Câți ani crezi că are?

— Nicio zi sub o sută șapte, a susținut Theo. I se trage de la acidul oleic derivat din tot acest ulei de măsline pe care îl consumăm aici. Reduce tensiunea arterială și ne menține tineri. Știai că un grec folosește, în medie, douăzeci și trei de litri de ulei de măsline pe an?

— Ești absolut de neoprit, i-am spus eu, cu ochii pe silueta lui Vasilios care dispărea înăuntru. Toată

lumea se mișcă așa de repede în Grecia? Am crezut că se presupune a fi o cultură relaxată.

Theo și-a lipit spatele de spătarul scaunului.

— Relaxată? Cine ți-a spus asta? Ai stat de vorbă vreodată cu un grec?

— *Sunt* grecoaică, ai uitat?

— Nu prea ești, a spus Theo. Nici măcar nu bei cafeaua noastră. Nu mă face să încep cu jumătatea de ceașcă de zahăr pe care ai turnat-o în paharul tău cu cafea în stația de autobuz azi-dimineață. Trebuia practic să o mesteci.

— Eram obosită. Și lasă-mi cafeaua mea cu zahăr în pace.

M-am relaxat sprijinindu-mă de speteaza scaunului și simțind o mică ușurare. Valurile sunau liniștitor și mintea mea avea nevoie disperată de o pauză de la toate chestiile legate de tata.

Treizeci de minute mai târziu, Theo încerca să-mi fure o bucată de caracatiță carbonizată din farfurie când au răsunat din nou pașii în ritm de staccato, anunțând întoarcerea lui Vasilios. Era roșu ca racul la față și din tricoul lui storceai apă.

— E momentul să pun camera la treabă, m-a anunțat Theo, lăsând furculița jos și scoțând camera din rucsac.

Am sărit în picioare.

— Vasilios?

Respira cu dificultate și după fața lui roșie era la un minut distanță de un atac de cord, iar ritmul meu cardiac a crescut și el.

— Ești bine? Ai alergat tot timpul?

Vasilios a stat o clipă să-și recapete răsuflarea, punându-și mâinile pe genunchi. Apoi a sărit în sus de parcă era un Hopa Mitică.

— Sunt pescar. Pescuiesc. Pentru tavernă. Pentru familie. Într-o zi, o văd în plasă. Găsesc…

A spus un cuvânt în greacă, cerându-i ajutor din priviri lui Theo.

Ochii lui Theo s-au mărit de uimire. A repetat cuvântul și apoi au vorbit pentru ceea ce mi s-a părut a fi o eternitate, Theo supunându-l unui tir de

întrebări-fulger și Vasilios răspunzând aproape la fel de repede. Fața lui Theo se lumina cu fiecare cuvânt rostit și, în ciuda celor mai bune intenții ale mele, nerăbdarea mea creștea luând forma unui val imens în pieptul meu. Când n-am mai putut suporta, l-am înșfăcat pe Theo de braț.

— Theo, ce este? Ce a găsit?

Pe chipul lui Theo se citea un amalgam de neîncredere și venerație.

— Kalamata, cum arăta Atlantida?

Voia să-i explic?

— Hm… ei bine, era o insulă, formată din inele concentrice. Alternând pământul și marea. Și în mijloc era o statuie din aur a lui Poseidon. Totul era acoperit cu aur și erau sute de statui.

— Acoperite cu *aur?* a vrut el să știe. Sau cu altceva?

— Nu.

M-am dus cu gândul înapoi, parcurgând mental cunoștințele mele despre Atlantida. Aveau propriul lor tip de metal prețios. Cum se numea? Era ceva cu *oro* parcă? Cuvântul mi-a venit în minte.

— Oricalc!

— În engleză, oricalc, da! a spus Vasilios și a început să debiteze un șir de cuvinte, iar Theo mi-a tradus, stând cu ochii ațintiți asupra lui.

— Oricalcul este un amestec de cupru, zinc, nichel, plumb și fier. Platon a scris despre el în textele antice; era moneda Atlantidei. Iar cei trei pereți exteriori ai Templului lui Poseidon au fost acoperiți cu el.

Toate aceste fapte s-au aliniat la ceea ce știam deja. M-am foit impacientată, agățându-mă cu mâinile de masă.

— Asta ai găsit? Theo, asta a găsit?

O altă explozie de cuvinte în greacă. Theo a tradus din nou.

— Da, asta a găsit în plasa lui. O bucată de oricalc.

Inima a început să-mi bată atât de tare în piept, încât nu putea auzi instrucțiunile pe care i le dădea creierul meu pentru *a se liniști.* Analizează faptele.

Șansele ca un oarecare Vasilios să fi găsit oricalc variau de la aproape imposibil la complet imposibil. Ar putea fi o cutie de tablă ruginită sau o bucată dintr-o navă veche. Ar putea fi orice.

Ca răspuns la întrebarea mea, Vasilios și-a dus mâna la buzunar de unde a scos un obiect de mici dimensiuni înfășurat într-o cârpă roșie. Mi l-a întins plin de nerăbdare și am încremenit.

— Kalamata, mi-a atras atenția Theo, dar tot ce am putut face a fost să mă holbez la el în continuare.

Mâinile îmi tremurau. Sau masa tremura? *Ceva* tremura.

— Ăăă… Este…? Ăsta este…?

— *Koitázo,* m-a îndemnat Vasilios.

— Desfă-l. Așteaptă!

Theo și-a ridicat camera la ochi, sprijinind-o pe umăr.

— Acum poți să-l desfaci.

Am luat obiectul din mâna lui Vasilios. I-am simțit greutatea. Am simțit cum semnificația acestuia mă determina să îmi concentrez privirea și să îmi domolesc respirația. *Nu există așa ceva. Nu poate exista așa ceva,* am negat eu, dar *poate…*

Nu m-am putut abține. Am desfășurat atât de rapid pânza că aproape am scăpat obiectul din mână. Apoi l-am scos la lumină și pânza a rămas strânsă ghemotoc în mâinile mele tremurânde și…

Iat-o.

Cuibărită în șervetul cu carouri albe și roșii al lui Vasilios se afla o bucată de metal în formă de telefon mobil, zgâriată și neregulată, cu aspect evident metalic, având o tentă aurie și marginile rotunjite. La un capăt avea câteva linii fine, rămășițele unei gravuri erodate de mare, iar la celălalt capăt era o margine zimțată, precum ceva ce fusese rupt din ceva mai mare. Ceva *regal.*

Raza mea vizuală s-a îngustat până când am ajuns să cuprind cu privirea doar un cadru mic, restul lumii dispărând cu totul, așa cum se întâmpla în spatele camerei lui Theo.

Ce…? Cum…?

Habar n-aveam cum să continui acele începuturi de fraze.

— Ce… ești sigur? Ești sigur că este oricalc?

Este, a insistat inima mea. Dar inimile nu știu lucruri de genul ăsta, nu-i așa?

— Da, da, da, mi-a confirmat Vasilios plin de însuflețire.

Obiectul era mai greu decât ai fi crezut și era cald, aproape de parcă ar fi fost în viață.

Un crâmpei din Atlantida.

Liv, nu te lăsa dusă de val. Trebuia să pun întrebările. Întrebările *corecte.* Cele pe care le-ar pune un adevărat arheolog, sau om de știință, sau mitolog, sau oricine altcineva. Acele întrebări pe care le-ar pune Indiana Olive.

— Vasilios, de unde știi că acest obiect este autentic?

Vocea mea părea calmă, dar țineam oricalcul atât de strâns în mână, încât mă dureau degetele.

Vasilios s-a lansat plin de ardoare în explicația sa, iar eu am așteptat traducerea lui Theo pe cât de răbdătoare am putut fi, stând cu ochii lipiți de metal.

— A fost testat de un prieten de-al său care este om de știință în Salonic. Nu a vrut să se ducă cu el la autorități, pentru că a crezut că i-l vor lua. Dar prietenul său i-a confirmat că procentele de metale din aliaj sunt corecte, indicând faptul că este oricalc.

M-am scufundat în scaun, cu inima în flăcări. Cum? De ce? Ar putea fi acest lucru adevărat?

— Unde l-ai găsit? l-am întrebat eu.

O altă erupție de cuvinte din partea lui Vasilios. Abia de data asta am recunoscut un cuvânt. *Aspronisi.* Insula vulcanică pe care tata o pomenise în acea primă zi la Maria. Cea despre care el susținea că era cel mai apropiat punct de reper față de templul lui Poseidon. Locul pe care tata și doctorul Bilder îl identificaseră drept cea mai probabilă localizare a centrului Atlantidei. *Acel* Aspronisi.

Theo și cu mine ne-am înlănțuit imediat privirile. Nu știu care dintre noi părea mai șocat.

— A spus *Aspronisi*?

Vocea mea a sunat ca o șoaptă. Acum până și Theo părea bulversat. Și-a pus camera jos, făcând ochii mari.

— Da! a spus Vasilios entuziasmat. *Aspronisi.*

Vasilios a vorbit și Theo a tradus.

— L-a găsit la treizeci de metri distanță de partea estică a insulei. Spune că își amintește de parcă ar fi fost ieri.

În pieptul meu au explodat confetti. Focuri de artificii. *Lavă.* Toate visurile mele de fetiță mi-au erupt în piept, vociferând unele peste altele, sărind în sus de bucurie cu mâinile în aer. Țineam în mână un crâmpei din Atlantida. Adevărata Atlantidă. Știam asta așa cum știam că fluxul va veni și soarele va apune.

Dovadă, mi-au șoptit valurile.

— Sună-l pe tata, am spus eu. Sună-l chiar acum.

Capitolul 20

#20. O CUTIE CU PARTITURI MUZICALE, CU TITLURI ÎN LIMBA GREACĂ

Niciunul dintre noi nu cânta la pian sau la vreun alt instrument, așa că atunci când am găsit partiturile în dulapul lui, am rămas perplexă. Au aparținut altcuiva? Dar apoi am văzut notițele scrise ușor cu creionul pe margini în greacă și am știut că trebuiau să aibă ceva de-a face cu noi.

M-am gândit că mama ar putea observa lipsa lor dacă le-aș lua pe toate, așa că am răsfoit paginile îngălbenite și fragile, până am găsit una cu un titlu în greacă și engleză – „Sonata lunii" (Sonata pentru pian nr. 14, Primul grup tematic) – și am adăugat-o la teancul meu în continuă creștere. Pagina era subțire și casantă ca o frunză toamna, și avea ceva anume în ea ce îmi transmitea o stare de melancolie.

Nu am reușit să-i contactăm telefonic pe tata și pe Ana, așa că, în cele din urmă, le-am trimis o serie de mesaje, câte unul la fiecare zece minute sau cam așa ceva, până când Ana a trimis înapoi un mesaj spunând că erau pe feribot și să avem răbdare. După aceea le-a luat mai mult de patru ore până să ajungă acasă și până atunci eu eram deja un pachet de nervi.

Întreaga poveste era atât de neverosimilă, încât aveam senzația că eram prinsă în mijlocul unui vârtej. Ce șanse erau ca cineva care a auzit povestea lui Vasilios (a) să îl vadă pe Theo filmând, (b) să-l întrebe ce făcea acolo și apoi (c) să ne îndrume către singurul om care avea aceeași teorie pe care o avea tata? Nici măcar cea mai rațională parte a creierului meu nu putea veni cu o explicație pentru toate aceste lucruri. Ca să nu mai pomenim faptul că totul s-a întâmplat chiar în locul în care tata aflase prima dată despre Atlantida.

Explozie cerebrală.

Theo și cu mine am stat pe terasă, așteptându-i pe părinții noștri în timp ce el încerca să editeze filmul zilei, iar eu navigam obsesiv pe telefonul meu, trecând rapid în revistă articole și site-uri dedicate Atlantidei. Trecuse mult timp de când studiasem cu toată seriozitatea Atlantida și am fost surprinsă să văd toate noile teorii și articole speculative care apăruseră de-a lungul anilor. Mă interesau în mod special noile teorii cu privire la unele dintre alegerile făcute de Platon în privința cuvintelor și am luat câteva notițe în dosarul meu de filmare.

După un timp, Theo a renunțat. Mi-a spus că îi era imposibil să se concentreze asupra unor lucruri precum playback-ul și ajustarea tonurilor de culoare atunci când un crâmpei din Atlantida era așezat în spațiul de cincisprezece centimetri dintre noi. Era greu să te concentrezi la orice altceva.

Dax a început să mă sune înainte de apusul soarelui, dar i-am ignorat apelurile de trei ori. Nici nu-mi trecea prin cap să-i răspund în clipele acelea.

Dacă aș fi răspuns, mi-ar fi auzit toată agitația din voce și atunci ce i-aș fi putut spune?

Soarele începuse să coboare la orizont când Theo s-a ridicat în picioare, punându-și mâna streașină la ochi în timp ce privea în jos pe strada principală.

— Vin!

Și-a săltat camera video pe umăr, m-a tras în picioare și am fugit amândoi în stradă să-i întâmpinăm. Ana părea ametită, cu părul încadrându-i fața ca un nor zburătăcit de vânt, cu ochii obosiți. Tata arăta și mai rău. Hainele lui erau mototolite, și cearcănele vineții îi reapăruseră sub ochi, dar se mișca cu repeziciune, energia revărsându-i-se în valuri pe care le simțeam de la câțiva metri distanță.

Când ne-a văzut, a depășit un grup de oameni care mergeau agale, stând cu ochii ațintiți asupra mea. Era ars de soare și fața lui părea un rug aprins.

— Liv? Liv, este adevărat?

— Tată!

Am alergat restul drumului pentru a ajunge în fața lui. Mi-am lăsat pantofii, caietul de schițe și pastelurile uleioase toate de-a valma, dar țineam oricalcul strâns în mâna mea și simțeam pavajul de piatră cald și neted sub tălpi. Inima mea fâlfâia ca o molie.

Theo spusese că eu ar trebui să fiu cea care să i-l arăt. Încă nu-mi venea să cred că Vasilios ne permisese să aducem oricalcul acasă cu noi. Adevărul era că îmi fusese dificil din punct de vedere fizic să-i dau drumul din mână și *îi jurasem cu mâna pe inimă* că urma să i-l returnez în stare perfectă, dar el nu se arătase deloc îngrijorat. Păruse, mai degrabă, aproape ușurat, recunoscător că cineva îl scăpase de el.

Și acum eu trebuia să fiu eu cea care-i furniza dovada tatălui meu. Nu am pierdut nicio secundă. Am scos șervetul din pânză și l-am înghesuit cu oricalc cu tot în mâinile lui întinse. Blocasem străduța și oamenii se tot ciocneau de noi făcându-și loc să treacă, dar niciunul dintre noi nu s-a clintit din loc. Stăteam încremeniți și îl priveam cum îl desfăcea. Eu, Ana și camera. Nu puteam respira. Nu puteam

face nimic altceva decât să urmăresc modul în care se metamorfoza chipul său. Arăta de parcă avea nouă ani. Apoi douăzeci de ani. Apoi patruzeci. Arăta mai mult ca niciodată ca tatăl meu, așa cum îl știam eu.

— Liv…

Am simțit că inima mea nu mai avea mult până să îmi sară din piept. Nu am putut să nu mă gândesc de câte ori desenase harta Atlantidei. Cum memorase inelele. Cum știa exact câte să traseze din centru spre margine. Tot timpul acela pe care îl petrecusem stând așezată lângă el și desenând hărți. M-am dus cu gândul la toate teancurile lui de cărți; cum citiserăm fiecare carte care existase vreodată pe această temă și cum bibliotecarul ne permitea să le păstrăm pe unele dintre cele mai vechi, pentru că le cercetam atât de des.

Toate orele pe care le petrecuserăm citind, gândindu-ne și căutând dovezi despre Atlantida culminau, în acest moment, cu o mică insulă de oameni adunați în jurul unui obiect ce nu crezusem că avea să apară vreodată. Un obiect în care nimeni în afară de el nu crezuse pe deplin. Chestia asta m-a făcut să mă simt rușinată. Și recunoscătoare.

Dovada.

Dovada.

— Liv, cum de ai…? Cum?

I-am spus întreaga poveste pe nerăsuflate, fără să-mi pese de agitația din jurul nostru și fără să iau în seamă prezența camerei video, iar când am terminat, tata nu se mai uita la oricalc. Se uita la mine și lacrimi mari îi jucau în ochi.

— Asta este mai mult decât își poate dori cineva. Liv, totul ți se datorează ție. Theo, îți mulțumesc că ne-ai ajutat.

— A fost o nimica toată, șefule, a spus Theo, având vocea puțin înăbușită în spatele camerei.

Până și Ana a încetat să-și mai frângă mâinile o clipă și le-a așezat pe spatele tatălui meu, cu fața radiind de bucurie. Indiferent de ceea ce a urmat, acest moment a fost special.

Nu voiam să rup vraja, dar mai era un detaliu pe care trebuia să i-l spun neapărat tatălui meu.

— Vasilios, omul care a găsit bucata asta, a spus că ne va duce mâine exact în locul de unde a pescuit-o. M-am consultat cu Theo; poate fi scena finală a documentarului.

— Și mâine voi face o scufundare.

El a spus-o aproape pentru sine, iar eu și Ana am făcut un schimb de priviri înainte de a ne da seama la ce anume se referea.

— Te vei scufunda acolo? m-am mirat eu. Dar… Am crezut că ai spus că ai nevoie de echipamente mai bune.

— Dacă știu exact zona, *exact*, a insistat el, atunci merită o încercare. Și dacă o facem mâine, atunci avem timp să includem imaginile înregistrate în film. Nu-i așa, Theo?

Theo și-a coborât încet camera, dar în loc de entuziasmul pe care îl anticipam, chipul său avea o expresie îngrijorată.

— Corect. Dar eu nu am certificat de scafandru, așa că nu pot merge cu tine. Va trebui să înveți cum să utilizezi GoPro și…

— Nico, *nu,* a intervenit Ana. E prea periculos. Nu poți face treaba asta singur. Nu ai cum să o faci de unul singur.

— Voi arunca doar o privire rapidă, a stăruit tata. Nu pot rata această ocazie. Vă puteți imagina ce-ar fi dacă aș vedea ceva? Cum ar fi pentru documentar și cum ar fi pentru *noi*?

Se uita la mine în timp ce rostea aceste vorbe.

— Nu este o idee bună deloc, a insistat Ana.

— Liv, vei veni cu mine!

Lui Theo aproape că i-a scăpat camera din mâini și a trebuit să facă niște mișcări aproape nefirești să o redreseze.

Emoția, nervozitatea și adrenalina care îmi pompaseră toate laolaltă prin vene au scrâșnit brusc și dureros în timp ce înghețau.

— *Cum?*

Am întrerupt contactul vizual cu tata.

— Ai licență pentru scuba diving – mi-a spus mama ta! Și ți-ai petrecut atât de mult timp filmând cu noi, încât poți face chiar tu însăți filmările.

Mama din nou. Îi spusese? Îi spusese și despre coșmarurile mele? M-a luat cu amețeală.

— Nu este o idee bună deloc, a reiterat Ana.

Theo a intervenit cu un ton nesigur.

— *Maman,* dacă un pescar a scos acest obiect la iveală, atunci se încadrează foarte bine în limitele scufundărilor recreative. Atâta timp cât este o zi însorită, probabil că vor obține niște imagini grozave.

A trebuit să străpung ceața mea mentală, să opresc acest tren înainte să prindă prea multă viteză.

— Tată… Nu pot… am îngăimat eu.

Ana a început să vorbească cu rapiditate în greacă, vocea ei suprapunându-se peste a mea.

Tata și-a întins mâna imediat să o prindă de braț, răspunzându-i mai întâi în greacă și trecând apoi pe engleză.

— Da, înțeleg. Dar vezi tu? Aceasta este dovada. *Aceasta.* Am așteptat toată viața acest moment, iar acum fiica mea este aici pentru a-l împărtăși cu mine. Este un cadou. Un cadou de la Poseidon, dacă vreți. Ana, trebuie s-o fac.

S-a răsucit pe călcâie spre mine.

— Liv, o vom face împreună!

Parcă eram sub lumina puternică a unui reflector. Pentru o clipă, a crescut inima în mine, dând pe dinafară. A fost ca atunci când eram mică și foarte sigură de ce era capabilă Indiana Olive. Ca atunci când știam că eu eram cea care avea să găsească Atlantida. Dar apoi lumina s-a încins prea tare.

— N-nu, m-am bâlbâit eu. Nu, nu mă pot scufunda. Nu aici.

Am scuturat din cap.

— Am licență, dar nu o fac. Nu mai fac așa ceva.

Nu aici și, în mod categoric, nu cu tine.

A închis gura, ca apoi să o deschisă din nou.

— Dar… ești calificată? Ai experiență?

— Ei bine, da. Dar…

Fața lui era atât de animată de speranță, încât un val de panică s-a iscat în mine, rece și dens ca apa de mare. Una era să fac scufundări într-o stațiune cu mama și cu James. Și cu totul alta era să fac scufundări cu tata, aici. Așa ceva nu avea să se întâmple.

— Mi-am pierdut antrenamentul, i-am trântit-o eu.

Pe chipul lui a înflorit un zâmbet de ușurare.

— E atât ușor să faci scufundări în Santorini, iar eu sunt un scafandru profesionist, am licență chiar și să instruiesc începători. De îndată ce ne aflăm sub apă, te poți baza pe mine în totalitate.

— Tată, nu *merg*.

Vocea mea a sunat mult prea tare și categorică, tăind conversația în două. Cu toții s-au uitat la mine, surprinși. Eram din nou fata care plângea la petrecerea de ziua ei de naștere. Și nu aș fi avut cum să le ofer vreo explicație, nu fără să le spun despre coșmarurile mele.

— Nu intru sub apă. Nu aici.

Theo a scos un mic zgomot din gâtlej, dar orice ar fi vrut să spună a păstrat doar pentru el.

— Este în întregime decizia ta, a spus Ana pe un ton liniștitor.

— Dar…

Tata a amuțit brusc.

— Desigur, Liv. Nu vreau să faci ceva ce nu vrei să faci. Pot să mă scufund și singur. Vei rămâne la suprafață împreună cu Theo. Până și un câine bătrân ca mine poate învăța să folosească o cameră subacvatică.

Fața mea era încă fierbinte ca focul, dar am dat din cap, lăsându-mi privirea în pământ.

— Dar, Nico, cum rămâne cu *astmul tău*? a spus Ana, subliniind ultimele două cuvinte.

— Îmi voi suna doctorul. Mai demult mi-a spus că, atâta timp cât îmi iau măsurile de precauție necesare, pot să mă scufund fără probleme.

— Dar…

Ea nu părea să aibă nici un alt argument, așa că a clătinat din cap.

Tata și-a așezat mâna pe umărul ei.

— Hai să nu ne mai certăm. Avem multe de făcut în seara asta și este deja târziu.

S-a uitat la Theo.

— Avem nevoie de un plan.

Am avut mare noroc că tata adunase atâtea favoruri pe insulă, pentru că aveam nevoie de toate la un loc. Proprietarul unui magazin de articole pentru scufundări din apropiere și-a redeschis prăvălia pentru ca tata să poată face pregătirile necesare. Theo a găsit un fotograf local, prieten de-al tatălui meu, care a fost de acord să ne împrumute o cameră subacvatică. Ana își frământa mâinile și se răstea la toată lumea în greacă. Eu am fost însărcinată cu întocmirea planului pentru a doua zi: Unde și când urma să ne întâlnim cu Vasilios? Ce întrebări trebuia să-i punem în fața camerei de filmat? Ce ar putea spune și ce ar putea face tata înainte de a se scufunda? Să îl filmăm de sus sau să îl lăsăm să se descurce de unul singur? Cum puteam să ne asigurăm că va obține imagini bune în timp ce era sub apă?

Când ne-am reîntâlnit în librărie, era trecut de ora unsprezece noaptea și eram atât de obosită, încât eram conectată pe pilot automat. În aer se simțea o încărcătură electrică, energia noastră colectivă făcând ca în librărie să fie o atmosferă ca aceea de dinaintea furtunii.

Tata petrecuse deja aproape o oră stând de vorbă la telefon cu Vasilios, iar acum și-a scos hărțile la vedere și a sunat-o pe specialista în egiptologie cu care lucrase, apoi a pus-o pe difuzor în timp ce discutam despre localizarea exactă. Am avut dreptate. Locul despre care ne povestise Vasilios se afla la mai puțin de cinci metri de zona pe care tatăl meu și dr. Bilder o identificaseră. Tata insistase să țin în mână oricalcul și, în timp ce el vorbea, l-am așezat pe hartă deasupra insulei Aspronisi. Insula Albă. Între apeluri, făcusem niște cercetări și acum știam că avea o lungime de vreo opt sute de metri, un doc mic, o plajă stâncoasă și foarte puțini vizitatori. Conform legendelor care circulă pe internet, insula a fost

deținută de aceeași familie timp de șapte generații, dar nimeni nu părea să știe cine era acea familie sau de ce își dorea neapărat să o dețină în primul și în primul rând.

— Șansele de a găsi ceva sunt, desigur, foarte slabe, a spus dr. Bilder, deși tot încerca, dar nu reușea să își mascheze entuziasmul din voce. Chiar dacă am obține localizarea corectă, șansele tot mici sunt. Dar țin să afirm că posibilitatea este destul de incitantă.

— De acord, am spus eu, iar tata s-a uitat la mine pe deasupra hărții și mi-a zâmbit.

Mă simțeam așa cum mă simțisem la situl arheologic. Spontană. *Naturală.* Dar cum puteam să fiu altfel? Doar spusesem dintotdeauna că într-o bună zi aveam să facem acest lucru împreună.

Dr. Bilder a continuat.

— Reține faptul că natura este neregulată. Scopul tău este să cauți orice nu pare neregulat. Linii drepte, formațiuni circulare, genul acesta de lucruri.

Imaginația mea a produs instantaneu o multitudine de artefacte subacvatice pe care nu m-am putut abține să nu le explorez. Marginea unui drum circular. Colțul unei uși aurii. Lucruri pe care ochii neavizați le trecuseră cu vederea, dar pe care noi am putea să le identificăm…

Știu, știu. Visam cai verzi pe pereți. Și totuși, *ce-ar fi dacă*?

Tata părea să-și imagineze același lucru și, când a închis telefonul, ochii lui erau scânteietori.

— Acum avem nevoie de somn. Mâine va fi o zi măreață.

— Încă un lucru.

Theo fusese surprinzător de liniștit în această seară văzându-și de treabă, fără tachinările lui obișnuite.

— Nico, fiecare erou are nevoie de o poveste de început. Și trebuie să îți filmăm istoria personală, așa cum am planificat.

— Acum? a întrebat tata.

Mă simțeam la fel de neîncrezătoare pe cât suna vocea lui. Cu tot entuziasmul de care dădeam dovadă, fiecare celulă din corpul meu voia *să doarmă.*

— Theo, e noapte. Unde am putea să filmăm?

— Exact, a spus Theo. Ce moment mai bun pentru a surprinde începuturile dragostei lui Nico pentru Atlantida ar putea fi decât în noaptea dinaintea descoperirii sale revoluționare? Gândește-te la efectul dramatic.

El a rostit cuvântul „descoperire” de parcă ar fi fost un fapt cert, ceea ce bineînțeles că nu era, dar cu toate acestea, avea dreptate.

— Am putea să filmăm chiar aici, în librărie. Kalamata mă poate ajuta să recreez decorul pe care l-am avut ultima dată când am încercat treaba asta. Nico, ești pregătit să o faci?

— *Fysiká,* a răspuns el, dând din cap.

Dacă el se băga, mă băgăm și eu.

O explozie de energie m-a tras în picioare și m-am răsucit pe călcâie, urmărind umbrele lungi care se jucau de-a lungul pereților librăriei.

— Tată, du-te să te schimbi și pregătește-te. Ar trebui să porți una dintre cămășile tale cele mai strălucitoare, ceva care să te scoată în evidență. Theo, adună toate luminile; ne vor trebui cât mai multe posibil. Voi pregăti decorul. Vrem să arate perfect.

— Să trăiți, am înțeles, căpitane!

Tata mi-a schițat un mic salut.

— Știați că măslinele sunt cele mai puternice și mai autoritare dintre toate fructele? ne-a strigat Theo peste umăr, dar mintea mea era deja cu totul absorbită de muncă.

Trebuia să aranjăm decorul. Mai întâi am târât biroul antic în fața secțiunii mele preferate de rafturi; apoi am prins cu piuneze pe perete câteva hărți vechi ale tatălui meu, am aranjat o grămadă de cărți vechi cu coperte din piele pe birou, făcându-le să pară a fi puse la întâmplare, am așezat câteva lămpi și am gonit câteva pisici. Când am terminat, m-am dat un pas înapoi, admirând decorul plină de satisfacție. Părea genul de loc în care cineva pe cale să facă cea mai mare descoperire din cariera sa ar sta să mediteze. Un spațiu potrivit pentru un căutător al Atlantidei. Perfect.

Theo își aranja trepiedul când tata a intrat, părând că-și revenise și arătând mult mai bine într-o cămașă curată și cu părul pieptănat.

— Machiaj? l-am întrebat eu.

Dar el a clătinat din cap și s-a îndreptat spre birou.

— Hai să spunem povestea reală, nu este necesar să ne ascundem după nimic.

Theo a dat din cap aprobator.

— Exact.

Tata s-a așezat, sprijinindu-și coatele pe birou, în timp ce eu și Theo priveam scena prin ecranul camerei video.

— Perfect, a spus Theo.

— Nu. Lipsește ceva. Stai așa.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, am dat fuga în cămăruța noastră până la locul unde ascunsesem, cu o seară înainte, harta originală.

— Trebuie să o folosești pe asta.

Harta era rulată și, în timp ce o desfășura pe birou, am surprins momentul în care a recunoscut-o. A încremenit locului și pentru o clipă m-am gândit că am făcut o greșeală. Nu ar fi trebuit să i-o dau? în cele din urmă, a ridicat încet privirea.

— Încă o mai ai.

Nu era o întrebare în sine, dar el mă întreba ceva. Simțeam asta. Și acum nu era momentul să îl duc cu zăhărelul.

— Eu…

Mi-am încleștat mâinile, înfigându-mi unghiile în palme.

— Am păstrat-o la loc sigur în caz că vei avea nevoie de ea vreodată să ți-o dau înapoi.

Acum avea ochii strălucitori.

— Nu-mi vine să cred că ai avut-o în toți acești ani.

Camera lui Theo era, bineînțeles, la treabă. El putea să simtă emoțiile precum un rechin simte sângele în apă, însă nu avea prea mult tact. Dar, spre surprinderea mea, și-a coborât brusc camera, lăsându-și ochii în pământ cu respect.

Chiar dacă voiam să ascund ceea ce simțeam, m-am forțat să rămân ancorată în prezent, pentru că acest moment, oricum ar fi fost el, trebuia să aibă loc mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum, când posibilitatea de a găsi ceva încă părea destul de mare. Cine știe ce avea să aducă ziua de mâine?

M-am uitat fix la hartă, dorindu-mi să fiu curajoasă, dorindu-mi să fiu Indiana Olive, fata care știa cu siguranță atât de multe lucruri. Am închis ochii o clipă și iat-o. Cu creionul colorat în mână, cu tatăl ei lângă ea, conectând puncte și examinând indicii. Putea să se descurce cu toată treaba asta.

Am inspirat adânc și am deschis ochii.

— Tată… mai devreme, în seara asta, am întreprins câteva cercetări referitoare la lucrurile despre care am vorbit în croaziera de la apusul soarelui. Despre problemele în legătură cu ceea ce a spus Platon. Am citit probabil douăzeci de articole și cred că mi-am dat seama.

I-am văzut sprâncenele arcuite de uimire și a trebuit să îmi cobor repede privirea înainte de a-mi pieri curajul.

— Înainte de Platon, povestea Atlantidei a fost transmisă numai oral, așa că probabil au existat o mulțime de erori umane înainte ca aceasta să ajungă pentru prima oară la Platon.

Părea intrigat, așa că am continuat.

— Platon a spus că Santorini era mai mare decât Libia și Asia la un loc, ceea ce, evident, nu este adevărat. Dar cuvântul grecesc pentru „mai mare decât” era „mezon”, cu z, iar cuvântul pentru „între” era „meson”, cu *s.* Santorini nu este mai mare decât Libia și Asia, dar ca mărime se situează *între* ele.

Zâmbetul lui umplea camera. Am continuat.

— Și în ceea ce privește momentul, Platon a spus că Atlantida s-a scufundat în urmă cu nouă mii de ani, pe când erupția vulcanului din Santorini avusese loc mai degrabă cu nouă sute de ani înainte de vremurile acelea. Însă simbolurile grecești pentru nouă sute și nouă mii sunt aproape identice. Ar fi putut cu ușurință să primească informații eronate.

Am făcut tot posibilul să-l ignor pe Theo, ai cărui ochi îi simțeam cum mă ardeau pe spate în timp ce eu mă concentram în totalitate asupra tatălui meu. Nu mă simțisem niciodată atât de vulnerabilă până acum. Eram pe punctul de a-i spune opusul a ceea ce îi spusesem în croaziera de la apusul soarelui.

— Tată, de ce este atât de importantă Atlantida pentru tine?

Am simțit o tresărire în ochii lui Theo. Încercase tot timpul să mă convingă să-i pun întrebarea asta.

Dacă am învățat ceva din legenda Atlantidei, a fost următorul lucru: poveștile au evoluat. Au fost transmise și răstălmăcite și uneori au ieșit bine, alteori au cvadruplat dimensiunea continentelor ori au transportat cronologiile în secole complet diferite. Dacă Platon ar fi putut rata ținta în întregime, era posibil să o fi ratat și eu? Era posibil să descopăr ceva care poate că nu ar schimba întreaga situație, dar cel puțin i-aș putea adăuga niște nuanțe?

Poate.

Ochii tatălui meu erau gânditori, iar chipul lui era ferm.

— Voi începe cu începutul.

S-a uitat la Theo.

— Înregistrezi?

Surprins, Theo bâjbâia după cameră.

— Spune tot ce vrei, șefule.

Tata a luat loc, apoi a întins cu grijă harta în fața lui. Limbajul trupului său denota faptul că era de un calm imperturbabil, dar și-a răschirat degetele de câteva ori, un semn revelator pe care l-am recunoscut din toți acei ani de demult. Era încordat.

Gata.

Theo mi-a făcut semn ridicând degetul mare în sus, iar după aceea mi-am ținut respirația. Tata a privit direct spre cameră.

— Numele meu este Nico Varanakis și am crescut în Santorini. Tata s-a numit Nico, iar mama mea, Madalena. Am locuit într-o casă frumoasă cu vedere la mare, iar casa noastră era plină de oameni și de lucruri minunate. Tata era un om inteligent care iubea

literatura și filosofia. Distinsa mea mamă a studiat pianul clasic. A susținut multe recitaluri în casa noastră.

S-a oprit o clipă, iar eu am așteptat în tăcere, cu inima bătând atât de tare de parcă ar fi putut compensa toată această liniște. Nu știam nimic despre acești oameni, nici măcar nu le știam numele.

— În multe privințe, copilăria mea a fost magică. Mi s-a acordat multă libertate și mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului vâslind în micuța mea barcă, explorând peșteri și vânând comori pe plajele de pe insulă. Dar în anul în care am împlinit zece ani, viața mea s-a schimbat brusc.

Zece. M-am imaginat pe mine la zece ani. Era atât de departe în timp, la distanță de o viață de om, dar părea totodată să fi fost acum o clipă doar. La acea vârstă, nu-l mai văzusem pe tata de doi ani.

El a continuat.

— Tatăl meu deținea o podgorie numită Meraki, una dintre cele mai cunoscute care au fost vreodată pe această insulă. Podgoriile din Santorini sunt renumite pentru mai multe lucruri. Cenușa vulcanică și lava alcătuiesc un tip aparte de sol, așadar strugurii capătă o aromă specială. Și, din cauza vânturilor puternice, vița-de-vie este înfășurată pe sârme aproape de sol, în loc să fie legată pe spaliere. Totodată, pentru că nu prea plouă pe aici, solul vulcanic este menținut umed de briza mării.

Lucrările la vie se făceau manual, necesitând angajarea multor oameni. Uneori trăiam cu impresia că aveam o mică armată care lucra pentru noi. Tatăl meu furniza vin pentru majoritatea restaurantelor și hotelurilor de pe insulă. Pe deasupra, a avut mulți investitori, toți locuind pe insulă. El își extindea în continuu afacerea, forțându-i limitele și întinzându-se mai mult decât îi permitea plapuma.

Dar apoi au apărut niște acuzații.

Tata a ezitat ușor, dar și-a ridicat bărbia în vânt, hotărât să continue.

— A fost acuzat că ar fi comis fraude cu investițiile și că datora angajaților săi zeci de mii de dolari. La

început, am crezut cu toții că era nevinovat, dar, odată cu trecerea timpului, am aflat că nu era așa. Pentru a evita urmărirea penală, tata a părăsit țara și pe noi ne-a abandonat. Am rămas fără nimic. Mama și-a pierdut întreaga ei viață. Familia ei a renegat-o și ea nu avea nici banii și nici legăturile necesare care să ne ducă în altă parte și, chiar dacă ar fi avut, proasta reputație a numelui nostru ne-ar fi urmărit îndeaproape. Eram prinși în capcană. A vândut tot ce a putut și a încercat să ne asigure existența dând lecții de pian. Dar Santorini este un loc mic, iar oamenii o bănuiau că fusese părtașă la fraudă. Foștii angajați ai tatălui meu își pierduseră casele și economiile de-o viață din cauza lui. Nimeni nu voia să mai aibă vreun contact cu noi.

Durerea din vocea lui era aproape palpabilă.

— În cele din urmă ea și-a găsit de lucru ca menajeră pentru gardianul farului din Akrotiri, un bărbat pe nume Giorgios, care nu avea nicio legătură cu podgoria și era suficient de pragmatic încât să nu-i fi păsat de asta. Ea îi gătea, îi făcea curățenie și îi lua rufele la spălat când putea. Mama mea a muncit foarte mult și a fost profund nefericită. Nu munca în sine sau pierderea tuturor lucrurilor ei frumoase o deranjau, ci faptul că își trăise viața în minciună.

Și-a coborât privirea pe harta noastră, vocea devenindu-i brusc mai liniștită.

— Când se simțea deosebit de mărinimos, gardianul farului, Giorgios, îmi permitea să-l însoțesc în timp ce își făcea treaba. Într-o zi, mi-a spus o poveste. Un om inteligent și important de care nu mai auzisem până atunci – Platon – scrisese odată o relatare despre o insulă idilică și frumoasă care s-a scufundat în mare după ce oamenii de acolo i-au înfuriat pe zei. Un paradis pierdut. Atlanții avuseseră totul cândva, dar trufia îi costase scump. Fusese decăderea lor.

Tata și-a îndreptat privirea spre mine.

— Am recunoscut povestea în adâncul sufletului meu. Era povestea mea. Și eu pierdusem un paradis. Într-un interval de numai câteva săptămâni, mama

mea și cu mine pierduserăm siguranța și bunăstarea oferite de căminul nostru, alegându-ne în schimb cu o viață plină de instabilitate și teamă.

Ochii lui s-au întors spre cameră și eu nu am putut să-mi dezlipesc privirea de el.

— Am devenit obsedat de această poveste. Credeam că, dacă aș putea găsi Atlantida, atunci totul ar fi bine. Mama ar înceta să mai plângă. Nu ar mai suferi din pricina amărăciunii. Ani întregi mi-am așteptat tatăl să se întoarcă. Am așteptat să vină cineva să ne salveze. Dar nimeni nu a făcut-o vreodată. Și, curând, tristețea mamei s-a transformat în ceva mai grav.

Când am aflat despre ce era vorba, era deja prea târziu. Boala progresase prea mult. Am renunțat la școală, am încercat să îmi găsesc diferite locuri de muncă, să găsesc un medic care să ne ajute. Dar deveniserăm niște proscriși pe insulă. Aveam doar șaisprezece ani. Știam unde se afla tata pe atunci și i-am scris cerându-i ajutorul, dar nu am primit niciun răspuns.

Vocea tatălui meu s-a frânt.

— Mama a murit câteva luni mai târziu. Atunci dragostea mea pentru Atlantida s-a transformat într-o adevărată misiune de căutare. Să o găsesc. Să îmi aduc propria mea contribuție pe această lume. I-am jurat mamei mele că o voi găsi. Paradisul va fi restaurat. Ce s-a pierdut va fi regăsit. Și cred că s-a regăsit acum.

Și-a mutat privirea de la cameră spre mine. Nu mă puteam mișca. Nu puteam respira. Am uitat că filmam. Uitasem totul, în afară de faptul că tata fusese odată un copil care suferise, la fel ca și mine. Un copil care îl așteptase și îl tot așteptase pe tatăl său să vină acasă. Un copil care dorise să *îndrepte* lucrurile.

Theo și-a strecurat brațul în jurul umerilor mei și când am simțit greutatea lor, am fost recunoscătoare pentru felul în care mă țineau lipită de pământ.

— Am terminat, a spus tata, coborându-și apoi privirea în pământ, ca și cum nu ar fi suportat să vadă

reacția mea.

Vedeam un băiețel la far. După ce familia lui s-a destrămat, a avut nevoie de ceva de care să se agațe, de ceva care să-l ajute să treacă prin toți acei ani dificili. Un oraș magic, liniștit, cu o sută de statui de aur și un zeu care îi ținea pe toți în siguranță sub aripa lui ocrotitoare a fost un lucru la fel de bun ca oricare altul de care să se țină cu toată nădejdea. Am înțeles asta. Aș fi făcut exact același lucru.

Singurătatea lui era ca un ocean. O întindere vastă de apă pe cât de grea, pe atât de înspăimântătoare. Când tata a plecat, eu am avut-o pe mama și i-am avut pe bunicii mei, apoi pe James și pe Julius, plus nenumărați prieteni și vecini alături de mine pe tot parcursul vieții. Când tatăl lui a plecat, el a avut-o doar pe mama lui și apoi nu a mai avut pe nimeni. Indiferent de faptul că mă pusese într-o situație similară, nu meritase acea experiență. Niciunul dintre noi nu o meritase.

Și am știut, cu o înverșunare care m-a luat prin surprindere, că nu avea să facă următorul pas de unu singur. Nu atâta timp cât eram în preajma lui.

Cuvintele mi-au ieșit singure din gură.

— Tată, o să mă scufund împreună cu tine.

Capitolul 21

#21. UN FULAR ALBASTRU TRICOTAT MANUAL, PARCĂ DE DOUĂ MÂINI STÂNGI

O vreme tata a zăcut mult timp în pat, iar mama mi-a spus că trebuia, după ce vin de la şcoală, să-mi petrec timpul liber împreună cu doamna Douglas, care locuia la etaj. Doamna Douglas pretindea că a fost cândva învăţătoare, dar mi se părea greu de crezut, pentru că nu se pricepea deloc la copii. După multe tentative eşuate, am căzut în cele din urmă de acord în privinţa unei rutine. Rutina decurgea cam aşa: biscuiţi de graham, concursul televizat Jeopardy! şi trusa mea de tricotat.

A găsit trusa într-unul dintre dulapurile ei ticsite cu tot felul de lucruri şi, când am dat cu ochii de culoarea ghemului cu fire încurcate, am fost în al nouălea cer. Tricotatul nu era o treabă uşoară deloc, iar doamna Douglas nu a fost prea răbdătoare, însă după trei săptămâni am tricotat ceva ce semăna vag cu un fular.

Cu greu am reuşit să mai aştept încă două săptămâni până la ziua lui de naştere şi, când i-am oferit cadoul, eram atât de încântată, încât, plină de nerăbdare, am rupt împreună cu el hârtia în care îl împachetasem. De îndată ce l-a ridicat să se uite la el, eu i-am spus: „L-am făcut să îţi ţină de cald la gât! Astfel nu te vei mai îmbolnăvi şi nu va mai trebui să mă duc să stau cu doamna Douglas!” Mult timp după aceea n-a mai scos o vorbă. Ştiam că am greşit, dar nu ştiam în ce fel.

Nu cred că am dormit mai mult de două ore. De fiecare dată când închideam ochii, nivelul apei creștea acoperindu-mă cu totul și mă zbăteam să ies la suprafață, cu corpul încărcat de adrenalină. În cele din urmă, am renunțat la somn și am stat cu ochii pe tavanul întunecat, măcinată de gândurile care mi se învârteau prin cap.

Mama mi-a spus cândva că era dificil pentru copii să-și considere părinții ca fiind altceva decât niște actori cu roluri secundare în propriile lor lungmetraje, și avea dreptate în privința asta. Fusesem atât de acaparată de propria mea poveste cu tata, încât nu mă oprisem nici măcar o clipă să mă gândesc la povestea lui. Atâtea lucruri se potriveau – de la serviciile constante pe care tata le făcea vecinilor săi de pe insulă (Încerca să compenseze răul făcut de tatăl său acestor oameni?) până la motivul pentru care părăsise insula Santorini atât de brusc prima dată.

Dar pentru fiecare moment de revelație, *aha*, exista și reversul medaliei: *De ce naiba?* Pentru că, din moment ce tatăl meu știa cum este să ai un părinte care te părăsește, cum de a putut să îmi facă și mie același lucru? Și dacă Santorini a fost un loc atât de îngrozitor pentru el încât să fugă de acolo, ce anume l-a convins să se întoarcă atunci când a făcut-o? Mă tot zgândărea un gând ce nu îmi dădea pace. Povestea lui a explicat de ce iubea atât de mult Atlantida, dar nu a explicat de ce și-a întemeiat o familie, ca apoi să o abandoneze plecând pe alt continent.

Cuvintele sale de dinaintea filmării mi-au revenit în minte. *Voi începe cu începutul.* Începutul nu a fost totul. Începutul a fost doar… începutul. Copilăria tatălui meu nu era întreaga poveste. Eram aproape sigură în privința asta.

Am sunat-o din nou pe mama, dar apelul meu a intrat direct în mesageria ei vocală, așa că i-am lăsat un mesaj vag. Mamă, am ceva important să-ți spun; sună-mă înapoi. Dar ceea ce voiam cu adevărat era să îi pun întrebări. Ceva încă rămăsese adânc îngropat.

Theo s-a dat jos împleticindu-se din patul său suspendat în jurul orei șase dimineața și m-a mângâiat cu stângăcie pe față înainte de a se îndrepta spre peșteră. Amândoi ne-am pregătit în tăcere înainte ca tata și Ana să apară la scurt timp după aceea, gata pregătiți cu bagajul lor cu tot, urmați de un Geoffrey cu ochii umflați, care își petrecuse noaptea certându-se la telefon cu Mathilde. Fie că era afectat emoțional sau nu, el trebuia să se ocupe astăzi de librărie de unul singur.

În timp ce Ana îi dădea instrucțiuni lui Geoffrey pentru ziua respectivă, Theo s-a dus să cerșească niște cafea de la Maria, lăsându-ne pe tata și pe mine singuri pe terasă, cu o grămadă de genți la picioarele noastre. După filmările de aseară, nu știam ce să spun și de altfel nici el nu părea să știe, așa că tăcerea plutea în aer pe deasupra grămezii de bagaje dintre noi.

— Indiana Olive, a venit, în sfârșit, ziua cea mare, mi-a spus el într-un final, zâmbind.

După cât de tras era la față, probabil că dormise aproximativ la fel de mult ca și mine.

— Tată, în legătură cu seara trecută… am început eu, dar el mi-a pus o mână liniștitoare pe umăr.

— Vom sta de vorbă mai târziu despre asta. Astăzi ne vom concentra asupra sarcinii pe care o avem de dus la îndeplinire.

Am dat din cap și am simțit cum mi s-a pus un nod în gât. Imediat după aceea a reapărut Theo cu o cafea de două ori mai groaznică decât de obicei. Apoi a sosit, în sfârșit, momentul să plecăm.

Yiannis ne ducea cu mașina și, după câteva încercări eșuate de a urmări conversațiile lor în limba greacă, mi-am întors privirea spre geam, privind cum insula se trezea la viață în vreme ce soarele se revărsa pe întinsul apei înainte de a-și croi drum spre uscat.

Nu mă puteam abține să nu mă uit la tata. Aceasta trebuia să fie cea mai importantă zi din viața lui. Cum de părea atât de calm? De câteva ori m-a surprins cum îl urmăream cu privirea și mi-a făcut cu ochiul. Cred că această zi era importantă și pentru mine.

Planul era să-l întâlnim pe Vasilios la docul din fața tavernei. Urma să mergem cu barca lui exact în locul unde găsise artefactul. Eram puțin îngrijorată că nu avea să își facă apariția, dar când am ajuns la scara care ducea la golful unde se afla taverna, Vasilios era deja pe doc, îmbrăcat cu un pulover gros, o pălărie pleoștită de pescar și afișa un zâmbet care putea lumina întreaga caldeiră.

— Nico! a zbierat el în aerul liniștit al dimineții.

Tata s-a grăbit să coboare scările, și cei doi bărbați și-au dat mâna, apoi s-au îmbrățișat și s-au bătut pe spate, împrietenindu-se instantaneu, pentru că la asta ducea căutarea Atlantidei, după cum credeam eu.

Plaja era absolut pustie și, pe lângă zgomotul valurilor, singurele sunete care se mai auzeau proveneau de la noi. Ana a preferat să rămână pe doc decât să-și petreacă următoarele ore „fiindu-i rău de mare și simțindu-se inutilă", așa după cum a spus-o chiar ea, și, în timp ce încărcam echipamentele în barca lui Vasilios, mi-a strâns cu putere mâna într-a ei.

— Ai grijă, Liv. Amândoi sunteți foarte speciali pentru mine.

Am dat din cap, dar privirea ei blândă mi-a umplut ochii de lacrimi unduindu-mi marginile câmpului vizual. Îmi era atât de dor de mama, încât mă simțeam dezrădăcinată. Nu eram obișnuită să-mi lipsească mama – fusese mereu acolo pentru mine. Să fac această scufundare fără ca ea să știe mă tulbura foarte mult. Aș fi avut atât de multe noutăți să-i povestesc, inclusiv faptul că avusese dreptate în legătură cu atestatul de scufundător – ajunsese să îmi fie util.

Pe doc, am tras pe mine costumul de scafandru de care reușise să facă rost tata și am urcat în barcă clătinându-mă pe picioare, cu Theo și cu tata chiar în spatele meu.

Eram pregătită? Categoric, nu.

Și apoi Ana ne-a făcut cu mâna, noi i-am făcut cu mâna înapoi, motorul a tușit și duși am fost.

Dacă aș crede într-un zeu al mării capabil să distrugă planurile și să agite oceanul cu o furcă uriașă, atunci exact asta aș crede că s-a întâmplat. În loc de smaraldul luminos și plăcut la vedere cu care mă obișnuisem, acum apa avea o culoare mai întunecată și mai mohorâtă, iar suprafața ei era agitată. Tulburată.

Furioasă.

Simțeam un nod uriaș în stomac. Nu era teribil de frig, dar nu puteam să-mi opresc dinții din clănțănit. Eram entuziasmată, da, dar sentimentul acesta alterna cu fiori de groază. Știam că puteam să mă retrag în orice moment, dar știam la fel de bine și că nu aveam de gând să mă dau bătută.

În timp ce Vasilios și tata și-au petrecut călătoria într-o conversație animată, eu am stat repetând în gând toate adevărurile pe care le știam cu certitudine. *Tata este un scafandru profesionist. Vasilios este pescar de-o viață întreagă. Nu ne vom scufunda la adâncime prea mare.* Theo părea să știe exact ce se petrecea în mintea mea pentru că stătea chiar lângă mine oferindu-mi informații care erau și mai puțin relevante decât în mod normal. *Durează între trei și doisprezece ani până când un măslin produce măsline. În Roma Antică, femeile foloseau uleiul de măsline în chip de protecție solară și de parfum. Măslinele trebuie puse în saramură pentru a fi comestibile.*

M-am sprijinit de el, dând deoparte toate gândurile mele legate de Dax. Viața mea obișnuită părea la fel de învăluită în mister și de îndepărtată ca un oraș de aur.

Santorini se micșora treptat în depărtare, iar marea se vânzolea sub barca noastră și, când am ajuns la Aspronisi, am fost surprinsă să văd cât de mică era insula, de fapt. Părea mai degrabă un accident al naturii decât o insulă: o stâncă ce căzuse în mijlocul unei mări întinse, cu vârful netezit în formă de platou. Reda cât se poate de limpede povestea vulcanului din Santorini, care modelase un tort din straturi geologice de culoare gri-închis în partea de

jos, datorită lavei, și de un alb cremos în partea de sus, datorită pietrei ponce. Tata avea dreptate. Dovezile existenței Atlantidei erau prezente peste tot.

Vasilios a manevrat ambarcațiunea cu o abilitate de expert în jurul părții de est a insulei, apoi a oprit motorul lăsând-o să plutească spre un doc improvizat.

Lucrurile se puseseră în mișcare.

Eram atât de surescitată, încât mi se părea că aveam capul desprins de corp. Simțeam nevoia să acționăm. Acum. Am început să-mi adun echipamentul. *Labe de înot, mască, regulator, compensator de flotabilitate.* Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât era dificil până și să țin ceva în ele.

— Liv? m-a întrebat tata, întunecându-se la față de îngrijorare.

— Îmi este frig doar, dar sunt sigură că mă voi încălzi.

I-am susținut privirea câteva secunde, iar el ori m-a crezut, ori mi-a văzut hotărârea de nestrămutat din privire. Fie că tremuram, fie nu, aveam de gând să fac treaba asta.

Mi-am tras labele în picioare; apoi tata m-a ajutat să-mi îmbrac vesta cu dispozitivul de compensare al flotabilității și mi-a atașat butelia de aer de spate în timp ce Theo ne filma. Făcusem asta și înainte, de multe ori, dar începusem să mă simt ușor amețită și tatăl meu a trebuit să-mi tot reamintească cum să procedez pas cu pas. În cele din urmă, eram pregătită. În timp ce stăteam față în față cu tata, mi-am îndreptat spatele împingându-mi umerii înapoi. Zâmbea.

— Te-ai născut pentru asta, Liv. Ești în elementul tău.

Zâmbea, dar își răschira degetele iar și iar.

— Și tu, am rostit eu încetișor.

— Ești gata pentru ce urmează? m-a întrebat Theo, dându-mi o cameră GoPro.

Aseară îmi făcuse un instructaj rapid privind filmările subacvatice. Totul ținea de lumină. Cu cât aveam mai multă lumină, cu atât aveam mai multă culoare. Dar, uitându-mă în jos la vârtejul dens și

cenușiu, nu-mi imaginam cum aveam să obțin ceva ce am fi putut folosi în documentarul nostru.

— Fă tot posibilul, a spus Theo citindu-mi gândurile. Filmările nu vor fi grozave, dar încearcă să obții câteva prim-planuri bune cu tatăl tău. În cel mai rău caz, ne vom întoarce într-o altă zi.

Nu mai aveam vreo altă zi la dispoziție, și o știam amândoi la fel de bine. Nu, dacă voiam să ducem la timp materialele la National Geographic.

Theo s-a dus în partea din față a bărcii pentru a vorbi ceva cu Vasilios și, de îndată ce am rămas singuri, tata s-a aplecat spre mine, cu o mină serioasă.

— Liv, aș vrea să rămâi aproape de barcă. Știu că te-ai mai scufundat până acum, dar vizibilitatea nu e bună deloc astăzi. Prea multe sedimente.

— Dar, tată… nu se presupune că ar trebui să stai lângă partenerul tău de scufundări?

„Partenerul tău de scufundări" suna drăguț, iar asta fusese prima regulă pe care instructorul nostru ne-o impusese. *Nu te scufunda niciodată singur.*

El și-a pus o mână pe umărul meu.

— În mod normal, da. Dar intenționez să rămân acolo cât mai mult timp posibil și nu vreau să te pun într-o postură periculoasă. Stai aproape de suprafață și, dacă vreau să cobori, îți voi da un semnal cu lanterna. Privește cu atenție. Bine?

Am vrut să protestez. Să-l fac să se răzgândească. Să-i spun că aș putea face asta. Să-l fac mândru de mine dar… mâinile mele. *De ce nu vor să se oprească din tremurat?* Mi-a venit în minte a doua regulă a instructorului meu de scufundări. *Un scafandru tensionat este un scafandru compromis.* Dacă l-aș pune în pericol?

— Pot să fac asta, am spus eu.

— Hai să ne dăm drumul în apă! a strigat tata.

S-a așezat pe marginea bărcii și și-a reglat echipamentul. Apoi, după ce m-a strâns de mână plin de emoție, s-a rostogolit în apă pe spate. Ceea ce însemna că… era rândul meu.

Pentru o clipă am crezut că picioarele mele refuzau să se clintească din loc, dar în clipa următoare Theo a

și apărut lângă mine, camera lui video stând sprijinită pe umărul lui Vasilios.

— Tu urmezi, Kalamata.

Vocea lui a fost ca un pistol care a dat startul. *Pot să fac asta.* M-am lăsat să alunec cu stângăcie spre marginea bărcii, stând așezată pe buza ei în timp ce mă luptam cu masca mea facială. Mă simțeam deja puțin amețită, dar trebuia să mă adun. De dragul tatălui meu. Theo mi-a întins regulatorul de aer și m-a ajutat să-mi potrivesc ochelarii de scafandru.

Purta un hanorac gros deasupra slipului de baie și avea șapca cu cozorocul întors la spate pusă peste părul lui încâlcit. Era atât de aproape de mine, încât i-aș fi putut număra fiecare fir din genele lui lungi și drepte, dacă aș fi vrut.

O parte din mine chiar voia asta.

Când am fost gata, el mi-a luat mâna dreaptă, frecând-o între palmele lui.

— Tremuri. Ești bine?

— Mi-e frig doar. Și sunt surescitată. Și…

Mi-am lăsat bărbia în piept, forțându-mă să-mi reglez ritmul respirației.

— Este o chestiune de mare importanță.

S-a apropiat și mai tare de mine, picioarele lui goale atingându-le în treacăt pe ale mele.

— Nu, Kalamata. O chestiune de mare importanță ar fi să vii pe o insulă unde nu ai fost niciodată pentru a vedea pe cineva pe care nu l-ai văzut de nouă ani. Asta?

Și-a îndreptat bărbia spre apă.

— Asta e o nimica toată.

Un zâmbet plin de recunoștință mi s-a strecurat pe buze cu toată panica mea.

— Ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate, a spus el, apucându-mi cealaltă mână. Nu uita să te miști tot timpul cât ești în apă. Dacă te faci covrig, îți va fi din ce în ce mai frig. Și acesta este literalmente singurul pont pentru scufundări pe care îl știu.

Și-a lăsat mâinile să alunece până la talia mea, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Cu toată starea

mea de nervozitate, am simțit căldura răspândindu-se prin restul corpului meu și, când am ridicat ochii spre el, am văzut cât de aproape era fața lui de a mea – atât de aproape, încât aș fi putut să-l sărut dacă aș fi vrut. Dar acum nu era momentul pentru astfel de gânduri.

— Hei, Kalamata, va fi bine. Dacă ai nevoie de ceva, ieși la suprafață și te voi ajuta. Și ține minte: tatăl tău știe ce face. A făcut atât de multe scufundări, încât asta e *floare la ureche.*

Practic, îmi spunea exact invers față de ceea ce îmi spusese Ana. Am vrut să-i mulțumesc, să-l îmbrățișez, să-i spun că m-a făcut să mă simt în siguranță – mai în siguranță decât orice echipament de urgență sau protocol de scufundare ar fi putut să o facă vreodată –, dar cum să încep măcar să îi spun așa ceva?

Într-un final trebuia să rezolv problema asta cu Theo. Dar mai întâi de toate era Atlantida.

El a ezitat.

— După asta… după ziua de azi. Ar trebui să stăm de vorbă.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și am simțit cum m-a străbătut un val de emoție. Spunea ceea ce credeam că spunea?

— Mi-ar plăcea.

S-a uitat în jos la costumul meu de scafandru, schițând un zâmbet.

— Ce e așa de amuzant?

— Nu te-am văzut intrând nici măcar o dată în mare și acum faci scufundări. Cazi dintr-o extremă într-alta. Pe deasupra, semeni cu o sirenă.

— Nu, nu semăn.

Am făcut semn către locul în care a sărit tata în apă.

— De unde crezi că mi se trage treaba cu extremele?

— Bună remarcă. Ești gata?

— Gata.

M-am dat mai aproape de marginea bărcii și am pus regulatorul în gură. Theo mi-a dat o ultimă

strângere de mână și m-am uitat în sus, aruncând o scurtă privire norilor groși și cenușii de deasupra capului meu, în timp ce mă rostogoleam pe spate în apă și marea mă învăluia într-o îmbrățișare înghețată.

Salut, Poseidon!

Capitolul 22

#22. O CHITANȚĂ REPREZENTÂND CONTRAVALOAREA TAXEI PENTRU AUTOSTRADA INTERSTATALĂ JANE ADDAMS MEMORIAL

Credeam că toți tăticii plecau în explorări. La fiecare câteva luni, tatăl meu mă punea să stau jos ca să-mi spună că trebuia să plece din nou la drum, să facă muncă de cercetare și să-mi ceară să-i fiu de mare ajutor mamei mele până când avea să se întoarcă. Apoi lua mașina și nu-l mai vedeam o vreme. De obicei, dura câteva zile, dar odată a durat două săptămâni chiar. Mama nu știa când urma să se întoarcă și, dacă o întrebam, îmi spunea că în curând. Însă niciodată nu a fost destul de curând.

Într-o zi, pe când mă jucam cu o fată din vecini, am întrebat-o unde pleca tatăl ei în explorări. Habar nu avea despre ce vorbeam. A fost pentru prima dată când mi-am dat seama că nu toți tații plecau. Și atunci, al meu de ce pleca?

La început m-am simțit așa cum mă simțeam de fiecare dată în echipamentul meu de scufundare – imponderabilă și grațioasă ca un elefant încălțat cu patine cu rotile. Masca facială mă strângea prea tare, labele de înot îmi erau prea largi. Mi-am ajustat echipamentul, potrivindu-mi mai bine masca pe față și ridicându-mi genunchii pentru a-mi regla curelele de la călcâie. Ați fi tentați să credeți că mediul subacvatic este un loc pașnic, dar nu este deloc așa. Pe când luam lecții de scufundare, James mi-a explicat că undele sonore se propagă mult mai repede sub apă decât în aer și acest lucru mi se părea chiar mai evident aici decât în Mexic. Din toate direcțiile mă asaltau pârâituri, pocnete și scârțâituri și, pentru a le acoperi, m-am concentrat asupra sunetului făcut de respirația mea prin regulator, șuieratul constant dominând în cele din urmă celelalte sunete și făcându-le să se retragă la locul lor.

Respirația profundă m-a ajutat mai mult decât zgomotul constant din urechi. După câteva minute corpul meu s-a adaptat, dându-mi impresia că înotam lin, fără efort, susținută fiind de puterea apei, senzație pentru care trăiesc scafandrii. Tata a apărut lângă mine cu un nor de bule deasupra capului și mi-a făcut semn că totul era în regulă. I-am răspuns la fel, apoi mi-a arătat degetele puse unul în fața celuilalt. *Tu conduci, eu te voi urma.*

Am petrecut câteva minute filmând fără grabă zona în timp ce mă aclimatizam. Picioarele mele, încălțate cu labele de înot, băteau apa cu lovituri lungi și uniforme. Uitasem senzația pe care o încercam în apă: era ca și cum aș fi fost pe o planetă cu totul diferită. Apa reflecta lumina, colorând totul în nuanțe de un albastru-verzui intens și știam că avea să se întunece pe măsură ce coboram mai în adânc. Fragmente mititele de alge marine și alte resturi oceanice se împrăștiau în jurul nostru ca niște confetti. Peștii erau timizi în fața camerei de filmat, îndepărtându-se iute ca săgeata de luminile noastre. Vizibilitatea nu era grozavă, dar nu era nici atât de proastă pe cât îmi dăduse impresia când mă aflam la suprafața apei și, în afară de unele creaturi marine, totul era răcoros și albastru, și calm, și – partea cea mai grozavă dintre toate – marea nu era atât de agitată pe cât păruse la suprafață. Dacă n-aș fi știut eu ce știam prea bine, aproape că aș fi crezut că mă *bucuram* de faptul că eram în apa mării.

Tata a înotat până la mine și privirile ni s-au întâlnit prin măști. Mi-am dat seama că zâmbea. Și-a aprins lanterna subacvatică, țintind-o îndreptată în jos, apoi a făcut un gest ce voia să însemne *cobor* cu degetul mare în jos și apoi a schițat încă un OK. I-am transmis și eu un OK în chip de răspuns. Apoi și-a poziționat mâna astfel încât să alcătuiască un V răsturnat cu capul în jos, sprijinindu-și vârfurile degetelor pe palma opusă. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi dau seama la ce se referea. Nu era un semnal de scufundare. Era semnalul *nostru.* Era un vulcan, un cod secret care însemna „I lava you”[12]. El venise

cu ideea asta atunci când începusem școala primară și era prea jenant ca el să-mi spună că mă iubește în fața colegelor.

Mâinile mele au făcut imediat același semn în chip de răspuns, în vreme ce simțeam cum mi se punea un nod în gât, iar el și-a lovit vârfurile degetelor lui de ale mele. Am îndreptat GoPro-ul spre el, apoi mi-a făcut cu mâna de câteva ori înainte de a plonja spre întunericul din adâncuri.

Tata. Atât de multe lucruri se schimbaseră, dar erau și atât de multe lucruri care rămăseseră la fel, totuși.

Nu a durat mult până când silueta lui a dispărut cu totul din vedere și în curând nu i-am mai putut vedea nici lanterna. Am oprit GoPro-ul și m-am concentrat asupra faptului că trebuia să rămân calmă. Barca era o prezență confortabilă deasupra mea și m-am asigurat că o puteam vedea tot timpul cu coada ochiului.

Mi-am dezumflat dispozitivul de control al flotabilității, coborând aproximativ doi metri, dar păstrând totuși barca în raza mea vizuală în timp ce înotam cu grijă în cercuri mici, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea corpul meu răsucindu-se prin apă. Nu era chiar așa de rău, nu-i așa?

După un timp, mi-am dorit să fi avut un ceas. Conform calculelor tatălui meu, ar trebui să-i ia mai puțin de zece minute de scufundare lentă pentru a ajunge la fundul apei și, odată ajuns acolo, ar fi putut rămâne atâta timp cât i-ar fi permis aerul, ceea ce ar fi însemnat probabil alte treizeci până la patruzeci de minute. Adică aproximativ o sută de cercuri înainte ca el să revină la suprafață.

Cu dovezi? Mi-a tresărit inima în piept la acest gând. Chiar dacă ar fi ceva acolo, ar putea să-l vadă? Pentru câteva secunde binecuvântate, mi-am permis să-mi imaginez cum ar fi dacă ar găsi ceva. Mă îndoiam să aibă loc parade la Casa Albă și numele noastre să fie scrise pe cer așa după cum afirmase tata, dar dacă am găsi realmente ceva suficient de solid pentru a lega Atlantida de Santorini odată

pentru totdeauna? O bucată de oricalc poate că nu era suficientă, dar ce se întâmpla dacă mai erau și altele?

Mi-am verificat rezervorul de oxigen. Aveam aer din belșug. Aș fi putut sta aici toată ziua dacă aș fi vrut. M-am rostogolit cu fața în sus, îndreptându-mi atenția asupra bărcii. Vasilios instalase un reflector subacvatic, un stroboscop cu lumină intermitentă atașat de fundul bărcii, care îmi dădea senzația unei oaze de securitate. Tot ce trebuia să fac era să înot câțiva metri în sus și aș fi fost împreună cu Theo.

Theo, de la care îmi luasem o scurtă pauză subacvatică de gândire. Nu puneam la socoteală fluturii subacvatici. *Despre ce anume voia să-mi vorbească?* Ochii lui fuseseră atât de serioși când îmi spusese asta. La gândul acesta au început să mă scuture valuri de fiori, pielea mea făcându-se ca de găină.

Ca de fiecare dată când mă gândeam la el, m-am simțit bulversată.

M-am răsucit din nou cu fața în jos, cu ochii concentrați pe spațiul în care dispăruse tata. Lumina lanternei lui îmi făcea cu ochiul prin întuneric, un licurici liniștitor care îmi dădea de veste că totul era în regulă. Mai mult decât în regulă. Am plonjat puțin mai adânc, lăsându-mă purtată de apă și susținută de ea, totodată. Eram în Santorini cu tata. Căutam Atlantida. Lucrurile nu mergeau doar bine. Mergeau foarte bine.

Acesta a fost ultimul gând pe care l-am avut, exact la fel ca în visele mele, înainte ca marea să se întunece.

Pentru o clipă am încremenit locului, corpul meu făcându-se instinctiv covrig, inima mea luând-o la goană nebunește în timp ce mintea mea încerca să o ajungă din urmă. *Reflectorul subacvatic.* Marea nu se întunecase. Pur și simplu nu mai era luminată de barcă. Vasilios tocmai stinsese reflectorul sau poate se stinsese singur. Dar fără el apa părea brusc mult mai tulbure decât înainte. Mi-am reglat masca, strângând din pleoape. Apa arăta și se simțea mai groasă, ca atunci când conduci prin ceață. Să fi fost

doar din cauza reflectorului? Sau se schimbase ceva? Oare vizibilitatea tatălui meu era bună?

Am scanat întinderea de apă de sub mine, căutând lumina lanternei tatălui meu, dar… nimic. Unde îl văzusem ultima dată? M-am răsucit, uitându-mă într-o direcție, apoi în cealaltă, îngrijorarea mea crescând în mod constant de la o clipă la alta. Nu și-ar fi stins lanterna, nu-i așa?

Unde este el? Chiar în timp ce încercam să mă conving singură că totul era în regulă, o panică îngrozitoare s-a încleștat de pieptul meu. Sub mine totul era atât de întunecat. *Prea* întunecat. Ce ar fi putut să îl determine oare să-și stingă lanterna, mai ales când apa se îngroșa cu fiecare secundă care trecea?

Poate că ar trebui să-l caut. Sau să mă duc după ajutor? Dar tot învârtitul ăsta pe loc m-a lăsat dezorientată, cu apa clipocind în mască și, când am ridicat privirea, mi s-a cristalizat un gând. *Unde a plecat barca?*

Și atunci mi-am pierdut controlul. Mă zbăteam dând haotic din mâini și din picioare. Mă roteam. Panica m-a luminat în întuneric. Corpul meu nu se putea opri din mișcare. Nu știam încotro să merg. *În ce direcție era sus?* Bule. Trebuia să urmăresc direcția în care mergeau bulele, dar nu puteam vedea nimic și nu puteam să-mi domolesc zbuciumul minții suficient de mult pentru a fi în stare să le caut. Costumul era prea strâmt în jurul gâtului meu. Mă strângea, mă sufoca. Mintea mea era atât e încețoșată încât nu puteam să gândesc. Nu puteam decât să *simt.*

Unde era tata? Îl pierdusem pe *tatăl meu.* Unde era barca?

Trebuia să ies. Să urc. Dar suprafața era atât de departe, iar eu mă luptam cu apa, dând din mâini și din picioare, și plângeam cu sughițuri în spatele măștii mele. Și atunci regulatorul meu a scăpat de la locul lui. Am inhalat apă sărată, mâinile mele încercând cu disperare să găsească mușțiucul, dar nu apucam decât apa. Fiecare moment al acestei călătorii, fiecare moment al vieții mele, a condus la

acest lucru. Mă înecam, la distanță de o scufundare de Atlantida. La distanță de o scufundare de *tata*. Am încercat să țip, dar degeaba.

Am închis ochii și am lăsat marea să mă înghită.

Capitolul 23

#23. UN PACHET DE ȚIGĂRI MARLBORO SMOOTH

Știu că țigările sunt aducătoare de moarte și îți provoacă tot felul de chestii oribile la plămâni și omoară unicornii și așa mai departe, dar îmi place foarte, foarte mult mirosul de țigări Marlboro Smooth. Imediat după ce mama și cu mine ne-am mutat în Seattle – iar mie mi se părea că trecuse o eternitate de la plecarea tatălui meu –, mergeam împreună cu ea pe strada Pike când cineva a trecut pe lângă noi fumând una. De îndată m-am dus cu gândul la micuțul nostru apartament din Chicago și m-a durut inima atât de tare, încât a trebuit să mă opresc din drum pentru a-mi recăpăta suflul.

Tata lucrase la un bar în vara aceea și, în majoritatea nopților, nu ajungea acasă până la unu sau două dimineața. Mama mă trimitea la culcare la nouă, dar în fiecare seară stăteam trează până când ușa de la intrarea din față se deschidea și simțeam aroma fumului său de țigară pătrunzând din curtea interioară în casă. Abia atunci puteam adormi, în sfârșit.

Îmi trebuia atât de puțin să mă simt în siguranță pe vremea aceea.

OLIVE. OLIVE

Mă durea atât de rău capul, încât aveam impresia că era strecurat printr-o sită. Unde eram? De ce aveam o puternică senzație de apăsare în piept?

OLIVE.

Am deschis ochii. Zăceam întinsă pe fundul bărcii. Theo stătea ghemuit deasupra mea, fără cămașă, din păr îi picura de apă și pe fața lui se citea panica. M-am ridicat în capul oaselor și un butoi de apă sărată, sau cel puțin așa am avut eu impresia, mi-a țâșnit afară din stomac împroșcând tot în interiorul bărcii, în timp ce icneam tremurând din toate mădularele. Nu puteam respira.

— Scoate ăsta de pe mine! Dă-l jos! am urlat eu, luptându-mă cu costumul.

M-am împotrivit lui Theo, având mintea prea confuză. Mă ajuta? Mă rănea?

— Unde este tata? Theo, unde este tata?

— Olive, uită-te la mine!

Theo m-a apucat de umeri, obligându-mă să mă uit în ochii lui.

— Respiră, bine? Olive, respiră, atâta tot. Cred că ai avut un atac de panică. Reflectorul subacvatic s-a resetat, apoi a apărut o parte din costumul tău la suprafață. Am plonjat în apă. Olive, ești în regulă, bine? Acum ești bine.

Lacrimile îi jucau în ochi, făcând să-i sclipească marginile genelor.

— Nu știam dacă o să te mai trezești. Dar acum trebuie să vorbesc cu tine despre tatăl tău, bine? Pentru că trebuie să decidem ce avem de făcut. V-ați despărțit?

Am clătinat din cap, luptându-mă să străpung ceața din creier. Ne-am despărțit? Nu am fost împreună, nu-i așa? Vasilios era ghemuit și el lângă mine, turuind ceva la telefon. În cele din urmă, mi-am adus aminte.

— A coborât fără mine. El a vrut ca eu să rămân lângă barcă și mi-a transmis că urma să îmi facă semn dacă voia să cobor și eu.

— Cum?

Asprimea din glasul lui Theo mi-a făcut inima să îmi sară în gât.

— Ce vrei să spui? Am crezut că voi doi veți rămâne împreună.

Am clătinat din cap.

— Înainte să mă scufund, mi-a spus să stau lângă barcă. Nu ai auzit asta?

Theo s-a schimbat la față. Arăta atât de panicat, încât inima mea a luat foc.

— Theo, ce este? Ce s-a întâmplat?

— Olive, el nu ar trebui să fie acolo jos. Nu ar trebui să se scufunde deloc. A avut câteva probleme de sănătate. Rinichii lui…

A expirat lung, ținându-și ochii înlănțuiți de ai mei.

— De aceea mama nu a vrut ca el să se scufunde. Are insuficiență renală.

— *Insuficiență renală?*

Imediat m-am ridicat în genunchi, încercând apoi să mă ridic în picioare, dar puncte negre au început să îmi joace în fața ochilor și m-a luat amețeala, iar Theo m-a apucat repede de umeri, apăsându-mă ușor în jos ca să mă așez.

— Despre ce este vorba? am vrut eu să știu.

— Acesta este motivul pentru care a tot plecat pe continent. La începutul acestei veri a făcut toate aranjamentele necesare să facă dializă acasă cu mama mea, astfel încât să poată fi pregătit pentru când ajungeai tu aici. A fost bine, dar săptămâna asta analizele i-au ieșit prost. A fost nevoit să meargă periodic la clinică. M-a pus să promit că nu-ți spun. Nu știam cât de grav era până aseară și acum…

Umerii îmi tremurau violent.

— Theo, lanterna lui s-a stins.

Chipul lui Theo a devenit brusc atent.

— S-a stins? Sau ai pierdut-o din vedere?

M-au mințit. Cu toții. Chiar și *Theo.* Încărcătura acestui adevăr ascuns m-a lovit cu aproape la fel de multă forță ca panica pe care am simțit-o atunci când a dispărut lumina lanternei de scufundare a tatălui meu.

— De ce nu mi-ai spus? am urlat, dându-mă înapoi.

Dacă tata era atât de bolnav și ceva nu a mers bine…

— Theo, trebuie să mă întorc acolo. Trebuie să mă asigur că este bine.

— OLIVE, nu poți, a spus Theo făcând ochii mari. Chiar crezi că ai fi în stare să rămâi suficient de calmă pentru a arunca o privire în jur? Dacă se întâmplă din nou? Kalamata, tremuri toată.

Avea dreptate. Nu voiam să aibă dreptate, dar avea dreptate. Tremuram atât de tare, încât abia puteam articula cuvintele. Vasilios a spus ceva în greacă, iar Theo mi-a tradus rapid.

— Ambulanța maritimă este pe drum. Pentru orice eventualitate. Sunt sigur că este bine, dar…

Theo a întins o mână de parcă ar fi vrut să mă atingă, iar eu am tresărit puternic, adrenalina azvârlindu-mă înapoi.

Ar trebui să stăm de vorbă.

— Theo, despre asta voiai să vorbești cu mine? Să-mi spui că tata este bolnav? i-am cerut eu socoteală.

A ezitat, dar când s-a uitat la mine, vinovăția din ochii lui mi-a spus totul. Nu fusese vorba despre noi. Fusese vorba despre *tata.* Am expirat brusc. Dacă mi-ar fi spus cineva de la bun început, nu am fi fost acum în această situație disperată. În primul și în primul rând nu l-aș fi pus în pericol pe tata.

El a făcut repede un pas spre mine, cu mâinile ridicate în sus în chip de capitulare.

— Olive, sunt sigur că este bine. Este un scafandru grozav. Probabil că tocmai și-a stins lanterna pentru a explora ceva. Și probabil că atunci când lumina bărcii s-a stins, te-ai panicat, așa că ai pierdut-o din vedere și…

— Lanterna lui era *stinsă.*

Îmi era greu să îmi controlez volumul vocii. Cum de putuseră să-mi facă una ca asta? L-aș fi făcut să se răzgândească, aș fi găsit o altă modalitate. Cum de putuseră să mă mintă cu toții?

— Ambulanța maritimă va fi în curând aici, a repetat Theo, iar Vasilios a dat din cap cu nervozitate în spatele lui.

Credeam că știam cum era să aștepți lungi perioade. Am trecut prin experiența testelor și veștilor proaste. Am așteptat ani de zile ca tatăl meu să mă sune sau să apară. Dar niciuna dintre aceste experiențe nu a însemnat nimic în comparație cu felul în care mă simțeam acum. Vasilios mă bătea cu stângăcie pe spate și murmura cuvinte în grecește care sunt sigură că erau menite să mă aline, dar nici măcar nu mă simțeam în stare să încerc să le înțeleg.

Nu-mi puteam da seama dacă plângem încontinuu sau dacă îmi picura apă sărată din păr. Oricare ar fi fost cauza, curgea ca de la robinet. Dacă el avea probleme acolo jos, atunci fiecare secundă conta. Eram complet amorțită. Cum de era posibil să fiu atât de speriată că pierd ceva ce pierdusem deja cu atâția ani în urmă?

Theo a rămas în apropierea mea, dar fără să mă atingă. Nici măcar nu m-am putut uita în ochii lui. *El știuse.*

După ce am avut impresia că au trecut un milion de ani, a apărut ambulanța maritimă, cu botul ei mare și ascuțit avansând rapid spre noi, cu un bărbat gata pregătit de intervenție postat în partea din față. Vasilios i-a strigat ceva și, în scurt timp, bărbatul îmbrăcat cu pantaloni scurți roșii și cu o șapcă pe cap a urcat în barca noastră și ne-a pus întrebări în greacă, apoi în engleză, când și-a dat seama că eu nu-l puteam înțelege. Am făcut tot posibilul pentru a răspunde, dar tot ce am putut spune, de fapt, a fost că tata făcea scufundări, că avea insuficiență renală și că ar putea avea probleme.

— De cât timp e sub apă?

Era un bărbat cam de vârsta lui Geoffrey, cu pielea de culoare măsliniu-închis și cu o voce calmă.

De zile întregi? De decenii?

— De cât timp? l-am întrebat pe Theo.

S-a uitat la ceas.

— Aproximativ de treizeci și cinci de minute.

— Bine, a spus bărbatul. Un scafandru obișnuit cu o butelie standard de oxigen poate înota patruzeci și cinci de minute. Nu este nimic îngrijorător. Avea o stare bună de sănătate în această dimineață?

Theo și cu mine ne-am privit, amândoi gândindu-ne la cearcănele adânci de sub ochii tatălui meu, la fața lui buhăită. Semnele fuseseră acolo tot timpul; fusesem însă prea absorbită de propria mea persoană ca să le observ. Bruma de stăpânire de sine pe care o mai aveam s-a topit și lacrimile au început să-mi șiroiască pe față.

— Nu cred.

Omul mi-a pus cu amabilitate o mână pe braț.

— Am chemat un scafandru profesionist. Vine imediat. Ne vom pregăti pentru o scufundare de salvare, bine? Nu este nevoie să îți faci griji. Asta este doar o măsură de precauție. Ne vom pregăti.

Eram mai mult decât îngrijorată. Eram amorțită din pricina panicii. Singurul lucru pe care îl puteam simți era brațul lui Theo în jurul umărului meu. Când- s-a întâmplat asta?

— Vă rog să-l găsiți, am pledat eu.

— Aici! a strigat brusc Vasilios. Este aici!

Ușurarea m-a propulsat înainte și am dat fuga cu toții în partea laterală a bărcii. Jos, am văzut un glob de lumină. El urca spre suprafață.

— Ajutați-l, ajutați-l! am strigat eu.

Theo și salvamarul s-au repezit amândoi să-l tragă la bord. Tata arăta un pic cam ametit, dar părea mai degrabă îngrijorat și i-a împins pe ceilalți la o parte din calea lui ca să ajungă până la mine.

— Olive, te simți bine? Am văzut GoPro-ul scufundându-se. Am crezut…

Mi-a cuprins obrajii în palme, de parcă ar fi încercat să se convingă că eram cu adevărat aici.

Nici nu-mi dădusem seama că scăpasem camera din mâini.

— Tată, sunt bine. Am avut un atac de panică, dar Theo m-a scos din apă. Lanterna ta s-a stins…

Am clătinat din cap, încercând să văd prin perdeaua de lacrimi.

— Tată, de ce nu mi-ai spus că ești bolnav? De ce nu…

Și apoi ochii mi s-au rostogolit peste cap și Theo a încercat să mă ajute să mă întind pe fundul bărcii, iar după aceea mi-a fost cumplit de cald, apoi teribil de frig, apoi cald din nou, și erau brațe pe mine care încercau să mă susțină, și am mai aruncat o ultimă privire asupra cerului ca apoi să nu mai văd nimic.

Următoarele două ore au fost în ceață.

Paramedicii de pe ambulanță nu se puteau decide cine avea mai mare nevoie de ajutor: tatăl meu, a cărui tensiune arterială era scăzută și care, totodată, a început să vomite la scurt timp după ce a ajuns la suprafață, sau fiica lui, care continua să își piardă cunoștința de fiecare dată când încerca să se ridice în picioare. Am fost duși amândoi la spitalul din Fira, unde am fost repartizați în saloane separate pentru monitorizare – tata la etaj, unde i s-au verificat valorile hemogramei în urma scufundării, iar eu la parter într-un mic salon inofensiv, unde mi s-au monitorizat tensiunea arterială și saturația cu oxigen, spunându-mi-se iar și iar că sunt bine. Fusese reacția corpului meu la *stres*.

Stresul nu era cuvântul potrivit pentru treaba asta. Trădare? Abandon? Vinovăție? Ceva mai pe-aproape.

După scufundare, gândurile mele erau la fel de coerente și de concentrate ca o mână de confetti, dar am reușit să pun cap la cap cea mai mare parte a poveștii în drum spre spital. Din câte am putut înțelege din conversația în limba greacă pe care Theo a purtat-o cu specialiștii din domeniul medical, tata avea insuficiență renală de aproape cinci ani. Și, cu toate că urmase un tratament strict de dializă, în ultimul an starea lui de sănătate se deteriorase în mod constant. În ultima săptămână a fost nevoit să plece de mai multe ori de urgență la un spital din Atena, ceea ce a făcut ca decizia sa de a se scufunda să fie cu atât mai periculoasă.

În timp ce ascultam, mi-am simțit corpul rigidizându-se iar și iar. Toate acestea erau niște

informații pe care aveam dreptul să le cunosc, nu doar ca vizitator și colaborator al său în Santorini, ci și în calitate de fiică a lui. Și nu doar tata a fost cel care m-a dezamăgit. A fost și Ana. Și Theo. Poate chiar și Geoffrey Canadianul. În toate acele conversații pe care le-am avut, în toate acele zile petrecute pe apă, ei știau cu toții. M-a cuprins un acces de furie, care, în cele din urmă, s-a întors asupra mea. Dacă nu aș fi fost atât de distrasă de Theo și de dorința mea permanentă de a fugi de realitate, aș fi observat că tata era bolnav?

Poate.

Și apoi a urmat suferința. A tot dat târcoale pe la hotarele furiei mele, reînviind sentimentul adânc îngropat și apăsător a cărui povară am purtat-o cu mine în toată copilăria mea. Acesta este motivul pentru care mă străduisem atât de tare să-l țin la distanță pe tata. A pierde o dată pe cineva este ceva cumplit. A-l pierde de două ori este o adevărată cruzime.

În timp ce îmi fixau manșeta unui tensiometru în jurul brațului, m-a izbit un gând oribil. Oare mama știa? Din cauza asta fusese de neclintit în privința venirii mele aici? *Nu.* Ea nu mi-ar face una ca asta, nu-i așa? Gândurile mele s-au învârtit în spirală cufundându-se în întuneric. Cineva avusese grijă să am telefonul la mine și, de îndată ce am fost singură, am încercat să o sun, dar imediat ce am format numărul, apelul meu a intrat direct în mesageria vocală. Din nou. De ce nu răspundea la apelurile mele telefonice? De ce nu mă suna înapoi? L-am sunat pe James. Nimic.

Eram doar eu și asistentele medicale care lucrau în schimburi și încercau să comunice cu mine într-un amestec de greacă și engleză, și cuibul de viespi furioase care puseseră stăpânire pe corpul meu.

Trecusem peste durere, tristețe și singurătate. Ajunsesem să îmi controlez și furia. Dar acum? Chestia asta era fără precedent.

Câteva ore mai târziu, când asistentele au decis că eram suficient de întremată pentru a primi un

vizitator, Theo a dat buzna în minusculul meu salon de spital fără să se obosească măcar să bată la ușă. Expresia de pe chipul meu l-a oprit la jumătatea drumului făcându-l să încremenească locului, cu buzele strânse într-o linie subțire și dreaptă din pricina îngrijorării.

— Ești bine, Kalamata?

Avea o voce spăsită, ceea ce m-a înfuriat și mai tare. Petrecuse ultima săptămână încercând să mă convingă să-i dau tatălui meu o șansă, știind în tot acest răstimp că tata mă mințise. Ca să nu mai vorbesc că și el mă mințise. Trebuie să fi fost niște cadre grozave pentru filmări.

M-am încruntat la el.

— Unde ți-e camera?

Tonul meu era oricum numai prietenos nu, dar el l-a luat ca pe o invitație, închizând ușa în urma lui și îndreptându-se spre mine.

— Mi-au confiscat-o. Nu-mi permit să filmez aici.

A târât cu zgomot un scaun pe podea până lângă patul meu, apoi s-a așezat.

— Nu că aș fi filmat. Așadar… a spus el.

Mi-am încrucișat brațele peste piept. Nu aveam de gând să-i ridic mingea la fileu.

Stăteam într-o tăcere incomodă. Aparatul de lângă mine piuia din când în când. Mă puseseră să mă schimb într-un halat de spital albastru-deschis. Eram desculță. Oja de pe unghiile mele de la picioare era ciobită și parțial ștearsă și cine știe cum îmi arătau părul și fața, dar era pentru prima oară în viața mea când nu îmi păsa. Simțeam cum respirația mea tremurată și neregulată mi se zbătea în piept. Aerul era dens și sufocant.

În cele din urmă, s-a așezat picior peste picior, cu glezna sprijinită pe genunchi, zvâcnind din picior plin de îngrijorare.

— Presupun că ai câteva întrebări pentru mine?

Simțeam o presiune apăsătoare în spațiul dintre sprâncene mele încruntate și cuvintele mi-au țâșnit din gură precum săgețile dintr-un arc.

— De exemplu, cum te-ai simțit știind că m-ai mințit tot timpul?

A rămas cu gura căscată de parcă l-aș fi luat efectiv prin surprindere.

— Cum? Nu te-am mințit. Tatăl tău m-a rugat să nu-ți spun. A trebuit să-i onorez dorințele.

Să îi onoreze dorințele? Îmi simțeam pulsul crescând, un fapt asupra căruia aparatul la care eram conectată ne-a alertat instantaneu.

— Este în regulă? m-a întrebat Theo, arătând spre ecran.

— Ignoră-l.

M-am chinuit să mă așez în capul oaselor printre firele cu care eram conectată la aparat și l-am privit drept în ochi.

— Theo, ai petrecut tot acest timp încercând să mă convingi ce tip grozav este tata și cât de mult s-a schimbat. În tot acest timp el m-a mințit, și tu la fel. M-a adus aici pentru că moare, nu-i așa?

Crudul adevăr stătuse la pândă sub masca aparențelor, tulbure și mizerabil. A vrut să reluăm legătura pentru că era ultima lui șansă. Adică, dacă nu ar fi fost bolnav, ar fi încercat măcar să mă caute? Gândul m-a îndurerat din creștetul capului până în vârfurile degetelor de la picioare.

Pentru prima oară de când îl știam eu, Theo a rămas în tăcere, studiindu-mă cu ochii lui întunecați.

— Nu moare.

Dar vocea lui nu era convingătoare. O parte din el îl jelea deja. Știam asta pentru că și eu îl jeleam.

Mi-am ridicat telefonul.

— Dar oamenii se pot aștepta să trăiască doar cinci sau zece ani cu dializă. Și în ambulanță ai spus că au trecut deja cinci ani.

— Unii oameni trăiesc mult mai mult atunci când totul merge bine, s-a grăbit Theo să spună.

Respirația mea devenea fierbinte și precipitată, iar pumnii mei s-au încleștat. De ce nu putea spună, pur și simplu, adevărul?

— Dar, Theo, lucrurile *nu* merg bine.

Arăta de parcă l-aș fi pălmuit și, în timp ce mă uitam la expresia lui indignată, mi-am dat seama ce vedeam în fața ochilor. Theo nega faptul că îmi pierdeam tatăl. El nu a știut niciodată ce înseamnă să-l pierzi pe Nico Varanakis. Eu am știut însă. Inima mi s-a făcut fărâme, de data asta pentru el.

A întins o mână spre mine, dar s-a oprit, apucându-se în schimb de balustrada patului meu.

— Kalamata, *poți* avea încredere în mine. Nu ți-am spus despre boala tatălui tău pentru că el m-a rugat să nu îți spun. Nu a vrut ca suferința lui să-ți umbrească vacanța sau ca tu să ai vreun stres suplimentar din cauză că el nu se simțea bine.

M-a studiat din nou, iar de data aceasta gura lui s-a schimonosit.

— Ești furioasă pe el că este bolnav?

Toate sentimentele mele s-au evaporat într-un nor de fum. Eram furioasă pe tata pentru că era bolnav? Ce-o fi fost în capul lui Theo? M-am agățat strâns de cearșafuri, stomacul meu condensându-se într-un nod.

— Nu, Theo. Sunt furioasă pe el că *nu mi-a spus* ce se petrecea cu el în tot acest timp. Sunt furioasă pe el pentru că ne-a pus în pericol atât pe el, cât și pe mine pentru un pont stupid despre Atlantida. Sunt furioasă pe el pentru că a decis să mă țină departe de viața lui până în ultima secundă.

Theo a întins din nou o mână spre mine, dar s-a răzgândit imediat.

— Dar acesta a fost scopul acestei călătorii. El a dorit să vii aici înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi prea bolnav ca să poată petrece tot acest timp cu tine.

Lava se acumula în pieptul meu și inima îmi bubuia în cutia toracică în timp ce mă uitam la Theo. Da, situația era complicată în anumite privințe, dar în altele nu era deloc. Tata mă adusese înapoi tocmai la timp ca să-l pierd din nou. Dacă nu ar fi fost atât de oribil, ar fi fost amuzant.

— Theo, era deja prea târziu.

Vocea mea era pițigăiată și întretăiată, dar nu mai puteam să o țin sub control. De ce nu pricepea nimeni asta? De ce nu părea nimeni să înțeleagă că tata, soarele în jurul căruia orbitasem, mă lăsase într-un întuneric pe care nicio ființă omenească nu ar trebui să-l îndure? Chiar se așteptau să-l primesc din nou în viața mea cu brațele deschise doar pentru că aceasta ar putea fi ultima mea șansă? Perioada în care eu și tata ne-am fi putut împăca și dezvolta o nouă relație trecuse. Trenul nu numai că plecase pur și simplu din gară. Deraiase îndreptându-se cu repeziciune spre celălalt capăt al lumii.

Am vrut să-i explic toate acestea, dar ce rost avea? Da, o parte din mine crezuse cândva – sperase – că Theo era o persoană care putea înțelege experiența pierderii tatălui meu. Să înțeleagă cum era să rămâi cu niște rămășițe din ceva ce nu puteau alcătui niciodată un întreg. Dar nu a fost să fie așa. Nimeni nu mă înțelesese vreodată și trebuia să mă obișnuiesc cu treaba asta.

— Theo, eu…

Dar nu știam cum să termin propoziția. Eram prea furioasă și știam că aș spune vorbe pe care nu le-aș mai putea lua înapoi. Dar ochii lui întunecați i-au întâlnit pe ai mei și am simțit un junghi dureros în piept. Mi-au plăcut atât de mult ochii aceia. Am avut încredere în ei. Și acum, când totul ieșise la iveală… da, îmi picaseră cu tronc acei ochi, în ciuda multor, multor motive pentru care nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Totul fusese o minciună.

Și-a lăsat privirea în pământ.

— National Geographic nu mai vrea filmul. Au spus că nu avem suficient material original.

Cuvintele lui erau atât de grele și apăsătoare. Nu voiam să fie așa, dar erau. Era timpul să ne eliberăm de toate aceste lucruri.

— Ei bine, și la ce ne puteam aștepta?

Nu era ca și cum ar fi urmat să găsim ceva cu adevărat. Tristețea i s-a răspândit pe chip și a trebuit să mă lupt cu regretul că rostisem acele cuvinte. Era adevărat, nu-i așa?

— Îmi pare rău, a spus el încet. Nu am vrut să te rănesc. Nu te-aș răni niciodată. Eu… eu…

Și apoi ochii lui s-au fixat asupra mea, căutând ceva. Sperând ceva. Știam ce își dorea pentru că exact asta îmi doream și eu. Și acum iată-ne ajunși aici.

— Dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat…

A fluturat vag mâna spre locul unde trebuia să fie salonul tatălui meu.

— Poate…

Un val de furie m-a lovit în piept.

— Dar s-au întâmplat.

Și-a mutat privirea în altă parte. Trecuse deja o săptămână de când tot cochetaserăm amândoi cu ideea asta, dar siguranța pe care o simțeam atunci când eram în preajma lui Theo începuse să se evapore încet. El mă minți*se la fel ca tata.

— Cred că ar fi cazul să pleci.

Am văzut durerea care îl sfâșia efectiv pe dinăuntru și mi-am coborât rapid privirea până la nivelul umerilor lui, încercând să ignor același sentiment care mă răscolea și pe mine.

A așteptat o clipă, luând o atitudine disperată, implorându-mă din priviri să mă răzgândesc. Să îl rog să rămână. Nu am făcut-o.

— La revedere, Liv, a spus el încet.

Liv.

M-a lovit cu puterea unei tone de cărămizi. A traversat încăperea și a dispărut afară pe ușă. L-am urmărit din priviri cum mă lăsa singură, dându-mi seama de adevăr. Nu poți avea întotdeauna încredere în persoanele în care speri că poți avea încredere: întotdeauna te vor dezamăgi într-un final.

Capitolul 24

#24. UN CD DEMO ÎNFĂȘURAT ÎNTR-O FOLIE MOTOTOLITĂ AL UNEI TRUPE PE NUME GIFT HORSE

Se presupunea că ar fi trebuit să ne folosim banii pentru alimente.

Dulapurile noastre din bucătărie erau cam goale. Tatăl meu petrecuse ore întregi căutând locuri de muncă și n-a mai avut timp să meargă la cumpărături, ceea ce însemna că trăisem din sendvișuri cu unt de arahide și cu gem. În seara aceea îmi promisese că avea să-mi facă spaghete cu pâine cu usturoi.

Pe când ne apropiam de strada noastră, tata s-a oprit să asculte niște interpreți, un trio care pusese la vedere un mic afiș în care își făceau reclamă și pe care scria GIFT HORSE. Nimeni altcineva nu-i asculta, dar tata a spus că erau minunați și a cumpărat câteva CD-uri de-ale lor pentru a le dărui oamenilor care erau în trecere pe acolo. Apoi m-a dus la Navy Pier unde m-a lăsat să mă dau în carusel de trei ori la rând.

Mă rugam de el tot timpul să mă lase să mă dau în carusel, dar în acea zi a fost altfel. Ochii lui erau mult prea strălucitori și vorbea mult prea tare cu supraveghetorul caruselului și știam că trebuia să îmi iau adio de la pâine cu usturoi în seara aceea.

Am plâns, cred, pentru a miliarda oară de când am primit cartea poștală a tatălui meu; apoi m-am făcut covrig cu telefonul în mână, derulându-i ecranul. Primisem un mesaj de la Dax: Mai ești în viață? Dacă nu aș fi fost atât de amărâtă, aș fi izbucnit râs. Am făcut efortul să-i răspund. Sunt foooarte ocupată. Te sun diseară?

Cei de la spital au insistat să rămân peste noapte, ceea ce mi s-a părut ridicol, dar cu siguranță era preferabil decât să îmi petrec noaptea în camera cu paturi suspendate împreună cu Theo. De îndată ce reușeam să iau legătura cu mama, aveam de gând să-mi plănuiesc întoarcerea acasă. Singurul lucru de care aveam nevoie era ca ea să îmi răspundă. Așa că am încercat din nou să o sun pe mama, apoi pe James, lăsând ceea ce mi s-a părut a fi al sutelea mesaj în mesageria vocală. În cele din urmă, am renunțat și am încercat să adorm.

M-am zvârcolit când pe-o parte când pe alta pe patul tare de spital, ascultând bipurile și refuzând să primesc vizitatori. În jurul prânzului, Ana a încercat să treacă pe la mine, dar le-am spus asistentelor că simt nevoia să mă odihnesc. Asistentele mi-au spus că tata a întrebat dacă putea să vină în salonul meu să stăm de vorbă, dar nu eram în niciun caz pregătită pentru asta. Theo nu a mai încercat să mă viziteze din nou, dar nu am simțit nicio ușurare în privința asta. Îmi era dor de el. Groaznic. Ceea ce nu avea niciun sens, având în vedere faptul că fusese prezent în viața mea pentru o perioadă atât de scurtă și de dureroasă.

Mi se părea imposibil să adorm, dar când totuși am reușit, m-am trezit mult prea devreme. Lumina palidă și cenușie se strecura pe sub draperiile minusculei ferestre și murmurul mai multor voci aflate chiar în fața ușii și-a croit drum spre patul meu…

Aveam mușchii brațelor și spatelui înțepeniți din pricina tuturor frământărilor din ziua precedentă și miroseam a apă sărată. Poate mă vor lăsa să fac un duș?

— Hei, bună! am strigat eu și discuția de afară s-a întrerupt.

Vocea mea era hârâită și mi-am dus mâna la gât.

M-am ridicat în capul oaselor exact în momentul când ușa s-a întredeschis.

— Bună dimineața!

Era o asistentă nouă, pe care nu o mai văzusem până acum.

— Suntem gata să vă externăm din spital. Dar mai întâi…

— Liv?

Vocea care a întrerupt-o m-a făcut să încremenesc. Halucinanți? Mintea mea încă era confuză?

Și apoi ea a intrat navigând ca o corabie suflată de vânt, arătând obosită și foarte, foarte însărcinată. *Mama.*

Aproape că am leșinat din nou, dar de data asta de ușurare. A ajuns la mine din trei pași uriași și apoi m-am pomenit la pieptul ei, cu părul ei pe fața mea, cu brațele ei lungi strânse în jurul meu. Ușurarea m-a mistuit cu totul, m-a făcut să simt că pluteam în al nouălea cer. Plângeam din nou, ținând-o la fel de strâns cum mă ținea și ea.

— Spune-mi. Totul, mi-a cerut mama.

Și așa am făcut. I-am povestit despre documentar, despre Theo, despre librărie și despre oricalcul lui Vasilios și despre cum ne-am scufundat, chiar dacă condițiile erau nefavorabile. Când am ajuns la partea în care am avut un atac de panică sub apă și Theo m-a salvat, abia a mai avut răbdare ca eu să termin.

— Of, Doamne! Doamne Dumnezeule, Liv! tot spunea ea iar și iar. Și dacă Theo nu ar fi fost acolo? Ce-ar fi fost dacă…

— A fost acolo, am subliniat eu. Și tata nu m-a lăsat să mă scufund foarte adânc, așa că sunt sigură că aș fi ajuns oricum la suprafață.

Nu eram chiar atât de sigură, dar nu avea rost să o îngrozesc și mai tare. Nu acum când totul se terminase.

— Respiri?

Părea uluită. Apoi furioasă. Și din nou uimită.

— Nu respirația *mea* este ceea ce mă îngrijorează acum. Cred că trebuie să mă așez.

S-a uitat în jur după un scaun, dar apoi se pare că s-a convins că era prea departe, așa că s-a cocoțat pur și simplu în pat lângă mine.

Trebuia să îi pun *acea întrebare.* Cea la care nu eram sigură că doream să aud răspunsul. Mi-am încleștat o mână de așternut.

— Mamă, nu știai că tata este bolnav, nu-i așa? Pentru că, dacă ai știut și nu mi-ai spus…

— Nu aveam habar despre insuficiența renală, a spus ea repede, iar inima mea și-a încetinit ritmul. Ți-aș fi spus dacă aș fi știut. Dar știam că era ceva în neregulă cu el. Când mi-ai spus cum pleca odată la fiecare câteva zile, ceva nu-mi ieșea la socoteală. Am sunat-o pe Ana, dar nu a vrut să îmi spună nimic, și, în fine…

Și-a frecat fața obosită cu mâna.

— Spune-i intuiție de mamă sau oricum altcumva, dar am simțit că trebuia să fiu aici în eventualitatea în care aveam dreptate. Nu ți-am spus că vin pentru că nu voiam să te îngrijorez. Dar îl cunosc. Nu te-ar fi părăsit astfel decât dacă ceva era în neregulă.

Sângele mi-a năvălit brusc în urechi și am simțit o apăsare în piept pe care nici măcar mama nu o putea face să dispară.

— A făcut-o data trecută, mi-a ieșit mie porumbelul pe gură.

Imediat după aceea m-am simțit vulnerabilă, expusă. Expresia ei a devenit gravă.

— Ai discutat cu el despre asta?

— Păi…

Mintea mea a revăzut ultimele opt zile și respirația mi s-a tăiat brusc în timp ce rememoram croaziera de la apusul soarelui. El a încercat, dar eu l-am redus la tăcere.

— Nu… Nu chiar.

Ea și-a sprijinit mâna pe a mea, ochii ei plini de seriozitate întâlnindu-i pe ai mei.

— Liv, îți voi spune ceva și trebuie să asculți cu atenție, deoarece cred că treaba asta o să schimbe unele lucruri pentru tine. Și după aceea tu va trebui să mergi să stai de vorbă cu tatăl tău, bine?

Am dat din cap, dar simțeam că parcă mă strângea ceva de gât. L-am pipăit, să verific dacă putea funcționa în continuare. Inima mea o luase la goană. Ce ar avea mama de spus care să poată schimba unele lucruri pentru mine?

Mi-a dat la o parte părul de pe față, iar ochii ei albaștri scânteiau.

— Tatăl tău nu a plecat să caute Atlantida.

Am așteptat ca tot aerul să fie aspirat din cameră. Pentru ca neîncrederea să mă lovească cu toată forța. Dar nu a făcut-o. În schimb, am simțit… ușurare? Dar din ce cauză? *Confirmare,* mi-a furnizat creierul meu cuvântul. *Știi asta.* Dar nu știam. Cum ar putea creierul meu să știe ceva ce nu exista în memoria mea?

— Ce vrei să spui?

Acum inima mea era ca o tobă care mărșăluia tot înainte bătând cadența.

Ea a inspirat profund, apoi a expirat lent, ducându-și mâna la burtă.

— Îți amintești când a fost la spital? Erai în clasa întâi. Am clătinat din cap, dar instantaneu o serie de imagini și-au croit drum în partea din față a creierului meu: un coridor lung și luminos, plin de uși, o mochetă de trafic greu cu hexagoane interconectate între ele, mâna mamei strângându-mă cu putere. Tata era în spatele uneia dintre acele uși. Pur și simplu nu știam care dintre ele. Sau de ce.

Ea urmărea cu atenție expresia de pe chipul meu.

— A fost de două ori, o dată timp de două săptămâni, o dată aproape o lună. Îți amintești?

Eu nu îmi aminteam, dar corpul meu da. Era un punct sensibil, o încâlceală de emoții care a înflorit și s-a extins în momentul în care am privit-o cu atenție. De ce fusese acolo?

— De-atunci avea probleme cu rinichii?

Ea a întins mâna să o strângă pe a mea, iar mișcarea asta a făcut patul să scârțâie.

— Nu. Îți amintești cum tata avea mereu schimbări de dispoziție? Nu a existat niciodată cale de mijloc pentru el. În unele zile era pe acoperișul lumii; în alte zile abia putea să se ridice din pat. A fost diagnosticat cu tulburare bipolară în timpul primei spitalizări. Avusese…

Ea a ezitat.

— Un episod. Își pierduse slujba și a cheltuit majoritatea banilor noștri cumpărând o mașină cu care a făcut un accident, într-o noapte târziu. A fost arestat și apoi internat. Îți amintești?

Un val de frig își croia drum prin trupul meu, un val de maree care urca lent. Mâinile îmi tremurau, sângele îmi năvălea în urechi.

— Nu-mi amintesc asta, am spus eu, dar vocea îmi tremura și, chiar dacă cuvintele mi-au ieșit pe gură, am știut că nu erau adevărate. O parte din mine își amintea totuși. S-ar putea să nu fi rămas în mintea mea, dar experiența s-a imprimat în ADN-ul meu. Îi simțeam instabilitatea, confuzia. Frica. *Mai plecase și înainte.* De multe ori. Dar el căuta Atlantida, nu-i așa?

Mama mă urmărea cu atenție.

— Mulți oameni nu încep să dea semne de boală până pe la vârsta de douăzeci de ani. Tatăl tău a fost unul dintre acei oameni. La început, el a trecut doar prin faza denumită hipomanie – a început să stea treaz toată noaptea lucrând la proiecte, la picturile lui, ocupându-se de prelucrarea lemnului și așa mai departe. Dar după aceea episoadele au început să devină mai severe. Nu dormea zile în șir, iar proiectele sale au depășit limitele normalității. Îți amintești când a încercat să schimbe dulapurile din bucătărie?

Amintirea mi-a venit în minte, imaginile fiind alcătuite din bucățele și frânturi. Am venit acasă de la școală într-o zi și l-am găsit pe tata ținând-o tot într-o ceartă cu proprietarul. Tata susținea că ar putea confecționa dulapuri mai bune decât cele care erau

acolo, dar după ce le-a aruncat pe cele vechi, nici vorbă să mai pună altele noi la loc.

Mama m-a lăsat să rămân cu gândurile mele, fără să mă grăbească nici măcar un pic.

— Da, am spus eu în cele din urmă.

O altă amintire m-a tras de mânecă, insistând să arunc o privire asupra ei. Era ceva, tot în legătură cu mașina.

Mi-am ridicat bărbia.

— Obișnuia să plece în… explorări.

Cuvântul *explorări* mi-a venit spontan pe limbă. Era cuvântul lui. Așa numea el acele zile și săptămâni în care dispărea. Preț de o clipă cât a lăsat garda jos, am văzut durerea din ochii mamei mele, am văzut cum trebuie să fi fost acea experiență pentru ea.

— Da. Așa numea el perioadele lui de declin. Pleca cu mașina și locuia în ea câteva zile. Mergea cu mașina până la ocean și nu aveam habar unde se afla sau când avea să se întoarcă.

A continuat cu o voce sugrumată.

— Tu stăteai la fereastră, așteptându-l ore în șir.

Ea a închis ochii pentru scurt timp.

— Lucrurile s-au înrăutățit destul de mult, astfel încât a început să aibă incidente în public, să se certe aprig cu autoritățile, lucruri de genul acesta. Începuse să îmi fie teamă să te las singură cu el. După ce i s-a pus diagnosticul, a urmat un tratament și s-a stabilizat pentru o vreme, dar s-a luptat din răsputeri să rămână consecvent. Am început să observ un tipar: ori de câte ori începea să vorbească obsesiv despre Atlantida, știam că se îndrepta spre un alt episod maniacal.

Amintirile veneau grăbite unele peste altele, umplându-mi și golindu-mi mintea. Tata vorbind prea repede. Oameni care țipau la noi pe străzi. Mâinile lui tremurând. Colete pline cu hărți ale Atlantidei și consumabilele pentru arte plastice care apăreau pe veranda noastră, cumpărate cu banii pe care nu îi aveam.

Ea a expirat lung, strecurându-și degetele într-ale mele, cu o privire tristă.

— Și apoi a fost incidentul cu rochia de Paști.

Panica începea să crească încet în pieptul meu, străfulgerări de amintiri învârtindu-mi-se prin minte. Erau oameni care strigau – la mine? La tata? – claxoane care urlau și mai ales toți acei *ochi* care ne priveau.

— Îmi amintesc ceva din asta.

Stop stop STOP, mi-a ordonat creierul meu. Dar trebuia să mă uit, trebuia să-mi amintesc.

— Ce…?

Doar atât de departe am putut să ajung, iar ea a înțeles și a intervenit prompt.

— Era în sâmbăta dinaintea Paștelui și el te-a dus la *Loop* să-ți cumpere o rochie. Voi doi traversați strada și un taxi aproape că v-a lovit pe trecerea de pietoni.

Vorbea încet, urmărindu-mă cu atenție din priviri.

— S-a oprit la timp, dar l-a speriat pe tatăl tău. Și-a ieșit din minți. Fusese cu moralul când sus, când jos de săptămâni bune, iar stresul i-a declanșat efectiv criza. A început să țipe și a lovit mașina cu piciorul în mod repetat până când i-a îndoit portiera. S-a adunat o mulțime de oameni în jur și cineva a sunat la poliție. Tatăl tău a fost arestat.

Respiram, dar niciun gram de oxigen nu părea să ajungă în creierul meu. Mă simțeam la fel de ușoară ca atunci când eram sub apă și la fel de imponderabilă. Mi-am amintit de rochie, era galbenă, deși eu îmi doream una roz, și era mult prea elegantă pentru locurile pe care le frecventam noi. Oare ce se întâmplase cu ea? O lăsasem să îmi scape din mână pe stradă? Dar mai presus de toate, mi-am amintit de confuzia mea. Tata avea grijă de mine, dar știam că era ceva în neregulă cu modul în care o făcea. Îmi dădeam seama de asta din felul în care ne priveau oamenii.

— Și apoi ce s-a întâmplat? am reușit eu să îngaim.

M-a strâns de mână.

— De data aceasta a stat în spital timp de câteva săptămâni. Am încercat să-ți spun de ce și să îți

explic, dar nu m-ai crezut. Apoi ai dus toate hărțile lui la școală pentru a face o prezentare de proiect, spunându-le tuturor că tatăl tău plecase în deșertul Sahara să caute Atlantida.

Mi s-a pus un nod în gât. Adusesem o hartă a lumii, una la care muncisem toată noaptea desenând cu markerele pe un panou de afișaj. Învățătoarea m-a întrerupt la jumătatea prezentării și m-am supărat atât de tare, încât am dat cu panoul de-a azvârlită. S-a comportat de parcă nu m-ar fi crezut. Pentru că nu m-a crezut. Evident.

Mi-am dat seama că stăteam cu dinții încleștați, dar nu i-am descleștat, fiindcă presiunea din maxilar îmi atenua o parte din durerea din piept. Fusesem un copil care încercase să dea un sens lumii, mintea mea venind cu motive care dureau mai puțin decât cele care mi se ofereau. Oricât de dureros ar fi fost gândul că avea să plece în căutarea Atlantidei, pentru copilul din mine fusese mai puțin dureros decât ceea ce se întâmpla de fapt – tata, pe care mă bazam mai mult decât pe oricine altcineva din lumea asta, se lupta cu ceva din interiorul ființei sale. Cu ceva care era peste puterea mea de înțelegere.

Ai știut-o tot timpul.

Gândul a venit tiptil, iar eu l-am privit lung și apăsat. Adevărat. Pentru că nu doar aflam acum toate acestea. *Le recunoșteam.* Poate că nu știam toate detaliile bolii mintale a tatălui meu, dar pe undeva, în străfundurile ființei mele, știam că nu plecase să găsească Atlantida.

Mi-am lăsat capul în pământ, apăsându-mi degetele pe tâmple. Mintea mea se învârtea, momentele și amintirile potrivindu-se la locul lor. Și apoi m-am gândit la mama mea. O întrebare mi-a răsărit în minte, făcându-mi plămânii să se contracte. Am ridicat ochii spre ea.

— De ce nu mi-ai spus pur și simplu adevărul? De ce m-ai lăsat să cred asta?

Nu voiam să fiu supărată pe ea, dar eram. Fusesem un copil; ea fusese adultul. Fusese de datoria ei să mă ghideze prin această experiență.

Gura i s-a schimonosit de regret.

— Nu am putut gestiona bine situația, Liv. Erai atât de convinsă de ceea ce voiai să crezi, încât, după o vreme, am început să mă gândesc că poate ar fi mai bine să ai propria ta poveste care să te ajute să faci față. Când ai mai crescut puțin, am crezut de cuviință că trebuia să afli. Dar ai început să ai acele coșmaruri…

A expirat lung.

— Și, ca să fiu cinstită până la capăt, a trebuit să mă confrunt cu stigmatul bolii psihice. Nu am vrut ca tu să-l consideri diferit sau ca ceilalți să ne privească altfel. Știu acum că m-am înșelat. Boala mintală nu are nicio legătură cu ce fel de persoană ești. Iar faptul că nu am fost deschisă cu privire la provocările la care ne-a supus tatăl tău a fost o greșeală din partea mea, ceea ce ți-a pricinuit atâta durere, și pentru asta îmi pare foarte rău.

Ochii ei jucau în lacrimi, ca și ai mei de altfel. Erau multe lucruri de digerat și de depășit. Însă ceea ce știam era faptul că era sinceră.

— Nu știu ce să zic, am mărturisit eu.

— Cum ai putea?

Mi-a șters obrazul cu palma ei, ceea ce nu m-a făcut decât să vărs și mai multe lacrimi. Apoi m-a izbit un gând oribil. Am petrecut ani de zile obsedată fiind de Atlantida, la fel ca tata. Chiar și acum, ori de câte ori apărea o poveste sau un film online, nu mă puteam abține să citesc sau să văd despre ce era vorba.

— Mamă, este ereditar? Ai spus că Atlantida a fost factorul său declanșator. Sufăr și eu de tulburare bipolară?

Ea a clătinat din cap.

— Conform părerii lui Ali, nu ai avut niciodată vreunul dintre semnele de debut al bolii. Obsesia ta pentru Atlantida… A fost vorba doar despre dorul de tatăl tău.

Am încuviințat din cap, simțind cum mintea îmi era inundată de ceea ce tocmai aflasem. Mi-am tras genunchii la piept, îmbrățișându-i strâns. Era ca și

cum mama tocmai l-ar fi pus sub lumina reflectoarelor pe tata, aducându-l brusc în centrul atenției. Mă simțeam dezorientată, ușurată și vinovată, toate astea la un loc, emoțiile mele ciocnindu-se unele de altele și luptând pentru supremație în sufletul meu. L-am judecat greșit într-o foarte mare măsură.

— El știe că eu nu am știut? am reușit eu să o întreb.

— Da, a afirmat ea cu tărie.

A venit mai aproape, cu burtica ei apăsându-se în mine.

— Și înțelege. A fost o parte din motivul acestei excursii. El a vrut să îndeplinească câteva dintre promisiunile lui vechi și să-ți arate că este cineva în care ai putea avea încredere din nou. Și faptul că nu ți-a spus despre insuficiența renală…

A oftat.

— Cred că nu a vrut să te dezamăgească iar.

Avea sens, într-un mod sfâșietor. Dar să am încredere din nou în tata… Avea să se întâmple asta vreodată? *S-ar putea* întâmpla asta vreodată? Mi-am coborât privirea la verigheta mamei. Era de câteva ori mai lată decât cea pe care o purtase când fusese căsătorită cu tata, dar știam că o păstra și pe aceea în caseta ei de bijuterii. Mă dusesem să verific treaba asta de mai multe ori de-a lungul anilor.

— Regreți că te-ai căsătorit cu tata? am întrebat-o eu, încleștându-mi degetele.

Nu a ezitat nici o singură secundă.

— Nu. Regret o mulțime de lucruri pe care le-am făcut după aceea, dar nu voi regreta niciodată că am fost împreună cu tatăl tău și, desigur, nu am regretat niciodată că te am pe tine.

Ea a făcut o pauză.

— Îl iubesc pe James și îmi pare rău pentru durerea prin care ai trecut. Dar dacă ar fi să o fac din nou – să mă căsătoresc cu acel grec isteț și ciudat la doar câteva luni după ce l-am întâlnit? Aș face-o cât ai clipi.

Am lăsat cuvintele ei să se răspândească asupra mea, în timp ce lacrimile îmi inundau ochii. Am avut nevoie să aud asta, că începutul vieții noastre împreună nu a fost o greșeală pentru ea. Mai aveam un milion de întrebări, dar una tot încerca să se ridice la suprafață.

— Mamă, dacă nu a plecat pentru Atlantida, atunci de ce o căutăm acum?

— Asta este o întrebare pe care trebuie să i-o pui lui. Cred că este cazul să mergi să stai de vorbă cu tatăl tău.

— Acum?

Numai la acest gând în pieptul meu a izbucnit o vâlvătaie de flăcări. Am privit cuprinsă de panică lumina slabă a soarelui matinal.

— S-ar putea nici măcar să nu se fi trezit încă. Ce-ar fi dacă…

— Acum, a spus ea cu fermitate în glas.

Nu avea rost să mă contrazic cu ea. Era exact la fel ca atunci când primisem invitația de a veni în Grecia. În plus, știam că puteam fi curajoasă. Fusesem deja de foarte mult timp.

Am inspirat adânc.

— În ce salon este?

Rezerva de spital a tatălui meu era chiar mai mică decât a mea – nu era nimic altceva acolo în afară de un pat, un balansoar uzat și o mulțime de aparate. L-am găsit stând pe spate cu ochii închiși, fără să fie conectat la niciunul dintre aparate, ceea ce m-a alarmat. Nu ar trebui să existe ceva care să-i monitorizeze inima și nivelul de oxigen? Dar rinichii lui? Cum se monitorizau aceștia?

Probabil că mi-a simțit privirea ațintită asupra lui, pentru că a deschis ochii și s-a ridicat repede în capul oaselor.

— Liv! Cum te simți?

Trecuse rapid dintr-un somn profund la întrebarea cum mă simțeam. Nu mă puteam decide dacă ar trebui să râd sau să plâng, dar până la urmă ambele trăiri s-au amestecat. Fața lui avea mai multă culoare

decât cu o zi înainte, dar era încă buhăită, iar picioarele și gleznele îi erau umflate atât cât se vedeau din halatul de spital. Dar ceea ce am remarcat cu adevărat a fost cât de obosit arăta. Acum, când nu mai încerca să se ascundă de mine, puteam vedea epuizarea adânc întipărită pe chipul lui, luminile fluorescente ale spitalului scoțând în evidență fiecare rid. Pe parcursul excursiei mele, el petrecuse nenumărate ore filmând în plin soare. Oare fiecare minut fusese o luptă pentru el?

În timp ce îl studiam, chipul lui a fost cuprins de panică.

— Liv? Ești bine? Pari agitată.

A nimerit-o la fix.

Exact. A încercat să se dea jos din pat, dar eu am întins o mână în față să-l opresc.

— Sunt bine. Pot să iau loc?

— Desigur.

Mi-a făcut un semn cu mâna spre scaun, lăsându-se să cadă greoi înapoi pe pat.

Preț de o clipă am stat cu ochii pironiți în poală, încercând să stabilesc în gând ce întrebări trebuia să-i pun, dar erau atât de multe și oare cu ce să încep mai întâi de toate?

— Tată… Vreau să îți pun câteva întrebări.

— Da.

Vocea lui era calmă. Apoi a schițat un mic zâmbet, arătând spre patul de spital.

— Ai tot timpul meu la dispoziție. Nu am unde să mă duc în altă parte.

I-am zâmbit la rândul meu, dar eram prea surescitată ca să îl pot privi mult timp. Trebuia să fiu tare acum. Mama îmi dăduse un start bun, dar aveam nevoie de un stimulent suplimentar, ceva care să mă facă să urc panta și să trec peste deal. Însă probabil că nu exista o modalitate standard de a face acest lucru. Poate că trebuia pur și simplu să iau taurul de coarne.

— Tată…

Respirație profundă.

— Tu nu… Nu ne-ai părăsit ca să găsești Atlantida.

Uite că am spus-o.

— Nu.

A clătinat din cap, ochii lui căutându-i pe ai mei.

— Mi-a plăcut întotdeauna să-ți spun povești.

Și-a frământat degetele, iar ezitarea plutea în jurul lui, statornicindu-se cu puterea ei covârșitoare între noi.

— Și eu… eu aș vrea să îți spun tot ceea ce nu știi despre mine.

— Da, te rog.

Am tras puțin balansoarul, astfel încât să stau la o distanță de un braț de el. Îmi era greu să-l privesc, dar am făcut-o oricum, pregătindu-mă pentru tot ceea ce ar fi putut urma.

El și-a încrucișat mâinile în poală, având chipul calm.

— După moartea mamei mele, am petrecut câțiva ani singur în Santorini, muncind și studiind. Eram pustiit și nu aveam nici o altă bucurie în afară de studiile mele despre Atlantida, dar acestea nu păreau să ducă nicăieri. Așa că în vara când am împlinit douăzeci de ani, am decis că sosise timpul să părăsesc insula. Nu aveam niciun viitor aici, așa că am plecat în Statele Unite, fără nici un alt motiv decât că auzisem că era un loc bun pentru a începe o viață nouă.

Colțurile ochilor i s-au încrețit.

— Când am cunoscut-o pe mama ta, am crezut că era adevărat.

Cu ochii minții am văzut fotografia lor din acea primă vară și m-am simțit oarecum mai ușoară, dar și mai împovărată cumva.

— Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere, dar exact așa a fost. Ne-am căsătorit și acei primi ani au fost pentru mine mai mult decât mă așteptasem vreodată. Desigur, am avut problemele noastre. În calitate de imigrant, a fost întotdeauna dificil să îmi găsesc de lucru, iar cei din familia ei nu au fost deloc fericiți să mă cunoască. Speraseră să aibă un ginere mai asemănător lor. Și apoi am început să mă lupt cu instabilitatea mea.

Și-a întins brațele, mimând echilibrul.

— Eram un om care mergea pe o frânghie, știi tu, așa ca la circ?

— Un acrobat pe sârmă.

Am dat din cap, simțind un nod în gât. Luptele sale începuseră mult mai devreme decât îmi imaginasem.

— Ani de-a rândul am avut probleme cu somnul și cu păstrarea locurilor de muncă. Dar am reușit să mă descurc. Și apoi ai venit tu pe lume.

Mâna i-a zburat spre tatuajul de pe partea interioară a brațului său. Coordonatele mele.

— Am iubit-o foarte mult pe mama ta, dar nimeni altcineva nu a contat pentru mine la fel de mult ca tine. Erai *atât de* perfectă. Mi-am promis în sinea mea că voi ajunge la stabilitate. Nu aveam încă un nume pentru asta pe-atunci, știam doar că trebuia să mă mențin în parametri constanți. Dar, oricât de mult am încercat, am ajuns să mă zbat din ce în ce mai mult pentru a reuși asta pe măsură ce treceau anii. Nu puteam să dorm. Nu puteam să îmi păstrez un loc de muncă. În unele zile, indiferent de cât de mult îmi doream, nu puteam să mă ridic din pat. Și apoi, pe când aveai doar șase ani, mama ta a pierdut o sarcină. Îți amintești?

Am dat din cap. Îmi aminteam de ea în spital, îmi aminteam de tatăl meu care era lângă mine și de lacrimile sale care pur și simplu nu se mai opreau. Nu mă gândisem la asta de mult timp.

— Lucrurile au devenit extrem de dificile după aceea. Am început să am episoade, făcând lucruri pe care le credeam îndreptățite pe moment. O secundă eram într-al nouălea cer. Nimic nu mă putea atinge. Și în secunda următoare îmi dădeam seama ce făcusem, cum vă rănisem, pe tine și pe mama ta, și m-am gândit că nu mai puteam continua așa.

Glasul i s-a înmuiat, înecat în lacrimi.

— Mama ta nu putea merge la facultate. Facturile noastre au început să se acumuleze. Nu puteam vedea nicio cale de ieșire; tot ce puteam face era să visez, iar acele visuri erau întotdeauna legate de Atlantida. Evadam în Atlantida în mintea mea și te duceam cu

mine. Viitorul nostru împreună, ce am face atunci când am găsi orașul pierdut… Atlantida a fost singurul loc care mi se mai părea real.

Glasul i s-a frânt din nou, dar s-a frecat la ochi, hotărât să continue.

— Am început să aud minciuni în capul meu, crezând că amândurora vă va fi mai bine fără mine și că trebuia să vă redau libertatea.

Logica asta mi-a rănit creierul. A crezut că ne-ar fi mai bine dacă pleca? O fierbințeală mi-a urcat pe gât, năvălindu-mi în obraji.

— Tată… am început eu și el a dat din cap, anticipând obiecția mea.

— Nu a fost corect din partea mea, știu. Asta este problema cu bolile mintale. E ca și cum te-ai privi într-o oglindă aburită. Nu mai vezi clar. Liv, îți amintești anii de dinainte să plec?

Durerea se răspândea prin corpul meu în valuri și în curând am fost ca o navă care lua apă, amintirile inundându-mă aproape mai repede decât puteam să le fac față.

Mi-am amintit cum mă trezeam în toiul nopții și-l găseam gătind câte trei feluri de mâncare sau ascultând muzică prea tare. Mi-am amintit de un vecin care m-a așteptat în fața școlii, pentru că mama nu știa unde se afla el și se temea că nu avea să vină să mă ia. Și apoi erau și celelalte amintiri trezite din nou la viață atunci când am stat de vorbă cu mama – el certându-se cu străinii sau cu vecinii pentru chestii mărunte. Toate lucrurile pe care nu le înțelesesem trebuiseră date deoparte pentru că nu se potriveau cu cealaltă latură a tatălui meu – cel care mă ducea la locul de joacă și mergea la un curs de împletirea părului pentru a mi-l putea aranja pe al meu. Cum puteau să viețuiască în el două personalități?

— Eu…

Am inspirat adânc. Voiam să-i spun să se oprească și că nu trebuia să trecem din nou prin toate aceste lucruri, dar le purtasem de prea mult timp în mine. Simțeam nevoia să știu ce s-a întâmplat.

— Îmi amintesc. Cel puțin o parte.

El a dat din cap, lăsându-și umerii să cadă.

— Nu mai suportam să văd ce îți făceam ție și mamei tale. Am crezut că trebuia să o iau de la capăt acolo unde mi-am început viața. Dacă m-aș întoarce la începuturile mele, poate că aș putea face totul bine. Inițial, și aici a fost la fel. Mi-am tot pierdut slujbele. M-am zbătut. Dar în fiecare zi îmi promiteam că voi rezolva problema. În cele din urmă, am găsit o doctoriță în Atena care m-a ajutat să găsesc o medicație corect echilibrată. Încetul cu încetul am ajuns la stabilitate. *Pace.* Dar fără tine nu a fost niciodată așa cum trebuia să fie.

Gâtul meu se contracta așa cum o făcea mereu, iar ochii mă usturau din pricina lacrimilor.

— Am vrut să mă întorc. Dar de fiecare dată când am încercat, m-am gândit cum stăteai aplecată împreună cu mine asupra hărților noastre. M-am gândit la cât de multă încredere aveai în mine și cum nu fusesem niciodată cel de care aveai nevoie. Dar când îmi era dor de tine, citeam despre Atlantida. Și apoi la începutul acestui an am găsit un articol scris de o specialistă în egiptologie, dr. Bilder. Avea multe idei asemănătoare cu ale mele. Și m-am gândit că *poate,* poate de data asta aș putea, în sfârșit, să îți ofer Atlantida. Dar, Liv…

Vocea lui s-a gâtuit și a așteptat să ridic ochii, să-i întâlnesc privirea.

— Momentele acestea pe care le-am petrecut împreună… Știu că a fost dificil, dar îți mulțumesc. Nu îți cer să mă ierți, dar îți spun că te iubesc. Și mi-aș dori să pot lua totul de la început.

Mi-am lăsat capul în mâini, simțindu-mi respirația fierbinte.

Am avut nevoie să cred că tata mă părăsise pentru un sublim oraș de aur pe care numai el îl putea găsi, fiindcă alternativele – că se lupta cu sine însuși și se confrunta cu nesiguranța – erau prea înfricoșătoare pentru mintea mea de copil. Dar nu mai eram un copil. Nu trebuia ca el să fie perfect pentru ca eu să fiu în siguranță.

— Și eu, am spus în cele din urmă. Adică mi-aș dori să o putem lua de la capăt. Și această excursie a fost…

— Dificilă, a continuat el în locul meu.

— Ei bine, da, am recunoscut.

Era adevărat. Fusese greu. Dar o mulțime de alte lucruri îmi năvăleau în minte. Apusurile de soare, petrecerea de ziua mea, Librăria Pierdută a Atlantidei, toate acele ore transpirând sub soarele arzător în timp ce îi ascultam poveștile. Mi-a venit în minte ceva ce mi-a spus odată mama.

— Dificilul nu este opusul binelui.

— Nu, nu este, a admis el.

Avea ochii limpezi.

— Tată, era ceva acolo jos?

Întrebarea asta îmi ardea pieptul.

— În apă. Ai văzut ceva?

De data aceasta el a fost cel care și-a lăsat capul să îi atârne în piept, iar vocea lui a sunat mai tristă ca oricând.

— Nimic, Liv. Îmi pare rău.

Am așteptat ca știrile să pătrundă în subconștientul meu, ca imaginea distorsionată să devină clară. *Nu am găsit-o.* A durat doar câteva secunde. Mi-am descleștat pumnii și orașul strălucitor – cu inelele sale concentrice și statuile îmbrăcate în aur, și zidurile aurite – a alunecat din palmele mele întinse strecurându-se printre degetele mele răsfirate. A căzut lin, scufundându-se în întuneric ca și când nu ar fi existat deloc.

— Bine, am spus eu și, în timp ce îl priveam, coșmarurile mele mi-au revenit în minte, imaginile dezvăluindu-mi ceva ce nu mai văzusem până acum. În toate aceste visuri, eu nu căutasem Atlantida. Îl căutasem pe tatăl meu. Și iată-l aici. Nu era nici poleit cu aur, nici inaccesibil, dar era *aici.*

Nu îmi mai găseam cuvintele, așa că m-am întins după mâinile lui – aspre și reci – și le-am strâns într-ale mele.

El mi le-a strâns la rândul său. Cred că era suficient.

S-a auzit un ciocănit ușor în ușă care ne-a făcut să ne dezlipim privirile, iar când mama a intrat în cameră, tata a tras brusc aer în piept.

— Ellen.

Un moment lung și tensionat a plutit deasupra lor în timp ce ei se uitau unul la celălalt. Mama părea tristă, dar plină de speranță, iar tata… Dacă m-aș fi întrebat vreodată dacă i-a fost cu adevărat dor de ea, ei bine acum aveam răspunsul în fața ochilor. Parcă primise o lovitură sub centură. Părea golit pe dinăuntru.

— Bună, Nico, a spus ea încet.

Ochii îi străluceau de lacrimi.

Aerul dintre ei era încărcat de electricitate și preț de o secundă oribilă m-am întrebat dacă această întâlnire avea să meargă prost. Dar tata s-a dat jos imediat din pat și s-a grăbit să vină în întâmpinarea ei ca apoi să o îmbrățișeze, amândoi plângând, mama cu capul îndesat în umărul lui și burta ei însărcinată făcând ca totul să pară ciudat și incoerent. În felul ăsta, două vieți – nici mai mult, nici mai puțin – s-au întâlnit și s-au despărțit în acea îmbrățișare. Uitasem cum arătau împreună. Cum ea era doar cu puțin mai înaltă decât el, cum lui i se relaxau umerii când se afla în preajma ei.

Simțeam că inima avea să îmi sară din piept. Ei doi se iubiseră foarte, foarte mult, într-adevăr – și încă se mai iubeau. Viața cu toate capcanele ei le stătuse în cale. Se întâmplă uneori.

De asemenea, în ceea ce privește istoricul celei de-a cincea roți de la căruță, concuram în acest moment pentru primul loc. Mi-am dres glasul, dar niciunul dintre ei nu părea să mă bage în seamă.

— E minunată. Este atât de minunată. Ai făcut o treabă atât de bună. Îți mulțumesc, Ellen, tot repeta el.

— Pentru puțin, a spus ea, închizând ochii strâns.

S-au eliberat reciproc din strânsoare, dar privirile lor au rămas înlănțuite.

Mama s-a șters la ochi, rimelul scurs amestecat cu lacrimi alcătuind pe fața ei un curcubeu cenușiu.

— Ești absolut neschimbat.

— Și tu arăți… complet diferit, a spus el, întinzând mâna după o șuviță din părul ei scurt și amândoi au izbucnit în râs și s-au îmbrățișat din nou.

Văzându-i împreună mi se părea atât de ciudat și totuși atât de *firesc.*

Cum era posibil ca mama să fie aici, căsătorită cu altcineva și însărcinată pe deasupra, și să rămână aceeași persoană care îl iubise atât de mult? Era precum o coliziune dintre două dimensiuni total diferite. Cuvintele ei mi-au venit în minte. *Odată ce ai iubit cu adevărat pe cineva, nu încetezi niciodată să-l iubești.*

— Când va veni copilul pe lume? a întrebat-o tata, privind în jos la protuberanța ei.

Ea și-a sprijinit o mână de scobitura spatelui.

— Peste două luni. Mi-a fost teamă că nu mă vor lăsa în avion. James a venit cu mine. Și Julius. Zborul a fost un coșmar.

Mi-a zâmbit.

— A trebuit să-l tot lăsăm pe culoar să mai repete figurile de ninja.

Mi-a tresărit inima în piept.

— Julius este aici?

— James s-a cazat într-un hotel din Fira pentru ca Julius să poată dormi. Ne vor suna când se vor trezi.

Ochii ei s-au îndreptat asupra mea doar o clipă înainte de a se întoarce la tata.

— Nico, vreau să aud totul.

— A trecut prea mult timp, a spus el zâmbind cu gura până la urechi.

Salonul și așa mic părea strâmt și înghesuit, plin cu toate lucrurile pe care aveau nevoie să și le spună și cu care să se împace. Momentul nu mai era al meu. Era al lor.

— Eu mă duc până la…

Am ieșit din cameră în timp record.

După ce am vorbit cu asistenta și m-am îmbrăcat în hainele mele obișnuite, am găsit-o pe Ana instalată pe hol, cu un teanc de romane de dragoste cu coperte senzuale și cu o cană de cafea cu aspect și mai senzual, pe care aproape că le-a scăpat din mâini când a dat cu ochii de mine.

— Te-a găsit mama ta? E cu tatăl tău?

Am dat din cap, încă bulversată de tot ceea ce aduseseră cu ele ultimele ore.

— Cred că au nevoie de ceva timp pentru a sta de vorbă.

— Bineînțeles că da. Of, Liv!

S-a aplecat în față, de parcă se pregătea să mă cuprindă într-una dintre îmbrățișările ei uriașe, dar, dacă făcea asta, eram convinsă că urma să mă topesc toată din nou și nu eram pe deplin sigură că glandele mele lacrimale puteau face față unei alte porții de plâns. De asemenea, când am văzut-o, m-am dus imediat cu gândul la ultima mea conversație cu Theo și nu eram pregătită să adaug și asta la grămada de griji din mintea mea.

M-am îndreptat spre ușă.

— Cred că mi-ar prinde bine să fiu singură un timp.

— Bineînțeles, a spus ea din nou. Voi sta aici cu tatăl tău și cu mama ta. Valorile hemogramei sunt mai bune, dar personalul a spus că ar dori să-l țină încă o zi sub observație. Theo a plecat să ne ia un mic dejun ca lumea. Se va întoarce în curând.

Ritmul inimii mele s-a accelerat.

— Cred că… mă voi duce înapoi la librărie. Voi lua autobuzul.

— Theo va merge cu tine! a spus ea imediat.

A fost nevoie de toată voința mea pentru a nu sprinta efectiv spre ușă.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, pot să-mi găsesc singură drumul.

— Îl voi trimite pe Theo să vadă ce faci mai târziu! a strigat ea după mine.

— Nu este necesar, am spus eu.

Drumul până la stația de autobuz a fost lung. Eram stoarsă de vlagă și mă simțeam lipicioasă în pantalonii mei scurți și tricoul pe care le purtasem inițial în Akrotiri. Aveam nevoie disperată de un duș și de un somn adevărat, dar mintea mea era prea plină pentru a mă gândi la așa ceva. Mă tot învârteam în jurul poveștii familiei mele și a modului în care o răstălmăcisem eu pentru a include orașul pierdut Atlantida, când, de fapt, nu fusese vorba deloc despre Atlantida.

Iată lucrul peste care chiar că nu puteam trece: cât de mult s-a străduit tata. S-a luptat pentru viața lui. A făcut ceea ce trebuia făcut ca să se însănătoșească. Îmi construise o librărie pe cea mai magică insulă pe care o văzusem vreodată și găsise o modalitate de a duce la bun sfârșit aventurile pe care le plănuiserăm. Dar mai presus de toate, *încercase.* Chiar și atunci când șansele de a fi respins erau incredibil de mari.

Am putea regăsi ceea ce am pierdut?

Trebuia să mă gândesc. *Să înțeleg.* Aveam atâtea lucruri de pus cap la cap și de rezolvat, dar ceea ce aveam cu adevărat era o poveste. Povestea mea.

A fost odată ca niciodată o insulă atât de perfectă și de frumoasă încât i-a înfuriat pe zei.

A fost odată ca niciodată o insulă.

A fost odată ca niciodată.

Aveam nevoie de o modalitate de a înțelege această poveste. Pentru a o așterne pe hârtie. Poate că trebuia să-i spun tatălui meu varianta mea a poveștii, la fel cum el mi-a spus-o pe a lui. *Ceea ce s-a pierdut s-a regăsit acum.* Gândurile mele au zburat la cutia de pantofi, la toate acele lucruri care, puse laolaltă, alcătuiau o poveste.

Și atunci mi-a venit ideea.

Capitolul 25

#25. ULTIMA PAGINĂ DIN* TIMAIOS ȘI CRITIAS *DE PLATON, RUPTĂ DINTR-O CARTE, CU PASAJUL FINAL SUBLINIAT CU MARKERUL

„Zeus, zeul zeilor, care stăpânește conform preceptelor legii și este capabil să pătrundă în miezul unor astfel de lucruri, remarcând faptul că o rasă onorabilă se afla într-o stare deplorabilă și, dorind să le aplice o pedeapsă, pentru ca aceștia să se tempereze și să devină mai buni, i-a adunat pe toți zeii în locuința lor cea mai sfântă, care, fiind amplasată în centrul lumii, poate contempla toate lucrurile create. Și când i-a chemat pe toți laolaltă, le-a vorbit după cum urmează…”

Textul s-a întrerupt aici; restul cuvintelor lui Platon s-au pierdut. Nu vom ști niciodată ce le-a spus Zeus tuturor acelor zei. Cred că restul a fost lăsat în seama noastră.

Am fugit înapoi direct la Ana și i-am spus că, de fapt, aș avea nevoie de serviciile lui Theo și am rugat-o să-i transmită să ne întâlnim la librărie, apoi am ținut-o tot într-o în fugă până la stația de autobuz pentru ceea ce trebuia să fie cea mai lungă și mai întortocheată călătorie-a-mea-cu-autobuzul-în-Santorini de până acum. Capul meu era plin de idei. Cât timp mi-ar lua să reușesc să fac asta? O zi? Două? Intervalul era ridicol de scurt, dar dacă aș putea să-l conving pe Theo să mă ajute, poate că aș reuși să fac schema să funcționeze.

Librăria avea obloanele trase și îți dădea senzația de singurătate, dar, de îndată ce am pătruns în interiorul ei, am ignorat acest lucru și mi-am luat caietul de schițe și pastelurile uleioase ca apoi să mă postez chiar în centrul ei. Am lipit cu bandă adezivă un șir de foi de hârtie pe peretele principal al librăriei, le-am împărțit în pătrățele, apoi m-am apucat să le umplu, desenând, apoi scriind, apoi iar desenând, până când, într-un final, ideea mea a început să prindă contur. Când am terminat, două ore mai târziu, întregul braț mă ardea din pricina efortului și capul îmi vâjâia de oboseală, dar am putut vedea apogeul.

Când l-am auzit în cele din urmă pe Theo la ușă, în pieptul meu a explodat un amalgam de entuziasm și panică. S-ar putea să spună *nu* și în acest caz aș fi nevoită să mă împac cu treaba asta. Dar dacă ar spune *da*…

Eram în camera cu paturi suspendate verificându-mi telefonul și m-am lăsat să cad de acolo ca din copac, în stilul maimuței păianjen.

— Theo?

— AAAH!

El a făcut un pas înapoi, împiedicându-se, și s-a apucat cu o mână de piept.

— Îmi pare rău. Tare, tare rău, am spus eu repede. Nu am vrut să te sperii. Deși, presupun că acum suntem chit?

— Mama mi-a spus că ai nevoie de ajutor pentru ceva.

Părul lui era ciudat de îmblânzit și și-a băgat mâinile în buzunare, un gest menit să pară dezinvolt, doar că, în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, nu l-am văzut făcând nici măcar o dată așa ceva. Cam evita să mă privească în ochi, dar vorbea cu mine, iar eu aveam de gând să socotesc asta drept o victorie.

— Theo…

Am inspirat adânc. Dacă eram hotărâtă să duc treaba asta până la capăt, trebuia să începem imediat. Nu aveam timp să ne ocupăm de uriașul elefant roz care stătea între noi. Speram să fie timp pentru asta mai târziu.

— Theo, am o idee. Este ceva pentru tatăl meu și trebuie să acționez rapid. Vrei să mă ajuți?

I-am arătat desenele și el s-a dus să se uite mai îndeaproape. Am avut senzația că le-a privit o eternitate, trecându-le în revistă foaie cu foaie. Când s-a întors cu fața spre mine, părea la fel de distant, dar și impresionat totodată.

— Mă bag, a spus el.

Am parcurs ceea ce mi s-au părut a fi nouăzeci de ore de filmări. O sută de ore de filmări? Îmi era greu să urmăresc interacțiunile mele cu tata, pentru că scoteau în evidență toate acele moduri în care îl judecasem greșit. Dar nu mă așteptasem deloc să îmi fie atât de greu să mă privesc pe mine însămi prin prisma aparatul de filmat al lui Theo – prin ochii lui.

Din momentul în care își începuse interogatoriul la aeroport, Theo mă văzuse așa cum eram cu adevărat, surprinzându-mă pe peliculă într-un mod atât de brut și nefiltrat, încât era dureros să mă privesc. Fusesem convinsă că eram atât de invincibilă, cu bretonul meu drept și cu conturul meu de ochi aplicat cu grijă, dar se puteau vedea în mod clar teama și îngrijorarea mea, toată acea vulnerabilitate pe care o târâm după mine alături de valiza mea burdușită. Ceea ce a fost și mai surprinzător de urmărit însă a fost felul în care au evoluat imaginile mele. A fost ca și când aș fi asistat la o transformare a fluturelui în sens invers. Încet, dar

sigur am renunțat la persoana mea perfect construită, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Pe măsură ce zilele treceau, am renunțat treptat la aspectul meu atât de cizelat și de atent conceput și am început să semăn mai mult *cu mine însămi.* Parcă îmi dădusem în sfârșit permisiunea să intru în pielea mea.

La cină, Bapou ne-a adus un platou acoperit cu spanakopita și două *kataifi* cu miere făcute dintr-un aluat special, cu aspect de fidea, rumenit la cuptor. El și Theo au schimbat câteva cuvinte, apoi m-a mângâiat ușor pe cap.

— Frumos. Bine ai venit la Santorini!

Vocea lui era neobișnuit de blândă și am înțeles din privirea lui ce voia să spună. *Îmi pare rău că tatăl tău este bolnav.*

— Mulțumesc, Bapou, i-am spus eu, iar el mi-a cuprins obrazul cu mâna înainte de a se îndrepta spre ușă.

Am lucrat chiar și în timp ce apunea soarele, iar lumina aurie ce răzbătea din ferestre a început să pălească cedând locul amurgului și apoi întunericului, până când, în cele din urmă, a rămas doar un ultim lucru de făcut. Și cel mai important. Era deja miezul nopții, așa că am intrat în peșteră să mă stropesc cu niște apă pe față pentru a da impresia că eram trează. Apoi am aprins fiecare lumină pe care am găsit-o și am adus cutia de pantofi pe biroul pe care îl aranjasem pentru tata, ceea ce mi se părea că fusese cu milioane de ani în urmă. Mâinile mele tremurau ușor. Dacă nu ieșea bine această parte, atunci restul nu conta deloc.

Theo și-a îndreptat camera asupra mea, pentru ultima oară, probabil.

— Gata?

— Aproape, am spus eu.

Am închis ochii și m-am gândit la lista mea, *26 de lucruri pe care tata le-a lăsat în urmă, de Indiana Olive.* M-am gândit la hărțile mele și la toate coșmarurile mele. M-am gândit că *ceea ce s-a pierdut s-a regăsit acum.* Și apoi am deschis ochii, m-am uitat la luminița care clipea și am început să vorbesc.

Când am terminat, trecuse deja o perioadă alarmantă fără să dorm. Ochii mei erau iritați și, dacă ar fi trebuit să mă mai uit la ecranul unui computer încă un minut, probabil că m-aș fi dezintegrat într-o grămadă de praf. Dar produsul final a fost bun. Nu perfect, dar *bun* și, la un moment dat, am știut că am terminat.

— Previzualizare? m-a întrebat Theo.

Am urmărit totul în tăcere, eu, Theo și Catticus Finch. Sau era David Pawster Wallace? Nu eram sigură. Erau aproximativ un milion de lucruri pe care voiam să le corectez cu privire la înregistrarea video, dar știam, de asemenea, că ceea ce îmi propusesem să realizez realizasem. Și nu aș fi putut să o fac fără Theo.

— *Mulțumesc*, i-am spus eu.

Cuvintele mele erau minuscule în comparație cu ceea ce făcuse el pentru mine, dar asta era tot ce puteam să îi ofer.

— Pentru puțin.

A arătat spre ecran, unde imaginea tatălui meu era în stop-cadru.

— Ești ca el. Un talent înnăscut.

S-a întors să mă privească, iar ochii mei au rămas lipiți de buzele lui pline, de ochii lui întunecați. Acum, când îmi dădeam voie să văd cât de superb era, aproape că mă dureau ochii când mă uitam la el.

A căscat, întinzându-și brațele deasupra capului. Nu părea epuizat câtuși de puțin, ci doar un pic obosit, dar, orișicum, îl priveam cu alți ochi. Îmi venea să mă prăbușesc pe el sau cel puțin să-mi reazem capul pe umărul lui, dar știam că nu puteam face asta.

Conform zecilor de mesaje care circulaseră înainte și înapoi între mine și mama, tata se simțea mult, mult mai bine, iar corpul meu se simțea deopotrivă împovărat și amorțit din pricina ușurării combinate cu epuizarea mea totală. Dar noaptea nu se terminase încă pentru mine.

Am făcut semn spre dormitor.

— Ar trebui să dormi puțin. Ne vedem acolo, sus?

El a clătinat ușor din cap, apoi s-a ridicat încet în picioare.

— O să dorm la mama. Poate mai lucrez puțin. Vreau să mai trec încă o dată peste partea de început.

— Bine. Desigur.

Am fost îngrozitor de dezamăgită că nu mai aveam parte de o ultimă seară împreună în camera cu paturi suspendate, dar probabil că era mai bine așa. M-am ridicat rapid în picioare.

— Așadar, o vei suna pe mama ta? Să o rogi să pună la punct toate detaliile?

— A și început deja. Evenimentele sunt apanajul ei. Nu știu cui îi va plăcea mai mult asta, mamei mele sau tatălui tău.

— Amândurora deopotrivă?

El și-a adunat restul de lucruri, apoi s-a îndreptat spre ușă, iar eu l-am urmat, văzând reflexia mea în fereastra din sticlă. Părul îmi era pe jumătate ridicat, expunându-mi urechile clăpăuge în toată splendoarea lor, iar pielea mea era uscată și strânsă de la apa sărată, și nu aveam nici măcar un strop de machiaj pe față. Dar ochii îmi erau limpezi. Concentrați. Ca ai fetei pe care o văzusem pe peliculă.

— Theo, îți mulțumesc din nou, am spus eu și de data asta el mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit.

Era ca și cum soarele ar fi aruncat o privire din spatele unui nor. Nu îmi dădusem seama cât de cald fusese până când a dispărut.

Mi-a susținut privirea pentru o clipă și o scânteie pe care am simțit-o îngrozitor de acut ca pe o rază speranță s-a format în centrul ființei mele, accelerându-mi pulsul și făcându-mă să stau puțin mai dreaptă.

— Cu plăcere, a spus el precaut. Fac orice pentru tatăl tău.

Scânteia s-a stins instantaneu. Punct ochit, punct lovit. *Nu am făcut asta pentru tine. Am făcut-o pentru tatăl tău.* Mi-am înghițit cu noduri dezamăgirea.

— Ne vedem mâine?

— Nu aș rata asta pentru nimic în lume. Noapte bună, Kalamata!

Și apoi dus a fost.

Lipsa lui a făcut ca aerul să se simtă apăsător. Îmi doream cu disperare să mă urc în pat și să închid ochii, dar mai aveam un hop de trecut. Mi-am scos telefonul și m-am îndreptat spre fotoliul librăriei. Această convorbire telefonică nu avea să fie deloc ușoară, dar trebuia să aibă loc. Și, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, știam, chiar înainte de a veni la Santorini – înainte de a urca pe un vulcan, de a pătrunde prin efracție într-o piscină, de a viziona un film în aer liber în Kamari și de a mă scufunda după o piesă din comoara atlantă –, că această decizie avea să fie până la urmă inevitabilă. Uneori, mersul înainte este la fel de simplu cu recunoașterea a ceea ce știai deja.

Adunându-mi ultimul dram de voință, degetul meu a planat deasupra numelui lui Dax și a apăsat butonul de apelare.

Când m-am trezit, în sfârșit, habar nu aveam cât era ceasul. Mi -am verificat telefonul și am fost întâmpinată de două duzini de apeluri telefonice și cel puțin la fel de multe mesaje, majoritatea de la mama. Ora cinci după-amiaza. DOAMNE DUMNEZEULE! Chiar era cinci? Dormisem aproape o zi întreagă.

M-am rostogolit jos din pat, aproape căzând ca din pod și aterizând pe Theo, care stătea dedesubt îmbrăcat – era un costum? Avea părul pieptănat cu grijă și purta pantofi adecvați și era atât de dureros de frumos, încât mă făcea să vreau să mă arunc în adâncurile oceanului.

— Theo! Uau, arăți…

Incredibil. Devastator.

— …bine, am terminat eu fraza în mod patetic.

— Mulțumesc.

Sprâncenele i s-au arcuit și puteam să jur că am văzut apărând la suprafață o fărâmă din vechiul Theo, cel pe care nu îl *rănisem.*

— Tocmai eram pe punctul de a te trezi. Yiannis îl ia pe tatăl tău de la spital și ne vom întâlni în Kamari.

I-am spus că noi vom lua autobuzul, dar asta înseamnă că va trebui să plecăm de aici într-o oră. E OK pentru tine?

— O oră? Nicio problemă.

A zâmbit, o mică fantomă a unui zâmbet, dar un zâmbet totuși.

Și apoi, înainte de a mă face și mai tare de râs, i-am spus lui Theo că urma să mă întorc imediat și am alergat spre peșteră. *Acum sosise momentul pentru următorul meu truc*, *să mă fac prezentabilă!*

Mi-am spălat părul de trei ori, am dezgropat fiecare produs de înfrumusețare pe care îl adusesem cu mine și m-am pus pe treabă. Când am ieșit, în sfârșit, din peșteră, Theo stătea sub un cerc de lumină într-un colț, ținând în mâini o carte broșată deschisă. Când m-a văzut, s-a ridicat cu stângăcie și a rămas cu gura ușor întredeschisă. Nu puteam să îmi dau seama ce voia să însemne expresia lui.

— Arăt bine? l-am întrebat eu, brusc conștientă de mine.

Sărisem calul? Purtam singura rochie elegantă pe care o adusesem cu mine, o rochie mini cu model floral, de culoare neagră, cu un decolteu pătrat și un corsaj cu fronseuri, plus sandale cu bretele aurii și eram fardată cu rujul meu roșu preferat. Chiar încercasem o coafură nouă, lăsându-mi la vedere buclele naturale și având tot părul dat pe după – o să rămâneți cu gura căscată de uimire! – urechea mea stângă.

— Mai mult decât bine.

Părea că voia să mai adauge ceva, dar a schimbat repede macazul.

— Mama s-a dat peste cap cu invitațiile. Aproape toată lumea i-a răspuns imediat, ceea ce este cu adevărat impresionant, având în vedere că au primit invitația de pe o zi pe alta. Ar trebui să avem o participare foarte bună în seara asta.

Se împiedica în propriile-i vorbe și nu puteam să nu mă agăț de speranța care ricoșa ca un glonț din mine. Poate că aveam șansa să o luăm și noi doi de la capăt?

— Atunci cred că suntem pregătiți.

Ochii lui au rămas pironiți asupra mea. Ar fi prea mult să le cer să rămână așa pentru totdeauna? Dar după aceea privirea i-a alunecat în altă parte.

În spatele meu, clopoțelul de pe ușa librăriei a zdrăngănit.

— Bună seara! a răsunat o voce feminină în librărie.

— Ne pare rău, librăria este închisă astă-seară, a spus Theo.

— De fapt, caut pe cineva. Un angajat.

Ne-am întors amândoi cu fața spre voce și am fost surprinsă să dau cu ochii de o femeie înaltă de aproape un metru optzeci, cu un gât grațios, cu picioare lungi și cu părul des și negru strâns într-o coadă de cal în vârful capului. Ea ne-a zâmbit, dezvăluind privirii pometii ei perfect sculptați.

— Bună seara, eu sunt Fedra.

Theo și cu mine am schimbat o privire rapidă. Librăria nu avea, ce-i drept, o grămadă de angajați.

— Ești prietena Anei? mi-am dat eu cu presupusul.

Zâmbetul ei s-a lărgit și și-a îndreptat umerii, subliniind astfel postura ei perfectă.

— Nu, îl caut pe Geoffrey. Sunt prietena lui. Sau…

Fruntea ei s-a încrețit.

— Sau cel puțin așa sper. Am avut o mică discuție în contradictoriu.

O mică discuție? Theo și cu mine am schimbat o privire. Am pășit înainte, cu capul vâjâind.

— Dar… ai spus că te cheamă Fedra?

Ea a râs ușor.

— O, el îmi spune Mathilde. După un personaj din nuvela mea preferată.

— *Sfinte. Souvlaki. Prăjit,* a spus Theo.

Cu excepția faptului că nu asta a spus el, de fapt. De îndată ce ne-am adunat fălcile de pe jos, ne-am dat seama că era timpul să plecăm. Geoffrey era deja la Cinekamari, dând o mână de ajutor la pregătiri, în timp ce Ana îl scotea pe tata din spital. Asta a însemnat că Fedra a mers cu noi în autobuz, răspunzând la cele nouă mii de întrebări pe care le

aveam, legate în principal de faptul că, ei bine, ea chiar exista și, ei da, era aici pentru a încerca să-i recâștige inima lui Geoffrey (Ea! Încercând să-l recâștige pe el!) pentru că el era dragostea vieții ei și ea nu putea suporta gândul unei vieți fără el.

Nu ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă. Geoffrey era într-adevăr o partidă bună. Și, fără îndoială, Fedra chiar putea fi găsită pe site-ul Operei Naționale Grecești. Era prim-solistă a baletului operei și se pregătea în prezent pentru rolul ei principal din viitorul spectacol, *Coppélia.*

Theo și cu mine ne-am tot aruncat priviri surprinse, făcând niște ochi mari precum peștișorii aurii, și a fost… grozav. Contactul vizual și toate celelalte. Mi s-a părut ceva familiar, o frântură din ceea ce fusese între noi mai înainte. Mathilde a spus că știa cine eram și de ce mă aflam în Santorini, dar a trebuit să îi completăm lacunele cu privire la aproape orice altceva, inclusiv la evenimentul spre care ne îndreptam târâș-grăpiș în prezent. Și spunând asta, mă refeream la faptul că ne târâm ca melcul pe drum în timp ce fiecare măgar din Santorini parcă ieșise la plimbare, mergând agale în fața noastră.

Aproape de Fira, ne-am blocat în trafic, apoi s-a iscat un ditamai tărăboiul atunci când șoferul autobuzului s-a luat de un grup de turiști veniți de pe plajă care încercau să se urce în autobuz cu hainele lor ude; și când am ajuns, în sfârșit, la Kamari, în stomacul meu erau o mulțime de noduri încâlcite, și mai era puțin timp până să înceapă spectacolul.

În timp ce autobuzul se strecura prin oraș, am început să-mi fac griji că nimeni nu avea să apară, la urma urmelor, dar când am ajuns, Cinekamari era plin ochi. Am recunoscut o mulțime de chipuri: Maria, proprietara brutăriei; Hugo, pictorul; Kostas, căpitanul iahtului care cânta la saxofon; Vasilios și fiica lui – Vasilios în mod cert, nu mai părea atât de bulversat –, chiar și Henrik și Hye erau acolo, plus încă vreo sută de oameni. Iar oaspeții pe care nu îi cunoșteam păreau să mă știe cu toții. Oamenii mă băteau mereu pe spate și îmi spuneau lucruri în

greacă pe care nu le înțelegeam, iar eu le zâmbeam și le spuneam lucruri în engleză, pe care ei nu le înțelegeau. Atmosfera era chiar mai bună decât mi-aș fi imaginat – festivă și veselă, o seară care striga în gura mare *Am făcut ceva.* Ecranul era luminat, iar pe el era afișat titlul simplu pe care eu și Theo îl născociserăm: DESCOPERIREA ATLANTIDEI.

— Au ajuns deja aici? l-am întrebat pe Theo, care își verifica telefonul.

— Ajung în trei minute.

Și-a înclinat capul spre bar, afișând un zâmbet strengăresc.

— Vrei o gustare? Aș putea să îți aduc câte una din fiecare.

Am clătinat din cap.

— Sunt prea agitată pentru așa ceva.

Dintr-odată, un mic obiect cald a aterizat pe spinarea mea, aproape doborându-mă la pământ și ciufulindu-mi părul în acest răstimp.

— Sunt ninja despre care te-au avertizat prietenii tăi!

— Julius!

L-am apucat de brațe și l-am dat jos de pe umerii mei, strângându-l cu toată puterea la piept. Purta adidași și un tricou cu cravată, iar la vederea lui inima mi-a dat pe dinafară de bucurie. Nu numai că îmi fusese dor de casă. Fusesem bolnavă de dorul lui Julius.

— Julius, sunt atât de fericită că ești aici! Mi-ai lipsit atât de mult.

— ÎMI ZDROBEȘTI OASELE, a zbierat el eliberându-se din strânsoarea mea. Știai că am văzut un măgar și multe bărci astăzi? Și trebuie să îți spun ceva foarte important.

L-am lăsat jos și el s-a uitat la mine cu tristețe.

— Liv, cred că un infractor s-a strecurat în camera ta. A răsturnat fardul tău strălucitor de ochi și l-a spart. Nu știu cine!

Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în râs.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Vom rezolva mai târziu enigma asta. Sunt foarte fericită să te văd.

— Și eu, a spus el cu o ușurare evidentă. Mama mi-a spus că tatăl tău locuiește aici. S-a dus să-ți ia niște flori, dar este o surpriză, așa că nu-i spune că ți-am spus eu.

— Jur pe inima mea, am spus eu.

— Tu trebuie să fii Julius.

Theo a venit lângă mine, brațul său atingându-se în treacăt de al meu.

Julius l-a privit cu suspiciune, studiind costumul lui Theo și pantofii lui lustruiți.

— Cine ești tu?

— Sunt prietenul surorii tale. Numele meu este Theo.

S-a ghemuit, astfel încât ochii lui să fie la același nivel cu ochii lui Julius.

— Hei, Julius, știi ce îi spui unui ninja supărat?

Julius s-a schimonosit la față de atâta concentrare.

— Ce?

— Nimic. O iei la fugă.

Fața lui Julius s-a luminat ca un pom de Crăciun.

— Hai să ne luptăm, Theo. Bine? Tu împotriva mea. Eu voi fi tipul bun. Tu poți fi tipul rău. Și acum *luptă-te.*

A început instantaneu să taie aerul cu mișcări de karate, agitându-și mâinile și picioarele încălțate cu pantofi prăfuiți, dar l-am pescuit înainte de a avea ocazia să-i strice costumul lui Theo.

— Vom face asta după film, bine? Ce-ai zice să te duci să-l găsești pe tatăl tău și să comanzi niște floricele?

— Pregătește-te pentru o bătălie strașnică, l-a avertizat Theo.

— Da!

L-a atacat pe Theo cu încă o lovitură laterală de picior, apoi s-a întors să-l găsească pe James.

— Mulțumesc pentru asta. Uitasem cât de *împătimit* este.

Am urmărit din priviri capul lui Julius dispărând în mulțime.

— Este exact așa cum l-ai descris. Cred că mă va considera un adversar pe măsură, a spus Theo.

S-a uitat pe deasupra capului meu.

— Și uite cine a venit. Vedeta serii. Ești gata?

— Gata.

Inima mea a început să bată ceva mai repede în timp ce mă răsuceam pe călcâie. Iată-l. *Tata 2.0.* Ana se ocupase de înfățișarea lui. Era proaspăt tuns și purta un costum bleumarin care i se potrivea perfect. Fără hainele lui lălâi obișnuite, părea zvelt și puternic și, pentru o clipă, am uitat cât de bolnav era. Oamenii începuseră deja să roiască în jurul lui. M-a durut inima.

— Ai spus zece ani?

Nu era nevoie să-i spun lui Theo la ce mă refeream.

— Sunt oameni care trăiesc cu dializă douăzeci până la treizeci de ani. Și, cunoscându-l pe tatăl tău, el va aduna într-o viață de om cel puțin douăzeci până la treizeci de mii de ani de-acum încolo.

— Da, am șoptit eu.

Simțeam o greutate în piept, dar trebuia să mă pun în mișcare. Era timpul să începem spectacolul. Mi-a trebuit un moment să tai mulțimea ca să îmi fac loc, dar imediat ce m-a văzut, fața tatălui meu a strălucit puternic.

— Liv!

A arătat înspre ecran.

— Este adevărat? Chiar ați terminat documentarul?

— Ei, bine… am început eu.

— Draga mea, ești frumoasă. Ești atât de frumoasă.

Ochii i se umpleau de lacrimi deja, ceea ce i-a determinat și pe ai mei să facă la fel. Dacă nu eram atenți, am fi putut inunda întreaga insulă.

— Bună seara tuturor distinșilor noștri oaspeți!

Vocea profundă a lui Geoffrey a răsunat în microfon.

— Vă rog să vă ocupați locurile pentru a asista la prezentarea noastră din această seară.

— Hai să vă duc la locurile voastre, a spus Theo, apărând lângă mine. Sunteți gata?

Luminile au clipit o dată, apoi de două ori. În centrul ființei mele emoția a izbucnit în flăcări.

— Haide, tată. Să mergem.

L-am grăbit pe tata spre scaunele din partea centrală a rândului întâi marcate cu un șnur de care era atârnat un afiș pe care scria REZERVAT. În spatele nostru, atmosfera fremătă de entuziasm. L-am văzut pe James, care îl purta pe Julius pe umeri și mi-a făcut semn ridicând degetul mare în sus. I-am făcut cu mâna înapoi.

— Liv! m-a strigat mama, aflată la intrarea în cinematograf.

Avea în mână un buchet enorm de flori roz și a arătat spre Julius și James:

— Voi sta cu băieții. Multă baftă!

I-am trimis o sărutare în zbor și ea a prins-o cu o mână.

M-am așezat lângă tata, aranjându-mi cu grijă fusta și încrucișându-mi picioarele, astfel încât piciorul meu să fie la câțiva centimetri de-al lui Theo. Theo și cu mine am schimbat zâmbete nervoase. Eram atât de emoționată, încât aveam impresia că focuri de artificii îmi explodau pe sub piele.

— Ați putut trimite filmul la National Geographic? l-a întrebat tata pe Theo.

— Vei vedea, a spus Theo.

De îndată ce mulțimea s-a potolit mai mult sau mai puțin, Geoffrey și-a continuat introducerea, ținând în mână foaia de hârtie cu prezentarea scrisă de noi.

— Bine ați venit, prieteni și membri ai familiei, dușmani și prieteni, la o seară cu totul specială organizată în cinstea unui om foarte special! După cum mulți dintre voi știți deja, Nico Varanakis este un căutător înflăcărat al Atlantidei de mulți ani. A depășit multe obstacole și în seara aceasta vrem să-l sărbătorim. Așa că, fără vreo altă introducere, vă rugăm să urmăriți *Descoperirea Atlantidei*, o producție Kalamata.

— Gata? mi-a șoptit Theo la ureche.

— Gata.

Privirile noastre s-au încrucișat preț de câteva secunde zdrobitoare, făcând să mi se zvârcolească stomacul. *Mai târziu, Liv,* mi-am reamintit eu. Dar mai târziu părea pe cât de teribil de departe, pe atât de teribil de aproape.

Luminile s-au stins, apoi ecranul s-a luminat. Theo a făcut o a doua pagină de titlu suprapusă pe harta mea și a tatălui meu cu cuvintele: DESCOPERIREA ATLANTIDEI, cu NICO VARANAKIS. Arăta fantastic, și toți ceilalți trebuie să fi gândit la fel, pentru că s-au auzit mai multe strigăte de *opa!* îmbinate cu aplauze.

— Perfect, am oftat eu.

— Mulțumesc.

La început volumul a fost dat prea tare. Am ales o muzică instrumentală amplă, în crescendo, pentru a începe filmul și a durat un moment pentru ca operatorul să regleze sonorul, dar în cele din urmă toată lumea s-a liniștit.

În prima scenă a apărut tata, cu o zi înainte de sosirea mea în Santorini. Era în barca lui ancorată în Golful Ammoudi, cu părul răvășit de vânt. Știam această secvență, evident, dar, văzându-l în barcă, arătând atât de plin de speranță și ca un tată în adevăratul sens al cuvântului, m-am emoționat din nou.

— Ce se întâmplă mâine? a întrebat vocea lui Theo, din spatele camerei video.

— Olive va ajunge aici, a spus tata.

Zâmbetul lui era atât de imens, încât cu greu îi puteai vedea ochii.

— Și apoi vom porni împreună într-o aventură.

L-am auzit pe tata oftând prelung.

— Dar, Liv, acesta nu este filmul National Geographic…

— Uită-te și ai să vezi, i-am șoptit eu înapoi.

Am folosit o mulțime de materiale filmate de Theo care nu aveau nimic de-a face cu Atlantida, cum ar fi: tata și Ana la ceremonia de tăiere a panglicilor cu ocazia inaugurării Librăriei Pierdute a Atlantidei, tata și Bapou bând o cafea la patiseria Mariei. Erau chiar

și câteva interviuri spontane ale lui Theo în care îl întreba pe tata despre locul unde a crescut și despre timpul petrecut în America. Dacă nu aș fi știut ceea ce știam prea bine, aș fi zis că Theo plănuise de la bun început acest film.

Și apoi au fost lunile care au precedat sosirea mea. Theo a avut dreptate. Tata se apucase efectiv de munca de cercetare și, mai mult chiar, își canalizase tot surplusul de energie în vederea descoperirii unei modalități de a face Atlantida reală pentru mine. Theo avea videoclipuri începând din ziua în care tata mi-a trimis acea primă carte poștală, până în ziua în care au primit vestea că National Geographic a acceptat propunerea lui de documentar. Tatălui meu de pe ecran i-au jucat ochii în lacrimi în acel moment, apoi i-a spus lui Theo că trebuia să plece; avea de scris o carte poștală. În aproape fiecare scenă, indiferent de ceea ce făcea – fie că explora golful cu barca, fie că studia o altă traducere a *Cărții egiptene a morților* –, tata explica de ce făcea ceea ce făcea: *să îi ofere lui Olive Atlantida.*

Urmărisem secvențele astea de zeci de ori până acum, dar tot nu m-am putut abține să plâng.

La vreo zece minute după începerea filmului, am apărut și eu, confuză și cu capsa pusă, la aeroport. Suspiciunea mea evidentă față de Theo a provocat hohote de râs și, la un moment dat, adevăratul Theo a întins mâna și m-a strâns de braț, ceea ce mi-a atenuat un pic senzația de gheară în piept.

A fost efectiv dureros să revăd unele scene, ca aceea în care eram în mod evident îngrozită să-l revăd pe tata, și apoi momentele stânjenitoare ale acelei reuniuni, cu noi stând încremeniți de stupoare pe terasă. Și apoi am apărut eu plângând la petrecerea de ziua mea, iar durerea și neajutorarea tatălui meu erau și mai evidente privite pe ecran.

După aceea am trecut la căutarea Atlantidei. Dar, în această nouă versiune a documentarului nostru, am lăsat deoparte majoritatea filmărilor la care am trudit atât de mult. În loc de explicațiile tatălui meu despre Platon sau despre civilizația minoică, ne-am

concentrat pe filmările colaterale: eu fardându-l pe tata, el privind apa în gol, noi uitându-ne la tabloul lui Hugo în turnul de veghe venețian.

Toate astea îmi aminteau de prepararea fursecurilor cu zahăr împreună cu Julius – în loc să folosim fursecurile obținute cu formele de tăiat aluatul, am utilizat toate resturile de cocă și, făcând acest lucru, am înfățișat povestea adevărată.

Filmul nu era despre găsirea unui oraș de aur. Era despre *noi.*

Am continuat să mă uit pe furiș la tata. Se uita fix la ecran, cu întregul corp pe deplin concentrat și alert.

Și, în sfârșit, scena finală, filmată aseară. În imagine am apărut eu așezată la biroul librăriei, cu hărțile tatălui meu întinse pe masă și cu cutia de pantofi așezată în fața mea, în centrul imaginii. Eram vădit emoționată și obosită și, evident, nu mă gândisem să mă spăl pe cap sau să mă îmbrac cu ceva care nu părea să fi fost scos din fundul unei valize, dar ochii mei erau concentrați, așa cum erau întotdeauna ochii tatălui meu atunci când se uita direct în aparatul de filmat.

Vocea mea s-a revărsat deasupra cinematografului.

— Când tata a plecat, a lăsat în urmă douăzeci și șase de lucruri. Majoritatea erau numai bune de aruncat, dar eu le-am păstrat totuși.

Vocea mea mi s-a părut ciudată și faptul că mă vedeam acolo sus, pe ecran, m-a făcut să mă simt și mai vulnerabilă decât m-am simțit vreodată. Era o oglindă asupra căreia nu aveam control, fiecare mișcare a mea părând amplificată. Am văzut felul în care îmi aranjam șuvițele de păr ori de câte ori deveneam conștientă de mine sau felul în care îmi mușcam buza inferioară când încercam să mă abțin să nu plâng.

Am arătat hărțile noastre cu toate locurile pe care le marcasem, toate lucrurile la care țineam, pentru că tata ținuse mai întâi la ele. Am vorbit despre cum a fost atunci când a plecat, despre cât de confuză și cât de rănită mă simțisem și despre cele douăzeci și șase

de lucruri pe care tata le-a lăsat, fiecare dintre ele documentând câte o părticică din povestea noastră.

Când am ajuns la articolul numărul douăzeci și șase, am început să îmi găsesc cu greu cuvintele. Toate cele douăzeci și șase erau așezate pe biroul din fața mea și, când m-am uitat în aparatul de filmat, mă luptam să îmi stăvilesc lacrimile.

— Cu ultimul articol de pe lista mea mi-a fost întotdeauna cel mai greu să mă împac, pentru că era personal și era ceva la care știam că ținea, poate mai mult decât la orice altceva. Celorlalte articole era foarte ușor să le găsești defecte sau să constați ce era în neregulă cu ele. Am înțeles de ce le lăsase în urmă. Dar acesta era diferit.

Am ridicat lista la vedere și Theo a mărit imaginea pentru a se putea vedea scrisul. 26. PE MINE.

Am continuat să vorbesc.

— Numărul douăzeci și șase eram eu. Nu înțelegeam de ce mă lăsase în urmă împreună cu toate celelalte lucruri. A crezut că așa trebuia să facă. Și înțeleg asta acum. Am crezut că ne-am pierdut unul pe celălalt. Dar uneori lucrurile pierdute se pot regăsi. Și apoi, în mod cu totul neașteptat, a apărut o imagine cu tata. Stătea lângă ocean, cu mâinile în buzunare, de parcă nu și-ar fi dat seama că Theo se furișase în spatele lui.

M-am uitat întrebător la Theo.

— Ai adăugat ceva?

A ridicat din umeri și un zâmbet zburdalnic s-a insinuat pe buzele lui.

— Îi lipsea ceva.

— Nico, s-a auzit vocea lui Theo în film. Ai căutat orașul pierdut toată viața. Într-un articol recent, ai fost citat spunând:, Atlantida înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți. Fie că este o insulă sau nu, simbolizează lucrurile la care ținem cel mai mult. Așadar, spune-mi, Nico. Ce înseamnă Atlantida *pentru tine*?

S-a întors și a zâmbit, cu brațele întinse, astfel încât să i se poată vedea tatuajul de pe partea interioară a brațul său.

— Este Olive. Ea este Atlantida mea.

Nu mai puteam vedea ecranul; ochii mei erau prea înceţoşaţi.

Mâna tatălui meu era într-a mea. Nici măcar nu observasem când ajunsese acolo.

Şi apoi a urmat ultima replică a filmului, cea pe care o alesesem eu. Eram în prim-plan, uitându-mă în camera video ca şi cum aş fi putut vedea publicul, ca şi cum l-aş fi putut vedea pe tata.

Am găsit-o, tată. Am găsit în cele din urmă Atlantida.

Capitolul 26

#26. PE MINE

Când ecranul s-a întunecat, tatăl meu m-a strâns în brațe atât de tare, încât am simțit că îmi frângea oasele și am rămas așa o vreme, cu brațul scaunului împungându-mă în coaste și udându-ne reciproc umerii cu lacrimi.

— Uau! a spus el.

— A fost adevărat? l-am întrebat eu. Ce ai spus acolo, sus?

— A fost întotdeauna adevărat.

S-a desprins din îmbrățișare, tamponându-și ochii.

— Ei bine, am găsit Atlantida. Și acum ce vom face?

Am râs și eu, ștergându-mă de toate lacrimile și de machiajul care se topea în ele.

— Acum cred că ar trebui să îți saluți fanii. Acesta este momentul tău.

Am făcut un semn cu mâna spre partea din spate a cinematografului. Firma de catering pregătea deja un bufet sofisticat, sub supravegherea unui Bapou extrem de exigent, care arăta teribil de spilcuit într-un costum alcătuit din trei piese, și a lui Geoffrey, care avea o balerină lipită de brațul său. Difuzoarele teatrului trosneau și pârâiau, și becurile colorate s-au aprins luminând grădina în timp ce a început să se audă o muzică de jazz. Sincronizare perfectă.

— Uau! a spus el din nou.

Ochii îi străluceau și, pe când îl priveam cum se uita atent în jur, emoțiile s-au revărsat asupra mea, toate amestecate laolaltă și înlăcrimate. Mă bucuram pentru acest moment, dar mă simțeam și complet copleșită. Energia mulțimii era palpabilă. Erau gata să se năpustească asupra lui, să îl felicite și să îi ofere afecțiunea lor. Și eram recunoscătoare pentru asta, dar simțeam deja că nu mai aveam mult până când să dau pe dinafară. Încă o picătură, și gata. Aveam nevoie de aer. Sau de apă. De ceva.

Mai era un singur punct de bifat pe agenda mea de lucru pentru această seară. Un lucru important. Înainte de a-mi pieri curajul, l-am înșfăcat pe Theo de mânecă.

— Putem merge undeva? Tu și cu mine?

Ochii lui s-au îndreptat spre ai mei și am tresărit când am văzut cât de surprinși erau.

— Unde?

Am făcut semn cu mâna spre ieșirea cinematografului.

— Afară?

A ezitat, privind înapoi la mulțime.

Oamenii își croiau deja drum spre locul unde ne aflam. Încă zece secunde și și-ar fi înfipt ghearele în noi, și nu am mai fi avut scăpare. I-am văzut geanta cu camera video și mi-a venit o idee strălucită.

— Vreau să dau un ultim interviu.

— Bine, a spus el, în vocea lui trezindu-se interesul.

Știam că nu ar refuza posibilitatea unui interviu. Ușurarea m-a inundat și am expirat brusc, înnodându-mi degetele în poalele rochiei.

— Haide.

Am țâșnit pe ușa laterală, năpustindu-ne afară din toată lumina și harababura din grădină și am pătruns în liniștea răcoroasă a satului Kamari cufundat în noapte.

Am crezut să știam exact ce să spun în momentul în care am lăsat tot haosul în urmă, dar nu știam. Nu aveam nicio idee. În schimb, o tăcere stânjenitoare s-a așternut între noi, iar Theo m-a privit așteptând plin de nerăbdare.

— Unde vrei să faci interviul?

— Ce -ai zice să mergem jos, lângă apă? am propus eu.

Și apoi am pornit-o la vale pe strada întunecată, fără să mă uit înapoi, pentru că, dacă el nu venea cu mine, nu știam ce m-aș fi făcut.

Din fericire, m-a urmat.

A fost o plimbare lungă, învăluită în tăcere, fiindcă eram mult prea nervoasă ca să încerc să fac conversație. Kamari nu avea prea multe lumini stradale și, când am ajuns la plajă, cerul întunecat se contopea perfect cu oceanul de un albastru-închis intens, iar stelele parcă țintuiau cerut la locul lui. În

restaurantele de pe litoral era o atmosferă vibrantă, însă tot ce era dincolo de trotuar era întunecat și liniștit. Mâinile îmi tremurau.

— Mergem mai departe? m-a întrebat Theo, privindu-mi ținuta.

— Da.

Mi-am scos sandalele, apoi mi-am înfășurat poalele rochiei în jurul mâinii și am pășit pe nisipul rece. Aveam nevoie de mare pentru asta.

În timp ce ne îndreptam spre apă, am ridicat privirea spre stele. Fiecare dintre ele era micuță, dar își făcea treaba cu asiduitate. Seara asta conta. Știam asta. Era foarte posibil să regret ceea ce aveam de gând să fac, dar știam, de asemenea, că, în mod cert, aș regreta dacă *nu* aș face-o. Nu puteam suporta gândul de a duce cuvintele acasă cu mine. Trebuia să îmi asum riscul.

Când am ajuns în sfârșit la malul mării, mi-am azvârlit sandalele deoparte, apoi m-am întors cu fața spre el. Theo își scosese pantofii și avea manșetele pantalonilor suflecate. Ca de obicei, lumina lunii îi făcea tot felul de favoruri. Dacă mă uitam prea mult la el, îmi pierdeam curajul. În schimb, m-am uitat la apa care fierbea în jurul picioarelor mele goale, amintindu-mi să respir.

— Ești sigură că vrei să filmezi aici?

Theo a desfăcut fermoarul genții în care avea camera video.

— Este destul de întuneric.

Mâinile îmi tremurau, dar am dat din cap.

— Cred că va fi perfect. Sunt gata când ești și tu gata.

— Bine.

A îngenuncheat și a scos aparatul video, pornindu-l înainte de a și-l potrivi pe umăr.

Chiar sunt pe cale să fac asta? Sunt în stare cu adevărat să cerșesc o amărâtă de noapte?

Dar nu aveam la dispoziție decât seara asta. După aceea trebuia să mă întorc cu mama la hotel și, a doua zi, urma să plecăm, așa că orice șansă pe care aș fi

avut-o cu Theo s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Asta însemna *acum.* Eu trebuia să acționez acum.

— Trei… doi… unu, a spus Theo, apoi timpul pentru luarea deciziilor a expirat.

Un val rece s-a izbit de gambele mele și am inspirat adânc aerul sărat. Nu plănuisem să o fac în fața camerei video și acum simțeam nevoia imperioasă de a improviza. Trebuia să încep să vorbesc. Să încep cu… măslinele. De ce nu?

Mi-am dres glasul, cu inima bubuind, în timp ce mă uitam în obiectivul camerei de filmat.

— Există o poveste despre cum au ajuns măslinii în Grecia. Face parte dintr-o legendă. Când s-a întemeiat orașul Atena, a avut loc o luptă între zei. Cel care le va oferi oamenilor cel mai bun cadou va avea onoarea de a fi protectorul orașului. Poseidon a încercat primul. A lovit o stâncă cu tridentul său și apa a năvălit afară. Dacă l-ar alege pe el, ar avea puterea mării.

Mă scufundasem până la glezne în nisip, cu apa clipocindu-mi în jurul picioarelor, dar eram prea emoționată ca să mă urnesc din loc. Theo și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Puteam să simt întrebarea din postura lui. *De ce facem asta aici?*

Pentru că trebuie. Ai răbdare cu mine, *Theo.*

— A urmat Atena, zeița înțelepciunii. A lovit piatra cu sulița și din ea a răsărit un măslin. Era simbolul păcii și al bogăției. Cetățenii au ales darul ei și au denumit orașul după ea. Legenda spune că toți măslinii din Grecia sunt descendenți ai acelui prim arbore.

— Un fapt interesant, a spus Theo din spatele camerei de filmat.

Eram prea emoționată ca să zâmbesc. Partea dificilă abia acum urma. Chiar atunci luna a ieșit din spatele norilor, strălucind pe apă ca un reflector.

Nu îmi era de mare ajutor.

Am scos un picior din nisip, agățându-mă strâns de poalele rochiei.

— Acum vine partea cea mai importantă, de fapt. O să mă prezint din nou, bine?

Fața lui s-a ițit din spatele camerei.

— Știu cine ești, Kalamata.

— Știu că știi. Dar asta este pentru mine.

Apa era atât de rece, încât îmi simțeam gleznele amorțite, dar am rămas nemișcată, făcându-mi vocea să se audă mai tare și mai clar.

— Tatăl meu se numește Nico Varanakis. Este grec și studiază orașul pierdut Atlantida. De asemenea, se luptă cu probleme de sănătate mintală. Când aveam opt ani, el ne-a părăsit pe mama și pe mine și s-a întors în Grecia. După aceea mama și cu mine ne-am zbătut să ne ducem traiul în continuare. A trebuit să ne mutăm în mod constant dintr-o locuință într-alta, iar eu eram atât de singură și aveam inima atât de frântă, încât am decis că singura modalitate de a supraviețui era să devin altcineva.

Eram copleșită de afecțiune, gândindu-mă la acea fată. Făcuse tot ce a trebuit să facă pentru a reuși.

— Dar mă prefăceam că eram altcineva, uitând uneori chiar de lucrurile la care țineam foarte mult. Îmi place să desenez și să mă machiez, îmi plac și filmele vechi. Urăsc alergatul. *Îl urăsc.* Vreau să merg la școala de arte. Mai nou, am o slăbiciune pentru rap-ul francez.

Un râs mititel s-a strecurat din spatele camerei video.

— Ce vreau să spun este, salut! Numele meu este Olive. Puteți să îmi spuneți așa acum. De asemenea…

Mi-am înfipt adânc degetele de la picioare în nisip, dorind ca acele cuvintele să sune cum trebuie.

— Am întâlnit pe cineva aici, în Santorini. Pe cineva care știe prea multe lucruri despre măsline și alege cele mai nepotrivite momente pentru a proțăpi o cameră video în fața unei persoane. Dar îmi place de acest cineva. Mult. Nu este adeptul relațiilor la distanță, ceea ce înseamnă că este vorba doar despre seara asta, dar trebuie să i-o spun oricum. Îmi place foarte mult de el și vreau să fiu cu el.

Uite că o spusesem. Într-un fel. Un val de felicitare m-a izbit la nivelul tibiei, dar am rămas fermă pe

poziții confruntându-mă cu o…

Foarte.

Foarte.

Foarte.

Lungă pauză.

Camera a coborât încet și ne-am uitat lung unul la celălalt. Trotuarul luminat era un fundal perfect pentru el, iar lumina lunii îi înmuia trăsăturile. De data asta însă nu îi puteam descifra expresia de pe chip. Era surprins? Deranjat? Încerca să găsească o modalitate de a-mi da papucii? Inima mea încerca să se elibereze din pieptul meu.

— Eu îți spuneam deja Olive, a prins el glas în cele din urmă.

Nu era exact replica pe care o aveam eu în minte.

— Theo, m-am văicărit eu. Nu ai de gând să reacționezi cumva la ceea ce ți-am spus?

— Ajung și acolo, m-a asigurat el.

Mi-am acoperit fața cu mâinile. Era un dezastru. Poate că toată această chestie cu mărturisitul nu fusese o idee atât de bună, dar nava plecase deja din port. Trebuia să continui. *Nu te mai gândi, vorbește doar.*

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, forțându-mă să mă uit la fața lui perfectă. Era o întrebare acolo. Dar care anume?

— Dax și cu mine ne-am despărțit, am răbufnit eu.

A tresărit. Aoleu, poate că trebuia să mă gândesc mai bine înainte de a scăpa porumbelul pe gură.

— Aseară. Ne-am despărțit aseară, după ce ai plecat tu.

— Oh!

Umerii lui Theo s-au încovoiat ușor.

— Îmi pare rău să aud asta.

Din nou, nicio încurajare, de niciun fel. *Continuă!*

— Eu sunt cea care s-a despărțit de el.

Am făcut un pas înainte pe vârfuri, încercând să îmi păstrez cumpătul.

— Nu m-a cunoscut cu adevărat. Și, sincer vorbind, nu a fost vina lui. Am inventat această nouă

versiune a mea ca să mă pot integra. A fost o tactică de supraviețuire.

— Uneori, asta te poate ajuta.

Ochii lui i-au întâlnit în cele din urmă pe ai mei și am simțit un mic fior răscolindu-mă pe dinăuntru. Nu mai suportam.

— Theo! Ce îți trece prin minte în momentul ăsta?

El a avansat ușor, o mișcare pe care mai degrabă am simțit-o decât am văzut-o.

— Chiar trebuie să țipi la oameni când faci chestii dintr-astea?

Am scos un geamăt.

— Nu. Poate. Nu am mai făcut așa ceva până acum.

— Hmm, a făcut el.

Alte două valuri au venit și au plecat. Încă zece secunde dacă mai dura această tăcere, nu aveam altceva de făcut decât să cad pe spate în apă și mă las târâtă în larg. Aveam nevoie ca el să-mi ofere *ceva.*

— Theo? am mai făcut eu o tentativă.

— Spune-mi mai multe amănunte despre celălalt tip, mi-a cerut el în cele din urmă.

Un val mare s-a repezit asupra mea și aproape că m-a răsturnat când am răsuflat de ușurare.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca el. La început nu am fost sigură; era cam indiscret și enervant de insistent. Dar este și foarte inteligent și curajos, și foarte, foarte loial. De asemenea, este destul de amuzant.

Acela fost un zâmbet? Nu mi-am putut da seama. Theo și-a înfipt în buzunar mâna cu care nu ținea camera.

— Cât de amuzant?

Nu atât de amuzant pe cât se crede el, am spus eu repede.

— Hmm. Dar aspectul său fizic? Arată bine?

— *Enervant* de bine.

— Pare… enervant.

Theo și-a mușcat buza inferioară, iar eu m-am apucat și mai strâns de rochie.

— Uneori, am recunoscut eu. Dar, de obicei, joacă cinstit. Nu mă lasă să scap cu una, cu două și, oricât de mult urăsc treaba asta, cred totuși că am nevoie de el în viața mea.

— Hmmm, a făcut el din nou. Nu prea îi faci o reclamă bună. Dar părul lui? Cum îi stă?

— E nevoie de ceva muncă aici.

— Mușchi? Aspect fizic general?

Theo și-a întins brațul.

— Se îmbracă bine?

— Nu forța limitele.

Dar acum zâmbeam, iar panica mea se transforma în altceva. Speranță? Ne uitam unul la altul. Ca într-o provocare. Am expirat lung.

— Dar este o mare problemă. El trăiește în Grecia, iar eu trăiesc în State și are niște reguli oarecum bătute în cuie cu privire la felul în care își trăiește viața și în mod cert *nu* este de acord cu relațiile la distanță, ceea ce înseamnă că, dacă acest lucru ar fi să funcționeze, fie va trebui să facă o excepție, de la regulă, fie va trebui să mă mulțumesc cu…

Mi-am verificat telefonul cu gesturi teatrale.

— Cele patruzeci și opt de ore care mi-au mai rămas la dispoziție.

— Patruzeci și opt de ore nu înseamnă foarte mult.

M-a privit gânditor.

— Evident că fac speculații acum, dar este posibil ca el să își fi stabilit aceste reguli înainte de a te întâlni pe tine. Și, oricât de mult ar crede el că le știe pe toate, nu e chiar așa. Aceasta *este* epoca internetului, Olive. S-ar putea urca într-un avion. Sau să te viziteze în timpul vacanțelor. Poate chiar și tu ai putea începe să petreci mai mult timp în Santorini cu tatăl tău, deși mă îndoiesc profund că părinții tăi te-ar mai lăsa să stai într-o cameră cu paturi suspendate. În cel mai rău caz, vă veți scrie scrisori de modă veche și vă veți perpeli de dor în mod lamentabil ca orice alt cuplu aflat într-o relație la distanță. Nu este *chiar atât* de rău.

Râsul mi-a rămas blocat în gât. Spunea tot ce ar fi trebuit să spună, dar nu se clintise din loc. De ce

stătea atât de departe?

— Așadar… am început eu.

El și-a ridicat camera.

— Te deranjează dacă mai facem un interviu?

Mi-a picat falca.

— *Acum?*

— Ultimul.

A potrivit camera, înclinând-o spre fața mea.

— Olive. Cum te simți în calitate de fiică a unui căutător al Atlantidei și prietenă a unui celebru cineast de la National Geographic?

De data trecută de când Theo îmi pusese o întrebare similară, o viață întreagă venise și plecase. Un val de ușurare s-a revărsat peste mine, măturând odată cu el toată frica ce mai sălășluia în mine. Acest lucru chiar se întâmpla.

— Mă simt…

M-am străduit din răsputeri să-mi compun o mină serioasă, dar nicio mie de mușcături în obraji nu mi-au putut masca zâmbetul. Marea ofta în spatele meu, profundă și surprinzătoare, cu mine aflată chiar la marginea ei. Să ajung la fund ar fi durat foarte mult, dar aveam timp. Tot timpul de care aveam nevoie.

S-a iscat o briză ușoară, suflându-mi vârfurile părului peste față. Apoi m-am întors către Theo.

— Mă simt bine. Acum te rog să oprești chestia aia.

A venit după mine în apă. Și apoi gura mea s-a contopit cu a lui și i-am putut simți zâmbetul, chiar și în timp ce mă săruta, și zâmbeam și eu, pentru că nu avusesem idee cum era să sărut pe cineva din postura de Olive, nemaivorbind să-l sărut pe *Theo* ca Olive. Și-a încercuit brațele în jurul taliei mele, ridicându-mă în brațe până când vârfurile degetelor mele de la picioare au părăsit țărmul. Voiam să-l sărut pentru următorii unsprezece mii de ani, până când un vulcan avea să erupă și o întreagă civilizație să se scufunde în mare.

Mâna mea a găsit-o pe a lui și degetele noastre s-au împletit, rămânând contopite astfel. Și nu ne-am dat drumul, nici când am tras șezlongurile în apa de

la malul mării pentru a putea privi luna, nici când cel mai mare val al nopții a încercat să ne poarte pe aripile lui în mare și nici când am urcat panta, șiroind de apă și ne-am întors la petrecere pentru a mă alătura proaspăt reunitei mele familii.

Mai aveam multe de lucruri de aflat. Nu tot ce se pierduse fusese regăsit, dar era un lucru pe care îl știam foarte clar. Aveam de gând să continui să caut. Indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat, aveam de gând să continui să caut până când fiecare piesă avea să se afle la locul ei.

Olive s-a priceput dintotdeauna foarte bine la treaba asta.

MULȚUMIRI

Dacă ați fost pe o rază de cincisprezece kilometri în jurul meu anul trecut, atunci știți că existența acestei cărți se datorează unui miracol personal. Mulțumesc că ați asistat la el.

O mulțumire uriașă cât un vulcan tatălui meu, Richard Paul Evans, pentru acea oră pe care am petrecut-o în cafeneaua mea vorbind despre direcția în care încerca să se îndrepte această poveste – nu aș fi putut să o scriu fără tine. Mulțumesc că ai crezut întotdeauna că aș putea să o fac.

De asemenea, vreau să mulțumesc:

Librăriei Atlantis Books din Oia, pentru că este pur și simplu magică și pentru că cei de acolo mi-au arătat camera lor secretă cu paturi suspendate.

Lui Nicole Ellul, pentru toate sugestiile ei uimitoare și entuziasmul ei și pentru că nu mi-a permis să folosesc cuvântul „doar” de cinci sute de ori în proiectul final.

Echipei de la Simon Puise, vă mulțumesc pentru că ați fost primul meu cămin literar și pentru toată munca și grija neprecupețită pe care ați manifestat-o față de cărțile mele. Aici îi includ și pe: Rebecca Vitkus, Nicole Russo, Caitlin Sweeny, Alissa Nigro, Jessi Smith, Sarah Creech, Tom Daly, Thandi Jackson, Savannah Breckenridge, Elizabeth Mims, Penina Lopez, Sara Berko și pe Karina Granda, pentru că a transformat coperta acestei cărți într-o operă de artă.

Marei Anastas, pentru că a fost minunată și dedicată, și teribil de amuzantă în discuțiile purtate. Acum cinci ani și-a asumat un mare risc cu mine și nu o voi uita niciodată.

Lui Laurie Liss, pentru sutele de apeluri telefonice și uscarea lacrimilor de la distanță.

Lui Garrett Despain, pentru că m-a strecurat pe un platou de filmare.

Anastasiei Berco, pentru că m-a ajutat să-mi fac o idee despre cum este viața unui adolescent grec.

Lui Chrystal Checketts, pentru multă înțelepciune și dragoste, și un trabuc urât mirositor, și mai ales pentru noaptea ceremoniei noastre la lumina lunii în curtea din spate a casei, unde totul a devenit foarte clar.

Amandei Davis, pentru că mi-a spus povestea perfectă și pentru că l-a iubit pe prietenul nostru.

Lui dr. Bilder, pentru că a văzut ceea ce nu a văzut nimeni altcineva.

Lui Rachelle de la Scuba Utah, pentru că a răspuns la o mulțime de întrebări insistente, când voia, probabil, doar să mă concentrez asupra respirației prin regulatorul meu.

Comunității fabulos de interesante a oamenilor care scriu articole și cărți despre descoperirea Atlantidei.

Prietenilor și familiei care au pus bazele rețelei ce a făcut posibilă realizarea acestei cărți în vremuri extrem de dificile. Voi încerca să trimit mai puține meme-uri disperate cu Kermit Broscoiul în viitor. (Fără promisiuni.)

Lui David. Acest lucru nu ți-a fost deloc, dar absolut deloc ușor. Îți mulțumesc pentru fiecare sacrificiu pe care l-ai făcut ca să mă ajuți să creez acest lucru. Când vei citi această carte, vom fi depășit în mod oficial limita de a fi petrecut mai mult din viața noastră împreună decât separat. Uraa!

Lui Sam și Norei, orașe de aur în sine.

Cititorilor mei – existența voastră este un alt miracol personal. Am dat mai mult decât am avut să dau acestei cărți și sper să vă înalțe și să vă aducă bucurie.

Universului, pentru că mi-a trimis o hartă și douăzeci și șase de lucruri. Îți mulțumesc și te rog să-mi trimiți încă o poveste!

Și, în sfârșit, îmi mulțumesc mie, pentru că am fost singura persoană care știe de ce a fost nevoie pentru a nu renunța.

NOTA AUTOAREI

Se poate spune că mi-am petrecut mai mult timp decât era necesar cercetând Atlantida, și prin asta vreau să spun că am petrecut trei luni într-un mod pe deplin obsesiv și chiar am trecut printr-o scurtă perioadă în care le spuneam tuturor din jurul meu nu numai că orașul pierdut exista, dar și că eram destul de sigură că știam unde este.

Am avut niște prieteni foarte drăguți, foarte răbdători. Același lucru îl pot spune și despre funcționarii de la Trader Joe.

Deși am înghițit o cantitate cu adevărat șocantă de informații (mulțumesc, internet!), au existat câteva resurse la care m-am pomenit întorcându-mă aproape zilnic și ar fi o dovadă de lipsă de considerație din partea mea dacă nu le-aș enumera aici, în ordine, pentru a-mi exprima veșnica mea recunoștință și afecțiune. Nu aș fi putut să-mi trimit personajele în propria lor căutare a Atlantidei fără următoarele.

„Can Santorini Be Atlantida?" („Poate fi Santorini Atlantida?") este un videoclip postat pe YouTube de Harry Coote în 2015. Dacă ar fi să verificați pe computerul meu de câte ori am urmărit acest filmuleț fermecător și informativ, s-ar putea să vă faceți griji pentru mine. Urmăriți-l aici, ca să vă dați seama că Nico Varanakis știa cu adevărat despre ce vorbea: https://www.you- tube.com/watch? v = vbuHQR7UReO

„Lost City of Atlantis" („Orașul pierdut al Atlantidei") este un documentar din seria *Lumea misterelor* și singurul pe care l-am urmărit de două ori la rând (într-o cafenea) în timp ce mâzgăleam cu frenezie într-un caiet. Dragostea mea pentru acest documentar este profundă. (Geologia! Arheologia! Moda de la sfârșitul anilor '90!) Mi-au plăcut în mod special contribuțiile lui Don Pastras. Nu am putut da de urma lui, dar, dacă cineva îl cunoaște pe Don, îl rog să-mi spună, ca să-i pot trimite cartea mea și eventual un buchet de frunze de măslin. Mulțumesc.

Și dacă doriți să vizionați documentarul, îl găsiți aici: https:// www.youtube.com/watchiV = MScbheyugBO

Meet Me in Atlantis: Across Three Continents in Search of the Legendary Sunken City (Hai să ne întâlnim în Atlantida: traversând trei continente în căutarea legendarului oraș scufundat al Atlantidei), o carte de Mark Adams. Domnul Adams suferea în mod clar de aceeași febră indusă a Atlantidei ca și mine, iar cartea lui nu este doar foarte educativă, ci și foarte distractivă. Cititorilor, ar trebui să citiți cartea lui în continuare.

Și, bineînțeles, dacă vreți cu adevărat să ajungeți la sursă, atunci ar fi bine să vă duceți la Platon. Vă sugerez *Timaeus and Critias* (Oxford World's Classics), o nouă traducere de Robin Waterfield, și v-aș putea sugera să asociați lectura cu o cană foarte mare de cafea și cu cel mai confortabil trening.

Și multor, multor altor oameni care au scris bloguri și au postat pe forumuri, și au publicat articole despre Atlantida, vă mulțumesc. Am fost absolut fermecată și intrigată de comunitatea voastră și mă bucur atât de mult că sunteți în căutarea magiei. Sper să găsiți orașele voastre de aur, dar, dacă nu le găsiți, sper să vă simțiți grozav de bine căutându-le.

În copilărie, Jenna Evans Welch a fost genul de cititoare nesățioasă pentru care n-a existat altă opțiune decât să devină ea însăși scriitoare. Este autoarea aclamatului roman *Love & Gelato,* bestseller *New York Times,* și a nu mai puțin încântătorului *Love & Luck.* Locuiește în Salt Lake City, Utah, împreună cu soțul și cei doi copii. Atunci când nu scrie, Jenna se joacă v-ați ascunselea cu copiii săi ori creează, cu entuziasm, dezastre metodice în bucătărie.

Mâncare delicioasă, apusuri care-ți taie răsuflarea, apă ca turcoazul și o istorie milenară, asta înseamnă Grecia de care toată lumea este îndrăgostită.

„Asezonată cu minunate descrieri ale artei și arhitecturii renascentiste, *Love & Gelato* este un pariu câștigat pentru fanii poveștilor de iubire și ai călătoriilor savurate din fotoliu."

KIRKUS REVIEWS

„O poveste despre dragoste, prietenie și festivalul Electric Picnic. *Love & Luck* este o achiziție necesară pentru toate rafturile cărților de dragoste destinate adolescenților."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

ISBN: 978-606-9713-03-7
9 786069 713037

EPICA

Ficțiune contemporană pentru adolescenți.
www.edituraepica.ro

{1} Ender Dragon, Creeper, Cave Spider, Zombie Pigman – personaje fictive incluse în jocul video Minecraft. (N. red.)

{2} Fortune 500 – clasament creat de revista Fortune al celor mai mari companii publice americane, după cifra de afaceri (N. red.)

{3} University of California, Berkeley (în original) – universitate publică situată în Berkeley, California, Statele Unite ale Americii (N. red.)

{4} Leland Stanford Junior University – universitate privată din Stanford, California, Statele Unite ale Americii (N. red.)

{5} Olive – măslină, în limba engleză.

{6} Școala de Design Rhode Island (RISD)

{7} *Lege și ordine*, serial de televiziune.

{8} Animal biblic de dimensiuni impresionante care apare în Cartea lui Iov. În unele variante, animalul respectiv este un hipopotam.

{9} Debarcaderul Marinei

{10} Rochie lungă și largă de origine hawaiiană.

{11} Scândură pe care pirații o fixau la prova pentru condamnații la moarte, pe care îi legau la ochi, forțându-i să înainteze până când cădeau în mare și se înecau.

{12} Joc de cuvinte în limba engleză. I Iove you (te iubesc) se pronunță aproximativ la fel.

Table of Contents

Prolog	4
Capitolul 1	8
Capitolul 2	21
Capitolul 3	35
Capitolul 4	50
Capitolul 5	66
Capitolul 6	82
Capitolul 7	100
Capitolul 8	116
Capitolul 9	138
Capitolul 10	158
Capitolul 11	179
Capitolul 12	200
Capitolul 13	213
Capitolul 14	228
Capitolul 15	243
Capitolul 16	259
Capitolul 17	282
Capitolul 18	308
Capitolul 19	326
Capitolul 20	339
Capitolul 21	356
Capitolul 22	366
Capitolul 23	372
Capitolul 24	385
Capitolul 25	407
Capitolul 26	426

MULȚUMIRI 437
NOTA AUTOAREI 439